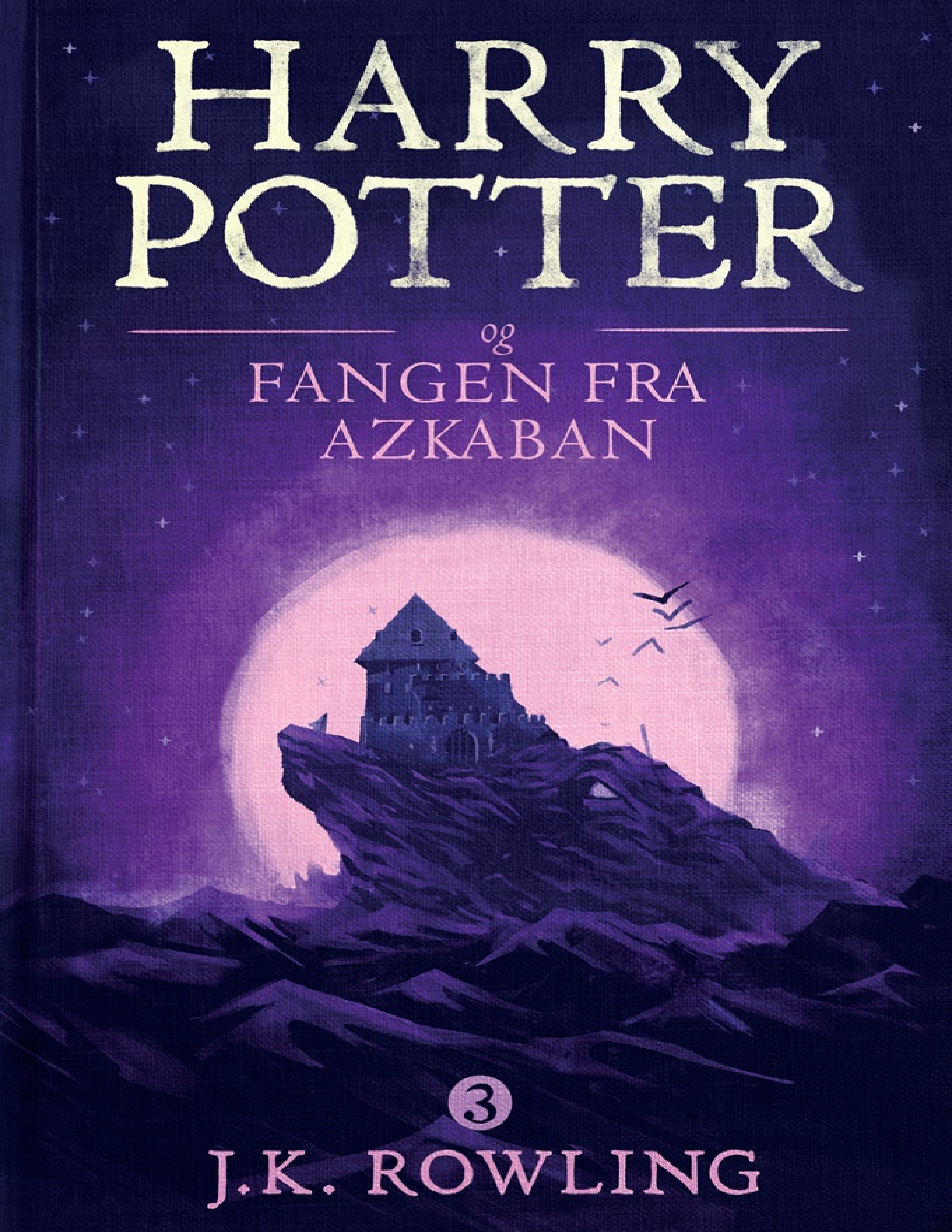
HARRY POTTER
og
FANGEN FRA AZKABAN
3
J.K. ROWLING

HARRY POTTER

og

FANGEN FRA AZKABAN

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD

Til Jill Prewett og Aine Kiely,
Swingende gudmødre

INNHOLD

KAPITTEL ÉN
UGLEPOST

KAPITTEL TO
TANTE MAGGEN GJØR EN STOR FEIL

KAPITTEL TRE
FNATTBUSSEN

KAPITTEL FIRE
DEN LEKKE HEKSEKJEL

KAPITTEL FEM
DESPERANTEN

KAPITTEL SEKS
CLAIRVOYANSE OG KLØR

KAPITTEL SJU
HAMBUSEN I SKAPET

KAPITTEL ÅTTE
DEN TRINNE DAMEN PÅ FLUKT

KAPITTEL NI
TUNGT TAP

KAPITTEL TI
UKRUTTKARTET

KAPITTEL ELLEVE

LYNKILEN

KAPITTEL TOLV
SKYTSVERGEN

KAPITTEL TRETTEN
GRIFFING MOT RAVNKLO

KAPITTEL FJORTEN
GAMMELT NAG

KAPITTEL FEMTEN
RUMPELDUNKFINALEN

KAPITTEL SEKSTEN
PROFESSOR RUMMELFIOLDS SPÅDOM

KAPITTEL SYTTEN
KATT, ROTTE OG HUND

KAPITTEL ATTEN
LUNA, ORMSVANS, TASSELABB OG HORN

KAPITTEL NITTEN
VOLDEMORTS TJENER

KAPITTEL TJUE
DESPERANTENS KYSS

KAPITTEL TJUEEN
HERMINES HEMMELIGHET

KAPITTEL TJUETO
NY UGLEPOST

KAPITTEL ÉN

UGLEPOST

Harry Potter var en svært uvanlig gutt på mange måter. En av måtene var at den tida av året han hatet aller verst, var sommerferien. En annen var at han virkelig *ville* gjøre lekser, men var nødt til å gjøre dem i hemmelighet midt på natta. Forresten var han en trollmann også.

Det var nesten midnatt, og han lå på magen i senga, med dyna over hodet som et telt, en lykt i den ene hånden og en stor, lærinnbundet bok (*Magiens historie* av Adalbert Vingling) oppslått mot puta. Han hadde rynker i pannen mens han flyttet splitten av ørnefjærpennen nedover sida og prøvde å finne noe som kunne være til hjelp i den stilen han skulle skrive: «Heksebrenning i det fjortende århundre var totalt bortkastet. Drøft påstanden.»

Pennen stoppet ved begynnelsen av et avsnitt som så lovende ut. Harry skjøv de runde brillene lenger opp på nesa, flyttet lykta nærmere boka og leste:

Umagiske mennesker (vanligvis kjent som gomper) var meget redde for magi i middelalderen, men ikke så flinke til å oppdage den. Når de en sjelden gang fikk fanget en ekte heks eller trollmann og brente dem, var dette fullstendig virkningsløst. Det var nok for heksen eller trollmannen å lese en vanlig Flammefryseformel, for etterpå kunne de late som om de skrek av smerte, mens alt de merket, var nærmest en liten kiling. Vendelin Villråde var faktisk så glad i å bli brent at hun sørget for å bli fanget ikke mindre enn førtisju ganger i forskjellige forkledninger.

Harry holdt pennen mellom tennene mens han stakk hånden under puta og fant fram blekkflaska og en rull pergament. Langsomt og forsiktig skrudde han opp lokket på blekkflaska, dyppet pennen og begynte å skrive. Nå og da stanset han for å lytte, for hvis noen av Dumlingene skulle høre penneskrapingen på veien til do, kom han vel til å bli innelåst i bøttekottet under trappa resten av sommeren.

Familien Dumling i Hekkveien 4 var grunnen til at Harry ikke likte sommerferier. Onkel Wiktor, tante Petunia og deres sønn Dudleif var Harrys eneste levende slektninger. De var gomper, og de hadde et nokså middelaldersk syn på magi. Harrys døde foreldre hadde vært en heks og en trollmann, og de måtte aldri nevnes under Dumlingenes tak. I årevis hadde tante Petunia og onkel Wiktor håpet at bare de tråkket Harry så godt ned de kunne, skulle de nok få most magien ut av ham. Plagsomt nok hadde dette vært helt mislykket, og nå levde de i evig redsel for at noen skulle oppdage at Harry hadde tilbragt det meste av de to siste årene på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom. Så etter hvert var det ikke mer de kunne gjøre enn å låse inn Harrys formularbøker, tryllestav, heksekjel og sopelime så fort sommerferien begynte og forby ham å snakke med naboene.

Denne manglende tilgangen til formularbøkene var et virkelig problem for Harry, ettersom lærerne på Galtvort hadde gitt ham en masse hjemmelekser i ferien. En av stilene, en riktig ekkel en om krympedrikker, var til den aller verste læreren, professor Slur, som ville bli henrykt for en unnskyldning til å gi Harry en måneds arrest. Så den første uka av ferien hadde Harry grepet sjansen. Onkel Wiktor, tante Petunia og Dudleif hadde gått ut på plenen for å beundre onkel Wiktors nye firmabil (meget høylytt, for å være sikker på at resten av gata også hørte det), og da hadde Harry listet seg ned trappa, dirket opp låsen til bøttekottet, snappet noen av bøkene og gjemt dem på rommet sitt. Så lenge han ikke satte blekkflekker på laknene, behøvde Dumlingene aldri få vite at han pugget magi om nettene.

Harry var nokså oppsatt på å unngå sammenstøt med tanten og onkelen for øyeblikket, for de var allerede temmelig forbannet på ham, og det bare fordi han hadde fått en telefon fra en annen trollmann en uke uti ferien.

Ronny Wiltersen, som var en av Harrys aller beste venner på Galtvort, var født i en trollmannsslekt. Dermed visste han jo en masse ting som Harry ikke visste, selvsagt, men en telefon hadde han aldri brukt før. Uheldigvis var det onkel Wiktor som hadde tatt telefonen.

«Wiktor Dumling, vær så god.»

Harry var tilfeldigvis i rommet akkurat da, og stivnet da han hørte Ronnys stemme.

«HALLO? HALLO? HØRER DE MEG? JEG – VIL – GJERNE – SNAKKE – MED – HARRY – POTTER!»

Ronny bæljet så høyt at onkel Wiktor skvatt, holdt røret en halvmeter fra øret og glodde på det i en blanding av raseri og forskrekkelse.

«HVEM ER DETTE?» brølte han i retning mikrofonen. «HVEM ER DET SOM RINGER?»

«RONNY – WILTERSEN!» bæljet Ronny tilbake, som om han og onkel Wiktor snakket med hverandre fra hver sin ende av en fotballbane. «EN – SKOLEKAMERAT – AV– HARRY!»

Onkel Wiktors små øyne dreide mot Harry, som var som naglet til golvet.

«HER FINS INGEN HARRY POTTER!» brølte han, nå med telefonrøret på armlengdes avstand, som om han var redd for at det skulle eksplodere. «JEG VET IKKE HVA SLAGS SKOLE DU SNAKKER OM! IKKE RING HIT OFTERE! IKKE VÅG Å KOMME I NÆRHETEN AV MIN FAMILIE!»

Og så kylte han på røret, omtrent som om det var en giftig edderkopp.

Krangelen etterpå hadde vært en av de aller verste.

«HVORDAN VÅGER DU Å GI DETTE NUMMERET TIL FOLK SOM – FOLK SOM *DEG*!» hadde onkel Wiktor hylt så Harry ble dusjet av spytt.

Ronny skjønte åpenbart at han hadde skaffet Harry bråk, for han ringte ikke igjen. Harrys andre bestevenn på Galtvort, Hermine Grang, hadde heller ikke tatt kontakt. Harry hadde en mistanke om at Ronny hadde advart Hermine mot å ringe, og det var synd, for Hermine, den flinkeste heksen i Harrys klasse, hadde gompeforeldre og visste utmerket godt hvordan en

bruker telefonen, og hadde antakelig også hatt vett nok til ikke å si at hun gikk på Galtvort.

Så Harry hadde ikke hørt fra noen av sine magiske venner på fem lange uker, og denne sommeren begynte snart å bli omtrent like ille som den forrige. Det var bare én ørliten forbedring: mot å sverge på at han ikke skulle bruke ugla si, Hedvig, til å sende post til noen av vennene, hadde han fått lov å slippe henne ut om natta. Grunnen til at onkel Wiktor hadde gitt seg, var det forferdelige levenet Hedvig holdt hvis hun måtte sitte innestengt i buret sitt hele tida.

Harry skrev ferdig det han skulle skrive om Vendelin Villråde og stanset for å lytte igjen. Det eneste som brøt stillheten i det mørke huset var fjern, gryntende snorking fra hans digre fetter, Dudleif. Det var visst svært seint. Øynene til Harry klødde av tretthet. Kanskje det var like godt å skrive stilen ferdig neste natt …

Han skrudde korken på blekkflaska, trakk fram et gammelt putevar under senga og la lykta, *Magiens historie*, stilen, pennen og blekket oppi det, hoppet ut av senga og gjemte alt sammen under et løst golvbord under den. Så reiste han seg, strakte seg og kikket på den lysende urskiva på nattbordet.

Klokka var ett. Magen til Harry gjorde en pussig kollbøtte. Han hadde vært tretten år i en hel time alt, uten å vite det.

En annen litt merkelig ting ved Harry var hvor lite han gledet seg til bursdagene sine. Han hadde aldri fått et bursdagskort i sitt liv. De to siste bursdagene hadde Dumlingene totalt oversett, og det var ingen grunn til å tro at de skulle huske på denne.

Harry gikk gjennom det mørke rommet, forbi Hedvigs bur, til det åpne vinduet og lente seg mot vinduskarmen. Den kjølige nattelufta kjentes behagelig mot ansiktet etter så lang tid under dyna. Hedvig hadde vært borte i to netter nå. Ikke at Harry var redd for henne – hun hadde vært borte like lenge før – men han håpet hun kom tilbake snart. Hun var det eneste levende vesenet i dette huset som ikke rykket baklengs ved synet av ham.

Harry var fremdeles nokså liten og mager for alderen, men han hadde da vokst noen centimeter det siste året. Men det kullsvarte håret var akkurat

som det alltid hadde vært: like trassig strittende, samme hva han gjorde med det. Øynene bak brillene var lysende grønne, og på pannen, lett synlig gjennom håret, var det et tynt arr av form som et lyn.

Av alt som var merkelig ved Harry, var dette arret det absolutt merkeligste. Dumlingene hadde i ti år latt som det var et minne fra den bilulykken foreldrene hans hadde dødd i; men det var det ikke, for Lilly og Jakob Potter hadde ikke dødd i noen bilulykke. De var blitt myrdet, myrdet av den mest fryktede svarte trollmann på hundre år, Voldemort den store. Harry kom fra det samme angrepet uten noe verre enn et arr på pannen, for Voldemorts forbannelse hadde ikke drept ham, men tvert imot slått tilbake på opphavsmannen selv. Mer død enn levende hadde Voldemort flyktet …

Men Harry hadde møtt ham ansikt til ansikt senere, på Galtvort. Der han sto ved det mørke vinduet, måtte han innrømme at han var ganske heldig som overhodet fikk oppleve sin trettende fødselsdag.

Han gransket stjernehimmelen etter et tegn til Hedvig. Kanskje hun i dette øyeblikk kom susende mot ham med en død mus dinglende i nebbet og ventet ros? Harry glodde åndsfraværende ut over hustakene, og det tok noen sekunder før det gikk opp for ham hva han så.

I silhuett mot den gylne månen, og større for hvert øyeblikk, kom et stort, underlig vesen flaksende rett mot ham. Det hadde påfallende slagside. Han sto dørgende stille og så på at det sank lavere og lavere. Et ørlite sekund nølte han med hånden på vindushaspen og lurte på om han skulle smelle vinduet igjen, men akkurat da svevde det rare vesenet over et av gatelysene i Hekkveien, og Harry så hva det var og hoppet til side.

Inn gjennom vinduet seilte tre ugler. To av dem bar den tredje, som så ut til å være bevisstløs. De landet med et bløtt *flump* på Harrys seng, og ugla i midten, som var stor og grå, deiste rett over ende og ble liggende urørlig. Den hadde en stor pakke bundet til beina.

Harry kjente igjen den bevisstløse ugla med det samme – Ulrik het han, og tilhørte Wiltersen-familien. Harry skyndte seg bort til senga, løsnet hyssingen rundt beina hans og tok pakken, før han bar Ulrik bort til Hedvigs bur. Ulrik åpnet ett sløvt øye, tutet svakt til takk og begynte å gulpe i seg litt vann.

Harry snudde seg mot de andre uglene igjen. Den ene, den store, snøhvite hunnen, var hans egen Hedvig. Også hun bar på en pakke og så ekstremt selvtilfreds ut. Hun ga Harry et kjærlig napp med nebbet da han befridde henne for børa og fløy bort for å slutte seg til Ulrik.

Harry kjente ikke den tredje ugla, en flott kattugle, men han skjønte straks hvor den kom fra, for i tillegg til enda en pakke, bar den et brev med Galtvorts våpenskjold på. Da Harry hadde lettet den for posten, bruste den viktig med fjærene, spente ut vingene og forsvant gjennom vinduet ut i natta.

Harry satte seg på senga, tok pakken Ulrik hadde hatt med seg, rev opp gråpapiret – og det han fikk se, var en gave innpakket i gull, og sitt livs første bursdagskort. Med fingre som skalv litt, åpnet han konvolutten. To papirbiter falt ut, et brev og et avisutklipp.

Utklippet var åpenbart fra trollmannsavisen *Aftenprofeten*, for menneskene på det svart-hvite fotoet beveget seg. Harry tok opp utklippet, glattet det ut og leste:

ANSATT I MAGIDEPARTEMENTET VINNER HOVEDGEVINST

Arthur Wiltersen, kontorsjef på Magidepartementets kontor for magisk misbruk av gompegjenstander, har vunnet hovedgevinsten i Aftenprofetens *årlige galleontrekning.*

En glad hr. Wiltersen sier til Aftenprofeten: «*Vi kommer til å bruke gullet til en sommerferie i Egypt, hvor vår eldste sønn Rulle arbeider som forbannelsesknekker for Flirgott trollmannsbank.*»

Wiltersen-familien akter å tilbringe en måned i Egypt, inntil det nye skoleåret begynner på Galtvort, hvor fem av familiens barn for tida er elever.»

Harry kikket på det levende bildet, og et smil spredde seg over ansiktet da han så samtlige ni Wiltersener stå foran en svær pyramide og vinke energisk til ham. Runde lille fru Wiltersen, høye, halvskallede herr Wiltersen, seks sønner og én datter, alle med flammende rødt hår (selv om det ikke syntes

på det svart-hvite bildet). Midt på bildet sto Ronny, høy og ulenkelig, med kjælerotta Skorpus på skulderen og armen rundt lillesøsteren Gulla.

Harry kunne ikke tenke seg noen som bedre fortjente å vinne en stor haug med gull enn familien Wiltersen, som var fryktelig hyggelige og fryktelig fattige. Han tok opp brevet fra Ronny og brettet det ut.

Kjære Harry,
Gratulerer med dagen!

Du, jeg er veldig lei for det med den telefonen. Jeg håper ikke du fikk gjennomgå for ille av gompene. Jeg spurte fattern, og han mente kanskje jeg skulle latt være å rope.

Det er tipptoppers her i Egypt. Rulle har tatt oss med rundt til alle gravene, og du aner ikke for noen forbannelser disse gamle egyptiske trollmennene hadde utstyrt dem med! I den siste vi var i, nekta muttern Gulla å bli med inn. Det var drøssevis av mutantskjeletter der inne, av gomper som hadde brutt seg inn, og etterpå hadde det vokst ut ekstra hoder på dem og greier.

Det var ikke til å tro at fattern vant selve hovedpremien i Aftenprofeten. Sju hundre galleoner! Vi har bruktopp det meste på denne ferien, men de skal kjøpe en ny tryllestav til meg til høsten.

Harry husket bare så altfor godt hvordan det hadde gått til at Ronny brakk den gamle. Det skjedde da bilen de to fløy til Galtvort i, krasjet mot et tre i skoleparken.

Vi kommer tilbake omtrent en uke før skolen begynner, og da skal vi til London for å kjøpe den nye tryllestaven og skolebøker til oss. Får du til å komme innover da, tror du?

Ikke la gompene ta knekken på deg!

Prøv å komme til London,

Ronny

PS. Perry har blitt topptillitsmann. Han fikk brev i forrige uke.

Harry kikket på fotoet igjen. Perry, som gikk i sjuende og siste klasse på Galtvort, så spesielt selvtilfreds ut. Han hadde festet topptillitsmann-skiltet i fezen som satt kjekt på snei på det velkjemmede håret, og hornbrillene glitret i den egyptiske sola.

Men nå var det gaven. Harry pakket den ut. Inni lå noe som så ut som en liten glass-snurrebass. Under den lå nok en lapp fra Ronny:

Harry, dette er et lomme-snikoskop. Vitsen er at det skal begynne å blinke og snurre hvis det er noen sleipinger i nærheten. Rulle sier at det bare er noe turistjuks og helt upålitelig, for den blinka noe verre da vi spiste middag i går. Men da visste han ikke at Fred og Frank hadde putta biller i suppa hans.

Ha det

Ronny

Harry plasserte lomme-snikoskopet på nattbordet, hvor det sto helt stille og balanserte på spissen, og den lysende urskiva speilte seg i det. Han stirret lykkelig på det et øyeblikk, og så tok han opp den pakken Hedvig hadde kommet med.

Inni denne også var det en innpakket gave, et kort og et brev, denne gangen fra Hermine.

Kjære Harry,

Ronny skrev og fortalte meg om den telefonen til onkelen din. Jeg håper du har det bra likevel.

Jeg er på ferie i Frankrike akkurat nå, så jeg visste ikke riktig hvordan jeg skulle få sendt dette til deg – tenk om de åpnet det i tollen? – men tenk, så dukket Hedvig plutselig opp! Jeg tror hun ville passe på at du fikk noe til bursdagen din til en forandring. Gaven til deg har jeg kjøpt på ugleordre fra en annonse i Aftenprofeten (jeg får den sendt hit; det er så fint å følge med i hva som foregår i

trollmannsverdenen). Så du bildet av Ronny og familien hans i forrige uke? Jeg vedder på at han lærer en masse. Jeg er ordentlig misunnelig – det er kjempespennende med de gamle egyptiske trollmennene.

Det er en del interessant lokalhistorie om trolldom her også. Jeg har skrevet om hele stilen min i magihistorie for å få med noe av det jeg har funnet ut, så nå håper jeg bare den ikke blir for lang. Den er blitt to hele pergamentruller lengre enn professor Kiste sa.

Ronny sier at han kommer til London i den siste uka av ferien. Tror du du også kan få til å komme? Vil tanten og onkelen din slippe deg av gårde? Det håper jeg virkelig. Hvis ikke, sees vi på Galtvort-ekspressen den første september!

Masse hilsener fra

Hermine

PS. Ronny forteller at Perry er blitt topptillitsmann. Jeg vedder på at han er fornøyd. Men det virker ikke som Ronny er så kjempeglad.

Harry lo igjen mens han la fra seg brevet fra Hermine og tok opp gaven. Den var veldig tung. Han kjente jo Hermine, så det var sikkert en svær bok full av kjempevanskelige trylleformler – men det var det ikke. Hjertet hans gjorde et digert hopp da han rev opp papiret og fikk se en glatt, svart læreske med noen ord preget i sølvskrift på lokket: *Servicepakke for sopelimer*.

«Nei men, jøsses, Hermine!» hvisket Harry, mens han trakk opp glidelåsen og kikket inni.

Der lå en stor boks Fleetwoods høyglans skaftpolish, en skinnende blank halekvistklipper i sølv, et lite messingkompass til å feste på limen til langturer, samt en *Håndbok i praktisk limestell*.

Det Harry savnet mest ved Galtvort, bortsett fra vennene sine, var rumpeldunk, trollmannsverdenens yndlingssport – utrolig farlig, utrolig spennende og spilt på sopelimer. Harry var en glimrende rumpeldunk-spiller; han var faktisk den yngste spilleren på hundre år som var blitt

plukket ut til huslaget sitt på Galtvort. Av de tingene Harry eide, var det nesten ingenting han var gladere i enn sin *Nimbus 2000* racerlime.

Harry la læresken til side og tok opp den siste pakken. Han dro straks kjensel på den uryddige håndskriften utenpå gråpapiret; denne var fra Gygrid, skogvokteren ved Galtvort. Han rev opp innpakningspapiret og skimtet noe grønt og læraktig, men før han rakk å pakke helt opp, løp det en merkelig skjelving gjennom pakken, og det kom et høyt *klakk* fra det som var inni – som om det ikke bare hadde kjever, men glefset med dem.

Harry stivnet. Han visste jo at Gygrid aldri med vilje ville sende ham noe farlig; men på den annen side hadde ikke Gygrid helt det samme synet på hva som var farlig som normale folk. Det hadde hendt før at Gygrid var blitt godvenner med kjempedderkopper, hadde kjøpt frådende, trehodede hunder av fremmede menn på pub og hadde sneket ulovlige drageegg inn i huset sitt.

Harry dyttet forsiktig borti pakken. Den klakket høyt igjen. Harry strakte seg etter nattbordlampa, tok et godt tak om den og holdt den over hodet, klar til å slå. Så grep han om resten av innpakningspapiret med den andre hånden og rykket til.

Og ut falt – en bok. Harry rakk akkurat å se at den var pent innbundet i grønt, med tittelen i gullbokstaver: *Monsterboka om monstre*, før den vred seg om på kanten og pilte sidelengs bortover senga som en nifs slags krabbe.

«Oi sann,» mumlet Harry.

Boka veltet ned fra senga med et høyt klask og raslet fort bortover golvet. Harry listet seg lurende etter. Boka gjemte seg i mørket under arbeidsbordet hans. Harry ba en stille bønn om at Dumlingene sov trygt, kom seg ned på hender og knær og strakte seg etter den.

«Auu!»

Boka klappet igjen om hånden hans. Så raslet den forbi ham, med permene som pilende bein. Harry hev seg rundt, kastet seg etter den og greide å få klasket den i golvet. Det kom et høyt, søvnig grynt fra onkel Wiktor i rommet ved sida av.

Hedvig og Ulrik fulgte interessert med mens Harry klemte den kjempende boka hardt inntil seg med begge armene, skyndte seg bort til kommoden og fant et belte, som han spente stramt rundt den. Monsterboka dirret sint, men kunne ikke lenger flakse og glefse, så Harry kastet den fra seg på senga og strakte seg etter kortet fra Gygrid.

KJÆRE HARRY,

GRATLERER MED DAGEN!

DENA KAN SIKERT KOME TIL NYTE TIL HØSTEN. SIER IKKE MER NÅ. SKAL FORTELE MER NÅR VI SES.

HÅPER AT GOMPENE ER GREJE MOT DEG.

HILSEN

GYGRID

Det slo Harry som nokså skummelt at Gygrid mente en glefsende bok kunne komme til nytte, men smilet var bredere enn noensinne da han satte kortet fra Gygrid sammen med dem fra Ronny og Hermine. Nå var det bare brevet fra Galtvort igjen.

Han la merke til at det var adskillig tykkere enn vanlig. Han rev opp konvolutten, trakk fram det første pergamentet og leste:

Beste hr. Potter,

Vennligst bemerk at skoleåret begynner den 1. september. Galtvort-ekspressen går fra King's Cross stasjon, spor ni og tre kvart, klokka elleve.

Tredjeklassinger har enkelte helger anledning til å besøke landsbyen Galtvang. Det må foreligge skriftlig tillatelse fra foreldre eller foresatte (skjema til undertegning vedlagt).

Vedlagt også en liste over årets pensumlitteratur.

Ærbødigst,

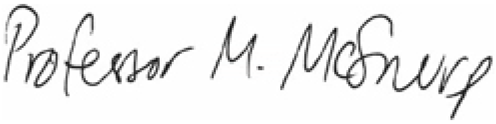

Professor M. McSnurp

Viserektor

Harry trakk fram skjemaet for tillatelse til Galtvang-besøk. Nå smilte han ikke lenger. Det hadde vært tipp topp å dra til Galtvang i helgene; han visste at det var en helmagisk landsby, men han hadde aldri vært der. Men hvordan i all verden skulle han få overtalt onkel Wiktor eller tante Petunia til å skrive under på skjemaet?

Han kikket på vekkerklokka. Viseren sto på to.

Harry bestemte seg for å utsette grublingen over Galtvangskjemaet til han våknet. Han krøp i seng, strakte seg og krysset av enda en dag på kalenderen han hadde lagd for å holde styr på nedtellingen til han kunne dra tilbake til Galtvort. Så tok han av seg brillene og la seg, men fremdeles med blikket på de tre bursdagskortene.

Enda så uvanlig han var, følte Harry Potter seg i det øyeblikket akkurat som alle andre: For første gang i sitt liv var han glad for at det var bursdagen hans.

KAPITTEL TO

TANTE MAGGEN GJØR EN STOR FEIL

Da Harry kom ned til frokost morgenen etter, satt de tre Dumlingene allerede rundt kjøkkenbordet. De glodde på et splitternytt TV, en velkommen-hjem-for-sommeren-presang til Dudleif, som hadde klagd høylytt over at det var så langt å gå fra kjøleskapet til TV'en i stua. Siden hadde Dudleif tilbragt det meste av sommeren på kjøkkenet, med de små griseøynene klistret til skjermen og de fem dobbelthakene dinglende i takt med at han spiste, og det gjorde han bestandig.

Harry satte seg mellom Dudleif og onkel Wiktor, en stor, fleskete mann med svært kort hals, men massevis av bart. Ingen av Dumlingene gratulerte Harry med dagen. Det var faktisk ingen tegn til at de hadde merket at han kom inn, men det var Harry så vant til at det ikke gikk innpå ham. Han tok et stykke ristet brød, før han kikket opp på nyhetsoppleseren på TV, som var halvveis igjennom en melding om en rømt fange.

«… publikum bes være oppmerksom på at Svaart er væpnet og meget farlig. Det er etablert et spesielt innringningsnummer, hvor enhver som måtte se denne mannen bes melde fra øyeblikkelig.»

«Unødvendig å si at *han der* er en banditt,» snøftet onkel Wiktor og kikket på fangen over aviskanten. «Se hvordan han ser ut, den skitne latsabben! Se på det håret!»

Han sendte Harry et giftig sideblikk. Harrys strittende hår hadde alltid vært en kilde til sterk irritasjon for onkel Wiktor. Men sammenliknet med mannen på TV, som hadde en sammenfiltret floke av hår ikke bare rundt det magre ansiktet, men helt ned til albuene, var Harry rene frisørannonsen.

Nyhetsoppleseren kom tilbake på skjermen.

«Fiskeri- og landsbruksdepartementet ventes senere i dag å kunngjøre –»

«Hallo der!» bjeffet onkel Wiktor og stirret sint på oppleseren. «Du sa ikke hvor gærningen hadde rømt fra! Hva er vitsen da? Psykopaten kan jo stå rett utenfor huset her i dette øyeblikk!»

Tante Petunia, som var mager og hadde hestefjes, bråsnudde og stirret granskende ut av kjøkkenvinduet. Harry visste at tante Petunia ikke kunne ønske seg noe bedre enn å bli den som fikk ringe det spesielle nummeret. Hun var verdens verste nesegrev og tilbragte det meste av sin tid med å spionere på sine kjedelige, lovlydige naboer.

«Når skal det *gå opp* for dem at dødsstraff er det eneste som hjelper mot sånne folk?» sa onkel Wiktor og slo i bordet med den store, fiolette neven.

«Nei, det er sikkert,» sa tante Petunia, mens hun fortsatte å myse mot naboens prydbønner.

Onkel Wiktor tømte tekoppen, kikket på armbåndsuret og la til: «Det er best jeg forter meg, Petunia. Maggens tog er her klokka ti.»

Harry, som hadde hatt tankene ovenpå hos *Servicepakke for sopelimer*, datt ned på bakken igjen med et ubehagelig bump.

«Tante Maggen?» brast det ut av ham. «Skal – skal *hun* komme hit?»

Tante Maggen var onkel Wiktors søster. Selv om hun ikke egentlig var noen slektning av Harry (hans mor hadde vært tante Petunias søster), hadde han måttet kalle henne 'tante' hele sitt liv. Tante Maggen bodde på landet, i et hus med stor hage hvor hun drev bulldog-oppdrett. Det var ikke ofte hun besøkte Hekkveien, for hun orket ikke å være borte fra de deilige hundene sine, men Harry husket hvert enkelt besøk med lysende og grufull klarhet.

I Dudleifs femte bursdagsselskap hadde tante Maggen dratt til Harry over skinneleggene med spaserstokken for å få slutt på at han slo Dudleif i stolleken. Et par år senere hadde hun dukket opp til jul med en datastyrt robot til Dudleif og en boks hundemat til Harry. Sist hun hadde vært der, året før Harry begynte på Galtvort, hadde han kommet til å tråkke yndlingshunden hennes, Glefs, på poten. Glefs hadde jagd Harry ut i hagen og opp i et tre, og tante Maggen hadde nektet å rope den inn igjen før etter midnatt. Dudleif kunne fremdeles gråte av latter når han tenkte på det.

«Maggen skal være her en uke,» snerret onkel Wiktor, «og siden vi snakker om det,» han pekte truende på Harry med en tykk finger, «så er det

et par ting vi skal ha aldeles klart her før jeg drar og henter henne.»

Dudleif gliste fett og så bort fra TV-skjermen. Å se på at onkel Wiktor tyranniserte Harry var tross alt yndlingsprogrammet hans.

«For det første,» knurret onkel Wiktor, «har du å være høflig når du snakker til Maggen.»

«Ja vel,» sa Harry, «hvis hun er det når hun snakker til meg, så.»

«For det andre,» sa onkel Wiktor og lot som han ikke hadde hørt svaret, «siden Maggen ikke vet noe om at du er *unormal*, så vil jeg ikke ha noe – noe *tull* mens hun er her. Du har å oppføre deg skikkelig, forstått?»

«Ja, hvis hun gjør det samme,» sa Harry gjennom sammenbitte tenner.

«Og for det tredje,» sa onkel Wiktor, med øyne som små sprekker i det svære, fiolette ansiktet, «så har vi sagt til Maggen at du går på St. Brutus sikringssenter for uhelbredelig kriminelle gutter.»

«*Hva!*» hylte Harry.

«Og den historien holder du deg til, gutt, ellers blir det verst for deg,» freste onkel Wiktor.

Harry satt og stirret på ham, hvit i ansiktet av raseri. Han kunne nesten ikke tro det. At tante Maggen skulle komme og bli en hel uke – det var den verste bursdagspresangen Dumlingene noensinne hadde gitt ham; og da regnet han med det paret av onkel Wiktors gamle sokker.

«Vel, Petunia,» sa onkel Wiktor og reiste seg tungt, «da stikker jeg bort på stasjonen, da. Har du lyst til å bli med, Duddemann?»

«Nei,» sa Dudleif, som var oppslukt av TV igjen, nå som onkel Wiktor var ferdig med å true Harry.

«Duddemann må pynte seg for tante,» sa tante Petunia og glattet over det strie, blonde håret hans. «Mamma har kjøpt en nydelig, ny tversoversløyfe til ham.»

Onkel Wiktor klasket Dudleif på fleskeskulderen.

«Da sees vi snart,» sa han og gikk ut.

Harry hadde sittet i en slags redselsslagen trance, men nå fikk han en idé. Han lot ristet brød være ristet brød, reiste seg fort og fulgte etter onkel Wiktor ut i gangen.

Onkel Wiktor trakk akkurat på seg biljakken.

«Jeg vil ikke ha med *deg*,» snerret han, da han snudde seg og fikk øye på Harry.

«Akkurat som om jeg *ville* vært med,» sa Harry kaldt. «Jeg skulle bare spørre deg om noe.»

Onkel Wiktor så mistenksomt på ham.

«Tredjeklassingene på Galt– på skolen min får lov til å gå ned til landsbyen iblant,» sa han.

«Hva så?» glefset onkel Wiktor, mens han tok bilnøklene fra kroken ved døra.

«Du må skrive under på at jeg får lov til det,» sa Harry fort.

«Og hvorfor skulle jeg gjøre det?» sa onkel Wiktor hånlig.

«Vel,» sa Harry og valgte sine ord med omhu, «det blir ikke lett, når tante Maggen kommer, å late som jeg går på St. Hva-det-nå-var …»

«St. Brutus sikringssenter for uhelbredelig kriminelle gutter!» bæljet onkel Wiktor. Det gledet Harry å høre en klar antydning til panikk i stemmen hans.

«Ja, nettopp,» sa Harry og så rolig opp i onkel Wiktors digre purpurfjes. «Det er mye å huske på. Jeg må jo sørge for at det låter overbevisende, ikke sant? Hva om jeg skulle komme til å plumpe ut med noe?»

«*Da får du deg vel en omgang juling så du ligger der, da, ikke sant?*» brølte onkel Wiktor og kom mot Harry med knyttnevene framme. Men Harry vek ikke.

«Om jeg får en omgang juling så jeg ligger der, så glemmer nok ikke tante Maggen det jeg kunne fortelle henne,» sa han barskt.

Onkel Wiktor stoppet med løftet knyttneve. Fjeset var blitt riktig stygt lilla.

«Men hvis du underskriver på skjemaet mitt,» fortsatte Harry fort, «lover jeg å huske hvilken skole jeg lissom går på, og å oppføre meg som en gom – som om jeg var helt normal og sånn.»

Harry kunne se at onkel Wiktor tenkte over saken, selv om tennene var blottet og en åre hamret i tinningen.

«Ja vel,» glefset han omsider. «Jeg skal holde nøye øye med hvordan du oppfører deg mens Maggen er her. Hvis du har holdt deg på matta helt til

hun drar, og holdt deg til den historien, så skal jeg underskrive på det fordømte skjemaet ditt.»

Han snurret rundt, rykket opp ytterdøra og slamret den igjen bak seg, så hardt at en av de små glassrutene øverst falt ut.

Harry gikk ikke tilbake til kjøkkenet, men opp på rommet sitt. Hvis han skulle oppføre seg som en ordentlig gomp, var det vel best han begynte. Langsomt og trist samlet han sammen alle bursdagsgavene og kortene og gjemte dem under det løse golvbordet, sammen med hjemmeleksene. Så gikk han bort til Hedvigs bur. Det virket som Ulrik hadde kommet seg. Både han og Hedvig sov med hodet under vingen. Harry sukket, og så dyttet han litt borti dem og vekket dem.

«Hedvig,» sa han dystert, «du blir nødt til å holde deg unna en uke. Bli med Ulrik, så tar Ronny seg av deg. Jeg skal skrive en lapp til ham og forklare. Og ikke se sånn på meg –» Hedvigs store, ravgylne øyne stirret bebreidende på ham, «det er ikke min feil. Jeg er nødt til det, ellers får jeg ikke være med Ronny og Hermine når de drar til Galtvang.»

Ti minutter etter svevde Ulrik og Hedvig (som hadde et brev til Ronny bundet fast til beinet) ut av vinduet og ut av syne. Harry følte seg nokså molefonken mens han stuet det tomme buret bort i klesskapet.

Men han behøvde ikke sture lenge. Det virket som om det var minuttet etter at tante Petunia hylte opp trappa at Harry måtte komme ned og gjøre seg klar til å ta imot gjesten.

«Gjør noe med det håret!» glefset tante Petunia da han kom ned i gangen.

Harry så ikke helt poenget med å prøve å få håret til å ligge flatt. Tante Maggen elsket å kritisere ham, så jo mer ustelt han så ut, jo gladere ble sikkert hun.

Og altfor snart knaste det i grus utenfor idet onkel Wiktors bil rullet inn i innkjørselen. Så hørte de bildørene smelle igjen, og skritt på grusgangen.

«Lukk opp!» hveste tante Petunia til Harry.

Med magen full av dysterhet åpnet Harry døra.

På terskelen sto tante Maggen. Hun liknet svært på onkel Wiktor: stor, feit og fiolett i fjeset. Hun hadde til og med bart, selv om den ikke var like

stor som hans. I den ene hånden holdt hun en kolossal koffert, og under den andre holdt hun en gammel og meget irritabel bulldog.

«Hvor er min Duddemann?» brølte tante Maggen. «Hvor er min søte lille neffe?»

Dudleif kom vaggende mot dem i gangen, med det blonde håret limt til den tykke skallen og en tversoversløyfe så vidt synlig under mangedobbelthakene. Tante Maggen slengte kofferten inn i magen på Harry og slo pusten ut av ham, grep Dudleif i en hard énarmsklem og plantet et digert kyss på kinnet hans.

Harry visste utmerket godt at den eneste grunnen til at Dudleif fant seg i tante Maggens klemmer, var at han fikk godt betalt for det. Og jo da, da de slapp taket, hadde Dudleif en knitrende ny tjuepundseddel i den feite neven.

«Petunia!» ropte tante Maggen og strente forbi Harry som om han var en stumtjener. Tante Maggen og tante Petunia kysset hverandre. Det vil si, egentlig var det tante Maggen som klasket til tante Petunias magre kinnbein med sin egen digre kjake.

Nå kom onkel Wiktor inn med et bredt, jovialt smil og lukket døra.

«Te, Maggen?» sa han. «Og hva vil Glefs ha?»

«Glefs kan få litt te fra skålen min,» sa tante Maggen mens alle toget ut på kjøkkenet og lot Harry stå igjen med kofferten. Ikke at Harry klagde; enhver unnskyldning for å slippe å være sammen med tante Maggen var god nok for ham, så han begynte å hale kofferten opp trappa og inn på gjesterommet, og brukte så lang tid på det som han kunne.

Da han kom ned på kjøkkenet igjen, var tante Maggen blitt forsynt med te og fruktkake, og Glefs lepjet høytlytt i seg i en krok. Harry la merke til at tante Petunia krympet seg litt mens dråper av te og spytt flekket det nyvaskede golvet hennes. Tante Petunia avskydde dyr.

«Hvem tar seg av de andre hundene, Maggen?» spurte onkel Wiktor.

«Å, jeg har fått oberst Fubbel til å se etter dem,» drønnet tante Maggen. «Han er pensjonert nå, så det er bare bra for ham å ha noe å gjøre. Men stakkars gamle Glefs kunne jeg jo ikke la være igjen. Han sykner helt bort når ikke jeg er der.»

Glefs begynte å knurre straks Harry satte seg. Dermed ble tante Maggen for første gang oppmerksom på ham.

«Jaså!» bjeffet hun. «Så du er her ennå?»

«Ja,» sa Harry.

«Ikke si 'ja' på den utakknemlige måten!» knurret tante Maggen. «Det er pokker så snilt av Wiktor og Petunia å ha deg her. Neimen om *jeg* hadde gjort det. Hvis noen hadde dumpet deg på *min* dørterskel, hadde du havnet på barnehjem fortere enn svint.»

Harry var sprekkeferdig etter å si at han ville mye heller bodd på et barnehjem enn hos Dumlingene, men tanken på Galtvangtillatelsen stanset ham. Han tvang ansiktet til å smile. Det gjorde vondt.

«Ikke kom her med det sleske smilet til meg!» drønnet tante Maggen. «Du har ikke forbedret deg siden sist, ser jeg. Jeg hadde håpet at skolen skulle fått banket litt folkeskikk inn i deg.» Hun tok en svær slurk te, tørket seg over barten og sa: «Hvor var det du hadde sendt ham, sa du, Wiktor?»

«St. Brutus,» sa onkel Wiktor straks. «Det er en førsteklasses institusjon for håpløse tilfeller.»

«Ja vel, ja,» sa tante Maggen. «Bruker de spanskrøret nok på St. Brutus, gutt?» bjeffet hun over bordet.

«Æh –»

Onkel Wiktor nikket kort bak ryggen på tante Maggen.

«Ja,» sa Harry. Men så tenkte han at det var like godt å gjøre det skikkelig, så han la til: «Hele tida.»

«Bra,» sa tante Maggen. «Jeg tåler ikke alt dette bløtsøtne, vasne vrøvlet om at en ikke må slå folk som fortjener det. I nittini av hundre tilfeller er en god drakt pryl akkurat det som skal til. Har *du* fått juling ofte?»

«Å ja,» sa Harry. «Massevis av ganger.»

Tante Maggens øyne smalnet til små streker.

«Jeg liker fremdeles ikke tonen din, gutt,» sa hun. «Hvis du kan snakke så lett om julingen du får, er det tydelig at de ikke slår hardt nok. Jeg ville skrevet til dem om det hvis jeg var deg, Petunia. Gjør det helt klart at i hans tilfelle godkjenner du bruk av ekstrem vold.»

Kanskje onkel Wiktor var bekymret for at Harry skulle glemme avtalen; iallfall skiftet han fort samtaleemne.

«Hørte du nyhetene i morges, Maggen? Hva sier du om den fangen som har rømt, hm?»

*

Etter som tante Maggen fant seg til rette i huset, begynte Harry å tenke nesten med lengsel på livet i nr. 4 uten henne. Onkel Wiktor og tante Petunia så helst at Harry holdt seg unna, og det gjorde han med glede. Tante Maggen derimot ville ha øynene på ham konstant, så hun kunne drønne i vei med forslag til Harryforbedringer. Hun elsket å sammenlikne Harry med Dudleif og godtet seg over å kjøpe dyre presanger og gi dem til Dudleif mens hun glodde på Harry, som om han bare kunne våge å spørre hvorfor ikke han også fikk en. I tillegg kom hun ustanselig med dystre antydninger om hva det var som gjorde Harry så totalt mislykket.

«Du må ikke laste deg selv for at gutten er blitt som han er blitt, Wiktor,» sa hun over formiddagsmaten den tredje dagen. «Hvis det først er råttenskap *inni*, er det ingenting noen kan gjøre.»

Harry prøvde å konsentrere seg om maten, men han skalv på hendene, og ansiktet hadde begynt å brenne av sinne. *Husk på skjemaet*, sa han til seg selv. *Tenk på Galtvang. Ikke si noe. Ikke –*

Tante Maggen strakte seg etter vinglasset sitt.

«Det er én grunnregel i alt oppdrett,» sa hun. «Det er akkurat det samme med hunder. Hvis det er noe i veien med tispa, ser en det alltid igjen i hvalpen –»

I det øyeblikket eksploderte vinglasset tante Maggen holdt i hånden. Glassplintene fløy til alle kanter, og tante Maggen harket og blunket, mens vinen dryppet fra det store fjeset.

«Maggen!» hvinte tante Petunia. «Gikk det bra med deg, Maggen?»

«Glem det,» gryntet tante Maggen og tørret seg i ansiktet med servietten. «Jeg klemte vel for hardt. Gjorde akkurat det samme forleden dag hos oberst Fubbel. Ikke tenk mer på det, Petunia. Jeg er sterk i klypa …»

Men både tante Petunia og onkel Wiktor stirret mistenksomt på Harry, så han fant ut at det var best å hoppe over desserten og rømme fra bordet så fort som mulig.

I gangen utenfor lente han seg mot veggen og pustet dypt. Det var lenge siden han hadde mistet kontrollen og fått noe til å eksplodere. Det måtte ikke skje igjen. Det gjaldt ikke bare Galtvangtillatelsen – hvis han fortsatte sånn, kom han til å få bråk med Magidepartementet.

Harry var riktignok trollmann, men fremdeles mindreårig, og etter trollmannsloven var det forbudt for ham å gjøre noe magisk utenfor skolen. Og han hadde ikke akkurat rent rulleblad heller. Så sent som sommeren før hadde han fått en offisiell advarsel, hvor det klart og tydelig sto at hvis Departementet fikk nyss om noe mer magi i Hekkveien, kom Harry til å bli utvist fra Galtvort.

Han hørte at Dumlingene reiste seg fra bordet og skyndte seg å forsvinne opp i andre etasje.

*

Når Harry kom seg igjennom de neste tre dagene, mens tante Maggen ustanselig hakket på ham, var det fordi han hver gang tvang seg til å tenke på *Håndbok i praktisk limestell*. Det virket faktisk riktig godt, men ga ham kanskje et nokså glassaktig blikk, for tante Maggen hevdet stadig oftere at han antakelig var åndssvak.

Omsider opprant den siste kvelden av tante Maggens besøk. Tante Petunia lagde en meget fin middag, og onkel Wiktor trakk opp flere flasker vin. De kom seg velberget gjennom suppa og laksen uten at et ord ble nevnt om alle Harrys feil. Under sitronmarengspaien kjedet onkel Wiktor livet av samtlige med en lang tale om Knerk, bormaskinfirmaet sitt; og så lagde tante Petunia kaffe, og onkel Wiktor fant fram en flaske konjakk.

«Kan jeg friste med et glass, Maggen?»

Tante Maggen hadde allerede fått ganske mange glass vin. Det digre fjeset var svært rødt.

«Ja ja, så et lite ett, da,» klukket hun. «Å, litt mer enn *det*, da … og litt mer … sånn, ja.»

Dudleif var i gang med sitt fjerde stykke pai. Tante Petunia nippet til kaffen med lillefingeren stivt ut. Harry ville helst forsvunnet opp på rommet sitt, men han møtte onkel Wiktors sinte, små øyne og skjønte at han fikk værsgod holde ut.

«Aah,» sa tante Maggen, smattet og satte fra seg det tomme konjakkglasset. «Deilig mat, Petunia. Hos meg blir det helst bare å steke opp litt om kvelden; du vet, med tolv hunder å passe på, så …» Hun rapte velbehagelig og klappet seg på den store tweedmagen. «Unnskyld. Men jeg må si jeg liker å se en gutt med sunn appetitt,» fortsatte hun og blunket til Dudleif. «Du skal nok bli en skikkelig sværing, Duddemann, akkurat som faren din. Ja takk, Wiktor, jeg tar gjerne en dråpe til …

Men han der, derimot –»

Hun kastet med hodet i retning Harry, som merket at magen strammet seg. *Håndboka*, tenkte han fort.

«Han der ser meg skral og klein ut. Det er det samme med bikkjer. I fjor måtte jeg få oberst Fubbel til å drukne en for meg. Stygg lita rotte. Svak. Ikke raseren.»

Harry prøvde å huske side tolv i boka: *Kureringsformel for treghet i bråvendinger*.

«Som jeg sa forleden dag, det er blodet det kommer an på. Dårlig blod viser seg alltid. Ikke at jeg vil kritisere din familie, Petunia –» hun klappet tante Petunias magre hånd med sin egen, som var på størrelse med en spade, «men den søsteren din var et dårlig papir. Sånne forekommer i de beste familier. Og så stakk hun av med en døgenikt, og her ser vi resultatet rett for øynene på oss.»

Harry stirret på tallerkenen sin. Det var en rar summing i ørene. *Ta et godt grep om limehalen*, tenkte han. Men han kunne ikke huske hva som kom etterpå. Det var som om tante Maggens stemme boret seg inn i ham, omtrent som en av onkel Wiktors bormaskiner.

«Denne Potter,» sa tante Maggen høyt, mens hun langet ut etter konjakkflaska og sølte en god slump oppi glasset sitt og utover duken, «jeg

tror aldri dere har fortalt meg hva han jobbet med?»

Onkel Wiktor og tante Petunia så meget anspente ut. Til og med Dudleif hadde kikket opp fra paistykket sitt og glodde på foreldrene med åpen munn.

«Han – han hadde ingen jobb,» sa onkel Wiktor og skottet fort bort på Harry. «Arbeidsløs.»

«Var det ikke det jeg trodde!» sa tante Maggen, tok en dugelig slurk konjakk og tørret haken med ermet. «En udugelig, ubrukelig lathans av en slabbedask som –»

«Det var han *ikke*, det,» sa Harry plutselig. Det ble musestille rundt bordet. Harry dirret over hele kroppen. Han hadde aldri i sitt liv vært så sint.

«MER KONJAKK!» hylte onkel Wiktor, som var blitt kritthvit i ansiktet. Han tømte resten av flaska oppi glasset til tante Maggen. «Du, gutt,» snerret han til Harry, «kom deg i seng; se så, opp med deg –»

«Nei, Wiktor,» hikket tante Maggen og holdt en hånd i været, mens de knøttsmå, blodskutte øynene møtte Harrys. «Fortsett, gutt, bare fortsett. Er du stolt av foreldrene dine, hva? Som drev og kjørte seg i hjel i en bilulykke (fulle var de vel òg) –»

«De døde ikke i noen bilulykke!» sa Harry og oppdaget brått at han hadde reist seg.

«Visst døde de i en bilulykke, din ekle, lille løgnhals, og overlot til sine skikkelige, arbeidsomme slektninger å fø på deg!» skrek tante Maggen. «Du er en uforskammet, utakknemlig liten –»

Der bråtidde tante Maggen. Et øyeblikk så det ut som hun ikke kunne finne ord. Det var som om hun svulmet opp av usigelig raseri – men svulmingen bare fortsatte. Det store, røde ansiktet utvidet seg, de små øynene bulte og munnen strammet seg til hun ikke kunne snakke. Sekundet etter skjøt flere knapper ut fra tweedjakka og smalt i veggene – hun ble oppblåst som en vemmelig ballong, magen tøyde skjørtlinningen til det ytterste og sprengte den, alle fingrene svulmet opp og ble store som salamier …

«MAGGEN!» skrek onkel Wiktor og tante Petunia i kor, idet hele Maggen-kroppen lettet fra stolen hun satt i og langsomt steg mot taket. Hun

var blitt helt kulerund, som en kolossal livbøye med griseøyne; hendene og føttene stakk stivt ut mens hun seilte opp i lufta og utstøtte apoplektiske ploppelyder. Glefs kom settende inn i rommet og gneldret som en gal.

«NEEEIII!»

Onkel Wiktor grep Maggen i en av føttene og prøvde å hale henne ned igjen, men i stedet ble han nesten løftet fra golvet selv. I neste sekund hadde Glefs kastet seg fram og satt tennene i beinet på onkel Wiktor.

Harry løp ut av spisestua før noen rakk å stoppe ham, på vei mot bøttekottet under trappa. Kottdøra spratt magisk opp med det samme han kom dit. På noen sekunder hadde han halt kofferten sin til ytterdøra. Han sprintet opp i andre, kastet seg inn under senga, rev opp det løse golvbordet og snappet putevaret med alle bøkene og bursdagspresangene. Han ålte seg ut igjen, trev det tomme Hedvig-buret og galopperte ned igjen til kofferten, akkurat idet onkel Wiktor kom brasende ut fra spisestua med buksebeinet i blodige laser.

«KOM DEG INN HER!» bæljet han. «KOM INN OG GJØR HENNE SOM HUN VAR!»

Men Harry var så sint at han ga blaffen. Han sparket opp kofferten, snappet til seg tryllestaven og pekte på onkel Wiktor med den.

«Hun fortjente det,» sa Harry med hivende pust. «Hun fortjente det hun fikk. Ikke kom nær meg.»

Han famlet bak ryggen etter dørhåndtaket.

«Jeg drar,» sa Harry. «Jeg har fått nok.»

Og i neste øyeblikk var han ute på den mørke, stille gata, med den svære kofferten på slep og Hedvigs bur under armen.

KAPITTEL TRE

FNATTBUSSEN

Harry hadde slept den tunge kofferten flere gater bortover før han kollapset på en lav mur i Magnoliakroken, pesende av utmattelse. Der satt han aldeles stille og lyttet til sitt eget hamrende hjerte, mens sinnet fremdeles kokte i ham.

Men etter ti minutter alene i den mørke gata, begynte han å merke en ny følelse: panikk. Samme hvordan han snudde og vendte på det, hadde han aldri vært i en verre knipe. Han var overlatt helt til seg selv i den mørke gompeverdenen, uten noe sted å gjøre av seg. Og det verste var at han nettopp hadde utført skikkelig tung magi, og det betydde at han nesten brennsikkert ville bli utvist fra Galtvort. Det han hadde gjort, var et så grovt brudd på *Forordning om restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse* at det var nesten overraskende at ikke utsendinger fra Magidepartementet alt hadde kastet seg over ham der han satt.

Harry skalv mens han kikket i begge retninger bortover Magnoliakroken. Hvordan skulle det gå med ham nå? Kom han til å bli arrestert, eller rett og slett bli forvist fra trollmannsverdenen? Han tenkte på Ronny og Hermine, og humøret sank straks enda et hakk. Harry var sikker på at Ronny og Hermine ville hjulpet ham nå, enten han var kriminell eller ikke, men begge var i utlandet, og nå som Hedvig også var borte, hadde han ingen mulighet til å kontakte dem.

Ikke hadde han noen gompepenger heller. Det var litt trollmannsgull i pengeposen i bunnen av kofferten, men resten av formuen han hadde arvet etter foreldrene sine, lå i et hvelv i trollmannsbanken Flirgott i London. Å drasse denne kofferten hele veien til London var ikke noe å tenke på engang. Om da ikke …

Han så ned på tryllestaven, som han fremdeles knuget i hånden. Hvis han allerede var utvist (nå banket hjertet hans så fort at det gjorde vondt), kunne vel ikke litt mer magi gjøre noen skade. Han hadde usynlighetskappen han hadde arvet etter faren sin – hva om han forhekset kofferten og gjorde den fjærlett, fortøyde den til sopelimen, skjulte seg under kappen og fløy til London? Da kunne han få tak i resten av pengene sine fra hvelvet og … begynne sitt nye liv som forvist. Det var en forferdelig tanke, men han kunne jo ikke bli sittende på denne muren i all evighet heller, ellers ble han snart nødt til å forklare for gompepolitiet hvorfor han var ute midt på natta med en koffert full av trolldomsbøker og en sopelime.

Harry åpnet kofferten igjen og rotet gjennom innholdet på jakt etter usynlighetskappen – men før han hadde funnet den, rettet han seg plutselig opp og så seg rundt.

Det var en underlig prikking i nakken, som om noen så på ham. Men gata lå tilsynelatende øde og forlatt, og det var ikke et lys å se i noen av de store, firkantete husene.

Han bøyde seg på ny over kofferten, men nesten med det samme rettet han seg opp igjen og tviholdt om tryllestaven. Det var mer som om han hadde ant det enn hørt det: Noen eller noe sto i den trange passasjen mellom garasjen og gjerdet bak ham. Harry myste mot det svarte smuget. Hvis det bare kunne røre seg litt, fikk han iallfall vite om det bare var en katt eller – noe annet.

«*Lumos*,» mumlet Harry, og ytterst på tryllestaven kom det et lys så han nesten ble blendet. Han holdt det høyt over hodet, og murpussveggene på nr. 2 glitret, garasjedøra blinket, og mellom de to så Harry helt tydelig det tunge omrisset av noe kjempestort med svære, skinnende øyne.

Harry rygget baklengs. Beina traff kofferten, og han tok overbalansen. Tryllestaven fløy ut av hånden på ham idet han slo ut for å ta av for fallet, og så landet han med et klask i rennesteinen.

Det kom et øredøvende BANG, og Harry slo hendene for øynene for å skjerme dem mot et plutselig, blendende lys …

Med et hyl rullet han seg inn på fortauet, akkurat i tide. Sekundet etter hadde noen gigantiske hjul og frontlykter skrenset inn og stoppet presis der

han hadde ligget. De tilhørte, så Harry da han løftet hodet, en trippeldekker-buss i skrikende fiolett, som hadde materialisert seg ut av tomme lufta. I gullbokstaver over frontruta sto det *Fnattbussen*.

Et øyeblikk lurte Harry på om han hadde slått seg tullerusk i fallet. Så hoppet en konduktør i fiolett uniform ned fra bussen og begynte å snakke høyt ut i natta.

«Velkommen til Fnattbussen, nødtransport for akterutseilte hekser og trollmenn. Bare rekk ut stavhånden og stig om bord, så kjører vi Dem hvor De vil. Mitt navn er Svinton Slipprush, og jeg er kveldens konduktø –»

Der tidde konduktøren brått. Han hadde akkurat fått øye på Harry, som fremdeles satt på bakken. Harry plukket opp tryllestaven igjen og kom seg på beina. Nå så han at Svinton Slipprush ikke var stort eldre enn ham selv, atten eller kanskje nitten, med store, utstående ører og ikke så få kviser.

«Hva hadde du der nere å gjøra?» sa Svinton og oppga den profesjonelle tonen.

«Datt,» sa Harry.

«Sku' du gjøra det for'a?» flirte Svinton.

«Det var ikke med vilje akkurat,» sa Harry surt. Dongeribuksa hans hadde fått en rift på det ene kneet, og hånden han hadde tatt seg for med, blødde. Med ett kom han på hvorfor han hadde falt. Han snudde seg fort og stirret inn i smuget mellom garasjen og gjerdet. Frontlysene på fnattbussen opplyste det klart. Det var tomt.

«Ser du på?» sa Svinton.

«Det var noe stort, svart noe,» sa Harry og pekte usikkert mot smuget. «Som en hund … men kjempesvær …»

Han kikket på Svinton, som sto med åpen munn. Med en ubehagelig følelse så han at Svintons blikk flyttet seg til arret på pannen hans.

«Er'e du har på panna der?» spurte Svinton plutselig.

«Ingenting,» sa Harry fort og børstet håret ned over pannen. Hvis Magidepartementet var på utkikk etter ham, ville han ikke gjøre det lettere for dem enn nødvendig.

«Heter du for noe?» fortsatte Svinton.

«Nilus Langballe,» sa Harry og brukte det første navnet han kom på. «Æh – denne bussen,» fortsatte han fort, for å få Svinton til å tenke på noe annet, «sa du at den går hvor en vil?»

«Jepp,» sa Svinton stolt, «hvor som helst, bare det er på land. Under vann kjører vi ikke. Hei,» sa han og så plutselig mistenksom ut igjen, «du vinka vårs inn, ikke sant? Du stakk ut stavhanda og vinka, ikke sant?»

«Jo,» sa Harry fort. «Du, hvor mye koster det å sitte på til London?»

«Elleve sigder,» sa Svinton, «men for fjorten får du varm kakao òg, og for femten ei varmeflaske og en tannbørste i hvilken farge du vil.»

Harry romsterte i kofferten igjen, fant fram pengene sine og ga Svinton noen sølvmynter. Så løftet han og Svinton kofferten opp over stigtrinnet, med Hedvigs bur balanserende på toppen.

Seter fantes det ikke der inne. Derimot sto det et halvt dusin messingsenger langs vinduene, hvor gardinene var trukket for. Levende lys i holdere ved hver seng kastet et skjær over de panelte veggene. En ørliten trollmann i nattlue bakerst i bussen mumlet: «Ikke nå, takk, jeg holder på å sylte noen snegler,» og rullet seg rundt i søvne.

«Ta denna her, du,» hvisket Svinton og skjøv Harrys koffert inn under senga nærmest sjåføren, som satt i en lenestol foran rattet. «Detta er sjaføren våres, Pistill Prang. Pist, detta er Nilus Langballe.»

Pistill Prang var en eldre trollmann med fryktelig tykke briller. Han nikket til Harry, som nervøst glattet over panneluggen igjen og satte seg på senga han hadde fått tildelt.

«Kjør ivei, Pist,» sa Svinton og satte seg i en lenestol ved sida av Pistill.

Det kom et nytt, kolossalt BANG, og *Fnattbussen* satte seg i bevegelse med slik fart at i neste øyeblikk lå Harry langflat på senga. Han satte seg opp igjen og stirret ut av det mørke vinduet. Nå raste de allerede bortover en helt annen gate. Svinton betraktet Harrys målløse fjes med tydelig nytelse.

«Det var her vi var før du vinka vårs inn,» sa han. «Hvor er vi hen, Pist? I Wales en plass?»

«'A,» sa Pistill.

«Hvordan unngår dere at gompene hører bussen?» spurte Harry.

«Dem!» sa Svinton foraktelig. «Dem hører jo aldri noe, dem. Ikke ser dem noe heller. Legger aldri merke til noe som helst, dem folka der.»

«Best du går og vekker madam Marsk, Svinton,» sa Pistill. «Om to strakser er vi i Abergavenny.»

Svinton gikk forbi Harrys seng og forsvant opp en smal tretrapp. Harry stirret fortsatt ut av vinduet og ble mer nervøs for hvert minutt. Det virket ikke som Pistill helt hadde skjønt poenget med et ratt. Fnattbussen kjørte rett som det var opp på fortauet, men traff aldri noe: Rader av gatelykter, postkasser og søppelkasser hoppet til side idet de passerte, og tilbake på plass etterpå.

Svinton kom ned igjen, i følge med en litt grønn heks som var innhyllet i en reisekappe.

«Så var vi der, madam Marsk,» sa Svinton fornøyd, idet Pist tråkket på bremsen og alle sengene skled et stykke framover i bussen. Madam Marsk holdt et lommetørkle for munnen og vaklet ned stigtrinnet. Svinton hev sekken hennes ut etter henne og smelte igjen dørene; det kom et nytt høyt BANG, og så dundret de bortover en smal landevei hvor trærne bykset til side.

Ikke snakk om at Harry hadde fått sove, selv om han hadde vært om bord på en buss som ikke utstøtte høye smell og hoppet hundrevis av kilometer om gangen. Magen vendte seg mens han grublet over hva som kom til å skje med ham, og om Dumlingene hadde greid å få tante Maggen ned fra taket ennå.

Svinton hadde brettet ut et eksemplar av *Aftenprofeten* og satt og leste med tungespissen mellom tennene. Et stort fotografi av en mann med innsunket ansikt og langt, floket hår blunket langsomt til Harry fra forsida. Det var noe merkelig kjent ved ham.

«Den mannen!» sa Harry og glemte bekymringene et øyeblikk. «Han var på gompenyhetene!»

Svinton bladde tilbake til forsida og klukklo.

«Sirius Svaart,» sa han og nikket. «Klart'n var på gompenyhetene, Nilus. Å hen er det du har holdt deg i det siste?»

Da han så Harrys uforstående uttrykk, klukklo han igjen, nokså overlegent, rev av forsida og rakte den til Harry.
«Du sku' følgt med mer i avisa, du, Nilus.»
Harry holdt avisen opp mot stearinlyset og leste:

SVAART FORTSATT PÅ FRIFOT

Sirius Svaart, kanskje den mest beryktede fange som noensinne har sittet i festningen Azkaban, er fortsatt ikke pågrepet, bekreftes det fra Magidepartementet i dag.

«*Vi gjør alt vi kan for å få tak i Svaart,» opplyste magiminister Kornelius Bloeuf tidligere i dag, «og vi ber det magiske samfunn beholde roen.*»

Bloeuf har fått kritikk fra enkelte medlemmer av Det internasjonale hekseriforbund for at han har informert den gompiske statsminister om krisen.

«*Herregud, det var jeg jo pent nødt til,» uttalte en irritabel Bloeuf. «Svaart er gal. Han er en fare for enhver, magisk eller gompisk, som kommer i hans vei. Statsministeren har forsikret meg om at han ikke vil nevne Svaarts sanne identitet til noen. Og alvorlig talt – hvem ville trodd ham, om han gjorde det?*»

Mens gompene har fått høre at Svaart har en pistol (et slags metallrør som gomper dreper hverandre med), lever det magiske samfunn i frykt for en liknende massakre som for tolv år siden, da Svaart myrdet tretten mennesker med én enkelt forbannelse.»

Harry så inn i Sirius Svaarts dyptliggende øyne, det eneste i ansiktet som virket levende. Han hadde aldri sett en vampyr, men han hadde sett bilder av dem i timene i Forsvar mot svartekunster, og med den hvite, voksaktige huden så Svaart akkurat ut som en.
«Skummel type, hæ?» sa Svinton, som hadde sett på Harry mens han leste.
«Myrdet han *tretten* mennesker?» sa Harry mens han rakte Svinton forsida igjen, «– med *en* forbannelse?»

«Jepp,» sa Svinton. «Rett for øya på vitner og alt. Midt på lyse dagen. Skal si det blei bråk, hæ, Pist?»

«'A,» sa Pist mørkt.

Svinton svingte rundt i stolen og la armene på rygglenet for å kunne se Harry bedre.

«Svaart var en av dem største tilhengera til Han-du-veit,» sa han.

«Nei, vel? Voldemort?» sa Harry uten å tenke seg om.

Selv kvisene til Svinton ble hvite, og Pist vrengte sånn på rattet at en hel bondegård måtte bykse til side for å unngå bussen.

«Er'u splitter pine gærn?» brast det fra Svinton. «Sku' du si navnet hans for?»

«Unnskyld,» sa Harry. «Unnskyld, jeg glemte det –»

«Glømte det!» sa Svinton svakt. «Jøsses, hjertet mitt dunker sånn at …»

«Så – så Svaart var tilhenger av Han-du-vet?» sa Harry unnskyldende.

«Ja,» sa Svinton, som fremdeles gned seg på brystet. «Jøss da. Veldig nær medarbeider òg, sier dem … Men hvertfall, når lille Harry Potter hadde tatt knekken på Han-du-veit,» Harry glattet nervøst over panneluggen igjen, «så spora dem jo opp alle tilhengera hans, ikke sant, Pist? Og når at Han-du-veit var vekke, så skjønte jo dem fleste sjøl at det var slutt, så dem kom med det gode. Men ikke Sirius Svaart, nei. Etter det jeg har hørt, så trudde'n at det var han som sku' bli nestkommanderandes når at Han-du-veit hadde tatt over.

Men hvertfall så tok dem Svaart midt på ei gate som var full av gomper, og da tok Svaart fram tryllestaven og sprengte hele gata til pinneved, og en trollmann blei dreft, og et dusin gomper som kom i veien òg. Fælt, hæ? Og veit du hva Svaart gjorde da?» fortsatte Svinton med en dramatisk hvisking.

«Nei, hva?» sa Harry.

«*Lo*,» sa Svinton. «Bare sto der og lo. Og når at det kom forsterkninger fra Magidepartementet, blei'n med dem så pent og stille som bare det, og fremdeles så skoggerlo'n. For'n er tottalt sprø, ikke sant, Pist? Ikke sant'n er sprø?»

«Om'n ikke var det før'n kom til Azkaban, så er'n det hvertfall nå,» sa Pist på sin langsomme måte. «*Jeg* hadde heller sprengt meg sjøl i filler enn

å setta en fot på det stedet. Ikke at'n ikke har bare godt av det, etter det'n gjorde …»

«Dem måtte virkelig gjøra en jobb for å dekke over det, ikke sant, Pist?» sa Svinton. «Hele gata sprengt i filler, og alle dem gompene daue. Hva var det dem sa det lissom var, Pist?»

«Gasseksplosjon,» gryntet Pistill.

«Og nå er'n ute igjen,» sa Svinton og kikket på avisbildet av Svaarts magre ansikt. «Aldri skjedd før, det, at noen har bryti seg ut fra Azkaban, har det vel, Pist? Ikke skjønner jeg åssen'n greide det. Skummelt, hæ? Men jeg gir nå ikke stort for sjansene hans mot dem Azkaban-voktera, da, eller hva sier du, Pist?»

Pistill skalv plutselig.

«Snakk om noe annet, Svinton, så er du grei. Dem Azkaban-voktera gir meg reint mareritt.»

Svinton la motstrebende avisen fra seg, og Harry lente seg mot vinduet i fnattbussen og følte seg verre enn noensinne. Han kunne ikke la være å forestille seg hva Svinton kom til å fortelle passasjerene sine om et par netter:

«Hørt om han der Harry Potter? Blåste opp tanta si! Vi hadde'n med vårs her på fnattbussen, ikke sant, Pist? Han prøvde å stikke av …»

Han, Harry Potter, hadde brutt trollmannsloven, akkurat som Sirius Svaart. Var det å blåse opp tante Maggen alvorlig nok til å havne i Azkaban for? Harry ante ingenting om trollmannsfengselet, bare at alle han hadde hørt nevne det, hadde akkurat det samme redde tonefallet. Gygrid, skogvokteren på Galtvort, hadde vært der i to måneder så sent som i fjor. Harry kom ikke så fort til å glemme det livredde uttrykket i ansiktet hans da han hørte hvor han skulle, og Gygrid var et av de modigste menneskene Harry kjente.

Fnattbussen rullet gjennom mørket så busker og benker, telefonbokser og trær skvatt til side, og Harry lå rastløs og ulykkelig på fjærmadrassen. Etter en stund kom Svinton på at Harry hadde betalt for varm kakao, men sølte ut alt sammen på puta hans da bussen brått hoppet fra Anglesey til Aberdeen.

Én etter én kom trollmenn og hekser i slåbrok og tøfler ned fra de øvre dekkene og gikk av bussen. Samtlige så ut som de gikk av med glede.

Til slutt var Harry den eneste passasjeren som var igjen.

«OK, Nilus,» sa Svinton og slo hendene sammen, «å hen i London skal du?»

«Diagonallmenningen,» sa Harry.

«Greit,» sa Svinton, «hold deg fast …»

BANG.

Og så dundret de bortover Charing Cross Road. Harry satte seg opp og så på husene og benkene som hoppet av veien for fnattbussen. Himmelen begynte å bli lysere. Nå fikk han ligge i dekning i et par timer, gå til Flirgott så snart banken åpnet, og siden stikke av – men hvor? Det visste han ikke.

Pist sto på bremsen, og fnattbussen skrenset inn og stanset foran en en liten, snusket pub, *Den lekke heksekjel*. Bak den lå den magiske porten til Diagonallmenningen.

«Takk,» sa Harry til Pist.

Han hoppet ned og hjalp Svinton å buksere ned kofferten og Hedvigs bur på fortauet.

«Vel,» sa Harry, «ha det, da.»

Men Svinton hørte ikke etter. Han sto i døra til bussen og måpte mot den mørke inngangen til *Den lekke heksekjel*.

«Der har vi deg jo, Harry,» sa en stemme.

Før Harry rakk å snu seg, kjente han en hånd på skulderen. Og i samme øyeblikk ropte Svinton: «Jøsses! Pist, kom og se! Kom hit!»

Harry så opp på eieren av hånden og kjente at en bøtte isvann flommet ned i magen. Han hadde gått rett inn i Kornelius Bloeuf, selveste magiministeren.

Svinton hoppet ned på fortauet ved sida av dem.

«Å var det De kalte Nilus for noe, herr minister?» sa han opphisset.

Bloeuf, en lubben liten mann i lang, nålestripet kappe, så frossen og utslitt ut.

«Nilus?» gjentok han med rynket panne. «Dette er Harry Potter.»

«Var det ikke det jeg visste!» ropte Svinton frydefullt. «Pist! Pist! Gjett hvem Nilus er for en, Pist! Det er Harry Potter! Jeg ser arret hans!»

«Ja,» sa Bloeuf irritabelt. «Vel, det var fint at fnattbussen plukket ham opp, men nå må nok Harry og jeg gå inn i *Den lekke heksekjel …*»

Bloeuf klemte hardere om Harrys skulder og geleidet ham inn i puben. En lutende skikkelse bak en lykt kom ut av døra bak bardisken. Det var Tom, den inntørkede, tannløse verten.

«Så De fant'n, herr minister!» sa Tom. «Vil De ha noe? Øl? Konjakk?»

«Kanskje litt te,» sa Bloeuf, som fremdeles ikke hadde sluppet taket i Harry.

Brått hørte de skraping og pesing bak seg; det var Svinton og Pistill som kom bærende inn på Harrys koffert og Hedvigs bur og så seg oppspilt rundt.

«Åffer sa du ikke hvem du var, Nilus?» sa Svinton og strålte mot Harry, mens uglefjeset til Pistill myste interessert over skulderen hans.

«Og et *privat* rom, er du snill, Tom,» sa Bloeuf spisst.

«Ha det,» sa Harry mistrøstig til Svinton og Pist, idet Tom vinket Bloeuf inn i gangen fra baren.

«Ha det, Nilus!» ropte Svinton.

Bloeuf holdt et godt tak i Harry mens de marsjerte bortover den trange gangen bak lykta til Tom. De kom inn i et lite rom; Tom knipset med fingrene, flammene slo opp i peisen, og så bukket han seg ut.

«Sett deg, Harry,» sa Bloeuf og pekte på en stol ved peisen.

Harry satte seg og kjente gåsehuden risle oppover armene, tross varmen fra ilden. Bloeuf tok av seg den nålestripete kappen, slengte den fra seg, heiste opp buksebeina i den flaskegrønne dressen og satte seg i stolen midt imot Harry.

«Jeg heter Kornelius Bloeuf, Harry. Jeg er statsråd i Magidepartementet.»

Dette visste Harry selvsagt allerede. Han hadde sett Bloeuf en gang før, men siden han hadde hatt på seg sin fars usynlighetskappe den gangen, kunne jo ikke Bloeuf vite det.

Bartender Tom kom tilbake. Nå hadde han et forkle over nattskjorta og bar på et brett med te og boller. Han satte brettet fra seg på et bord mellom Bloeuf og Harry, og så forsvant han og lukket døra bak seg.

«Vel, Harry,» sa Bloeuf og skjenket opp teen, «jeg skal si du har skapt oppstyr rundt deg. Å stikke av fra tanten og onkelen sin på den måten! Jeg hadde nesten begynt å tro … men du er i sikkerhet, og det er det viktigste.»

Bloeuf smurte seg en bolle og skjøv fatet mot Harry.

«Spis, Harry, du ser omtrent halvdød ut. Nå vel, altså … det vil nok glede deg å høre at vi har ordnet med den uheldige oppblåsingen av frøken Margot Dumling. To fagfolk fra Avdelingen for annullering av uheldig magi ble sendt til Hekkveien for et par timer siden. Frøken Dumling er nå punktert, og hukommelsen hennes modifisert. Nå husker hun ikke tildragelsen overhodet. Så det var det, ingen skade skjedd.»

Bloeuf smilte til Harry over kanten av tekoppen, nærmest som en onkel som betraktet en yndlingsnevø. Harry kunne nesten ikke tro sine egne ører. Han åpnet munnen, men kunne ikke komme på noe å si og lukket den igjen.

«Ah, du er bekymret for din tantes og onkels reaksjon?» sa Bloeuf. «Vel, jeg skal ikke nekte for at de er svært sinte, Harry, men de er innstilt på å la deg komme tilbake neste sommer, bare du tilbringer julen og påskeferien på Galtvort.»

Harry fikk lyd i halsen igjen.

«Jeg er *alltid* på Galtvort i jule- og påskeferien,» sa han, «og jeg vil *aldri* tilbake til Hekkveien.»

«Så, så, du kommer sikkert til å føle det annerledes når du får roet deg litt,» sa Bloeuf i en bekymret tone. «De er jo familien din, tross alt, og jeg er sikker på at dere er glad i hverandre – æh – *aller* innerst inne.»

Det falt ikke Harry inn å si ham imot. Han ventet fremdeles på å høre hva som skulle skje med ham nå.

«Så alt som gjenstår,» sa Bloeuf og smurte på en bolle til, «er å avgjøre hvor du skal tilbringe de tre siste ukene av sommerferien. Jeg foreslår at du leier et rom her på *Den lekke heksekjel* og –»

«Men vent litt,» brast det ut av Harry, «hva med straffen?»

Bloeuf blunket.

«Straffen?»

«Jeg brøt jo loven!» sa Harry. «Forordningen om restriksjoner på mindreåriges magiutøvelse!»

«Men gutten min, vi har da ikke tenkt å straffe deg for en slik småting!» utbrøt Bloeuf og viftet utålmodig med bollen. «Det var jo et uhell! Vi sender da ikke folk til Azkaban bare for å blåse opp tantene sine.»

Dette stemte overhodet ikke med Harrys tidligere erfaringer med Magidepartementet.

«I fjor fikk jeg en offisiell advarsel bare fordi en husnisse sprengte en dessert hjemme hos onkel og tante!» sa Harry og rynket pannen. «Magidepartementet sa at jeg ville bli utvist fra Galtvort hvis det ble noe mer magi der!»

Om ikke Harrys øyne bedro ham, så Bloeuf plutselig brydd ut.

«Ting forandrer seg, Harry … vi må huske på det … slik som saker og ting står … for du *vil* vel ikke bli utvist?»

«Så klart jeg ikke vil,» sa Harry.

«Nei vel, hva er det du bråker for da?» lo Bloeuf det bort. «Men ta en bolle, Harry, mens jeg går og hører om Tom har et rom til deg.»

Bloeuf marsjerte ut av rommet, og Harry satt igjen og stirret etter ham. Her foregikk det et eller annet meget mystisk. Hvorfor hadde Bloeuf ventet på ham utenfor *Den lekke heksekjel*, om ikke for å straffe ham for det han hadde gjort? Og nå som han tenkte på det, var det vel ikke akkurat vanlig at ministeren selv blandet seg borti saker om mindreårig magi?

Bloeuf kom tilbake, i følge med bartender Tom.

«Værelse 11 er ledig, Harry,» sa Bloeuf. «Der tror jeg du skal få det helt fint. Bare én ting, som du sikkert forstår. Jeg vil ikke at du skal forville deg ut i gompe-London, er det greit? Hold deg til Diagonallmenningen. Og du må være tilbake her før det blir mørkt om kveldene. Det skjønner du sikkert. Tom her vil holde et øye med deg for meg.»

«OK,» sa Harry, «men hvorfor –?»

«Du skal jo nødig bli borte en gang til, hva?» sa Bloeuf med en hjertelig latter. «Nei, nei … best vi vet hvor vi har deg … jeg mener –»

Bloeuf kremtet høylytt og tok opp den nålestripete kappen.

«Vel, da får jeg vel gå. Nok å stå i med, skjønner du sikkert.»

«Har dere hatt noe flaks med Svaart ennå?» spurte Harry.

Bloeufs fingre mistet taket om sølvspenna på kappen.

«Hvaff –? Å, du har hørt om det – vel, nei, ikke ennå, men det er bare et spørsmål om tid. Vokterne i Azkaban har aldri mislykkes ennå … og de er sintere enn jeg noen gang har sett dem.»

Bloeuf skalv litt.

«Vel, da sier jeg adjø, da.»

Han rakte ut hånden. Mens Harry trykket den, fikk han plutselig en idé.

«Æh – herr minister? Kan jeg spørre om noe?»

«Ja visst,» smilte Bloeuf.

«Altså, tredjeklassinger på Galtvort får lov til å dra til Galtvang, men onkelen og tanten min skrev ikke under på skjemaet. Kunne De gjøre det, tror De?»

Bloeuf virket ille ved.

«Ah,» sa han. «Nei. Nei, dessverre, Harry, siden jeg hverken er din far eller formynder …»

«Men De er jo magiminister, jo!» sa Harry ivrig. «Hvis jeg fikk lov av Dem –»

«Nei. Beklager, Harry, men regler er regler,» sa Bloeuf bestemt. «Kanskje du får lov til å besøke Galtvang neste år. Faktisk tror jeg det er best at du ikke … ja … vel, jeg får vel gå. Ha det hyggelig mens du er her, Harry.»

Og med et siste smil og håndtrykk, forsvant Bloeuf ut. I stedet nærmet Tom seg, med et bredt smil til Harry.

«Hvis De vil bli med her, herr Potter,» sa han. «Jeg har båret opp sakene Deres alt …»

Harry fulgte etter Tom opp en vakker tretrapp til en dør med tallet 11 på i messing. Tom låste opp og åpnet for ham.

Der inne var det en seng som så riktig behagelig ut, noen blankpolerte eiketremøbler, en muntert sprakende ild, og på toppen av klesskapet –

«*Hedvig*!» gispet Harry.

Snøugla klikket med nebbet og flakset ned på armen til Harry.

«Riktig gløgg ugle De har der,» klukket Tom. «Kom hit omtrent fem minutter etter Dem. Hvis det er noe mer De trenger, herr Potter, så er det bare å spørre.»

Han bukket igjen og gikk.

Harry satt lenge på senga og strøk Hedvig i dype tanker. Himmelen utenfor vinduet skiftet raskt fra dypt fløyelsblått til kaldt stålgrått, og siden langsommere til gullflekket rosa. Harry kunne nesten ikke tro at det bare var noen timer siden han hadde dratt fra Hekkveien, at han ikke var utvist, og at han nå hadde tre totalt Dumling-frie uker foran seg.

«Det har vært litt av en natt, Hedvig,» gjespet han.

Og uten engang å ta av seg brillene datt han baklengs på putene og sovnet.

KAPITTEL FIRE

DEN LEKKE HEKSEKJEL

Det tok Harry flere dager å bli vant til denne merkelige, nye friheten. Aldri før hadde han kunnet stå opp når han hadde lyst eller spise hva han hadde lyst på. Han kunne til og med gå hvor han ville, så lenge det var i Diagonallmenningen; og ettersom denne lange brosteinsgata var tettpakket med verdens mest fascinerende trolldomsbutikker, følte ikke Harry noen trang til å bryte løftet sitt til Bloeuf og forville seg ut i gompeverdenen.

Harry spiste frokost hver morgen på *Den lekke heksekjel*, hvor han hadde stor glede av å se på de andre gjestene: pussige små hekser fra landet som var i byen for å shoppe; ærverdige trollmenn som kranglet om den siste artikkelen i *Transfigurasjon i dag;* høylytte heksemestere, skrålende dverger, og én gang noe som så mistenkelig ut som en gyger, som bestilte en tallerken rå lever og fortærte den bak en tykk finlandshette.

Etter frokost pleide Harry å gå ut i bakgården, ta fram tryllestaven, slå lett på tredje murstein fra venstre over søppelkassa og gå et skritt tilbake mens hvelvingen inn til Diagonallmenningen åpnet seg i muren.

Han tilbragte lange, solfylte dager med å utforske butikkene og spise under de fargesprakende parasollene utenfor kafeene, hvor andre gjester viste hverandre innkjøpene sine («Det er et lunaskop – for å slippe å dille mer med alle disse månekurvene, hva?») eller snakket om Sirius Svaart («For min del slipper jeg ikke ungene ut alene før han er tilbake i Azkaban»). Ikke behøvde Harry gjøre hjemmeleksene med lykt under dyna lenger heller; nå kunne han sitte i fullt solskinn utenfor Florian Funkels Isenkrem og gjøre ferdig alle stilene, iblant med litt hjelp fra Florian Funkel selv, som ikke bare visste en masse om middelalderlig heksebrenning, men spanderte en stor gratis iskrem på ham hver halvtime.

Da Harry hadde fylt opp pengeposen med gullgalleoner, sølvsigder og bronsefjonger fra hvelvet i Flirgott, måtte han mønstre en utrolig selvbeherskelse for ikke å bruke opp alt sammen øyeblikkelig. Han hadde så lyst på et nydelig sett klysekuler i massivt gull (et trollspill som minnet om klinkekuler, bare at kulene spyttet en illeluktende væske i fjeset på den andre spilleren hver gang de tapte poeng) at han måtte minne seg selv på at han hadde fem år igjen på Galtvort, og hvordan det ville føles å måtte be Dumlingene om penger til trolldomsbøker. Og gjett om han ble fristet av en perfekt, bevegelig modell av hele galaksen i en stor glasskule, for da hadde han sluppet å ta en eneste astronomitime for all framtid. Men det som satte hans besluttsomhet på den hardeste prøven, var noe han så i sin yndlingsbutikk, 'Kvalitetsutstyr til rumpeldunk', en uke etter at han hadde flyttet inn på *Den lekke heksekjel*.

Harry lurte på hva alle menneskene der inne stirret på, så han ålte seg inn gjennom mengden av oppspilte hekser og trollmenn, fram til et nysnekret podium. Og der sto den praktfulleste sopelime han i sitt liv hadde sett.

«Splitter ny … en prototyp …» sa en trollmann med kjempehake til kameraten.

«Det er verdens raskeste, er det ikke det, pappa?» pep en gutt som var mindre enn Harry, der han hang i armen på faren sin.

«Det irske landslaget har nettopp bestilt sju av disse skjønnhetene!» fortalte innehaveren fra podiet. «Og de er favoritter til verdensmesterskapet!»

En stor heks foran Harry flyttet seg, og dermed kunne han lese oppslaget ved sida av sopelimen:

LYNKILEN

Limen med det absolutt siste i teknologi! Det strømlinjeformede, supertynne askeskaftet er behandlet med diamanthard lakk, og hver enkelt spesialutvalgt kvist i halen er slipt til aerodynamisk perfeksjon. Dette gir Lynkilen en uslåelig balanse og total presisjon. Lynkilen akselererer på 10 sekunder fra 0–250 km/t og er forhekset med en

ubrytelig bremseformel. Hver Lynkile har sitt individuelle, håndmalte registreringsnummer. Pris på forespørsel.

Pris på forespørsel, ja … Harry likte ikke tanken på hvor mye gull Lynkilen ville koste. Han hadde aldri ønsket seg noe så sterkt i hele sitt liv – men han hadde aldri tapt en rumpeldunkkamp på sin Nimbus 2000 heller, og hva var vitsen med å tømme Flirgotthvelvet for å få en Lynkile, når han hadde en kjempegod lime allerede? Harry spurte ikke om prisen. Men han kom tilbake nesten hver dag siden, bare for å se på Lynkilen.

Men enkelte ting var Harry nødt til å kjøpe. Han gikk til apotekariet og fylte opp beholdningen av eliksir-ingredienser, og ettersom skolekutten var blitt adskillige centimeter for kort, både i armene og beina, gikk han til 'Madam Malkins Gevanter for enhver anledning' og kjøpte en ny. Og det aller viktigste var at han måtte kjøpe nye skolebøker, deriblant bøkene til årets to nye fag, Stell av magiske vesener og Clairvoyanse.

Han fikk seg en overraskelse da han tittet i bokhandelvinduet. Istedenfor den vanlige utstillingen av formularbøker på størrelse med steinheller og med titler i gullbokstaver, så han bak glasset et stort jernbur som inneholdt omtrent hundre eksemplarer av *Monsterboka om monstre*. Avrevne sider fløy hit og dit mens bøkene gikk til angrep på hverandre, brakte sammen i voldsomme brytekamper eller glefset sint.

Harry fisket opp boklista fra lomma og studerte den for første gang. *Monsterboka om monstre* sto oppført som lærebok i Stell av magiske vesener. Nå gikk det opp for Harry hvorfor Gygrid hadde sagt at den ville komme til nytte. Det var en lettelse; han hadde vært engstelig for at Gygrid trengte hjelp med en eller annen nifs ny kjæledegge.

Idet Harry kom inn i Snirckel & Blæk, kom innehaveren fort mot ham.

«Galtvort?» sa han bare. «Kommer du for å kjøpe skolebøker?»

«Ja,» sa Harry. «Jeg skulle ha –»

«Av veien,» sa bokhandleren utålmodig og skjøv Harry til side. Han trakk på seg et par kjempetykke hansker, grep en stor knortekjepp som sto der og gikk mot døra til buret hvor Monsterbøkene var.

«Vent litt,» sa Harry fort. «Den har jeg alt.»

«Har du den?» Bokhandleren fikk et meget lettet uttrykk i ansiktet. «Å, gudskjelov. De har bitt meg fem ganger alt, bare i dag –»

En høy, spjærende lyd skar gjennom lufta: To av Monsterbøkene hadde kastet seg over en tredje og holdt på å rive den i fillebiter.

«Hold opp! Hold opp!» ropte bokhandleren, stakk kjeppen inn mellom sprinklene og slo løs på bøkene til de trakk seg fra hverandre. «Ikke snakk om at jeg bestiller flere av dem! Aldri! Det har vært fullt kaos her! Jeg trodde det verste var da vi bestilte to hundre av *En usynlig bok om usynlighet* – kostet en formue, og vi fant dem aldri igjen … Vel, er det noe annet jeg kan hjelpe deg med?»

«Ja,» sa Harry og kikket på boklista. «Jeg skulle ha *Lys gjennom framtidas tåker* av Kassandra Vablatsky.»

«Jaså, du skal begynne med Clairvoyanse, hva?» sa bokhandleren. Han tok av seg hanskene og gikk foran Harry innover i butikken, til en krok med bøker om spådomskunster. Der sto et bord med stabler av bøker med titler som *Å forutsi det uforutsigelige: Beskytt deg selv mot sjokk* og *Knust krystall: Når fager framtid blir fryktelig*.

«Her har du den,» sa bokhandleren, som hadde klatret opp i en stige, og rakte Harry en tykk bok i svart innbinding. «*Lys gjennom framtidas tåker*. Riktig bra innføring i alle grunnleggende spådomskunster – lese i hånden, i krystallkuler, i fugleinnvoller …»

Men Harry hørte ikke etter. Blikket hans hadde falt på en annen bok i en utstilling på et bord: *Dødsvarsler: Hva gjør du når du vet det verste*.

«Å, den ville jeg ikke lest hvis jeg var deg,» sa bokhandleren lett, da han så hva Harry så på. «Da begynner du bare å se dødsvarsler overalt, og det kan skremme livet av hvem det skal være.»

Men Harry fortsatte å stirre på bokomslaget. Det viste en hund som var stor som en bjørn, med skinnende øyne. Den virket så underlig kjent.

Bokhandleren stakk *Lys gjennom framtidas tåker* i hånden på Harry.

«Noe mer?» spurte han.

«Ja,» sa Harry. Han rev seg løs fra hunden og kikket litt forvirret på boklista. «Æh – jeg trenger *Transfigurasjon for mellomstadiet* og *Trylleformler for 3. klasse* også.»

Ti minutter etter kom Harry ut fra Snirckel & Blæk med de nye bøkene under armen. Mens han gikk tilbake til *Den lekke heksekjel*, var det så vidt han enset hvor han gikk, og han skumpet borti adskillige mennesker på veien.

Han trasket opp trappa til rommet sitt, gikk inn og slapp bøkene fra seg på senga. Noen hadde vært innom og gjort rent; vinduene sto åpne, og solskinnet strømmet inn. Harry kunne høre bussene som rullet forbi i gompegata som lå ute av syne bak ham, og lydene fra den usynlige mengden i Diagonallmenningen nedenfor. Han fikk øye på seg selv i speilet over vasken.

«Det kan ikke ha vært noe dødsvarsel,» sa han trassig til speilbildet. «Jeg hadde panikk da jeg så det der i Magnoliakroken. Det var sikkert bare en herreløs hund …»

Han løftet hånden automatisk og prøvde å få håret til å ligge flatt.

«Der kjemper du en tapende kamp, vennen min,» sa speilet med pipende røst.

*

Etter som dagene gikk, begynte Harry å se etter Ronny og Hermine når han var ute. Det var blitt masser av Galtvort-elever i Diagonallmenningen, nå som det nærmet seg terminstart. I 'Kvalitetsutstyr til rumpeldunk' traff han Jokum Finniman og Tommy Ding, klassekamerater fra Griffing; de sto også og glodde lengselsfullt på Lynkilen. Utenfor Snirckel & Blæk løp han på den virkelige Nilus Langballe, en glemsom gutt med rundt fjes. Harry stanset ikke og pratet, for Nilus hadde visst glemt boklista og fikk seg en skjennepreken av en meget fryktinngytende bestemor. Harry håpet at hun aldri skulle oppdage at han hadde gitt seg ut for Nilus mens han var på rømmen fra Magidepartementet.

Den siste feriedagen våknet Harry med tanken på at han i hvert fall ville møte Ronny og Hermine i morgen, på Galtvortekspressen. Han sto opp, kledde på seg, gikk for å ta et siste blikk på Lynkilen og sto akkurat og lurte

på hvor han skulle spise formiddagsmat, da noen hylte navnet hans, og han snudde seg.

«Harry! HARRY!»

Der satt de, begge to, utenfor Florian Funkels Isenkrem. Ronny så utrolig fregnete ut, og Hermine utrolig brun, og begge viftet som gærninger til ham.

«Endelig!» sa Ronny og smilte bredt mens Harry satte seg. «Vi gikk innom *Den lekke heksekjel*, men de sa du hadde gått ut, og så gikk vi til Snirckel & Blæk og Madam Malkin og –»

»Jeg kjøpte alle skolesakene mine i forrige uke,» forklarte Harry. «Men åssen visste dere at jeg bodde på *Den lekke heksekjel*?»

«Fattern,» sa Ronny bare.

Herr Wiltersen arbeidet i Magidepartementet og måtte selvsagt ha hørt hele historien om hva som hadde skjedd med tante Maggen.

«Er det virkelig sant at du blåste opp tanten din, Harry?» sa Hermine med meget alvorlig stemme.

«Det var ikke meningen,» sa Harry, men Ronny brølte av latter. «Jeg – mistet kontrollen, bare.»

«Det er ikke morsomt, Ronny,» sa Hermine skarpt. «Oppriktig talt er jeg forbløffet over at Harry ikke ble utvist.»

«Det er jeg òg,» innrømmet Harry. «Men utvist? Glem det; jeg trodde jeg skulle bli arrestert.» Han så på Ronny. «Faren din vet ikke hvorfor Bloeuf lot meg gå, vel?»

«Sikkert for det det er deg, tror du ikke det?» sa Ronny med et skuldertrekk. Han klukklo fremdeles. «Den berømte Harry Potter og sånn. Jeg tør'ke tenke på hva Departementet hadde gjort med *meg*, hvis jeg blåste opp ei tante. Forresten måtte de gravd meg opp først, for muttern ville ha drept meg. Men du kan jo spørre fattern sjøl i kveld. Vi bor også på *Den lekke heksekjel*, nemlig! Så du kan bli med oss til stasjonen i morra. Og Hermine bor der òg!»

Hermine nikket og strålte. «Mor og far kjørte meg hit i formiddag med alle Galtvort-tingene.»

«Flott!» sa Harry lykkelig. «Er dere ferdig med å kjøpe alle bøker og sånt?»

«Se på denne her,» sa Ronny, trakk opp en lang, tynn eske av en pose og åpnet den. «Splitter ny tryllestav! Fjorten tommer, piletre, kjerne av ett halehår av enhjørning. Og vi har alle bøkene –» Han pekte på en stor pose under stolen. «Men jøss, hva syns dere om de Monsterbøkene'a? Mannen i bokhandelen holdt på å begynne å grine da vi sa vi skulle ha to.»

«Hva er alt det der, Hermine?» spurte Harry og pekte på ikke én, men tre sprengfulle poser i stolen ved sida av henne.

«Vel, jeg tar jo flere valgfag enn dere, ikke sant?» sa Hermine. «Så det er bøkene mine i aritmantikk, stell av magiske vesener, clairvoyanse, oldtidsruner, gompologi –»

«Hva skal du lese gompologi for?» sa Ronny og rullet med øynene mot Harry. «Du er jo gompefødt! Muttern og fattern din er gomper! Du vet jo alt om gomper på forhånd!»

«Men tenk så fascinerende det blir å lese om dem fra trollmannsvinkelen,» sa Hermine alvorlig.

«Har du noen planer om å spise eller sove noe i år, Hermine?» spurte Harry, mens Ronny fniste. Hermine overhørte dem.

«Jeg har fremdeles ti galleoner igjen,» sa hun og telte etter i pungen. «Jeg har bursdag i september, og mor og far ga meg noen penger å kjøpe en forhåndspresang for.»

«Hva med en fin *bok*?» spurte Ronny uskyldig.

»Nei, jeg tror ikke det,» sa Hermine med fatning. «Det jeg virkelig har lyst på, er en ugle. Jeg mener, Harry har Hedvig, og du har Ulrik –»

«Har jeg vel ikke,» sa Ronny. «Ulrik er familieugla, han. Alt *jeg* har, er Skorpus.» Han halte kjælerotta opp av lomma. «Og jeg har tenkt å få sjekka'n,» la han til og satte Skorpus fra seg på bordet foran dem. «Jeg tror'ke han hadde noe godt av Egypt.»

Skorpus så tynnere ut enn før, og hang faktisk tydelig med værhårene.

«Det er en butikk med magiske vesener rett her borte,» sa Harry, som var blitt svært godt kjent i Diagonallmenningen. «Du kan jo se om de har noe til Skorpus, og så kan Hermine finne seg den ugla.»

De betalte for iskremen og gikk over gata til Magimenasjeriet.

Der inne var det ikke mye plass. Hver centimeter veggplass var dekket av bur. Det luktet, og det larmet fælt, for alt som var i burene pep eller pistret eller plapret eller hveste. Heksa bak disken var opptatt med å fortelle en trollmann om stell av dobbelsalamandere, så Harry, Ronny og Hermine kikket på burene mens de ventet.

Et par digre purpurpadder satt og gulpet vått og mesket seg med døde spyfluer. En kjempeskilpadde med juvelbesatt skall glitret ved vinduet. Giftige oransje snegler ség sakte oppover glassveggen i tanken sin, og en tykk, hvit kanin forvandlet seg ustoppelig til en flosshatt og tilbake igjen, hver gang med et høyt plopp. Og så var det katter i alle farger, et kraksende bur fullt av ravner, en kurv med noen underlige, kremgule pelsballer som summet høyt, og på disken sto et kjempebur med glattpelsede, svarte rotter som lekte en slags hoppelek med de lange, nakne halene.

Trollmannen med dobbelsalamandrene gikk, og Ronny gikk bort til disken.

«Det er rotta mi,» sa han til heksa. «Han har vært litt sjaber siden vi kom hjem fra Egypt.»

«Sleng ham på disken,» sa heksa og fisket et par tunge, svarte briller opp av lomma.

Ronny løftet Skorpus opp av innerlomma og satte ham ned ved sida av buret med hans med-rotter, som holdt opp med hoppekunstene og myldret til nettingen for å se bedre.

Som omtrent alt annet Ronny eide, var rotta Skorpus godt brukt (han hadde tilhørt Ronnys bror Perry) og nokså medtatt. Ved sida av de skinnende rottene i buret, så han spesielt bedrøvelig ut.

«Hm,» sa heksa og løftet Skorpus opp. «Hvor gammel er denne rotta?»

«Vet ikke,» sa Ronny. «Temmelig gammal. Han var broren mins før.»

«Hva slags evner har han?» spurte heksa mens hun gransket Skorpus inngående.

«Æh –» sa Ronny. Sannheten var at Skorpus aldri hadde vist det ringeste tegn til noen interessante evner. Heksa så fra Skorpus' maltrakterte venstre øre til forlabben, som manglet en tå, og smekket høyt med tunga.

«Denne her har virkelig vært gjennom kverna,» sa hun.

«Han var sånn da jeg fikk'n av Perry,» sa Ronny.

«En ganske alminnelig rotte som denne kan ikke ventes å leve mer enn i tre år eller så,» sa hun. «Men hvis du var på utkikk etter noe mer varig, kunne kanskje en av disse være noe …»

Hun viste med hånden mot de svarte rottene, som øyeblikkelig begynte å sprette igjen. «Skrythalser,» mumlet Ronny.

«Vel, hvis du ikke vil ha en erstatning, kan du jo prøve med litt rottekvikk,» sa heksa og hentet opp en liten, rød flaske fra under disken.

«OK,» sa Ronny. «Hvor mye – AUU!»

Han knakk sammen i knærne idet noe digert og oransje kom susende fra toppen av det øverste buret, landet på hodet hans og derfra bykset ned mot Skorpus mens det freste som en gal.

«NEI, SKEIVSKANK, NEI!» skrek heksa, men Skorpus skjøt ut av hendene hennes som et såpestykke, landet pladask på magen på golvet og pilte mot døra.

«Skorpus!» ropte Ronny og fløy etter ham, med Harry etter.

Det tok dem nesten ti minutter å finne Skorpus, som hadde søkt tilflukt under en papirkurv utenfor Kvalitetsutstyr til rumpeldunk. Ronny stappet den skjelvende rotta tilbake i innerlomma og rettet seg opp mens han masserte hodebunnen.

«Hva var det der?»

«Enten en kjempediger katt eller en nokså liten tiger,» sa Harry.

«Hvor ble det av Hermine?»

«Hun holder vel på å kjøpe den ugla.»

De gikk tilbake bortover den myldrende gata mot Magimenasjeriet. Akkurat da de kom dit, kom Hermine ut, men det var ingen ugle hun bar på. Hun hadde et solid tak rundt den kolossale, oransje katten.

«*Kjøpte* du det monsteret?» sa Ronny, med munnen på vidt gap.

«Ja, er han ikke deilig?» sa Hermine strålende.

Det kunne nå være en smakssak, tenkte Harry. Den oransje pelsen var riktignok tykk og frodig, men katten var utvilsomt ikke så lite hjulbeint, og fjeset så surt og litt sammenklemt ut, som om den hadde løpt hodestups inn

i en murvegg. Men nå som Skorpus var ute av syne, malte den fornøyd i armene til Hermine.

«Hermine, det beistet skalperte meg nesten!» sa Ronny.

«Han mente det ikke; gjorde du vel, Skeivskank?» sa Hermine.

«Og hva med Skorpus?» sa Ronny og pekte på bulen i brystlomma. «Han trenger ro og hvile! Åssen skal'n få det med det beistet i nærheten?»

«Det er sant; du glemte rottekvikken din,» sa Hermine og stakk den lille, røde flaska i hånden på Ronny. «Og hold opp å bekymre deg sånn; Skeivskank kommer jo til å sove på min sovesal, og Skorpus på din, så det er vel ikke noe problem. Stakkars Skeivskank, den heksa fortalte at han hadde vært der i evigheter; det var ingen som ville ha ham.»

«Jeg lurer på hvorfor det?» sa Ronny sarkastisk, mens de satte kursen mot *Den lekke heksekjel*.

Der satt herr Wiltersen i baren og leste *Aftenprofeten*.

«Harry!» sa han og smilte. «Hvordan har du det?»

«Fint, takk,» sa Harry, mens han, Ronny og Hermine satte seg hos herr Wiltersen med alt de hadde kjøpt.

Herr Wiltersen la fra seg avisen, og Harry så Sirius Svaarts etter hvert velkjente ansikt stirre opp på ham.

«Så de har ikke fakket ham ennå, da?» spurte han.

«Nei,» sa herr Wiltersen og så meget alvorlig ut. «Alle er omdisponert fra sine vanlige jobber i Departementet for å prøve å finne ham, men foreløpig uten hell.»

«Hadde vi fått en belønning hvis vi fant'n?» spurte Ronny. «Det hadde vært skikkelig fint å få litt penger –»

«Ikke vær idiot, Ronny,» sa herr Wiltersen, som ved nærmere ettersyn så ganske sliten ut. «Du tror vel ikke Svaart blir fanget av en trollmann på tretten. Nei, det blir vokterne fra Azkaban som får tak i ham, det kan du være sikker på.»

Akkurat da kom fru Wiltersen inn i baren, overlesset med handleposer og fulgt av tvillingene Fred og Frank, som skulle begynne i femte klasse på Galtvort, den nyutnevnte topptillitsmann Perry, samt Wiltersens yngste barn og eneste jente, Gulla.

Gulla hadde alltid hatt et godt øye til Harry og virket enda mer brydd enn vanlig da hun fikk øye på ham, kanskje fordi han hadde reddet livet hennes på slutten av siste skoleår. Hun ble ildrød og mumlet «hei» uten å se på ham. Men Perry rakte høytidelig ut hånden, som om han aldri hadde møtt Harry før, og sa: «Harry. Så hyggelig å se deg.»

«Hei, Perry,» sa Harry og prøvde å la være å le.

«Jeg håper du har det bra?» sa Perry viktig og ristet hånden hans. Det var omtrent som å bli presentert for ordføreren.

«Jo takk –»

«Harry!» sa Fred, skubbet Perry av veien og bukket dypt. «Det er virkelig *usedvanlig* deilig å se deg, gamle venn –»

«Fantastisk!» sa Frank, som skubbet Fred til side og tok Harry i hånden i sin tur. «Helt toppers!»

Perry skulte.

«Det greier seg,» sa fru Wiltersen.

«Muttern!» sa Fred, som om han nettopp hadde lagt merke til henne, og grep henne også i hånden. «Så utrolig morsomt å se *deg* –»

«Det greier seg, sa jeg,» sa fru Wiltersen og satte fra seg bæreposene på en ledig stol. «Hei, Harry. Du har vel hørt stornyheten vår?» Hun pekte på et skinnende nytt sølvskilt Perry gikk med på brystet. «Vår andre topptillitsmann i familien!» sa hun og svulmet av stolthet.

«Og siste,» mumlet Fred nesten uhørlig.

«Det tviler jeg ikke på,» sa fru Wiltersen og rynket pannen. «Jeg har merka meg at de ikke har utnevnt dere to til prefekter.»

«Hva sku' vi bli prefekter for?» sa Frank. Det så ut som bare tanken gjorde ham kvalm. «Hva sku' vi hatt moro med da?»

Gulla fniste.

«Dere skulle vært et bedre eksempel for søstera deres, dere!» glefset fru Wiltersen.

«Gulla har andre brødre som kan være eksempler, mor,» sa Perry nedlatende. «Nå går jeg opp og skifter til middag …»

Han forsvant, og Frank sukket dypt.

«Vi prøvde å få stengt'n inne i en pyramide,» betrodde han Harry. «Men muttern oppdaga det.»

*

Det ble en meget hyggelig middag den kvelden. Bartender Tom skjøv sammen tre bord i siderommet, og de sju Wiltersenene, Harry og Hermine åt seg vei gjennom fem deilige retter.

«Åssen kommer vi oss til stasjonen i morra, fatter?» spurte Fred, mens de gikk løs på en innbydende sjokoladepudding.

«Departementet sender et par biler,» sa herr Wiltersen.

Alle så på ham.

«Hvorfor det?» spurte Perry nysgjerrig.

«Det er for din skyld, Perry,» sa Frank alvorlig. «Og bilene har små flagg på panseret med TT på –»

«– for ToppTulling,» sa Fred.

Alle unntatt Perry og fru Wiltersen snøftet litt ned i puddingen.

«Hvorfor sender Departementet biler til oss, far?» spurte Perry igjen i en verdig tone.

«Vel, siden vi ikke har bil sjøl lenger,» sa herr Wiltersen, «og siden jeg nå jobber der, gjør de meg en tjeneste …»

Stemmen var alminnelig, men Harry kunne ikke la være å se at herr Wiltersens ører var blitt røde, akkurat som Ronnys når han var under press.

«Og flaks var det,» sa fru Wiltersen fast. «Aner dere egentlig hvor mye bagasje dere har til sammen? Jeg tenker dere skulle tatt dere ut på T-banen med gompene … Alle har pakket ferdig, vel?»

«Ronny har ikke lagt de nye tingene sine i kofferten ennå,» sa Perry i en forurettet tone. «Han har slengt dem på senga mi.»

«Best du går og pakker skikkelig, Ronny, for i morgen tidlig får vi ikke mye tid,» sa fru Wiltersen bortover bordet. Ronny skulte mot Perry.

Etter middag var alle mette og trette. Én etter én gikk de opp på rommene sine for å sjekke at alt var klart til neste dag. Ronny og Perry hadde rommet

ved sida av Harry. Han hadde akkurat lukket og låst sin egen koffert da han hørte sinte stemmer gjennom veggen og gikk for å se hva som var på ferde.

Døra til nr. 12 sto på klem, og innefra ropte Perry:

«Det lå *her*, på nattbordet, jeg tok det av for å pusse det –»

«Jeg har'ke rørt det, begriper du det?» brølte Ronny tilbake.

«Hva er i veien?» spurte Harry.

«Topptillitsmannsskiltet mitt er borte,» sa Perry og snurret rundt.

«Det er rottekvikken til Skorpus òg,» sa Ronny, mens han slengte ting ut av kofferten for å se bedre etter. «Jeg lurer på om jeg lot'n stå igjen i baren –»

«Du går ingen steder før du finner skiltet mitt!» hylte Perry.

«Jeg har pakket ferdig, så jeg kan hente de greiene til Skorpus,» sa Harry og gikk.

Han var halvveis bortover gangen til baren, som nå var temmelig mørk, da han hørte to nye sinte stemmer fra siderommet. Et øyeblikk etter skjønte han at det var herr og fru Wiltersen. Han nølte, for det var ikke noe hyggelig at de skulle vite at han hadde hørt dem krangle, men så hørte han sitt eget navn og stanset. Han gikk nærmere døra dit inn.

«… idiotisk ikke å fortelle ham det,» sa akkurat herr Wiltersen opphisset. «Harry har rett til å vite det. Jeg har prøvd å si det til Bloeuf, men han insisterer på å behandle Harry som en unge. Han er tretten år, og –»

«Arthur, sannheten ville bare skremme livet av'n!» sa fru Wiltersen skingrende. «Vil du virkelig sende'n tilbake til skolen med det hengende over seg? Herregud, nå er'n jo så glad, og hvordan skulle det bli hvis'n fikk vite det?»

«Jeg er ikke ute etter å gjøre'n ulykkelig, jeg vil bare han skal være på vakt!» svarte herr Wiltersen. «Du vet åssen Harry og Ronny har det med å vandre rundt på egenhånd – de har til og med havna i Den forbudte skogen! Men dette året må han ikke det! Når jeg tenker på hva som kunne skjedd med'n den kvelden han rømte hjemmefra! Hvis ikke fnattbussen hadde plukka'n opp, skal jeg vedde på at han ville vært død før ministeren fant'n.»

«Men han er ikke død, han er frisk og fin, så hva er poenget –»

«Molly, de sier at Sirius Svaart er gal, og kanskje han er det, men han var smart nok til å rømme fra Azkaban, og det skal jo liksom være umulig. Nå har det gått en måned, og ingen har sett snurten av'n; og jeg gir blaffen i hva Bloeuf sier til *Aftenprofeten*, vi er ikke noe nærmere å få fakket Svaart enn vi er å finne opp selvtryllende tryllestaver. Det eneste vi vet med sikkerhet er hva Svaart er ute etter –»

«Men på Galtvort er jo Harry helt trygg.»

«Vi trodde *Azkaban* var helt trygt. Hvis Svaart kan bryte seg ut fra Azkaban, kan han bryte seg inn på Galtvort.»

«Men ingen er da helt sikre på at Svaart er ute etter Harry –»

Harry hørte et klask mot treverk. Det var temmelig sikkert herr Wiltersen som slo i bordet.

«Molly, hvor mange ganger skal jeg behøve å si det? Det kom ikke i avisen, for Bloeuf ville ikke ha skriverier om det, men Bloeuf dro til Azkaban den kvelden Svaart rømte. Vokterne fortalte ham at Svaart hadde snakket i søvne den siste tida. Alltid de samme ordene: 'Han er på Galtvort … han er på Galtvort.' Svaart er sinnssyk, Molly, og han vil ta livet av Harry. Spør du meg, så tror han at han kan få Han-du-vet til makten igjen hvis han myrder Harry. Svaart tapte alt den natta Harry stoppet Han-du-vet, og han har hatt tolv år i Azkaban til å gruble over det …»

Det ble stille. Harry lente seg enda nærmere døra, desperat etter å høre mer.

«Vel, Arthur, du får gjøre som du mener er best. Men du glemmer Albus Humlesnurr. Jeg tror ingenting kan skade Harry på Galtvort så lenge Humlesnurr er rektor. Ja, han vet vel om alt dette?»

«Selvsagt gjør'n det. Vi måtte spørre'n om han hadde noe imot at vi satte ut Azkaban-voktere ved portene til skoleparken. Han likte det ikke, men han gikk med på det.»

«Likte det ikke? Hvorfor skulle'n ikke like det, hvis de er der for å fakke Svaart?»

«Humlesnurr er ikke glad i de Azkaban-vokterne,» sa herr Wiltersen tungt. «Ikke jeg heller, for den saks skyld … Men når en har med en

trollmann som Svaart å gjøre, må en iblant samarbeide med slike en helst skulle vært foruten.»

«Men hvis de redder Harry –»

«– Skal jeg aldri si et stygt ord mer om dem,» sa herr Wiltersen trett. «Det er sent, Molly. Det er best vi går opp …»

Harry hørte skrapingen av stolene. Så lydløst han kunne, skyndte han seg bort gangen til baren og ut av syne. Døra til siderommet gikk opp, og noen sekunder etter røpet skrittene at herr og fru Wiltersen var på vei opp trappa.

Flaska med rottekvikk lå under bordet de hadde sittet ved. Harry ventet til han hørte døra til herr og fru Wiltersens rom bli lukket, så gikk han opp igjen med flaska.

Fred og Frank hadde gjemt seg i skyggene på trappeavsatsen og ristet av latter mens de hørte på at Perry demonterte hele sitt og Ronnys rom på jakt etter skiltet.

«Vi har det her,» hvisket Fred til Harry. «Vi har pynta litt på det.»

Teksten på skiltet var nå *ToppTulling*.

Harry tvang fram en latter og gikk og leverte rottekvikken til Ronny. Så lukket han seg inne på rommet sitt og la seg på senga.

Så Sirius Svaart var ute etter ham. Det forklarte alt. Bloeuf hadde latt ham slippe lett fordi han var lettet over å finne ham i live. Han hadde fått Harry til å love å holde seg i Diagonallmenningen, hvor det var masser av trollmenn som kunne holde et øye med ham. Og han sendte to departementsbiler for å kjøre dem alle til stasjonen i morgen, slik at Wiltersenene kunne passe på ham til han var trygt på toget.

Harry lå og hørte på skrikingen fra naborommet og lurte på hvorfor han ikke var reddere. Sirius Svaart hadde myrdet tretten mennesker med én forbannelse, og herr og fru Wiltersen trodde åpenbart at Harry ville få panikk hvis han fikk vite alt. Men Harry var faktisk aldeles enig med fru Wiltersen i at det tryggeste stedet på jord var ethvert sted hvor Albus Humlesnurr måtte befinne seg. Sa ikke folk alltid at Humlesnurr var det eneste mennesket den store Voldemort hadde vært redd for? Og da måtte vel Svaart, som Voldemorts nestkommanderende, være like redd for ham?

Og så var det disse Azkaban-vokterne alle snakket om. Det virket som de skremte vannet av de fleste, og hvis de var plassert ut rundt skolen, måtte da Svaart ha temmelig små sjanser til å komme seg innenfor.

Nei, alt i alt var det som plagde Harry mest, det sørgelige faktum at det nå så ut til å være null sjangs for at han fikk besøke Galtvang. Ingen ville slippe Harry ut fra tryggheten i borgen før Svaart var fakket. Ja, Harry hadde en mistanke om at hver bevegelse han gjorde, ville bli nøye overvåket til faren var over.

Han skulte opp på det mørke taket. Trodde de ikke han kunne passe på seg selv? Han hadde unnsluppet Voldemort tre ganger; han var da ikke helt hjelpeløs …

Uten at han ville det, kom minnet om dyret i skyggene i Magnoliakroken for ham igjen. *Hva gjør du når du vet det verste …*

«Jeg har aldeles ikke tenkt å bli myrdet,» sa Harry høyt.

«Sånn skal det låte, vennen min,» sa speilet søvnig.

KAPITTEL FEM

DESPERANTEN

Neste morgen vekket Tom Harry med sitt vanlige tannløse glis, pluss en kopp te. Harry kledde på seg og holdt akkurat på å overtale en gretten Hedvig til å komme seg tilbake i buret, da Ronny smelte opp døra og kom inn med en genser halvveis over hodet og et irritabelt uttrykk i fjeset.

«Jo før vi kommer oss på toget, jo bedre,» sa han. «På Galtvort kan jeg hvertfall slippe å se Perry. Nå beskylder'n meg for å dryppe te på fotoet hans av Pernille Klarvang. Du vet,» sa Ronny med en grimase, «*kjæresten* hans. Hun har gjemt huet bakom ramma fordi hun har fått skjolder på nesa …»

«Jeg har noe å fortelle deg,» begynte Harry, men der ble de avbrutt av Fred og Frank, som stakk hodet inn for å gratulere Ronny med å ha gjort Perry rasende *igjen*.

De gikk ned til frokost. Herr Wiltersen satt og leste *Aftenprofeten* med rynket panne, og fru Wiltersen fortalte akkurat Gulla og Hermine om en kjærlighetsdrikk hun hadde lagd som ungpike. Alle tre var nokså fnisete.

«Hva var det du sku' si?» spurte Ronny mens de satte seg.

«Etterpå,» mumlet Harry, da Perry kom stormende inn.

I kaoset før avreise fikk ikke Harry noen sjanse til å snakke med Ronny eller Hermine; alle hadde det for travelt med først å få slept koffertene ned den trange trappa i *Den lekke heksekjel* og deretter stable dem sammen ved inngangen, med burene til Hedvig og Hermes, Perrys tårnugle, balanserende på toppen. En liten flettekurv sto ved sida av koffertberget og freste høyt.

«Så, så, Skeivskank,» kurret Hermine gjennom flettingen. «Du skal få slippe ut på toget.»

«Ikke snakk om,» bjeffet Ronny. «Hva med stakkars Skorpus, kanskje?»

Han pekte på brystet sitt, hvor en stor kul røpet at Skorpus hadde krøllet seg sammen i lomma.

Herr Wiltersen hadde stått utenfor og ventet på departementsbilene, men nå stakk han hodet inn.

«De er her,» sa han. «Kom igjen, Harry.»

Herr Wiltersen marsjerte ved sida av Harry det lille stykket over fortauet til den nærmeste av to gammeldagse, mørkegrønne biler. Begge ble kjørt av trollmenn med fordektig mine og smaragdgrønn fløyelsdress.

«Inn med deg, Harry,» sa herr Wiltersen og skottet i begge retninger langs den myldrende gata.

Harry satte seg i baksetet og fikk snart selskap av Hermine, Ronny og, til Ronnys ergrelse, Perry.

Turen til King's Cross stasjon var nokså uspennende, sammenliknet med Harrys tur med fnattbussen. Magidepartementets biler virket nærmest helt vanlige, selv om Harry la merke til at de kunne sno seg gjennom luker som onkel Wiktors nye firmabil så visst ikke hadde greid. De var framme på stasjonen med tjue minutters klaring; departementssjåførene fant trillevogner til dem, lesset av koffertene, tok seg til hattene for fru Wiltersen og kjørte sin vei. Uvisst hvordan, greide de å smette forrest i en stillestående bilkø foran trafikklyset.

Herr Wiltersen holdt seg tett ved Harry hele veien inn på stasjonen.

«Jaha,» sa han og tok et overblikk over dem. «Siden det er så mange av oss, gjør vi dette parvis. Jeg går først, sammen med Harry.»

Herr Wiltersen, med Harrys trillevogn foran seg, ruslet mot bommen mellom spor ni og spor ti, øyensynlig dypt interessert i InterCity-tog 125, som nettopp var ankommet på spor ni. Med et betydningsfullt blikk på Harry lente han seg skjødesløst mot bommen. Harry gjorde det samme.

I neste øyeblikk hadde de falt sidelengs gjennom det massive metallet og sto på plattform ni og tre kvart. Der så de opp på Galtvort-ekspressen, et skarlagensrødt damplokomotiv som spyttet røyk utover en perrong myldrende av hekser og trollmenn som fulgte barna sine på toget.

Perry og Gulla dukket plutselig opp bak Harry. De pustet tungt; det var tydelig at de hadde løpt gjennom bommen.

«Å, der er Pernille!» sa Perry. Han glattet over håret og ble lyserød igjen. Gulla møtte Harrys blikk, og begge snudde seg bort for å skjule latteren da Perry spankulerte bort til en pike med langt, krøllet hår, mens han skjøt brystet ut så hun ikke kunne unngå å se det blanke skiltet.

Så snart resten av Wiltersenene pluss Hermine var kommet igjennom, førte Harry og herr Wiltersen an forbi fullpakkede kupeer til enden av toget, hvor det var en hel vogn som virket tom. De lesset koffertene inn, stuet Hedvig og Skeivskank opp på hattehylla, og gikk ut igjen for å si adjø til herr og fru Wiltersen.

Fru Wiltersen kysset alle barna sine, deretter Hermine og helt til slutt Harry. Han ble litt brydd, men egentlig ganske fornøyd, da hun ga ham en ekstra klem.

«Pass ordentlig godt på deg sjøl, Harry, ikke sant?» sa hun da hun rettet seg opp igjen, og øynene var merkelig blanke. Så åpnet hun den kolossale håndveska og sa: «Jeg har lagd smørbrød til alle. Værsgod, Ronny … nei, det er ikke sprengt oksekjøtt … Fred? Hvor er Fred? Å, der er du, vennen min …»

«Harry,» sa herr Wiltersen lavt. «Bli med bort her et øyeblikk.»

Han nikket mot en søyle, og de gikk rundt på baksida av den, mens resten stimlet sammen rundt fru Wiltersen.

«Det er noe jeg må fortelle deg før du drar –» sa herr Wiltersen med anspent røst.

«Det er greit, herr Wiltersen,» sa Harry. «Jeg vet det alt.»

«Vet du det? Hvordan kan du vite det?»

«Jeg – æh – jeg hørte at du og fru Wiltersen snakket om det i går kveld. Jeg kunne ikke la være å høre det,» la han fort til. «Unnskyld –»

«Det var ikke akkurat slik jeg skulle ha ønska at du fikk høre det,» sa herr Wiltersen og så bekymret ut.

«Nei – men helt ærlig, det er greit. Nå har du ikke brutt løftet ditt til Bloeuf, samtidig som jeg vet hva som foregår.»

«Harry, du må jo være veldig redd –»

«Jeg er ikke det,» sa Harry oppriktig. «Det er sant,» la han til, for herr Wiltersen så nokså vantro ut. «Ikke at jeg prøver å spille helt eller noe, men helt ærlig, Sirius Svaart kan vel ikke være verre enn Voldemort, kan han vel?»

Herr Wiltersen krympet seg da han hørte navnet, men sa ingenting.

«Harry, jeg visste jo at du var gjort av sterkere stoff enn Bloeuf ser ut til å tro, og det er klart jeg er glad for at du ikke er redd, men –»

«Arthur!» ropte fru Wiltersen, som nå gjette resten om bord på toget. «Arthur, hva er det du driver med? Toget går snart!»

«Han kommer, Molly!» sa herr Wiltersen, men han snudde seg mot Harry igjen og sa, lavere og fortere: «Hør her, jeg vil at du skal love meg –»

«– å være snill gutt og holde meg inne på borgen?» sa Harry dystert.

«Nei, ikke helt det,» sa herr Wiltersen, og han så alvorligere ut enn Harry hadde sett ham før. «Harry, lov meg at du ikke prøver å *finne* Svaart.»

Harry stirret på ham. «Hva?»

En fløyte skingret. Vaktene begynte å gå langs togsettet og smelle igjen dørene.

«Lov meg det, Harry,» sa herr Wiltersen enda fortere, «at samme hva som skjer –»

«Hvorfor skulle jeg prøve å finne noen jeg vet vil drepe meg?» sa Harry uforstående.

«Lov meg at samme hva du måtte få høre –»

«Fort, Arthur!» ropte fru Wiltersen.

Dampen bølget opp fra lokomotivet, og toget hadde begynt å røre seg. Harry løp til kupédøra, og Ronny rev den opp og gikk et skritt tilbake for å slippe ham på. De lente seg ut av vinduet og vinket til herr og fru Wiltersen, til toget kjørte rundt en sving og de ikke kunne se dem mer.

«Jeg må snakke med dere alene,» mumlet Harry til Ronny og Hermine, mens toget satte opp farten.

«Gå vekk, Gulla,» sa Ronny.

«Nei, så hyggelig!» sa Gulla snurt og trampet sin vei.

Harry, Ronny og Hermine gikk bortover korridoren og lette etter en ledig kupé, men alle var fulle, unntatt den aller bakerst i toget.

Der var det bare én passasjer, en mann som satt og sov søtelig i vindushjørnet. Harry, Ronny og Hermine ble stående på terskelen. Galtvort-ekspressen var normalt reservert for elever, og de hadde aldri sett en voksen her før, unntatt heksa som gikk rundt med matvogna.

Den fremmede hadde på seg en usedvanlig lurvete trollmannskappe som var lappet på flere steder. Han så syk og utmattet ut. Enda han var nokså ung, var det mange gråstenk i det lysebrune håret.

«Hvem tror dere det er?» hveste Ronny, da de hadde satt seg på setene lengst fra vinduet og lukket døra.

«Professor R. J. Lupus,» hvisket Hermine straks.

«Åssen vet du det?»

«Det står på mappen hans,» svarte Hermine og pekte opp på hattehylla. Over hodet på mannen lå en liten, medtatt koffert, som var holdt sammen med store mengder pent knyttet hyssing. Navnet 'Professor R. J. Lupus' var preget i det ene hjørnet med flassende bokstaver.

«Lurer på hva'n er lærer i?» sa Ronny med rynket panne og så på professor Lupus' bleke profil.

«Det er vel opplagt,» hvisket Hermine. «Det er bare én ledig stilling, ikke sant? Forsvar mot svartekunster.»

Harry, Ronny og Hermine hadde allerede hatt to forskjellige lærere i Forsvar mot svartekunster. Ingen av dem hadde holdt ut lenger enn ett år. Det gikk rykter om at det lå en forbannelse over jobben.

«Vel, får håpe'n holder til det, da,» sa Ronny tvilende. «Han ser ut som én liten heksekunst kan ta knekken på'n, hva? Men –» han snudde seg mot Harry, «hva var det du ville fortelle oss?»

Harry fortalte hele historien om herr og fru Wiltersens krangel, og advarselen herr Wiltersen nettopp hadde gitt ham. Da han var ferdig, så Ronny ut som om han var falt ned fra månen, og Hermine holdt hendene for munnen. Omsider tok hun dem ned igjen og sa: «Sirius Svaart – har han rømt for å ta *deg*? Å, Harry … du må være veldig, veldig forsiktig. Ikke oppsøk bråk, Harry.»

«Jeg oppsøker vel ikke bråk,» sa Harry støtt. «Det er som regel bråk som oppsøker meg.»

«Hvor tjukk i huet tror du Harry er? Sku'n oppsøke en gærning som er ute etter å myrde'n?» sa Ronny skjelvent.

De tok det verre enn Harry hadde ventet. Det virket som både Ronny og Hermine var mye reddere for Svaart enn han selv.

«Ingen aner åssen'n kom seg ut av Azkaban,» sa Ronny nervøst. «Ingen har greid det før. Og han satt jo på toppsikra isolat også.»

«Men de får vel tak i ham?» sa Hermine alvorlig. «Jeg mener, nå har de jo fått alle gompene på utkikk etter ham òg …»

«Hva er det for en lyd?» sa Ronny plutselig.

Det kom en svak, hul slags plystring etsteds fra. De så seg om i kupeen.

«Det kommer fra kofferten din, Harry,» sa Ronny. Han reiste seg, strakte seg opp til hattehylla, og et øyeblikk etter hadde han funnet lommesnikoskopet innimellom Harrys klær. Det snurret lynfort rundt i hånden hans og glødet intenst.

«Er det et *snikoskop*?» spurte Hermine interessert og reiste seg for å se bedre.

«Ja … men et skikkelig billig et, da,» sa Ronny. «Da jeg prøvde å binde det fast til beinet på Ulrik for å sende det til Harry, gikk det omtrent amok.»

«Gjorde du noe upålitelig da?» spurte Hermine snedig.

«Nehei! Æh … vel, jeg sku'ke egentlig brukt Ulrik. Han tåler jo ikke langturer så godt, ikke sant … men åssen sku' jeg ellers fått sendt'n til Harry?»

«Putt det tilbake i kofferten,» sa Harry, mens snikoskopet plystret gjennomtrengende, «ellers vekker det ham.»

Han nikket mot professor Lupus. Ronny stappet snikoskopet inn i et spesielt avskyelig par av onkel Wiktors gamle sokker, og det dempet lyden. Så lukket han koffertlokket.

«Vi kan vel få sjekket det i Galtvang,» sa Ronny og satte seg igjen. «De selger sånt hos Dervisj & Bang, magiinstrumenter og greier; det sa Fred og Frank.»

«Vet du noe større om Galtvang?» spurte Hermine interessert. «Jeg har lest at det er det eneste totalt ikke-gompiske samfunnet i Storbritannia –»

«Ja, det stemmer visst, det,» sa Ronny likeglad, «men det er'ke derfor jeg vil dit. Jeg vil bare til Honningslurp, jeg.»

«Hva er det?» sa Hermine.

«Det er *den* godtebutikken,» sa Ronny og fikk et drømmende uttrykk; «de har *alt* … pepperpokkere – får det til å ryke av munnen på deg – og svære, digre sjokokuler, fulle av jordbærmousse og rømme; og noen femenale sukkerpenner, som du kan sutte på i timen og bare se ut som du tenker over hva du skal skrive –»

«Men Galtvang er et veldig interessant sted, er det ikke det?» fortsatte Hermine ivrig. «I *Magiske historiske steder* står det at vertshuset der var hovedkvarter for gnomopprøret i 1612, og Hylehuset skal være det huset i Storbritannia hvor det spøker verst –»

«– Og kjempesvære sorbétkuler som får deg til å levitere flere centimeter opp fra bakken mens du sutter på dem,» sa Ronny, som opplagt ikke hadde hørt et ord Hermine sa.

Hermine så på Harry.

«Hadde det ikke vært hyggelig å komme litt vekk fra skolen og utforske Galtvang?»

«Sikkert,» sa Harry tungt. «Dere får fortelle meg om det når dere vet det.»

«Hva mener du?» sa Ronny.

«Jeg får ikke bli med. Dumlingene underskrev ikke på skjemaet, og det ville ikke Bloeuf heller.»

Ronny så helt bestyrtet ut.

«*Får du ikke lov?* Men – nei, ikke snakk om – du får sikkert lov av McSnurp eller en eller annen –»

Harry lo hult. Professor McSnurp, husstyreren i Griffing, var *meget* streng.

«– eller vi kan spørre Fred og Frank, de kan alle hemmelige ganger ut fra skolen –»

«Ronny!» sa Hermine skarpt. «Jeg tror neppe Harry burde snike seg ut fra skolen så lenge Svaart er på frifot.»

«Ja, det blir vel det McSnurp sier når jeg spør om lov, tenker jeg,» sa Harry bittert.

«Men hvis *vi* er med'n,» sa Ronny ivrig til Hermine; «da ville jo ikke Svaart tørre –»

«Å, Ronny, ikke snakk sånt tull,» glefset Hermine. «Svaart har allerede myrdet en hel masse mennesker midt på en travel gate, så tror du virkelig han ville nøle med å angripe Harry bare fordi *vi* er der?»

Hun fomlet med stroppene rundt kurven til Skeivskank mens hun snakket.

«Ikke slipp ut det beistet!» sa Ronny, men for sent. Skeivskank hoppet lettbeint opp av kurven, strakte seg, gjespet og bykset opp på fanget til Ronny. Klumpen i lomma hans skalv, og han feide sint Skeivskank bort.

«Kom deg vekk!»

«Ronny, da; hold opp!» sa Hermine sint.

Ronny skulle til å svare da professor Lupus rørte på seg. De stirret engstelig på ham, men han snudde bare hodet den andre veien, med halvåpen munn, og sov videre.

Galtvort-ekspressen fortsatte stadig nordover, og landskapet utenfor vinduet ble stadig villere og mørkere, mens skyene tetnet over dem. Folk løp fram og tilbake i korridoren utenfor. Nå hadde Skeivskank slått seg til ro på et tomt sete, med det sammenklemte fjeset mot Ronny og det gule blikket stivt rettet mot lomma hans.

Klokka ett sto den lubne heksa med matvogna utenfor kupédøra.

«Tror dere vi burde vekke'n?» spurte Ronny brydd og nikket mot professor Lupus. «Han ser ut som han kunne hatt godt av en matbit.»

Hermine nærmet seg professoren forsiktig.

«Æh – professor?» sa hun. «Unnskyld meg – professor?»

Han rørte seg ikke.

«Ikke tenk på det, vennen min,» sa heksa mens hun rakte Harry en stor stabel heksekjeks. «Hvis han er sulten når han våkner, så er jeg framme hos føreren.»

«For han sover vel?» sa Ronny lavt, idet heksa lukket kupédøra. «Jeg mener – han er'ke dau, vel?»

«Nei, nei, han puster,» hvisket Hermine og tok imot heksekjeksen Harry rakte henne.

Professor Lupus var kanskje ikke det festligste selskap, men det hadde sine gode sider at han var der i kupeen. Utpå ettermiddagen, akkurat da regnet begynte å utviske de duvende åsene utenfor vinduet, hørte de nye skritt i korridoren, og de tre absolutt siste de ønsket å se dukket opp i døra: Draco Malfang, Vincent Krabbe og Grylius Gurgel.

Draco Malfang og Harry hadde vært fiender siden den første togturen til Galtvort. Malfang var en gutt med blekt, spisst, hovmodig fjes. Han var i huset Smygard og var speider på rumpeldunklaget deres, samme oppgave som Harry hadde på Griffinglaget. Krabbe og Gurgel levde visst bare for å gjøre som Malfang sa. Begge var brede og struttet av muskler; Krabbe var den høyeste, med dessertbolleklipp og tykk hals, mens Gurgel hadde kort strittepigg og lange gorillaarmer.

«Nei, se hvem det er,» sa Malfang i sin vanlige, slepende tone idet han åpnet kupédøra. «Potta og villminken.»

Krabbe og Gurgel klukklo, omtrent som to troll.

«Jeg hørte faren din omsider fikk kloa i litt gull i sommer, Wiltersen,» sa Malfang. «Døde moren din av sjokket?»

Ronny reiste seg så fort at han veltet Skeivskanks kurv ned på golvet. Det kom et snork fra professor Lupus.

«Hvem er det?» sa Malfang og tok automatisk et skritt tilbake da han la merke til Lupus.

«Ny lærer,» sa Harry, som også hadde reist seg, i tilfelle han måtte holde igjen Ronny. «Hva var det du ville si, Malfang?»

Malfangs lyse øyne ble to smale sprekker. Så dum var han ikke at han yppet til slagsmål rett for nesa på en lærer.

«Kom igjen,» mumlet han surt til Krabbe og Gurgel, og de forsvant.

Harry og Ronny satte seg igjen. Ronny masserte knokene sine.

«Dette året har jeg'ke tenkt å ta imot noe dritt fra Malfang,» sa han sint. «Jeg mener det. Hvis han kommer med ett spitord til om familien min, skal jeg ta godt tak i huet på'n og –»

Ronny gjorde en voldsom gest i lufta.

«Ronny,» hveste Hermine og pekte på professor Lupus, «pass deg litt …»
Men professor Lupus sov like godt.
Regnet ble tettere jo lenger nord de kom; nå var vinduet blitt en grå, skimrende flate som mørknet gradvis. Omsider vokste et flakkende lysskjær rundt lampene langs korridoren og over hattehyllene. Toget klapret, regnet hamret, vinden brølte, men professor Lupus sov like godt.
«Vi må være der snart,» sa Ronny og lente seg fram for å se forbi professor Lupus ut av det beksvarte vinduet.
Ikke før hadde han sagt ordene, før toget begynte å saktne farten.
«Femenalt,» sa Ronny. Han reiste seg og gikk forsiktig forbi professor Lupus for å prøve å se ut. «Jeg sulter i hjel snart; jeg kan nesten ikke vente på festen og maten …»
«Vi kan ikke være framme ennå,» sa Hermine og så på klokka.
«Hvorfor stopper vi da?»
Toget gikk saktere og saktere. Mens stempelslagene døde bort, slo vinden og regnet sterkere enn noensinne mot vinduet.
Harry, som satt nærmest døra, reiste seg for å se ut i korridoren. Langs hele vogna stakk nysgjerrige hoder ut fra kupeene.
Toget stanset med et rykk, og fjerne smell og klask vitnet om bagasje som falt ned av hyllene. Og så, uten forvarsel, gikk alle lysene ut, og alt ble stummende mørke.
«Hva er det som foregår?» sa Ronnys stemme bak Harry.
«Auu!» gispet Hermine. «Ronny da, det var foten min!»
Harry følte seg tilbake til plassen sin.
«Tror dere det er noe gærnt med toget?»
«Vet ikke …»
De hørte en hvinende lyd, og Harry så det utydelige, svarte omrisset av Ronny, som tørket dugg av vinduet og myste ut.
«Det er noe som beveger seg der ute,» sa Ronny. «Jeg tror det er noen som kommer på …»
Kupédøra gikk plutselig opp, og noen falt over beina til Harry. Det gjorde skikkelig vondt.
«Omforladels! Aner dere hva som skjer? Au! Unnskyld –»

«Hei, Nilus,» sa Harry. Han famlet i mørke og fikk dratt Nilus opp etter kutta.

«Harry? Er det deg? Hva er det som foregår?»

«Aner ikke! Sett deg –»

De hørte en høy hvesing og et kvink av smerte. Nilus hadde prøvd å sette seg på Skeivskank.

«Jeg går og spør lokomotivføreren hva det er,» sa Hermines stemme. Harry merket at hun gikk forbi ham, hørte døra gli opp igjen, og så et klask, og to høye *auu*!

«Hvem er det?»

«Hvem er *du*?»

«Gulla?»

«Hermine?»

«Hva er det du driver med?»

«Jeg så etter Ronny –»

«Kom inn og sett deg –»

«Ikke her!» sa Harry fort. «Her sitter jeg!»

«Auff!» sa Nilus.

«Stille!» sa plutselig en hes røst.

Det virket som professor Lupus omsider hadde våknet. Harry kunne høre at det beveget seg i hjørnet hans. Ingen sa noe.

Det kom en lav, sprakende lyd, og et dirrende lysskjær fylte kupeen. Det så ut som professor Lupus holdt en håndfull levende flammer. De lyste over det trette, grå ansiktet, men øynene var våkne og vaktsomme.

«Bli der dere er,» sa han med den samme hese stemmen, mens han langsomt reiste seg og holdt hånden med flammene framfor seg.

Men før Lupus kom til døra, gled den langsomt opp.

I døråpningen, opplyst av de flakkende flammene i hånden til Lupus, sto en innhyllet skikkelse som raget til taket. Ansiktet var helt skjult under hetta. Harry skottet fort ned, og det han så, fikk magen til å krympe seg. Det stakk en hånd ut fra kappen, og den glinset, gråaktig og slimet og full av sår, som noe dødt som hadde ligget i vann og råtnet …

Han så den bare et sekund. Som om vesenet under kappen hadde merket Harrys blikk, forsvant hånden brått inn igjen blant foldene i det svarte stoffet.

Og så trakk vesenet under kappen, hva det enn var, en lang, sakte, rallende pust, som om det prøvde å trekke noe annet og mer enn luft fra omgivelsene.

Brått var de omgitt av en isnende kulde. Harry kjente at pusten satt fast i halsen. Kulden trengte dypere enn huden. Den var inni brystet hans, den var dypt inne i hjertet …

Øynene hans rullet med det hvite ut. Han kunne ikke se. Han druknet i kulde. Det var en susing i ørene, som av vann. Han ble trukket ned, ned; brølingen i hodet ble sterkere …

Og så, langt borte fra, hørte han skrik – fryktelige, livredde, bønnfallende skrik. Han ville hjelpe hvem det nå var, han prøvde å røre på armene, men greide det ikke … En tykk, hvit tåke svøpte seg rundt ham, inni ham –

«Harry! Harry! Er du i orden?»

Noen fikte til ham i ansiktet.

«Hv-hva?»

Harry åpnet øynene. Over ham lyste lyktene, og golvet ristet – Galtvort-ekspressen var underveis igjen, og lysene var kommet tilbake. Han hadde visst glidd ned av setet og ut på golvet. Ronny og Hermine knelte ved sida av ham, og bak dem så han Nilus og professor Lupus stirre på ham. Han følte seg svært kvalm. Da han tok seg til ansiktet for å skyve brillene på plass, kjente han kaldsvetten der.

Ronny og Hermine fikk løftet ham tilbake på plass.

«Er det bra med deg?» spurte Ronny nervøst.

«Ja,» sa Harry og skottet fort mot døra. Det innhyllede vesenet var borte. «Hva skjedde? Hvor er det – det vesenet? Hvem var det som skrek?»

«Det var ingen som skreik,» sa Ronny, enda mer nervøst.

Harry så seg om i den lyse kupeen. Gulla og Nilus så på ham. Begge var svært bleke.

«Men jeg hørte noen som skrek –»

Et plutselig smell fikk samtlige til å skvette. Professor Lupus holdt på brekke en diger sjokoladeplate i biter.

«Her,» sa han til Harry og rakte ham et ekstra stort stykke. «Spis dette. Det hjelper.»

Harry tok imot sjokoladen, men spiste den ikke.

«Hva var det vesenet?» spurte han professor Lupus.

«En desperant,» sa Lupus, mens han delte ut sjokolade til alle. «En desperant fra Azkaban.»

Alle stirret på ham. Professor Lupus krøllet sammen det tomme sjokoladepapiret og puttet det i lomma.

«Spis,» gjentok han. «Det hjelper. Jeg må snakke med lokomotivføreren; unnskyld meg …»

Han gikk forbi Harry og forsvant ut i korridoren.

«Er du sikker på at du er helt i orden, Harry?» sa Hermine og gransket ham bekymret.

«Jeg skjønner ikke … hva var det som skjedde?» sa Harry og tørret svetten av ansiktet igjen.

«Vel … det vesenet – desperanten – sto der og så seg om (tror jeg, da; jeg kunne ikke se ansiktet) – og du – du –»

«Jeg trodde du fikk et anfall eller noe,» sa Ronny, som fremdeles så redd ut. «Du ble lissom stiv, og datt ned fra plassen din, og så begynte du å få rykninger –»

«Og professor Lupus skrevde over deg og gikk fram mot desperanten og trakk fram tryllestaven,» sa Hermine. «Og så sa han: 'Ingen her skjuler Sirius Svaart under kappene sine. Gå.' Men desperanten rørte seg ikke, og så mumlet Lupus et eller annet, og det skjøt noe sølvaktig ut fra tryllestaven hans mot den, og da snudde den seg og liksom gled sin vei …»

«Det var så fælt,» sa Nilus, med tynnere stemme enn han pleide. «Kjente dere hvor kaldt det ble da den kom inn?»

«Jeg følte meg helt rar,» sa Ronny og trakk hjelpeløst på skuldrene. «Som om jeg aldri i mitt liv skulle bli glad igjen …»

Det kom et hikst fra Gulla, som krøp sammen i hjørnet og så nesten like sjaber ut som Harry følte seg. Hermine gikk bort og la armen trøstende om

henne.

«Men var det ingen av dere som – som falt ned av setet?» sa Harry brydd.

«Nei,» sa Ronny og så bekymret på Harry igjen. «Men Gulla skalv som en gærning …»

Harry skjønte ingenting. Han følte seg svak og skjelven, som om han var på bedringens vei etter et hardt influensaangrep; og i tillegg begynte han å føle en slags skam. Hvorfor hadde *han* falt helt sammen, når ingen andre hadde det?

Professor Lupus var tilbake. Han ble stående litt da han kom inn, så seg om og sa med et lite smil: «Jeg har ikke forgiftet den sjokoladen, altså …»

Harry tok en bit, og til sin overraskelse merket han at varmen plutselig spredde seg helt ut til tærne og fingertuppene.

«Vi er framme ved Galtvort om ti minutter,» sa professor Lupus. «Går det bra med deg, Harry?»

Harry spurte ikke hvordan professor Lupus visste navnet hans.

«Helt fint,» mumlet han forlegent.

Det ble ikke snakket stort på resten av turen. Endelig stoppet toget på Galtvang stasjon, og det ble et lurveleven for å komme av; ugler tutet, katter mjauet og Nilus' kjælepadde kvekket høyt under hatten hans. Det var iskaldt på den ørlille stasjonen; regnet sto ned som kaskader av is.

«Førsteklassinger denna vei!» ropte en kjent stemme. Harry, Ronny og Hermine snudde seg og så Gygrids kjempemessige silhuett i den andre enden av perrongen, der han vinket til seg en skokk tilsynelatende livredde nye elever til den tradisjonelle båtturen over sjøen.

«Hei, dere tre; alt væl?» brølte Gygrid over hodene på mengden. De vinket til ham, men det var umulig å snakke mens de ble dratt med mylderet av folk bortover perrongen. Harry, Ronny og Hermine fulgte resten av skolen ut til en humpete grusvei, hvor minst hundre diligencer ventet på resten av elevene. Så vidt Harry kunne skjønne, måtte det være usynlige hester som trakk dem, for ikke før var de kommet oppi og hadde lukket døra, før vogna satte i gang av seg selv og føyde seg skumpende og svaiende til vogntoget.

Vogna luktet svakt av mugg og strå. Harry følte seg bedre etter sjokoladen, men fortsatt skjelven. Ronny og Hermine skottet stadig på ham fra sida, som om de var engstelige for at han skulle falle sammen igjen.

Da vogna trillet mot en fantastisk smijernsport, flankert av to steinsøyler med vingede villsvin på, fikk Harry øye på to nye høye, innhyllede desperanter som sto vakt på hver sin side. En bølge av kald kvalme truet med å overvelde ham igjen, og han lente seg tilbake og lukket øynene til de hadde kjørt gjennom porten. Vogna satte farten opp i den siste, slakke skråningen opp til borgen. Hermine lente seg ut av det ørlille vinduet for å se på de mange spirene og tårnene som nærmet seg. Omsider stanset vogna, og Hermine og Ronny gikk ut.

Da Harry også kom ut, hørte han en slepende, fornøyd stemme rett i øret:

«*Besvimte* du, Potter? Snakker Langballe sant? Du *besvimte* virkelig?»

Malfang albuet seg foran Hermine og sperret veien for Harry opp steintrappa til borgen. Ansiktet var frydefullt, og de lyse øynene glitret av ondskap.

«Stikk, Malfang,» sa Ronny gjennom sammenbitte tenner.

«Besvimte du også, Wiltersen?» sa Malfang høyt. «Ble du også redd for den store, stygge desperanten, Wiltersen?»

«Er det noe i veien?» spurte en mild røst. Professor Lupus hadde akkurat kommet ut av vogna etter.

Malfang sendte professoren et uforskammet blikk, som dvelte ved lappene på kutta og den medtatte kofferten. Med aldri så lite sarkasme i stemmen, sa han: «Å nei da – æh – *professor*.» Han smilte fett til Krabbe og Gurgel og gikk foran dem opp trappa.

Hermine dyttet Ronny i ryggen for å få ham til å sette opp farten, og de tre blandet seg med skokken som svermet opp trappa, gjennom de svære eikedørene og inn i den gigantiske inngangshallen, som var opplyst med flammende fakler. Derfra førte en storslagen marmortrapp oppover i etasjene.

Døra til Storsalen sto åpen til høyre. Harry fulgte resten ditover, men hadde ikke mer enn så vidt fått et glimt av det forheksete taket, som i kveld

var svart og stormende, da en stemme ropte: «Potter! Grang! Jeg vil snakke med dere begge!»

Harry og Hermine snudde seg overrasket. Det var professor McSnurp, lærer i transfigurasjon og husstyrer på Griffing, som ropte over hodene på mengden. Hun var en bistert utseende heks som alltid gikk med håret i en stram knute, og de skarpe øynene var innrammet av firkantete briller. Harry kjempet seg vei bort til henne med bange anelser. Professor McSnurp hadde en egen evne til å få ham til å føle at han hadde gjort noe galt.

«Dere trenger ikke se så bekymret ut – jeg vil bare ha et ord med dere på mitt kontor,» sa hun. «Wiltersen, du kan bare gå videre.»

Ronny glodde mens professor McSnurp førte Harry og Hermine bort fra den snadrende mengden. De fulgte henne gjennom inngangshallen, opp marmortrappa og bort en gang.

Da de var kommet inn på kontoret hennes, et lite rom med et stort, hyggelig bål på peisen, gjorde professor McSnurp tegn til at Harry og Hermine skulle sette seg. Selv satte hun seg bak skrivebordet og sa brått: «Professor Lupus sendte en ugle i forveien for å fortelle at du ble dårlig på togturen, Potter.»

Før Harry rakk å svare, lød en lav banking på døra, og skolens oldfrue, madam Pomfrit, kom travende inn.

Harry merket at han ble rød i fjeset. Det var ille nok at han hadde svimt av, eller hva det nå var han hadde gjort, om ikke alle skulle lage så mye oppstyr om det.

«Det er bra med meg,» sa han. «Jeg trenger ikke –»

«Å jaså, er det deg?» sa madam Pomfrit, som overhørte dette helt og bøyde seg ned og gransket ham inngående. «Du har vel gjort et eller annet farlig igjen, nå da?»

«Det var en desperant, Pussi,» sa professor McSnurp.

De vekslet et mørkt blikk, og madam Pomfrit smekket misbilligende med tunga.

«Sette ut desperanter rundt skolen, hørt slikt,» mumlet hun, mens hun skjøv luggen til Harry tilbake og kjente på pannen hans. «Han er ikke den

første som kollapser. Jo, han er helt våt. Det er noen avskyelige skapninger; og den virkningen de har på folk som allerede er litt ømtålige –»

«Jeg er aldeles ikke ømtålig!» sa Harry ergerlig.

«Selvsagt er du ikke det,» sa madam Pomfrit åndsfraværende mens hun tok pulsen hans.

«Hva er best for ham?» spurte professor McSnurp kontant. «Søvn og hvile? Burde han tilbringe natta på sykestua?»

«Det er ikke noe i veien med meg!» sa Harry og spratt opp. Tanken på hva Draco Malfang ville si hvis han måtte på sykestua, var ren tortur.

«Vel, han burde iallfall få litt sjokolade,» sa madam Pomfrit, som nå prøvde å se inn i øynene hans.

«Jeg har fått alt,» sa Harry. «Professor Lupus ga meg litt. Han ga til alle.»

«Gjorde han det, nå?» sa madam Pomfrit anerkjennende. «Så endelig har vi fått en lærer i Forsvar mot svartekunster som vet hva som skal til.»

«Er det sikkert at du føler deg helt bra, Potter?» sa professor McSnurp skarpt.

«*Ja*!» sa Harry.

«Vel, vel. Vent utenfor mens jeg får et ord med frøken Grang om timeplanen hennes, så kan vi gå ned til festen sammen.»

Harry gikk ut på gangen igjen sammen med madam Pomfrit, som straks forsvant mumlende i retning sykestua. Han behøvde bare å vente et par minutter før Hermine kom ut – hun så svært så fornøyd ut over et eller annet – sammen med professor McSnurp, og alle tre gikk ned marmortrappa og inn i Storsalen.

Den var et hav av spisse, svarte hatter. Hver side av de lange husbordene var fullsatt av elever, med ansikter som skimret i lysene fra tusener av talglys som svevde i lufta over bordene. Professor Pirrevimp, en ørliten trollmann med en såte av hvitt hår, gikk akkurat ut i hallen med en eldgammel hatt og en trebeint krakk.

«Å,» sa Hermine lavt, «vi gikk glipp av valget!»

Nye elever på Galtvort ble utvalgt til de forskjellige husene ved å ta på seg Valghatten, som ropte ut hvilket hus de passet best i – Griffing, Ravnklo, Håsblås eller Smygard. Professor McSnurp marsjerte opp til sin

tomme plass ved lærerbordet, mens Harry og Hermine gikk i motsatt retning mot Griffingbordet, så stille som mulig. Folk snudde seg og kikket på dem der de gikk bakerst i salen, og enkelte pekte på Harry. Hadde historien om besvimelsen hans og desperanten virkelig spredd seg så fort?

Han og Hermine satte seg på hver sin side av Ronny, som hadde holdt av plasser.

«Hva var det hun ville?» mumlet han til Harry.

Harry begynte hviskende å forklare, men akkurat da reiste rektor seg for å tale, og han tidde.

Professor Humlesnurr var svært gammel, men ga alltid inntrykk av enorm energi. Han hadde en halvmeter langt sølvhår og skjegg, halvmånebriller og en helt usedvanlig skjev nese. Han ble ofte omtalt som samtidas største trollmann, men det var ikke derfor Harry hadde respekt for ham. Det var umulig å la være å stole på Albus Humlesnurr, og der Harry satt og så på at han strålte mot elevene sine, følte han seg helt rolig for første gang siden desperanten kom inn i kupeen.

«Velkommen!» sa Humlesnurr, og skjæret fra vokslysene glitret i skjegget. «Velkommen til et nytt år på Galtvort! Jeg har et par ting å si til dere alle, og siden en av dem er svært alvorlig, tror jeg det er best å få den unnagjort før dere blir omtåket av vårt herlige måltid …»

Humlesnurr kremtet grundig før han fortsatte. «Som dere alle vil vite, etter ransakningen av Galtvort-ekspressen, er skolen vår for øyeblikket vertskap for en del desperanter fra Azkaban, som er her på vegne av Magidepartementet.»

Han gjorde en pause, og Harry husket hva herr Wiltersen hadde sagt om at Humlesnurr ikke var særlig glad for å ha desperantene på vakt rundt skolen.

«De er utplassert ved alle portene til skoleparken,» fortsatte Humlesnurr, «og så lenge de er her, må jeg gjøre det uttrykkelig klart at ingen får forlate skolen uten tillatelse. Desperanter lar seg ikke lure av knep og forkledninger – ikke engang av usynlighetskapper,» la han lett til, og Harry og Ronny skottet på hverandre. «Det ligger ikke i en desperants natur å forstå bønner eller unnskyldninger. Jeg advarer derfor hver og én av dere:

Ikke gi dem noen som helst grunn til å gjøre dere noe vondt. Jeg oppfordrer våre prefekter, og vår nye topptillitsmann og -kvinne, til å sørge for at ingen elev råker ut for desperantene.»

Perry, som satt noen plasser bortenfor Harry, skjøt brystet fram igjen og så seg betydningsfullt om. Humlesnurr tok en ny pause og lot blikket gli meget alvorlig over hele salen. Det kom ikke en lyd; ingen rørte seg.

«For å fortsette med noe hyggeligere,» sa han, «gleder det meg å kunne ønske to nye lærere velkommen blant oss i år.

Den første er professor Lupus, som har vært så vennlig å påta seg å overta stillingen som lærer i Forsvar mot svartekunster.»

Det kom litt spredt, ikke særlig begeistret, applaus. Det var bare dem som hadde delt kupé med professoren på toget som klappet energisk, og Harry blant dem. Professor Lupus så sørgelig loslitt ut ved sida av de andre lærerne i sine beste kutter.

«Se på Slur!» hveste Ronny i øret på Harry.

Professor Slur, læreren i Eliksirer, stirret på professor Lupus over bordet. Det var allment kjent at Slur var ute etter svartekunstjobben, men selv Harry, som ikke kunne fordra Slur, ble forbløffet over uttrykket som forvred det smale, gustne fjeset. Det var langt hinsides sinne; det var avsky. Det var et uttrykk Harry kjente bare så altfor godt; det var det uttrykket Slur fikk hver gang han fikk øye på Harry.

«Hva vår andre nyutnevnelse angår,» fortsatte Humlesnurr, da den sparsomme applausen for professor Lupus døde bort, «vel, så beklager jeg å måtte meddele at professor Kedelbrenn, vår lærer i Stell av magiske vesener, gikk av med pensjon etter avslutningen av siste skoleår, for å få litt bedre tid i samvær med sine resterende kroppsdeler. Imidlertid gleder det meg å kunne opplyse at hans plass vil bli fylt av ingen annen enn Rubeus Gygrid, som har påtatt seg oppgaven som lærer i tillegg til sine skogvokterplikter.»

Harry, Ronny og Hermine stirret målløse på hverandre. Så falt de inn i klappsalvene, som var øredøvende, særlig fra Griffingbordet. Harry bøyde seg fram for å se Gygrid, som var rubinrød i fjeset og satt og glodde ned på

de svære nevene sine med et bredt smil, som riktignok ble borte i det flokete, svarte skjegget.

«Klart vi sku' visst det!» brølte Ronny og hamret i bordet. «Hvem andre ville sendt ei bok som beit?»

Harry, Ronny og Hermine var de siste som holdt opp å klappe. Da Humlesnurr begynte å snakke igjen, så de at Gygrid tørret øynene med bordduken.

«Vel, jeg tror det var alt av betydning,» sa Humlesnurr. «La festen begynne!»

Gulltallerknene og begrene foran dem ble plutselig fylt av mat og drikke. Harry, som like plutselig var skrubbsulten, tok for seg av alt innen rekkevidde og begynte å spise.

Det var en fabelaktig fest. Salen gjenlød av prat, latter og klapringen av kniver og gafler. Men Harry, Ronny og Hermine kunne nesten ikke vente til den var over, så de fikk prate med Gygrid. De visste hvor mye det måtte bety for ham å få bli lærer. Gygrid var var nemlig ingen fullkvalifisert trollmann; han var blitt utvist fra Galtvort i tredje klasse for en forbrytelse han ikke hadde begått. Det var Harry, Ronny og Hermine som endelig hadde fått bevist hans uskyld så sent som i fjor.

Omsider hadde de siste restene av gresskarterten smeltet bort fra gulltallerknene. Humlesnurr ga beskjed om at det var sengetid, og så fikk de endelig sin sjanse.

«Gratulerer, Gygrid!» hvinte Hermine da de kom fram til lærerbordet.

«Det kan jeg takke dere tre for,» sa Gygrid og tørret det skinnende ansiktet med servietten mens han så opp på dem. «Kan'ke tru det … en stor mann, Humlesnurr … kom rett ner til meg i hytta når professor Kedelbrenn sa at'n hadde fått nok … det er detta jeg alltid har ønska meg …»

Så ble han overveldet av følelser og begravde ansiktet i servietten, og professor McSnurp føyset dem i vei.

Harry, Ronny og Hermine følte seg plutselig helt utslitte da de fulgte resten av griffingene som strømmet opp marmortrappa, bortover flere ganger og opp stadig nye trapper, til de kom til den hemmelige inngangen

til Griffingtårnet. Et digert portrett av en trinn dame i rosa kjole spurte: «Passord?»

«Slipp meg fram, slipp meg fram!» ropte Perry fra bakerst i flokken. «Det nye passordet er *Fortuna Major*!»

«Å nei,» sa Nilus Langballe trist. Han greide aldri å huske passordene.

Inn gjennom portretthullet og tvers gjennom oppholdsrommet bar det, og der skiltes jentene og guttene og forsvant opp hver sin trapp. Harry klatret opp vindeltrappa uten en tanke i hodet, bortsett fra den ene at det var deilig å være tilbake. De kom til den velkjente, runde sovesalen med de fem himmelsengene, og Harry så seg om og følte at han endelig var hjemme.

KAPITTEL SEKS

CLAIRVOYANSE OG KLØR

Da Harry, Ronny og Hermine kom inn i Storsalen til frokost neste morgen, var det første de så Draco Malfang, i ferd med å underholde en stor gruppe smygardinger med en fabelaktig morsom historie. Da de gikk forbi, mimet Malfang et latterlig besvimelsesanfall, og det kom et brøl av latter.

«Overse ham,» sa Hermine, som kom rett etter Harry. «Lat som du ikke ser det; det er ikke verdt det …»

«Hei, Potter!» hylte Petrea Parkasen, en Smygard-jente med fjes som en mops. «Potter! Desperantene kommer, Potter! Uhuuuu!»

Harry datt ned på en plass ved Griffingbordet, ved sida av Frank Wiltersen.

«Nye timeplaner for tredje klasse,» sa Frank og rakte ham en. «Hva er det som feiler deg, Harry?»

«Malfang,» sa Ronny, idet han satte seg på den andre sida av ham og skulte bort på Smygardbordet.

Frank så opp, akkurat tidsnok til å se Malfang late som han besvimte av skrekk en gang til.

«Den lille tufsen,» sa han rolig. «Han var'ke fullt så kjekk i går kveld, da desperantene var i vår ende av toget. Kom løpende inn i kupeen vår, gjorde'n, ikke sant, Fred?»

«Pissa omtrent på seg,» sa Fred, med et foraktelig blikk på Malfang.

«Jeg var'ke så høy i hatten sjøl,» sa Frank. «Skikkelig fæle greier, de desperantene …»

«Liksom de får hele innmaten til å fryse til is, hva?» sa Fred.

«Men dere svimte ikke av, gjorde dere vel?» sa Harry med lav stemme.

«Hei, glem det, Harry,» sa Frank oppmuntrende. «Fattern måtte dra til Azkaban en gang, husker du det, Fred? Og han sa det var det verste stedet han hadde vært. Helt hvit og skjelven var'n da'n kom tilbake … Det sånne desperanter gjør, det er at de suger ut all gleden der de er. De fleste av fangene blir gærne mens de sitter der.»

«Men nå får vi snart se hvor glad Malfang ser ut etter den første rumpeldunkkampen,» sa Fred. «Griffing mot Smygard, sesongens første kamp, har du glemt det?»

Den eneste gangen Harry hadde møtt Malfang i en rumpeldunkkamp, var det definitivt Malfang som hadde kommet verst fra det. Harry følte seg straks litt bedre og forsynte seg med pølser og stekte tomater.

Hermine studerte sin nye timeplan.

«Å, flott, vi begynner med noen nye fag i dag,» sa hun fornøyd.

«Hermine,» sa Ronny og rynket pannen mens han så over skulderen på henne, «de har tulla med timpelanen din. Se – de har skrevet deg opp på omtrent ti forskjellige fag hver dag. Så mye tid fins ikke.»

«Å, det går nok. Jeg har ordnet alt sammen med professor McSnurp.»

«Men se, da,» sa Ronny og lo, «ser du nå i formiddag? Klokka ni, Clairvoyanse. Og under der står det: klokka ni, Gompologi. Og –» Ronny bøyde seg vantro ned for å se timeplanen bedre, «*se* – under der igjen: Aritmantikk, klokka *ni*! Jeg mener, jeg vet du er flink, Hermine, men *så* flink er ingen. Åssen skal du greie å være tre steder på én gang?»

«Ikke vær dum,» sa Hermine kort. «Så klart jeg ikke skal være tre steder på én gang.»

«Nei, nettopp, men –»

«Send marmeladen,» sa Hermine.

«Men –»

«Å, Ronny, hva bryr det deg om jeg får det litt travelt?» bjeffet Hermine. «Jeg har jo sagt at jeg har ordnet det med professor McSnurp.»

Akkurat da kom Gygrid inn i Storsalen. Han hadde på seg den lange mollskinnsfrakken og svingte åndsfraværende med en død ilder i den ene digre hånden.

«Allting OK?» sa han ivrig og stanset på veien til lærerbordet. «Jeg skal ha dere i den aller første timen min! Rett etter lunsj! Vært oppe sia klokka fem, jeg, og gjort ferdig ting … håper det går bra … tenk, meg som lærer … jøssenam …»

Han smilte bredt til dem og forsvant i retning lærerbordet, fortsatt svingende med ilderen.

«Lurer på hva det er han har gjort ferdig?» sa Ronny, med en viss engstelse.

Salen begynte å tømmes, mens folk gikk til sin første time. Ronny sjekket timeplanen sin.

«Best vi går, Clairvoyansen er helt oppe på toppen av Nordtårnet … Det tar oss sikkert ti minutter å komme dit …»

De gjorde seg ferdig med frokosten i en fart, sa ha det til Fred og Frank og gikk samme veien tilbake gjennom salen. Da de gikk forbi Smygardbordet, mimet Malfang en ny besvimelse. Latterbrølene fulgte Harry ut i inngangshallen.

Turen gjennom borgen til Nordtårnet var lang. To år på Galtvort hadde ikke lært dem alt om stedet, og i Nordtårnet hadde de aldri vært før.

«Det – må – da – fins – en – snar – vei,» peste Ronny, mens de løp opp den sjuende lange trappa og kom ut i en ukjent gang, hvor det ikke var annet å se enn et stort maleri av en ødslig gressbakke på veggen.

«Jeg tror det er denne veien,» sa Hermine og kikket bortover den tomme gangen til høyre.

«Kan’ke være det,» sa Ronny. «Det er sørover. Se, der ser du litt av sjøen gjennom vinduet …»

Harry så på bildet. En tykk, gråskimlet ponni hadde akkurat luntet ut på bakken og gresset nonsjalant. Harry var vant til at motivene for bildene på Galtvort beveget seg rundt og gjerne kunne forlate rammen sin for å gå på besøk til hverandre, men han syntes alltid det var moro å se på dem. Et øyeblikk etter kom en kort, lubben ridder i rustning skramlende etter ponnien sin inn i bildet. Etter gressflekkene på metallknærne å dømme, hadde han nettopp falt av.

«Aha!» ropte han. «Hvad Slubberter ere dette, som betrede mine Marke uden Lov? Ere I kan hende komne for at haane mig for mit Fald? Træk blankt, I Knekte, I Hunde!»

De stirret i forbløffelse mens den lille ridderen fikk halt sverdet opp av skjeden og begynte å fekte vilt med det, mens han hoppet opp og ned i raseri. Men sverdet var for langt for ham, så en spesielt voldsom sving fikk ham til å miste balansen og falle så lang han var i gresset med ansiktet ned.

«Gikk det bra?» spurte Harry og gikk nærmere bildet.

«Vig ifra mig, I skabbede Pralepave! Vig, I tølper!»

Ridderen grep sverdet igjen og brukte det som støtte til å komme seg på beina, men bladet sank dypt ned i bakken, og samme hvordan han rykket og dro, fikk han det ikke opp igjen. Til slutt måtte han slenge seg overende på gresset og slå opp visiret for å tørre det klissvåte ansiktet.

«Hør,» sa Harry og benyttet anledningen nå som ridderen var utslitt, «vi leter etter Nordtårnet. De kan ikke fortelle oss hvordan vi kommer dit, vel?»

«En Søgen!» Brått var ridderens raseri totalt forsvunnet. Han skramlet seg på beina og ropte: «Kom, følg mig, ædle Venner, at vi maa finde vores Maal, eller døe tappert i Forsøget!»

Han prøvde enda et fåfengt rykk i sverdet, prøvde å bestige den tykke ponnien, men mislyktes, og ropte: «Nu velan, saa til Foeds, bedste Herrer og skiønne Dame! Fremad! Fremad!»

Og dermed løp han klirrende over mot venstre rammekant og forsvant av syne.

De skyndte seg etter ham bortover korridoren; stort sett fulgte de klirringen av rustningen, men nå og da fikk de et glimt av ham når han løp gjennom et av bildene foran dem.

«Hav ikkun Mod; det Værste gienstaar!» skrek ridderen, og der dukket han opp foran en forskrekket klynge av damer i krinoliner på et bilde som hang på veggen i en trang vindeltrapp.

Harry, Ronny og Hermine løp pesende opp den buktende trappa og ble svimlere og svimlere, men endelig hørte de mumlende stemmer over seg og forsto at de var framme ved klasserommet.

«Far vel!» ropte ridderen og stakk hodet inn i et bilde av noen nokså skumle munker. «Far vel, gode Vaabenbrødre! Og faar I nogensinde Brug for Hierte af Guld og Arm af Staal, saa nøl ikke med at kalde paa ridder Callagal!»

«Jøss ja, gjett om vi skal kalle,» mumlet Ronny idet ridderen forsvant, «så snart vi får bruk for et suppehue.»

De kom opp de siste par trinnene og ut på en liten trappeavsats, hvor resten av klassen allerede sto, eller de fleste. Men ingen dører førte ut fra avsatsen. Ronny skubbet til Harry og pekte mot taket, hvor det var en rund luke med en messingplate på.

«Rakel Rummelfiold, Clairvoyanse,» leste Harry. «Hvordan i all verden skal vi komme oss opp dit?»

Nesten som svar, gikk luka plutselig opp, og en sølvglinsende stige senket seg og stanset rett foran føttene på Harry. Alle ble stille.

«Etter deg,» sa Ronny og gliste, så Harry klatret opp først.

Han kom opp i det rareste klasserommet han noen gang hadde sett. Egentlig så det ikke ut som noe klasserom i det hele tatt, nærmest som en krysning mellom noens roteloft og en gammeldags tesalong. Minst tjue små, runde bord var stappet inn der, omgitt av kretongstoler og tykke små puffer. Alt dette lå i et dust, skarlagensrødt skjær; alle gardinene var trukket for, og de mange lampene dekket av mørkerøde sjal. Rommet var kvelende varmt, og ilden under den overfylte peishylla sendte ut en tung, kvalmende parfyme mens den varmet opp en stor kopperkjele. Hyllene langs de runde veggene var stappfulle av støvete fjær, lysestumper, diverse pakker med slitte spillkort, utallige sølvskimrende krystallkuler og en kolossal ansamling av tekopper.

Ronny dukket opp bak skulderen til Harry, og snart var hele klassen der. Alle hvisket.

«Hvor er hun?» sa Ronny.

Plutselig lød en stemme fra skyggene – en bløt, sløret stemme.

«Velkommen,» sa den. «Så hyggelig endelig å få se dere i den fysiske verden.»

Harrys førsteinntrykk var at det var et digert, glitrende insekt. Professor Rummelfiold kom ut i lysskjæret fra peisen, og de så at hun var svært tynn; de store brillene forstørret øynene til flere ganger naturlig størrelse, og hun var innhyllet i et halvgjennomsiktig, paljettbesatt sjal. Utallige kjeder og perler hang rundt den magre halsen, og armene og hendene var overgrodd med armbånd og ringer.

«Sitt ned, kjære barn,» sa hun, og alle fant seg keitet en plass i stolene eller sank ned på puffene. Harry, Ronny og Hermine satte seg rundt et av de runde bordene.

«Velkommen til Clairvoyanse,» sa professor Rummelfiold, som hadde satt seg i en ørelappstol foran peisen. «Jeg heter professor Rummelfiold. Det er mulig dere ikke har sett meg før. Det er min erfaring at å stige for ofte ned i skolens mylder og larm kan sløre mitt Indre øye.»

Ingen hadde noe svar å komme med på denne merkverdige uttalelsen. Professor Rummelfiold rettet forsiktig på sjalet sitt og fortsatte: «Så dere har altså valgt å studere clairvoyanse, den vanskeligste av alle magiske kunster. Jeg må advare dere fra første stund om at hvis dere ikke har Synets gave, er det lite jeg kan lære dere. På dette feltet er bøker til begrenset hjelp …»

Da Harry og Ronny hørte dette, gliste de bredt til Hermine, som virket nokså betuttet over at bøker ikke ville være til større nytte i dette faget.

«Mange hekser og trollmenn, de være seg så talentfulle de vil på slike områder som sterke smell og lukter og brå forsvinningsnumre, er dog ute av stand til å gjennomskue framtidas skjulte mysterier,» fortsatte professor Rummelfiold, mens de svære, glinsende øynene flyttet seg fra det ene nervøse ansiktet til det andre. «Det er en Gave som få er forunt. Du, gutt,» sa hun plutselig til Nilus, som umiddelbart holdt på å falle av puffen sin, «har din bestemor det bra?»

«Jeg tror det,» sa Nilus skjelvende.

«Jeg ville ikke vært så sikker, søte deg,» sa professor Rummelfiold, og peisskjæret glimtet i de lange smaragdøreringene. Nilus svelget. Professor Rummelfiold fortsatte uanfektet: «I år skal vi gjennomgå grunnformene for clairvoyanse. Første termin skal vi bruke på å lese i teblader. Etter jul går vi

videre til kiromantikk. Forresten, vennen min,» sa hun plutselig til Parvati Patil, «vokt deg for en rødhåret mann.»

Parvati sendte et befippet blikk mot Ronny, som satt rett bak henne, og akte stolen sin litt bort fra ham.

«I vårterminen går vi over til krystallkulen,» fortsatte professor Rummelfiold; «– hvis vi har gjort oss ferdig med ildvarsler, altså. Dessverre vil skolegangen bli forstyrret av et stygt angrep av influensa i februar. For min egen del kommer jeg til å miste stemmen. Og ved påsketider vil én av oss forlate oss for alltid.»

En meget anspent taushet fulgte denne kunngjøringen, men det virket ikke som professor Rummelfiold merket den.

«Søte deg,» sa hun til Lavendel Bruun, som satt nærmest henne, og nå rykket tilbake i stolen, «jeg undres om du kunne rekke meg den største sølv-tekannen?»

Lavendel så lettet ut, reiste seg, tok ned en enorm tekanne fra hylla og satte den på bordet foran professor Rummelfiold.

«Mange takk, vennen min. Forresten, det du er så redd for – det vil skje fredag den sekstende oktober.»

Lavendel skalv.

«Og nå vil jeg at alle skal dele seg opp parvis. Hent en tekopp fra hylla og kom til meg, så skal jeg fylle den. Teen skal dere drikke. Drikk opp alt, til bare bladene er igjen. Rør dem rundt i koppen med venstre hånd tre ganger, og vend deretter koppen opp ned på skålen, vent til all teen har rent av, og gi så koppen til partneren, som skal lese den. Dere skal tolke mønstrene i henhold til side fem og seks av *Lys gjennom framtidas tåker*. Jeg kommer til å gå til og fra og hjelpe til og instruere. Og søte deg –» hun grep Nilus i armen idet han ville reise seg, «når du har knust den første koppen, vil du være så snill å velge en av de blåmønstrede neste gang? Jeg er så glad i de rosa.»

Og riktig nok, Nilus hadde ikke før kommet bort til hylla med tekopper, før alle hørte klingringen av knust porselen. Professor Rummelfiold seilte bort til ham med kost og brett og sa: «Altså en av de blå, vennen min, om du ikke har noe imot det … takk, takk …»

Da Harry og Ronny hadde fått fylt tekoppene sine, gikk de tilbake til bordet og prøvde å drikke opp den skåldhete teen fort. De rørte tebladene rundt, slik professor Rummelfiold hadde sagt, helte av det siste flytende og byttet kopp.

«OK,» sa Ronny, mens de begge åpnet bøkene på side fem og seks. «Hva ser du i min?»

«Noe brunt og klisset noe,» sa Harry. Den tunge parfymelufta fikk ham til å føle seg søvnig og sløv.

«Åpne sinnet, søte dere, og la nå øynene skue forbi det timelige!» sa professor Rummelfiold høyt gjennom tussmørket.

Harry prøvde å ta seg sammen.

«Vel. Du har noe som minner om et kors …» sa han og konsulterte *Lys gjennom framtidas tåker*. «Det betyr at du kommer til å oppleve 'prøvelser og lidelser' – beklager – men her er det noe som kanskje kan være sola. Vent litt … det betyr 'stor lykke' … så du kommer altså til å lide, men være veldig lykkelig …»

«Du burde gå og få sjekka det Indre Øyet ditt, spør du meg,» sa Ronny, og så måtte begge prøve å kvele latteren da professor Rummelfiold så i deres retning.

«Min tur …» Ronny myste ned i Harrys tekopp og anstrengte seg så han fikk rynker over hele pannen. «Det er en klatt der som ser litt ut som en bowlerhatt,» sa han. «Kanskje du får jobb i Magidepartementet …»

Han snudde tekoppen den andre veien.

«Men denne veien ser det mer ut som en kongle … hva betyr det?» Han skummet gjennom *Lys gjennom framtidas tåker*. «'Uventet hell; uventet gull.' Flott, da kan du låne meg litt. Og der, der er det noe,» han dreide på koppen igjen, «som ser ut som et dyr. Hvertfall hvis det der er huet … ser ut som en flodhest … nei, en sau …»

Professor Rummelfiold snurret rundt da Harry sprutet ut i latter.

«La meg se, søte deg,» sa hun irettesettende til Ronny, kom seilende og snappet Harrys kopp ut av hånden på ham. Alle ble stille og fulgte med.

«Falken … vennen min, du har en dødelig fiende.»

«Men det vet jo alle,» hvisket Hermine høyt. Professor Rummelfiold stirret på henne.

«Ja, men de *gjør* det,» sa Hermine. «Alle vet om Harry og Han-du-vet.»

Harry og Ronny glodde på henne med en blanding av forbløffelse og beundring. Slik hadde de aldri hørt Hermine snakke til en lærer før. Professor Rummelfiold valgte å la være å svare. Hun lot de svære øynene synke ned i Harrys kopp igjen og fortsatte å dreie på den.

«Kløveret … et angrep. Nei og nei, dette er ingen lykkelig kopp, nei.»

«Jeg trodde det var en bowlerhatt,» sa Ronny fåret.

«Hodeskallen … en fare på din vei, vennen min …»

Alle stirret hypnotisert på professor Rummelfiold, som dreide en siste gang på koppen, gispet – og skrek.

Det kom en ny klingring av knust porselen; Nilus hadde knust sin kopp nummer to. Professor Rummelfiold sank ned i en ledig lenestol med den glitrende hånden over hjertet og lukkede øyne.

«Min stakkars gutt – min stakkars, stakkars gutt – nei – det er bedre for deg om jeg tier – nei – ikke spør meg …»

«Hva er det, professor?» spurte Tommy Ding straks. Alle hadde reist seg, og langsomt stimlet de sammen om bordet hvor Harry og Ronny satt og sto tett rundt stolen til professor Rummelfiold for å få en god titt på Harrys kopp.

«Vennen min,» professor Rummelfiold slo øynene dramatisk opp, «du har grimmen.»

«Har hva?» sa Harry.

Han kunne se at han ikke var den eneste som ikke forsto det; Tommy Ding så på ham og trakk på skuldrene, og Lavendel Bruun så spørrende ut, men nesten alle de andre slo hendene for munnen av forskrekkelse.

«Grimmen, vennen min, grimmen!» utbrøt professor Rummelfiold, som så helt sjokkert ut over at Harry ikke visste det. «Den svære spøkelseshunden som hjemsøker kirkegårder! Min stakkars, kjære gutt, det er et varsel – det verste varslet – om *død*!»

Magen til Harry gjorde et hopp. Den hunden på omslaget av *Dødsvarsler* i Snirckel & Blæk – hunden i skyggene i Magnoliakroken … nå slo

Lavendel Bruun også hånden for munnen. Alle stirret på Harry; alle unntatt Hermine, som hadde reist seg og gått rundt bakom stolen til professor Rummelfiold.

«*Jeg* synes ikke det ser ut som en grim,» sa hun kontant.

Professor Rummelfiold studerte Hermine med voksende motvilje.

«Tilgi at jeg sier det, søte deg, men jeg sanser svært lite aura omkring deg. Svært liten mottakelighet for framtidas resonanser.»

Jokum Finniman skakket på hodet fra den ene sida til den andre.

«Det ser ut som en grim hvis at'n gjør sånn,» sa han med nesten lukkede øyne, «men herifra så ser det mest ut som et esel,» sa han og bøyde hodet til venstre.

«Hvis alle snart er ferdige med å finne ut om jeg skal dø eller ikke!» sa Harry og forbløffet til og med seg selv. Nå var det visst ingen som ville se på ham.

«Jeg tror vi avslutter timen for denne gangen,» sa professor Rummelfiold med sin mest slørete stemme. «Ja … Rydd bort tingene dere har brukt, er dere søte.»

Klassen kom taust bort til professor Rummelfiold med tekoppene, ryddet sammen bøkene og lukket veskene. Selv Ronny unngikk Harrys blikk.

«Hell og lykke være med dere til vi møtes igjen,» sa professor Rummelfiold tynt. «Og vennen min –» hun pekte på Nilus, «siden du kommer for sent neste gang, må du passe ekstra godt på å ta igjen de andre.»

Harry, Ronny og Hermine gikk ned professor Rummelfiolds stige og vindeltrappa i taushet for å gå til professor McSnurps transfigurasjonstime. Det tok dem så lang tid å finne klasserommet hennes at enda så tidlig de hadde gått fra Clairvoyansen, var det så vidt de rakk det.

Harry fant seg en plass bakerst i klasserommet. Han følte seg som om han satt i et spesielt skjærende spotlys; resten av klassen tittet ustanselig på ham i smug, som om de ventet at han skulle falle død om hvert øyeblikk. Han hørte nesten ikke hva professor McSnurp fortalte om animagere (trollmenn som kunne forvandle seg til dyr når de ville) og så ikke på

engang da hun foran hele klassen forvandlet seg til en stripet katt med brillemønster rundt øynene.

«Men i all verden, hva er det som går av alle sammen i dag?» sa professor McSnurp, idet hun ble seg selv igjen med et lite plopp og stirret ut på klassen. «Ikke at det spiller noen rolle, men dette er første gang en klasse ikke har gitt meg applaus for forvandlingen min.»

Alle hoder snudde seg mot Harry igjen, men ingen sa noe. Så rakte Hermine opp hånden.

«Unnskyld, professor, men vi har akkurat hatt vår første time i Clairvoyanse, og der leste vi i teblader, og –»

«Ah, selvfølgelig,» sa professor McSnurp og rynket pannen. «Du behøver ikke si mer, frøken Grang. Si meg, hvem av dere er det som skal dø i år?»

Alle stirret på henne.

«Meg,» sa Harry omsider.

«Jeg forstår,» sa professor McSnurp og satte de skarpe øynene i Harry. «Da bør du vite, Potter, at Rakel Rummelfiold har forutsagt en elevs død hvert år siden hun kom hit til skolen. Ingen av dem har dødd foreløpig. Dødsvarsler er hennes normale åpningshilsen til en ny klasse. Hadde det ikke vært for at jeg aldri baksnakker mine kolleger –» professor McSnurp tidde brått, og de så at neseborene hennes var blitt hvite. Så fortsatte hun litt roligere: «Clairvoyanse er en av de mest upresise greinene av magien. Jeg skal ikke legge skjul på at jeg har svært lite til overs for den. Virkelige Seere er uhyre sjeldne, og professor Rummelfiold …»

Hun tidde igjen, og så sa hun i en nøktern tone: «Så vidt jeg kan se, ser du svært så frisk og sunn ut, Potter, så ha meg unnskyldt om jeg ikke lar deg slippe lekser i dag. Jeg lover at hvis du dør, skal du slippe å levere dem.»

Hermine lo. Harry følte seg litt bedre. Det var vanskeligere å være redd for en klatt teblader når en ikke satt i det røde tussmørket og den bedøvende parfymen i klasserommet til professor Rummelfiold. Men ikke alle var like overbevist. Ronny så fremdeles bekymret ut, og Lavendel hvisket: «Men hva med koppen til Nilus?»

Da transfigurasjonstimen var over, ble de med i flokken som dundret ned til Storsalen for å spise lunsj.

«Opp med hodet, Ronny,» sa Hermine og skjøv et fat med ragout mot ham. «Du hørte hva professor McSnurp sa.»

Ronny øste opp ragout på tallerkenen sin og løftet gaffelen, men begynte ikke å spise.

«Harry,» sa han med lav, alvorlig stemme, «du *har*'ke sett en diger, svart hund noe sted, vel?»

«Jo, faktisk,» sa Harry. «Jeg så en den kvelden jeg rømte fra Dumlingene.»

Gaffelen falt klirrende ut av hånden på Ronny.

«Sikkert en løsbikkje,» sa Hermine rolig.

Ronny stirret på henne som om hun var blitt gal.

«Hermine, hvis Harry har sett en grim, så er det – så er det ille,» sa han. «Onkel – onkel Krank, han så en, og – og dagen etter var'n dau.»

«Sammentreff,» sa Hermine lett og skjenket seg litt gresskarsaft.

«Du vet ikke hva du prater om!» sa Ronny, som begynte å bli sint. «Grimmer skremmer livet av de fleste trollmenn!»

«Vel, der kan du se,» sa Hermine i en overlegen tone. «De ser grimmen, og så dør de av skrekk. Grimmen er ikke et varsel, den er selve dødsårsaken! Og når vi fortsatt har Harry blant oss, er det fordi han ikke er så dum at han ser en og tenker: Vel, OK, jeg får vel heller legge meg ned og dø, da!»

Ronny glodde på Hermine, og munnen beveget seg, men det kom ikke en lyd. Hermine åpnet sekken, fant fram aritmantikkboka, åpnet den og stilte den opp mot saftmugga.

«Clairvoyanse virker temmelig ullent på meg,» sa hun mens hun bladde seg fram til riktig side. «Masse gjettverk, spør du meg.»

«Det var'ke noe ullent ved grimmen i den koppen!» sa Ronny innett.

«Du virket ikke like overbevist da du sa til Harry at det var en sau,» sa Hermine rolig.

«Professor Rummelfiold sa at du ikke hadde den rette auraen! Du liker bare ikke å være bånn i noe til en forandring!»

Der rørte han ved en nerve. Hermine smelte aritmantikkboka i bordet, så hardt at kjøtt- og gulrotbiter sprutet.

«Hvis å være god i clairvoyanse betyr at jeg skal være nødt til å se dødsvarsler i en klump teblader, så spørs det om jeg kommer til å følge det faget stort lenger! Den timen var det rene vrøvl, sammenliknet med aritmantikktimene mine!»

Og dermed snappet hun skolesekken og marsjerte ut.

Ronny så etter henne med rynket panne.

«Hva er det hun våser om?» sa han til Harry «Hun har'ke engang hatt noen aritmantikktimer ennå.»

*

Det var godt å komme ut fra borgen etter lunsj, syntes Harry. Gårsdagens regn hadde klarnet opp; himmelen var klar og blekgrå og gresset fuktig og fjærende da de gikk til sin første time i Stell av magiske vesener.

Ronny og Hermine var ikke på talefot. Harry gikk ved sida av dem i taushet nedover gresskråningen til Gygrids hytte i utkanten av Den forbudte skogen. Det var først da han la merke til tre altfor velkjente rygger foran dem at han skjønte at de øyensynlig skulle ha disse timene sammen med smygardingene. Malfang pratet livlig til Krabbe og Gurgel, som klukklo. Harry var temmelig sikker på at han visste hva de pratet om.

Gygrid ventet på klassen ved døra til hytta, iført mollskinnsfrakken og med villsvinhunden Hogg i hælene. Han så ut til å være utålmodig etter å komme i gang.

«Kom igjen, få opp farta!» ropte han mens elevene nærmet seg. «I dag har jeg en skikkelig godbit til dere! Svære saker! Er alle her? OK, følg etter meg.»

Et ekkelt øyeblikk trodde Harry at Gygrid skulle ta dem med inn i skogen; der inne hadde Harry hatt nok ubehagelige opplevelser til at det holdt for et helt liv. Men Gygrid ruslet bortover langs skogkanten, og fem minutter etter sto de på utsida av et slags kve. Det var ingenting i det.

«Alle samler seg rundtom gjerdet her!» ropte han. «Sånn ja – sørg for at dere ser godt. OK, det første dere skal gjøra, det er å åpne bøkene –»

«Hvordan da?» sa den kalde, slepende stemmen til Draco Malfang.

«Hæ?» sa Gygrid.

«Hvordan skal vi åpne bøkene?» gjentok Malfang. Han tok opp sitt eksemplar av *Monsterboka om monstre*, som han hadde bundet igjen med en taustump. Andre tok også fram sine; noen hadde, som Harry, spent dem igjen med et belte, andre hadde stappet dem oppi trange poser eller lukket dem med svære klemmer.

«Er'e – er'e *ingen* her som har greid å få opp boka si?» sa Gygrid og så litt håndfallen ut.

Hele klassen ristet på hodet.

«Det gjelds jo å *kjæle* med dem,» sa Gygrid, som om dette var den mest opplagte ting av verden. «Se her …»

Han tok Hermines bok og rev av tryllimbåndet som bandt den igjen. Boka prøvde å bite, men Gygrid strøk den med en kjempepekefinger nedover ryggen, og det løp en skjelving gjennom den, og så slo den seg opp og lå stille i hånden hans.

«Uff, så dumme vi har vært!» sa Malfang hånlig. «Vi skulle jo *kjælt* med dem! Hvordan kunne vi unngå å gjette det?»

«Jeg … jeg syns dem var morsomme, jeg,» sa Gygrid usikkert til Hermine.

«Kjempemorsomme!» sa Malfang. «Tenk så vittig, å gi oss bøker som prøver å rive fingrene av oss!»

«Hold kjeft, Malfang,» sa Harry lavt. Gygrid så mistrøstig ut, og Harry ville at den første timen hans skulle bli en suksess.

«OK,» sa Gygrid, som så ut til å ha mistet tråden. «Så … så da har dere bøkene, altså … og … og nå trengs det bare dem magiske vesna. Ja. Så da går jeg og henter dem, da. Vent litt …»

Og så marsjerte han inn i skogen og ble borte.

«Herregud, denne skolen går jo rett på dunken,» sa Malfang høyt. «Den dusten som lærer! Faren min kommer til å få fnatt når jeg forteller det –»

«Hold kjeft, Malfang,» gjentok Harry.

«Forsiktig nå, Potter, det står en desperant rett bak deg –»

«Åååååååå!» hvinte Lavendel Bruun og pekte mot den motsatte sida av kveet.

Det som kom travende mot dem var et dusin av de underligste skapninger Harry i sitt liv hadde sett. Kroppen, bakbeina og halen var som på en hest, mens forbeina, vingene og hodet minnet om en kjempeørn, med grusomt, stålgrått nebb og svære, skinnende oransje øyne. Klørne på forbeina var omtrent femten centimeter lange og så livsfarlige ut. Hvert dyr hadde et tykt lærbånd om halsen, festet til en lang lenke, og joggende bak flokken kom Gygrid, med alle lenkene samlet i den digre neven.

«Ååå-*hypp*!» brølte han, ristet med lenkene og drev vesenene fram mot gjerdet hvor elevene sto. Alle rykket litt tilbake da Gygrid kom fram til dem og bandt flokken til gjerdet.

«Hippogriffer!» brølte Gygrid fornøyd og viftet med hånden mot dem. «Er'em ikke ny'lige, hæ?»

Harry skjønte på en måte hva han mente. Når du kom over det første sjokket av å se noe som var halvt hest, halvt fugl, kunne du begynne å se skjønnheten i hippogriffenes glinsende skinn, med sin umerkelige overgang mellom fjær og hår, og alle i forskjellige farger: stormgrå, bronse, rosaskimlet, skinnende kastanje og bekende svart.

«Vel,» sa Gygrid, gned seg i hendene og strålte mot dem, «hvis at dere vil komma litt nærmere her …»

Det virket ikke som noen ville det. Men Harry, Ronny og Hermine nærmet seg forsiktig gjerdet.

«Det første dere må veta om hippogriffer, det er at dem er stolte,» sa Gygrid. «Gruelig lette å fornærme, sånne hippogriffer. Og fornærme en må dere aldri gjøra, for det kan lett bli det siste dere gjør.»

Malfang, Krabbe og Gurgel hørte ikke etter; de snakket lavt seg imellom, og Harry hadde en ekkel følelse av at de planla hvordan de best skulle få ødelagt timen.

«Vent alltid på at hippogriffen gjør det første trekket,» fortsatte Gygrid. «For det er høflig, nemlig. Gå mot'n, og bukk, og vent. Hvis at'n bukker

tilbakers, betyr det at du får lov å ta på'n. Hvis'n *ikke* bukker, så kom deg vekk fra'n litt svint, for dem klørne, dem gjør vondt.

OK – hvem vil prøve først?»

Svaret var at de fleste av elevene rygget enda lenger bort. Selv Harry, Ronny og Hermine følte seg ikke helt trygge. Hippogriffene kastet med de steile hodene og basket med de mektige vingene; det virket ikke som de likte å være bundet slik.

«Ingen?» sa Gygrid med et bedende uttrykk.

«Jeg skal gjøre det,» sa Harry.

Folk trakk pusten skarpt bak dem, og både Lavendel og Parvati hvisket: «Åååå nei, Harry! Husk på tebladene!»

Harry overhørte dem. Han klatret over gjerdet og sto i kveet.

«Bra, Harry!» brølte Gygrid. «OK – nå skal vi se åssen du kommer utav det med Bukknebb.»

Han løsnet en av lenkene, trakk den grå hippogriffen bort fra de andre og tok av ham halsbåndet. Klassen på den andre sida av gjerdet holdt visst pusten. Malfang så på med ondskapsfullt smale øyne.

«Rolig nå, Harry,» sa Gygrid lavt. «Du har fått øyekontakt – prøv å ikke blunke – hippogriffer stoler'ke på deg hvis at du blunker for mye …»

Harrys øyne begynte straks å renne, men han lukket dem ikke. Bukknebb hadde snudd på det store, skarpe hodet og fulgte Harry med ett vilt, oransje øye.

«Sånn ja,» sa Gygrid. «Akkurat. Harry … bukk nå …»

Harry hadde ikke helt lyst til å vise Bukknebb en ubeskyttet nakke, men gjorde som han fikk beskjed om. Han bukket kort og rettet seg opp igjen.

Hippogriffen mønstret ham fremdeles overlegent. Den rørte seg ikke.

«Æh,» sa Gygrid og lød litt bekymret. «OK – rygg unna – nå, Harry – bare rolig –»

Men så, til Harrys totale forbløffelse, bøyde hippogriffen plutselig begge de skjellete forknærne og sank ned i noe som umiskjennelig var et bukk.

«Godt levert, Harry!» sa Gygrid ekstatisk. «OK – nå kan du røre'n. Klapp'n på nebbet. Bare gjør det!»

Harry hadde en følelse av at det ville vært en større belønning å få rygge unna, men han nærmet seg sakte hippogriffen og strakte hånden ut. Han klappet nebbet flere ganger, og hippogriffen lukket øynene dovent, som om han likte det.

Klassen begynte å klappe – alle unntatt Malfang, Krabbe og Gurgel, som så ut som de var dypt skuffet.

«OK, Harry,» sa Gygrid. «Nå trur jeg nesten at'n vil la deg ri på'n.»

Det var mer enn Harry hadde regnet med. En sopelime var han vant til, men han var ikke sikker på at det var akkurat det samme med en hippogriff.

«Du klatrer opp der, rett bakom vingeleddet,» sa Gygrid, «og pass på at du ikke river ut noen fjør; det liker'n ikke …»

Harry satte foten oppå Bukknebbs vinge og svingte seg opp på ryggen av ham. Bukknebb reiste seg. Harry var ikke sikker på hvor han skulle holde seg fast; alt han så foran seg var jo dekket av fjær.

«Kjør i vei!» brølte Gygrid og ga hippogriffen en ordentlig klask på baken.

Uten forvarsel slo nesten fire meter vinger ut på hver side av Harry, og han rakk så vidt å klamre seg fast rundt halsen til hippogriffen før de fór til værs. Det liknet slett ikke på noen sopelime, og han visste godt hvilken av delene han foretrakk; for hippogriffens vinger flakset ubehagelig nært på begge sider og traff ham under beina så han trodde han skulle bli kastet av, det var vanskelig å holde seg fast i de glatte fjærene, og han våget ikke skifte grep, og i stedet for den jevne bevegelsen av en Nimbus 2000, kjente han at han ble kastet baklengs og forlengs i takt med at hippogriffens bakende steg og sank med vingeslagene.

Bukknebb fløy ham en runde rundt kveet, og så satte han kursen nedover igjen; det var dette Harry hadde grudd mest for. Den glatte halsen bøyde nedover, så han trodde han skulle skli og falle av over nebbet; han lente seg bakover, og akkurat da kjente han et kraftig støt idet diverse slags bein traff bakken, og greide så vidt å holde seg fast og rette seg opp igjen.

«Godt levert, Harry!» brølte Gygrid, og alle unntatt Malfang, Krabbe og Gurgel ropte hurra. «OK, hvem fler vil prøve?»

Harrys suksess hadde satt mot i dem, så resten av klassen klatret forsiktig over gjerdet. Gygrid løsnet hippogriffene én etter én, og snart sto folk og bukket nervøst over hele kveet. Nilus løp flere ganger baklengs fra sin, som tydeligvis ikke hadde lyst til å bøye knærne. Ronny og Hermine øvde seg på den kastanjebrune, mens Harry så på.

Malfang, Krabbe og Gurgel hadde overtatt Bukknebb. Han hadde bukket for Malfang, som nå klappet ham på nebbet med et hånlig uttrykk.

«Dette er da enkelt,» sa han overlegent, høyt nok til at Harry skulle høre det. «Det skjønte jeg jo det måtte være, når Potter kunne greie det … Jeg vedder på at du ikke er farlig i det hele tatt, er du vel?» sa han til hippogriffen. «Er du vel, ditt store, stygge beist?»

Det skjedde i et glimt av stålgrå klør; det kom et skingrende skrik fra Malfang, og i neste øyeblikk bendte Gygrid halsbåndet på plass på Bukknebb igjen, mens hippogriffen prøvde å kaste seg etter Malfang, som lå sammenkrøllet i gresset med blod over hele seg.

«Jeg dør!» vrælte Malfang, og skapte panikk i hele klassen. «Jeg dør; bare se! Den har drept meg!»

«Du dør ikke,» sa Gygrid, som var blitt svært hvit. «Hjælp meg, en eller annen – vi må få'n ut herifra –»

Hermine løp for å åpne grinda, mens Gygrid løftet Malfang uten vanskelighet. Idet de passerte Harry, så han at Malfang hadde fått en lang, dyp flenge i armen. Blodet sprutet ut over gresset, og Gygrid løp oppover skråningen til borgen med ham.

Det var den timen i Stell av magiske vesener. En rystet klasse tuslet langsomt etter. Smygardingene ropte og skrek om Gygrid.

«Han burde få sparken med det samme!» sa Petrea Parkinson hikstende.

«Det var Malfangs egen feil!» glefset Tommy Ding. Krabbe og Gurgel spilte truende med musklene.

Alle gikk opp steintrappa til den øde inngangshallen.

«Jeg går og ser hvordan det er med ham!» sa Petrea, og alle så etter henne mens hun løp opp marmortrappa. Smygardingene fortsatte å mumle om Gygrid mens de forsvant i retning oppholdsrommet sitt i fangekjelleren. Harry, Ronny og Hermine satte kursen mot Griffingtårnet.

«Tror dere det går bra med ham?» spurte Hermine nervøst.

«Klart det gjør. Madam Pomfrit kan lege et sår på to sekunder,» sa Harry, som hadde fått langt verre skader leget med magiske midler av oldfruen.

«Men det var sabla uheldig at det sku' hende i den første timen til Gygrid, hva?» sa Ronny og så bekymret ut. «Klart at Malfang måtte ødelegge for'n …»

De var blant de første som kom ned til middag i Storsalen, i håp om å se Gygrid, men han var ikke der.

«De *gir* ham vel ikke sparken?» sa Hermine engstelig. Hun rørte ikke maten.

«Best at de lar vær,» sa Ronny, som heller ikke spiste noe.

Harry så bort på Smygardbordet. En stor gruppe, blant dem Krabbe og Gurgel, hadde stukket hodene sammen og snakket oppslukt om noe. Harry var sikker på at de kokte sammen sin egen versjon av hvordan Malfang hadde fått skaden.

«Vel, du kan'ke si annet enn at det har vært en interessant første skoledag,» sa Ronny dystert.

Etter middag gikk de opp igjen til den stappfulle Griffingstua og prøvde å gjøre hjemmeleksene de hadde fått av professor McSnurp, men alle tre hadde tankene andre steder og blikket ut av tårnvinduet.

«Det er lys i vinduet til Gygrid,» sa Harry plutselig.

Ronny så på klokka.

«Hvis vi skynder oss, kan vi gå ned til'n en tur, det er tidlig ennå …»

«Jeg vet ikke, jeg,» sa Hermine langsomt, og Harry så at hun så på ham.

«Jeg kan da vel gå inne i *skoleparken*,» sa han med ettertrykk. «Sirius Svaart har da vel ikke kommet seg forbi desperantene ennå, vel?»

Så de la bort skolesakene og gikk ut gjennom portretthullet. Heldigvis møtte de ingen på veien til ytterdøra, for de var ikke helt sikre på at de hadde lov til å gå ut.

Gresset var fremdeles vått og så nesten svart ut i tussmørket. Da de kom fram til Gygrids hytte, banket de på, og en stemme knurret: «K'm inn.»

Gygrid satt i skjorteermene ved det skrubbete trebordet. Villsvinhunden Hogg hadde hodet i fanget hans. Ett blikk var nok til å vite at Gygrid hadde

drukket tett. Foran ham sto et tinnkrus på størrelse med en bøtte, og det virket som han hadde problemer med å få dem i fokus.

«D’er vel rekord, tenker jeg,» sa han tykt da han dro kjensel på dem. «Tipper at dem aldri har hatt non lærer før som at bare holdt én dag.»

«Du har vel ikke fått sparken, Gygrid?» gispet Hermine.

«Ikk’ ennå,» sa Gygrid mistrøstig og tok en kjempeslurk av hva han nå hadde i kruset. «Men det er vel bare et sp’smål om tid, hæ, etter det med Malfang …»

«Hvordan går det med’n?» spurte Ronny, mens de satte seg. «Det var’ke noe alvorlig, var det vel?»

«Madam Pomfrit fiksa’n opp så godt a kunne,» sa Gygrid sløvt, «men’n sier at det gjør utrulig vondt ennå … bandasjert over hele … stønner …»

«Han gjør seg til, bare,» sa Harry straks. «Madam Pomfrit kan fikse hva det skal være. I fjor fikk hun det til å vokse ut nye knokler på meg. Men Malfang må jo så klart gjøre alt han kan ut av det.»

«Skolestyret har jo fått høre om det, så klabert,» sa Gygrid mørkt. «Dem mener at jeg bynte for sterkt. Burte venta med h’pogriffer til seinere … tatt slubbermakk eller noe i førstninga … trudde bare det sku’ bli så bra i’n første timen … min feil, alt i hopes …»

«Det er *Malfangs* feil, Gygrid!» sa Hermine inntrengende.

«Vi er vitner,» sa Harry. «Du *sa* at hippogriffer angriper hvis du fornærmer dem. Det får være Malfangs problem at han ikke hørte etter. Vi skal si til Humlesnurr hva som egentlig skjedde.»

«Ja, ikke vær redd, Gygrid, vi skal støtte deg,» sa Ronny.

Tårene dryppet fra de rynkete krokene av Gygrids tordivelsvarte øyne. Han langet ut mot Harry og Ronny og fanget dem i en knokkelknusende klem.

«Nå tror jeg du har fått nok å drikke, Gygrid,» sa Hermine bestemt. Hun tok kruset fra bordet og gikk ut for å tømme det.

«Å, hu har vel kanskje rett,» sa Gygrid og slapp Harry og Ronny. Begge sjanglet og gned seg over ribbeina. Gygrid kom seg med møye opp av stolen og fulgte ustøtt etter Hermine ut. De hørte et høyt plask.

«Hva har han gjort nå?» spurte Harry nervøst da Hermine kom inn igjen.

«Stukket hodet i vanntønna,» sa Hermine og satte bort kruset.

Gygrid kom inn igjen. Det lange håret og skjegget var dryppende vått, og han gned akkurat vannet ut av øynene.

«Det var bedre,» sa han og ristet på hodet som en hund, så alle ble klissvåte. «Det var pent av dere å komme og prate med meg, jeg er orntlig –»

Så bråstoppet han og stirret på Harry, som om det nettopp hadde gått opp for ham at han var der.

«Å I HULESTE ER'E DU TRUR DU GJØR, HÆ?» bæljet han, så plutselig at de hoppet en halvmeter. «DU FÅR'KE VÆRA UTE OG VANDRE I MØRKET, HARRY! OG SÅ DERE TO, DA, SOM LAR'N FÅ LOV!»

Gygrid strente bort til Harry, grep ham i armen og halte ham mot døra.

«Kom her!» sa han sint. «Nå følger jeg dere oppatt til skolen, og nåde dere om jeg kniper dere i å komma ner hit igjen i mørket! Så mye er jeg'ke verdt!»

KAPITTEL SJU

HAMBUSEN I SKAPET

Malfang dukket ikke opp i timene igjen før sent torsdag formiddag, da smygardingene og griffingene var halvveis igjennom en dobbelttime med eliksirer. Han spankulerte inn i fangehullet med høyre arm totalbandasjert og i fatle og oppførte seg, etter Harrys mening, som den ene heroiske overlevende etter et grufullt slag.

«Hvordan er det med den, Draco?» smisket Petrea Parkasen. «Gjør den fryktelig vondt?»

«Å ja,» sa Malfang og satte opp en tapper grimase. Men Harry så at han blunket til Krabbe og Gurgel så snart Petrea så en annen vei.

«Kom til ro, kom til ro,» sa professor Slur rolig.

Harry og Ronny sendte hverandre et mørkt blikk. Slur hadde nok ikke sagt «Kom til ro» om det hadde vært *dem* som kom for sent; da hadde han gitt dem arrest. Men Malfang hadde bestandig sluppet billig i Slurs timer. Slur var husstyrer i Smygard og hadde det med å gjøre forskjell på dem og alle andre.

I dag skulle de lage en ny eliksir, en krympedrikk. Malfang satte fram kjelen sin rett ved sida av Harry og Ronny, så de måtte klargjøre ingrediensene på samme bord.

«Professor,» ropte Malfang, «professor, jeg trenger hjelp til å skjære opp disse tusenfrydrøttene; det er armen min …»

«Wiltersen, skjær opp Malfangs røtter for ham,» sa Slur uten å se opp.

Ronny ble mørkerød.

«Det er’ke noe i veien med armen din,» hveste han til Malfang.

Malfang smilte fett over bordet.

«Du hørte professor Slur, Wiltersen, så bare begynn å skjære.»

Ronny grep kniven, feide Malfangs røtter til seg og begynte å grovkappe dem, så alle bitene ble av forskjellig størrelse.

«Professor,» ropte Malfang slepende, «Wiltersen ødelegger røttene mine, professor.»

Slur kom nedover mot bordet deres, stirret ned langs kroknesa på røttene, og så sendte han Ronny et ubehagelig smil under det lange, svarte, fettete håret.

«Bytt røtter med Malfang, Wiltersen.»

«Men professor –!»

Ronny hadde brukt det siste kvarteret på å skjære opp røttene sine i presis like store biter.

«*Nå*,» sa Slur med sin farligste stemme.

Ronny skjøv sine pent oppskårne røtter over bordet til Malfang, og så tok han kniven igjen.

«Og professor, så må jeg få skrelt denne skrumpfikenen,» sa Malfang. Stemmen dryppet av ondskapsfull latter.

«Potter, skrell skrumpfikenen for Malfang,» sa Slur og sendte Harry det avskyblikket han alltid sparte spesielt til ham.

Harry tok imot Malfangs skrumpfiken, mens Ronny prøvde å utbedre skadene på de røttene han nå måtte bruke selv. Harry skrelte fikenen så fort han kunne og slengte den til Malfang uten å se på ham. Malfang smilte bredere enn noensinne.

«Har dere sett kameraten deres, Gygrid, i det siste?» spurte han dem lavt.

«Har'ke du noe med,» presset Ronny fram, uten å se opp.

«Han blir nok ikke lærer stort lenger, er jeg redd,» sa Malfang i en hyklet sørgmodig tone. «Faren min er ikke særlig glad for at jeg ble skadd –»

«Bare fortsett å snakk, Malfang, så skal jeg sørge for at du får en ordntlig skade,» snerret Ronny.

«– Han har klagd til skolestyret. *Og* til Magidepartementet. Far har veldig stor innflytelse, nemlig. Og en stor og varig skade som dette –» han sukket dypt og hyklerisk, «hvem vet om armen min noensinne blir som før igjen?»

«Så det er derfor du går rundt med det der,» sa Harry, og kom i skade for å halshogge en død larve fordi hånden hans ristet sånn av sinne. «For å

prøve å få sparket Gygrid.»

«Vel,» sa Malfang og senket stemmen til en hvisking, «*delvis*, Potter. Men det har jo andre fordeler òg. Wiltersen, skjær opp larvene for meg.»

Noen kjeler bortenfor hadde Nilus problemer igjen. Nilus pleide å gå i oppløsning i eliksirtimene; det var det dårligste faget hans, og han var så redd for professor Slur at det gjorde alt ti ganger verre. Eliksiren hans, som skulle ha vært skjærende giftiggrønn, var blitt –

«Oransje, Langballe?» sa Slur, mens han øste opp litt og lot det renne tilbake i kjelen, så alle skulle se det. «Oransje. Si meg, gutt, er det noe som kan trenge igjennom den tykke skallen din? Hørte du ikke at jeg klart og tydelig sa at det var nok med én rottemilt? Sa jeg ikke tydelig at det klarte seg med én skje iglesaft? Hva må jeg gjøre for å få deg til å skjønne det, Langballe?»

Nilus skalv og var blitt lyserød. Han så ut til å være på gråten.

«Unnskyld, professor,» sa Hermine, «unnskyld, men jeg kan hjelpe Nilus å ordne det –»

«Jeg kan ikke huske å ha bedt om skryt fra deg, frøken Grang,» sa Slur kaldt, og Hermine ble like lyserød som Nilus. «Langballe, når timen er over, skal vi gi et par dråper av denne eliksiren til padden din og se hva som skjer. Kanskje det kan hjelpe deg å gjøre ordentlig arbeid.»

Slur gikk. Nilus sto igjen og hadde mistet pusten av skrekk.

«Hjelp meg!» jamret han til Hermine.

«Hei, Harry,» sa Jokum Finniman og lente seg over og lånte Harrys messingvekt, «har du hørt det siste? Sto i *Aftenprofeten* i dag – dom mene dom har sett'n Sirius Svaart.»

«Hvor da?» sa Harry og Ronny i kor. På den andre sida av bordet så Malfang opp og lyttet interessert.

«Itte så langt herifra,» sa Jokum og så rent oppspilt ut. «Det var en gomp som så'n. Men hu skjønte det jo itte helt, så klart. Gompene trur jo at'n er en vanlig kriminell, itte sant? Så hun ringte det spesielle poltinummeret. Men før Magidepartementet rakk å komme dit, var'n vekk.»

«Ikke så langt herifra …» gjentok Ronny og sendte Harry et betydningsfullt blikk. Så snudde han seg og så at Malfang fulgte nøye med.

«Ja, Malfang? Trengs det mer flåing her, kanskje?»

Men Malfangs øyne skinte ondskapsfullt, og det var Harry de så på. Han bøyde seg fram over bordet.

«Tenkt å prøve å fakke Svaart mutters alene, Potter?»

«Ja, så klart,» feide Harry ham av.

Den smale munnen til Malfang kruset seg i et stygt smil.

«Hadde det vært meg, så hadde jeg jo selvsagt gjort noe for lenge siden,» sa han lavt. «Jeg hadde ikke vært snill gutt og holdt meg på skolen, nei; jeg hadde dratt ut og sett etter ham.»

«Hva er'e du babler om, Malfang?» sa Ronny hardt.

« *Vet* du det ikke, Potter?» hvisket Malfang, og de lyse øynene var smale sprekker.

«Vet hva?»

Malfang lo, en lav, hånlig latter.

«Men du vil vel helst ikke våge skinnet,» sa han. «Greiere å overlate det til desperantene, hva? Men hadde det vært meg, ville jeg hatt hevn. Jeg ville jagd og funnet ham selv.»

«*Hva er det du snakker om*?» sa Harry sint. Men i det øyeblikket ropte Slur: «Alle skulle være ferdige med å ha oppi ingrediensene nå. Denne eliksiren må koke en stund før den kan drikkes, så rydd bort mens den putrer, og så skal vi prøve Langballes …»

Krabbe og Gurgel lo høyt og så på at Nilus svettet og rørte febrilsk i eliksiren sin. Hermine mumlet instrukser til ham fra munnviken, så ikke Slur skulle se det. Harry og Ronny ryddet bort de ubrukte ingrediensene og gikk for å vaske hendene og øsene i steinkummen i hjørnet.

«Hva tror du Malfang mente?» mumlet Harry til Ronny, mens han stakk hendene under den iskalde spruten fra munnen til et monsterhode. «Hvorfor skulle jeg ta hevn over Svaart? Han har da ikke gjort meg noe – ennå.»

«Det er bare noe'n finner på,» sa Ronny rasende; «han prøver å få deg til å gjøre noe dumt …»

Slutten på timen nærmet seg. Slur marsjerte bort til Nilus, som krøp sammen ved kjelen sin.

«Still dere rundt her, alle,» sa Slur, og de svarte øynene glitret, «og følg med i hva som skjer med Langballes padde. Hvis han har greid å prestere en krympedrikk, vil den krympe til et rumpetroll. Hvis han, hvilket jeg ikke er i tvil om, har gjort det feil, blir padden antakelig forgiftet.»

Griffingene fulgte nervøst med. Smygardingene ventet opphisset. Slur tok padda Tristan i venstre hånd, mens han dyppet en liten skje i Nilus' eliksir, som nå var blitt grønn. Han dryppet et par dråper ned i halsen på Tristan.

Det ble et øyeblikks trykkende stillhet. Padda Tristan gulpet, og så kom det et lite *plopp*, og så spratt rumpetrollet Tristan rundt i hånden på Slur.

Griffingene klappet vilt. En meget sur Slur trakk opp en liten flaske av kuttelomma, slapp noen dråper på Tristan, og med ett var den sitt voksne selv igjen.

«Fem poeng i bot til Griffing,» sa Slur, og smilene forsvant brått. «Jeg sa du ikke skulle hjelpe ham, frøken Grang. Dere kan gå.»

Harry, Ronny og Hermine gikk opp trappa til inngangshallen. Harry tenkte fremdeles på det Malfang hadde sagt, mens Ronny kokte over Slur.

«Fem poeng i bot til Griffing, fordi eliksiren var riktig! Hvorfor løy du ikke, Hermine? Du sku' sagt at Nilus lagde'n helt aleine!»

Hermine svarte ikke. Ronny snudde seg.

«Hvor ble det av henne?»

Harry snudde seg også. Nå var de kommet helt opp, og så resten av klassen forsvinne inn til Storsalen og lunsj.

«Hun var rett bak oss,» sa Ronny og rynket pannen.

Malfang passerte dem, omgitt av Krabbe og Gurgel. Han smilte det vanlige feite smilet til Harry og forsvant.

«Der er hun,» sa Harry.

Hermine kom fort og litt andpustent opp trappa. I den ene hånden holdt hun skolesekken; med den andre så det ut som hun puttet et eller annet innenfor kuttebrystet.

«Åssen greide du det?» sa Ronny.

«Hva da?» sa Hermine, da hun kom opp til dem.

«Det ene øyeblikket var du rett bak oss, og det neste var du helt nede ved foten av trappa igjen.»

«Hva?» Hermine så litt forvirret ut. «Å – jeg måtte gå tilbake og hente noe. Å nei …»

En søm i sekken hennes hadde raknet. Det overrasket ikke Harry; den var stappfull av minst et dusin store, tunge bøker.

«Hvorfor drasser du rundt på alle disse?» spurte Ronny.

«Du vet jo hvor mange fag jeg tar,» sa Hermine forpustet. «Du kunne ikke holde disse for meg, vel?»

«Men –» Ronny snudde på bøkene hun rakte ham og kikket på omslagene; «du har da'ke noen av disse i dag. I ettermiddag er det bare Forsvar mot svartekunster.»

«Å ja,» sa Hermine åndsfraværende, men hun pakket nå alle bøkene ned i sekken igjen likevel. «Jeg håper det er noe godt til lunsj, jeg kunne spist en hest,» sa hun, og så forsvant hun i retning Storsalen.

«Har du på følelsen at det er noe Hermine ikke forteller oss?» spurte Ronny Harry.

*

Professor Lupus var ikke der da de kom til hans første time i Forsvar mot svartekunster. Alle satte seg, fant fram bøkene, penn og pergament, og satt og pratet da han omsider kom inn. Lupus smilte svevende og satte fra seg en slitt, gammel mappe på kateteret. Han var like loslitt som før, men så friskere ut enn han hadde gjort på toget, som om han hadde fått i seg noen skikkelige måltider i mellomtida.

«God dag,» sa han. «Vil alle sammen være så snill å legge bøkene tilbake i sekken. I dag skal vi ha praktisk undervisning. Dere trenger bare tryllestavene.»

Folk vekslet noen nysgjerrige blikk mens de la bort bøkene. Praktisk forsvar mot svartekunster … det hadde de aldri hatt før – vel, med unntak av den minneverdige timen året før da den forrige læreren hadde hatt med seg et bur fullt av feer og sluppet dem løs.

«Vel,» sa professor Lupus da alle var klare, «hvis dere vil følge etter meg.»

Forvirret, men interessert, kom klassen seg på beina og fulgte etter ham ut av klasserommet. Professoren førte an bortover den øde gangen og rundt et hjørne, hvor det første de så, var poltergeisten Gnav, som fløt opp ned i lufta og stappet tyggegummi inn i nærmeste nøkkelhull.

Gnav så ikke opp før professor Lupus var en halvmeter unna; da vrikket han med de krøllete tærne og begynte å synge:

«Lille skrulle Lupus,» sang han, «lille skrulle Lupus, lille skrulle Lupus –»

Grov og uregjerlig var Gnav nesten alltid, men han pleide å vise en viss respekt for lærerne. Alle skottet fort på professor Lupus for å se hvordan han tok dette. Til deres overraskelse smilte han fortsatt.

«Jeg ville ta den tyggegummien ut av nøkkelhullet hvis jeg var deg, Gnav,» sa han høflig. «Herr Nask kan jo ikke komme inn til kostene sine.»

Nask var vaktmesteren på Galtvort, en gretten, mislykket trollmann som utkjempet en evig kamp mot elevene og, sant nok, Gnav også. Men Gnavs eneste reaksjon på det professor Lupus hadde sagt, var å lage en prompelyd med munnen.

Professor Lupus sukket litt og tok fram tryllestaven.

«Dette er en nyttig liten trylleformel,» sa han til klassen over skulderen. «Følg godt med nå.»

Han løftet staven til skulderhøyde, pekte på Gnav og sa: «*Tyggisvekkus*!»

Som en pistolkule skjøt tyggegummiklumpen ut fra nøkkelhullet og rett inn i Gnavs venstre nesebor. Han snurret rundt med hodet opp og suste sin vei, bannende.

«Sterkt!» sa Tommy Ding himmelfallen.

«Mange takk, Tommy,» sa professor Lupus og stakk tryllestaven bort. «Skal vi fortsette?»

De gikk videre, men klassen så på den lurvete professor Lupus med adskillig større respekt. Han førte dem bortover en ny gang og stanset rett utenfor lærerværelset.

«Værsgod gå inn,» sa professoren, åpnet døra og gikk til side for dem.

Lærerværelset, et langt, panelt rom fullt av gamle, helt ulike stoler, var tomt, bortsett fra én lærer. Professor Slur satt der i en lav lenestol. Han snudde på hodet da klassen kom inn; øynene glitret, og det spilte et stygt smil om munnen. Da professor Lupus kom inn og skulle til å lukke døra, sa Slur: «Bare la den stå, Lupus. Dette vil jeg helst ikke se på.» Han reiste seg og gikk forbi rekka av elever, så fort at den svarte kutten bølget bak ham. I døra snudde han seg og sa: «Kanskje ingen har advart deg, Lupus, men denne klassen inkluderer Nilus Langballe. Jeg vil råde deg til ikke å betro ham noe komplisert. Ikke hvis ikke frøken Grang står bi og hvisker instrukser i øret på ham.»

Nilus ble sprutrød. Harry glante sint på Slur; det var ille nok at han plagde Nilus i sine egne timer, om han ikke skulle gjøre det foran andre lærere også.

Professor Lupus hevet øyenbrynene.

«Jeg hadde håpet at Nilus ville hjelpe meg med det første stadiet av denne oppgaven,» sa han, «og jeg er sikker på at han vil klare det utmerket.»

Nilus' fjes ble om mulig enda rødere. Slurs lepper kruset seg, men han gikk og lukket døra bak seg med et smell.

«Nå får vi se,» sa professor Lupus og vinket klassen bort i den ene enden av rommet, hvor det ikke fantes annet enn et gammelt klesskap hvor lærerne hengte kappeskiftene sine. Idet Lupus gikk bort og stilte seg ved sida av det, gikk det plutselig en vakling gjennom skapet, og det slamret mot veggen.

«Ingenting å være engstelig for,» sa professor Lupus rolig, da et par elever skvatt baklengs. «Det er en hambuse der inne.»

De fleste så ut til å mene at dette *var* noe å være engstelig for. Nilus sendte professor Lupus et vettskremt blikk, og Jokum Finniman stirret bekymret på dørklinka, som nå klapret kraftig.

«Hambuser liker mørke, lukkede rom,» sa professor Lupus. «Klesskapet, under senga, under oppvaskbenken – en gang møtte jeg en som hadde slått seg til i et bestefarsur. Denne flyttet inn i går ettermiddag, og jeg spurte

rektor om lærerkollegiet kunne la den være til jeg fikk gitt tredjeklassingene mine litt trening.

Så det første spørsmålet vi må stille, er: Hva *er* en hambuse?»

Hermine rakte opp hånden.

«Det er et var-vesen,» sa hun. «Den kan ta hvilken som helst skikkelse den tror vi er mest redde for.»

«Kunne ikke sagt det bedre selv,» sa professor Lupus, og Hermine strålte. «Så hambusen som sitter i mørket der inne har ennå ikke tatt noen skikkelse. Han vet ennå ikke hva som vil skremme den personen som åpner døra. Ingen vet hvordan en hambuse ser ut når den er alene, men når jeg slipper ham ut, blir han straks det hver og én av oss frykter mest.

Det betyr,» sa han og overhørte Nilus' lille, redde host, «at vi i utgangspunktet har et meget stort forsprang på hambusen. Har du skjønt hva det er, Harry?»

Det var nokså distraherende å skulle svare på et spørsmål når Hermine sto ved sida av ham og hoppet opp og ned på tærne med hånden i været, men Harry prøvde.

«Æh – fordi det er så mange av oss, vet den ikke hvilken skikkelse den skal være?»

«Presis,» sa professor Lupus. Hermine tok hånden ned igjen og så litt skuffet ut. «Det er alltid best å være flere når en har med en hambuse å gjøre. Da blir han forvirret. Hva skal han bli, et hodeløst lik eller en kjøttetende snegle? Jeg så en hambuse en gang som gjorde akkurat den feilen – prøvde å skremme to mennesker på én gang og forvandlet seg til en halv snegle. Ikke antydning til nifst.

Formelen for å nøytralisere en hambuse er enkel, men den krever åndsnærværelse. For det som virkelig tar knekken på en hambuse, skjønner dere, det er *latter*. Det dere må gjøre, er å tvinge den til å ta en form som dere synes er morsom.

Først øver vi oss på formelen uten tryllestaver. Gjenta etter meg … *absurdulum*!»

«Absurdulum!» sa hele klassen i kor.

«Bra,» sa professor Lupus. «Riktig bra. Men det var nok den letteste delen, er jeg redd. For ordet i seg selv er ikke nok. Og her er det du kommer inn, Nilus.»

Klesskapet ristet igjen, men ikke fullt så sterkt som Nilus, som gikk fram som om det var veien til galgen.

«Altså, Nilus,» sa professor Lupus. «For å ta det første først: Hva ville du si er det som skremmer deg aller mest i hele verden?»

Leppene til Nilus beveget seg, men det kom ikke en lyd.

«Beklager, hørte visst ikke, Nilus?» sa professor Lupus muntert.

Nilus så seg desperat om, som om han bønnfalt en eller annen om å hjelpe ham. Så sa han, nesten hviskende: «Professor Slur.»

Nesten alle lo. Til og med Nilus smilte unnskyldende. Bare professor Lupus så tankefull ut.

«Professor Slur … hmmm … Nilus, du bor hos din bestemor, er det ikke så?»

«Æh – jo,» sa Nilus nervøst. «Men – jeg vil ikke at hambusen skal forvandle seg til henne heller.»

«Nei, nei, du misforstår meg,» sa professor Lupus, og nå var det han som smilte. «Jeg lurer på … kunne du si oss hva slags klær din bestemor pleier å gå i?»

Nilus så overrasket ut, men svarte: «Vel … alltid den samme hatten. En høy en, med en utstoppet gribb på toppen. Og lang kjole … grønn, som oftest … og iblant en reveboa.»

«Og håndveske?» spurte professor Lupus.

«En diger, rød en,» sa Nilus.

«Akkurat,» sa Lupus. «Kan du forestille deg disse klærne helt tydelig, Nilus? Kan du se dem for ditt indre øye?»

«Ja,» sa Nilus, og lurte tydeligvis på hva som nå skulle komme.

«Nilus, når hambusen kommer styrtende ut fra skapet her og får øye på deg, vil den ta professor Slurs skikkelse,» sa professor Lupus. «Og da skal du løfte tryllestaven – slik – og rope *Absurdulum*! – samtidig som du konsentrerer deg så hardt du kan om klærne til din bestemor. Hvis alt går

som det skal, vil hambusen bli tvunget til å iføre seg akkurat den gribbehatten, den grønne kjolen og den store, røde håndveska.»

Det kom et latterbrøl. Klesskapet sjanglet voldsommere.

«Hvis Nilus lykkes, vil hambusen antakelig ta for seg resten av oss etter tur,» sa professor Lupus. «Derfor vil jeg at alle nå skal ta et øyeblikk og tenke over hva det er som skremmer hver især aller mest, og forestille dere hvordan dere kan få det til å se komisk ut …»

Rommet ble stille. Harry tenkte … hva var det som skremte ham aller mest i hele verden?

Det første som falt ham inn var Voldemort den store – en Voldemort som hadde gjenvunnet sin fulle kraft. Men før han hadde rukket å begynne å tenke på et mulig motangrep mot en hambuse-Voldemort, fløt et grufullt bilde opp til overflaten av tankene hans …

En råtnende, glinsende hånd som buktet seg tilbake mellom foldene i en svart kappe … en lang, rallende pust fra en usynlig munn … og så, en kulde så gjennomtrengende at det føltes som å drukne …

Harry skalv, og kikket seg rundt for å se om noen hadde lagt merke til det. De fleste sto og klemte øynene sammen. Ronny mumlet for seg selv: «Plukk av'n beina.» Harry var sikker på at han visste hva *det* dreide seg om. Ronnys verste frykt var edderkopper.

«Er alle klare?» sa professor Lupus.

Harry merket et rykk av frykt. Han var *ikke* klar. Hvordan kunne en gjøre en desperant mindre skremmende? Men han ville ikke be om mer tid, for alle andre nikket og brettet opp ermene.

«Nilus, vi går litt unna,» sa professor Lupus. «Så du får bedre armslag, hva? Etterpå roper jeg fram nestemann … gå litt tilbake, alle, så Nilus får fri bane –»

Alle rygget inn mot veggene, og Nilus sto alene igjen ved skapet. Han så blek og redd ut, men han hadde skjøvet opp kutteermene og holdt tryllestaven klar.

«Når jeg har telt til tre, Nilus,» sa professor Lupus og pekte med sin egen tryllestav på skapdørklinka. «En – to – tre – *nå*!»

En stråle av gnister sprutet fra tippen av professor Lupus' stav og traff klinka. Skapdøra slo opp. En nifs professor Slur, med kroknese og det hele, kom ut med øyne som skjøt lyn mot Nilus.

Nilus rygget unna med staven i været og formet ordet med leppene, men uten en lyd. Slur nærmet seg ham og stakk hånden inn i kutten.

«A-ab-absurdulum!» pep Nilus.

Det kom en lyd som et knall av en pisk. Slur sjanglet; plutselig var han iført en lang, blondebesatt kjole og en enorm hatt med en møllspist gribb på toppen, og en svær, skarlagensrød veske dinglet fra den ene hånden.

Fra klassen kom det et latterbrøl. Hambusen stoppet forvirret, og professor Lupus ropte: «Parvati! Din tur!»

Parvati gikk fram; ansiktet var anspent. Slur snudde seg mot henne. Det kom et nytt knall, og der han hadde stått, sto nå en blodflekket, bandasjert mumie. Det ansiktsløse hodet dreide mot henne; den begynte å gå mot henne, sakte, med slepende føtter, de stive armene løftet seg –

«Absurdulum!» ropte Parvati.

En bandasje løsnet på den ene mumiefoten; den viklet seg inn i den, falt så lang den var, og hodet trillet av.

«Jokum!» brølte professor Lupus.

Jokum løp fram foran Parvati.

Knall! Der mumien hadde vært, sto en kvinne med fotsidt, svart hår og et skjelettmagert, grønnlig ansikt – en ule. Hun åpnet munnen på vidt gap, og en uhyggelig lyd fylte rommet, et langt, jamrende skrik som fikk håret til å reise seg på hodet til Harry –

«Absurdulum!» ropte Jokum.

Ula utstøtte en raspende lyd og grep seg til halsen; hun hadde mistet stemmen.

Knall! Ula forvandlet seg til en rotte, som jagde sin egen hale i ring – *knall*! – ble en klapperslange, som ormet og ålte seg og – *knall*! – ble et eneste, blodig øyeeple.

«Den blir forvirret!» ropte Lupus. «Vi nærmer oss! Tommy!»

Tommy skyndte seg fram.

Knall! Øyeeplet ble en avhogd hånd, som snurret rundt og begynte å vandre bortover golvet som en krabbe.

«Absurdulum!» skrek Tommy.

Et smell, og hånden satt fast i en musefelle.

«Glimrende! Nå du, Ronny!»

Ronny hoppet fram.

Knall!

Ikke så få skrek høyt. En gigantedderkopp, høy som en mann og dekket av hår, husket mot Ronny og klikket nifst med klippeklørne. Et øyeblikk trodde Harry at Ronny hadde stivnet. Men så –

«Absurdulum!» bæljet Ronny, og edderkoppbeina forsvant. Kroppen rullet rundt og rundt; Lavendel Bruun hvinte og løp av veien, og den ble liggende stille foran føttene på Harry. Han løftet tryllestaven, klar til aksjon, men –

«Her!» ropte plutselig professor Lupus og skyndte seg fram.

Knall!

Den beinløse edderkoppen var borte. Et øyeblikk lette alle febrilsk med blikket etter hvor det var blitt av den. Så så de at det svevde en sølvhvitskimrende kule i lufta foran Lupus, som nesten dovent sa «Absurdulum!»

Knall!

«Kom fram, Nilus, og gjør det av med ham!» sa Lupus, idet hambusen landet på golvet som en kakerlakk. *Knall*! og Slur var tilbake. Denne gangen kom Nilus løpende fram med et besluttsomt uttrykk.

«Absurdulum!» ropte han, og de fikk et flyktig glimt av Slur i blondekjolen, før det kom et veldig «Ha!» av latter fra Nilus, og hambusen eksploderte i tusen små røykdotter og var borte.

«Glimrende!» utbrøt professor Lupus, idet klassen begynte å klappe som gale. «Glimrende, Nilus. Godt gjort, alle. La meg se … jo, fem poeng til Griffing for hver som taklet hambusen – ti for Nilus, fordi han gjorde det to ganger – og fem hver for Hermine og Harry.»

«Men jeg gjorde jo ikke noe!» sa Harry.

«Du og Hermine svarte riktig på spørsmålene mine i begynnelsen av timen, Harry,» sa Lupus lett. «Vel, alle sammen, det var en meget vellykket leksjon. I lekse får dere å lese kapitlet om hambuser og gi meg et kort referat … leveres mandag. Og det var alt.»

Alle skravlet oppspilt på veien ut av lærerværelset. Bare Harry var ikke i godt humør. Professor Lupus hadde med vilje hindret ham i å takle hambusen. Hvorfor det? Var det fordi han hadde sett Harrys kollaps på toget og ikke trodde han dugde til stort? Hadde han trodd at Harry kom til å besvime igjen?

Men ingen andre hadde visst lagt merke til noe.

«Så dere åssen je takla den ula?» ropte Jokum.

«Og handa!» sa Tommy og viftet vilt med sin egen.

«Og Slur i den hatten!»

«Og mumien min!»

«Jeg lurer på hvorfor professor Lupus er redd for krystallkuler?» sa Lavendel tankefullt.

«Det var den beste timen vi har hatt i Forsvar mot svartekunster, hva?» sa Ronny oppspilt mens de gikk tilbake til klasserommet for å hente skolesakene.

«Han virker som en veldig god lærer,» sa Hermine anerkjennende. «Men jeg skulle ønske jeg også hadde fått prøve meg på hambusen –»

«Hva hadde det vært for deg?» sa Ronny og knegget. «Ei hjemmelekse som du bare fikk ni poeng for, av ti mulige?»

KAPITTEL ÅTTE

DEN TRINNE DAMEN PÅ FLUKT

På null komma niks var Forsvar mot svartekunster blitt de aller flestes yndlingsfag. Bare Draco Malfang og Smygardgjengen hans hadde noe stygt å si om professor Lupus.

«Bare se på den kutten hans!» kunne Malfang si med en gjennomtrengende hvisking når Lupus gikk forbi. «Han ser ut som den gamle husnissen vår.»

Men alle andre ga blaffen i om professor Lupus' kutte var lappet og slitt. De neste timene med ham var like spennende som den første. Etter hambusene hadde de om rødhetter, ekle, små, gnomaktige vesener som lurte på steder hvor det hadde vært spilt blod, i fangehull på borger og kanonhull på gamle slagmarker, hvor de ventet på en sjanse til å kaste seg over folk som forvillet seg. Fra rødhettene gikk de over til strypenøkker, skumle vannvesener som så ut som skjellete apekatter, med svømmehud-hender som kløddе etter å kvele uforvarende vassere i dammene de holdt til i.

Harry skulle bare ønske at han hadde vært like fornøyd med enkelte av de andre fagene. Det aller verste var Eliksirer. Slur var i et spesielt ondskapsfullt humør for tida, og ingen var i tvil om grunnen. Historien om hambusen som hadde tatt Slurs skikkelse, og som Nilus hadde utstyrt med sin bestemors klær, hadde spredd seg skolen rundt som ild i tørt gress. Det virket ikke som Slur syntes den var like morsom. Øynene hans skjøt truende lyn bare noen nevnte professor Lupus, og Nilus herset han verre med enn noen gang.

Harry hadde også begynt å grue seg til hver time han måtte tilbringe i professor Rummelfiolds kvelende tårnkammer, utgrunne alskens skjeve omriss og symboler og prøve å overse hvordan lærerens svære øyne ble fylt

av tårer hver gang hun så på ham. Han greide ikke å like professor Rummelfiold, enda mange i klassen så på henne med en respekt som grenset til ærefrykt. Parvati Patil og Lavendel Bruun hadde begynt å hjemsøke tårnkammeret hennes i lunsjpausen og kom alltid tilbake med et irriterende bedrevitende uttrykk, som om de visste noe de andre ikke visste. Dessuten hadde de fått en uvane med alltid å snakke til Harry med dempet røst, som om han lå på dødsleiet.

Ingen likte egentlig Stell av magiske vesener, som etter den begivenhetsrike første timen var blitt nitrist. Det virket som Gygrid hadde mistet selvtilliten. Nå tilbragte de time etter time med å lære å holde liv i slubbermakk, som måtte være omtrent de kjedeligste vesener som tenkes kunne.

«Hvorfor sku' noen *gidde* å holde liv i dem?» sa Ronny, etter enda en time tilbragt med å stappe salatstrimler ned i slimete slubbermakk-gap.

Men i begynnelsen av oktober fikk Harry noe annet å tenke på, noe så morsomt at det gjorde opp for de utrivelige fagene. Rumpeldunksesongen nærmet seg, og Oliver Qvist, kapteinen på Griffinglaget, kalte inn til et møte en torsdagskveld for å diskutere taktikken for den nye sesongen.

Det var sju spillere på et rumpeldunklag: tre jagere, som hadde til oppgave å skåre mål ved å sende en sluff (en rød ball på størrelse med en fotball) gjennom motstandernes mål, en ring i femten meters høyde i den andre enden av banen; to knakkere, utstyrt med tunge køller for å avverge klabbene (to tunge, svarte kuler som suste rundt og prøvde å angripe spillerne); én målvakt, som forsvarte lagets tre målstenger; og én speider, som hadde den verste jobben, nemlig å fange gullsnoppen, en valnøttstor kule med vinger. Når snoppen ble fanget, var spillet slutt, og vedkommende speiders lag vant ett hundre og femti poeng ekstra.

Oliver Qvist var en kraftig syttenåring, som nå gikk sitt sjuende og siste år på Galtvort. Det var en slags stillferdig desperasjon i stemmen da han snakket til de seks lagkameratene i den hustrige garderoben ved den mørknende rumpeldunkbanen.

«Dette er vår siste sjanse – *min* siste sjanse – til å vinne rumpeldunkpokalen,» sa han, mens han gikk fram og tilbake foran dem.

«Når skoleåret er over, forsvinner jeg. Jeg kommer aldri til å få prøvd meg igjen.

Griffing har ikke vunnet på sju år nå. OK, vi har hatt verdens verste uflaks – skader, og at turneringen ble avlyst i fjor …» Qvist svelget, som om minnet fremdeles ga ham en klump i halsen. «Men vi vet også at vi har *det beste – jævla – laget – på skolen*!» sa han og slo neven i den andre håndflaten og fikk det gamle maniske glimtet i øyet.

«Vi har tre *ypperlige* jagere.»

Qvist pekte på Alliken Spunt, Angelika Johnson og og Katti Bull.

«Vi har to *uslåelige* knakkere.»

«Gi deg'a, Oliver, du gjør oss jo helt brydd her,» sa Fred og Frank Wiltersen i kor og lot som de rødmet.

« Og vi har en speider som har *vunnet hver kamp han har spilt for oss*!» romlet Qvist og så på Harry med en slags innbitt stolthet. «Og så har vi meg,» la han til som en ettertanke.

«Vi syns du også er veldig god, Oliver,» sa Fred.

«Super målmann,» sa Frank.

«Poenget er,» sa Qvist og begynte å trave igjen, «at det skulle stått vårt navn på rumpeldunkpokalen de siste to årene. Helt siden Harry ble med på laget har jeg trodd at saken var biff. Men vi har ikke fått den, og i år er den siste sjansen vi får til omsider å se navnet vårt på den …»

Han lød så nedslått at selv Fred og Frank så medfølende ut.

«Dette blir vårt år, Oliver,» sa Fred.

«Vi greier det, Oliver!» sa Angelika.

«Helt klart,» sa Harry.

Og fulle av besluttsomhet begynte laget å trene tre kvelder i uka. Været ble kaldere og våtere og kveldene mørkere, men hverken søle, vind eller regn kunne få den kolossale sølvpokalen til å anløpe i Harrys vidunderlige visjon av når de endelig vant den.

En kveld etter trening kom Harry opp igjen til Griffingstua, kald og støl, men fornøyd med hvordan treningen hadde gått, og merket at hele oppholdsrommet summet av opphisselse.

«Har det skjedd noe?» spurte han Ronny og Hermine, som satt i to av de beste stolene ved peisen og gjorde ferdig noen stjernekart til neste astronomitime.

«Den første Galtvang-helga,» sa Ronny og pekte på et oppslag som var kommet opp på den gebrekkelige gamle oppslagstavla. «Siste oktober, allehelgensaften.»

«Flott,» sa Fred, som hadde fulgt Harry inn gjennom portretthullet. «Jeg må innom Zonko; jeg er helt tom for stinkpiller.»

Harry slengte seg ned i en stol ved sida av Ronny, og det gode humøret hans ebbet ut. Hermine leste visst tankene hans.

«Å, Harry, du får sikkert bli med neste gang,» sa hun. «De er nødt til å få tak i Svaart snart; de har jo sett ham én gang alt.»

«Svaart er ikke så dum at han prøver seg på noe i Galtvang,» sa Ronny. «Spør McSnurp om du får bli med denne gangen, Harry; det kan jo bli evigheter til neste gang –»

«*Ronny*!» sa Hermine. «Harry skulle jo holde seg *på skolen* –»

«Han kan vel ikke være den eneste tredjeklassingen som må bli igjen!» sa Ronny. «Spør McSnurp; bare gjør det, Harry –»

«Ja, det tror jeg jamen jeg skal,» sa Harry og bestemte seg.

Hermine åpnet munnen for å komme med flere innvendinger, men akkurat da hoppet Skeivskank opp på fanget hennes. En svær, død edderkopp dinglet fra munnen.

«Er'n nødt til å spise det der rett for nesa på oss?» sa Ronny surt.

«Flinke pusen, har du virkelig fanget den helt alene, Skeivskank?» sa Hermine.

Skeivskank tygget langsomt i seg edderkoppen, mens de gule øynene stirret ufordrende på Ronny.

«Bare hold'n der borte, det sier jeg deg,» sa Ronny irritabelt og begravde seg i stjernekartet igjen. «Skorpus ligger og sover i sekken min.»

Harry gjespet. Egentlig ville han helst ha lagt seg, men han hadde ikke lagd stjernekartet sitt ennå. Han trakk sekken nærmere, fant fram pergament, penn og blekk og satte i gang.

«Du kan skrive av mitt, hvis du vil,» sa Ronny, skrev navnet på den siste stjernen med en flott krusedull og skjøv kartet bort til Harry.

Hermine mislikte avskrivning; hun ble stram om munnen, men sa ikke noe. Skeivskank stirret fortsatt ufravendt på Ronny og slo iblant med den buskete halen. Så, helt uten varsel, slo han til.

«OI!» brølte Ronny og trev sekken, men Skeivskank satte alle fire settene med klør dypt inn i den og begynte å klore og slite i den. «KOM DEG VEKK, DITT DUMME DYR!»

Han prøvde å rive sekken vekk fra katten, men Skeivskank hang fast og freste og klorte.

«Ronny, vær snill med ham!» hvinte Hermine. Hele oppholdsrommet fulgte med mens Ronny hvirvlet sekken rundt, Skeivskank klynget seg til den, og Skorpus kom flyende ut av åpningen –

«FANG DEN KATTA!» hylte Ronny, idet Skeivskank gjorde seg fri fra restene av sekken, bykset over bordet og jagde etter den livredde Skorpus.

Frank Wiltersen kastet seg etter Skeivskank, men bommet. Skorpus pilte mellom tjue par bein og skjøt inn under en gammel kommode. Skeivskank bråstoppet, husket lavt ned på hjulbeina og langet ut noen drabelige svingslag med forpoten innunder kommoden.

Ronny og Hermine skyndte seg bort. Hermine grep Skeivskank om magen og rykket ham vekk, mens Ronny kastet seg langflat og fikk med store vansker trukket Skorpus ut etter halen.

«Se på'n!» sa han rasende til Hermine og dinglet med Skorpus foran nesa på henne. «Han er bare skinn og bein! Du holder den katta vekke fra'n!»

«Skeivskank forstår ikke at det er galt!» sa Hermine med dirrende røst. «Alle katter jager rotter, Ronny!»

«Det er noe gærnt med det dyret!» sa Ronny, mens han prøvde å overtale en livredd buktende Skorpus til å legge seg i lomma hans. «Den hørte jeg sa at Skorpus var i sekken!»

«For noe tøys,» sa Hermine utålmodig. «Skeivskank kunne *lukte* ham, Ronny, hvordan tror du ellers –»

«Den katta har bestemt seg for å ta Skorpus!» sa Ronny og overhørte at folk rundt ham begynte å fnise. «Og Skorpus var her først, og han er *sjuk*!»

Ronny marsjerte ut av oppholdsrommet og forsvant opp trappa til guttenes sovesal.

*

Ronny var fremdeles sur på Hermine dagen etter. Det var så vidt han sa noe til henne i hele urtologitimen, enda han og Harry og Hermine arbeidet sammen om den samme blaffebelgen.

«Hvordan går det med Skorpus?» spurte Hermine forsiktig, mens de nappet tykke, lyserøde belger fra planten og tømte de skinnende bønnene oppi et trefat.

«Han skjelver og gjemmer seg i fotenden av senga mi,» sa Ronny sint, bommet på fatet og sølte bønnene utover drivhusgolvet.

«Forsiktig, Wiltersen, forsiktig!» ropte professor Stikling, idet bønnene med et blaff sprang ut i blomst for øynene på dem.

Neste time var Transfigurasjon. Harry hadde bestemt seg for å spørre professor McSnurp etter timen om lov til å bli med de andre til Galtvang, og mens de ventet på rad utenfor klasserommet, tenkte han over hvordan han skulle tale sin sak. Men så ble han avledet av uro forrest i rekka.

Det virket som Lavendel Bruun gråt. Parvati holdt armen om henne og forklarte et eller annet for Jokum Finniman og Tommy Ding, som så svært alvorlige ut.

«Hva er det for noe, Lavendel?» sa Hermine bekymret, da hun og Harry og Ronny gikk bort til dem.

«Hun fikk brev hjemmefra i dag,» hvisket Parvati. Det er kaninen hennes, Fluff. Han er blitt tatt av en rev.»

«Å,» sa Hermine. «Så leit, Lavendel.»

«Jeg burde visst det!» sa Lavendel tragisk. «Vet du hvilken dag det er i dag?»

«Æh –?»

«Sekstende oktober! ’Det du er redd for – det vil skje den sekstende oktober,’ husker dere ikke det? Hun hadde rett, hun hadde rett!»

Nå hadde hele klassen samlet seg rundt Lavendel. Jokum ristet alvorlig på hodet. Hermine nølte; så sa hun: «Du – du var redd for at Fluff skulle bli spist av en rev?»

«Vel, ikke av en *rev*, nødvendigvis,» sa Lavendel og så opp på Hermine med flommende øyne, «men jeg var jo så klart redd for at han skulle dø av *noe*!»

«Å,» sa Hermine. Hun tidde litt igjen. Så –

«Var Fluff en *gammel* kanin?»

«N-nei!» hulket Lavendel. «H-han var bare en unge!»

Parvati holdt fastere om skuldrene hennes.

«Men hvorfor skulle du være redd for at han døde *da*?» spurte Hermine.

Parvati så stygt på henne.

«Om en skal se litt logisk på det,» sa Hermine og snudde seg mot resten av flokken. «Jeg mener, Fluff døde jo ikke engang i dag; det var bare at Lavendel først fikk vite om det i dag –» her tutet Lavendel høyt, «– og hun *kan* ikke ha gått rundt og vært redd for det, for det kom jo som et sjokk –»

«Ikke bry deg om Hermine, Lavendel,» sa Ronny høyt, «hun syns ikke det er så farlig med andre folks kjæledyr, hun.»

Akkurat da åpnet professor McSnurp klasserommet, og det var kanskje flaks, for Hermine og Ronny glodde rasende på hverandre, og da de kom inn til timen, satte de seg på hver sin side av Harry og sa ikke et ord til hverandre så lenge den varte.

Da det ringte ut, hadde Harry fremdeles ikke bestemt seg for hva han skulle si til professor McSnurp, men det var hun som først bragte temaet Galtvang på bane.

«Et øyeblikk, bare!» ropte hun da klassen skulle til å gå ut. «Siden alle her er i mitt hus, må dere levere Galtvang-tillatelsene til meg før allehelgensaften. Uten skjema blir det ikke noe landsbybesøk, så ikke glem det!»

Nilus rakte opp hånden.

«Unnskyld, professor, jeg – jeg tror jeg har mistet –»

«Din bestemor sendte din direkte til meg, Langballe,» sa professor McSnurp. «Hun mente visst at det var tryggere. Vel, det var alt; dere kan

gå.»

«Spør henne nå,» hvislet Ronny i øret på Harry.

«Nei –» begynte Hermine.

«Bare gjør det, Harry,» sa Ronny sta.

Harry ventet på at resten av klassen skulle forsvinne, og så gikk han nervøst fram til kateteret.

«Ja, Potter?»

Harry trakk pusten dypt.

«Professor, tanten og onkelen min – æh – glemte å underskrive på skjemaet mitt,» sa han.

Professor McSnurp kikket på ham over firkantbrillene, men sa ingenting.

«Så jeg – æh – tror De det er i orden om – jeg mener, er det OK om jeg – om jeg blir med til Galtvang?»

Professor McSnurp så ned og begynte å rydde sammen papirene på kateteret.

«Dessverre, Potter,» sa hun. «Du hørte hva jeg sa. Uten skjema, ingen landsbybesøk. Slik er regelen.»

«Men professor – tanten og onkelen min – De vet jo at de er gomper; de skjønner ikke helt alt dette med Galtvort – skjemaer og greier,» sa Harry, mens Ronny egget ham videre med energiske nikk. «Hvis De sa at jeg fikk lov –»

«Men det sier jeg ikke,» sa professor McSnurp. Hun reiste seg og la papirene i en pen bunke i skuffen. «Det står klart og tydelig på skjemaet at foreldre eller formynder må gi sin tillatelse.» Hun snudde seg og så på ham, og det var et underlig uttrykk i øynene – var det medfølelse? «Jeg er lei for det, Potter, men det er mitt siste ord. Nå er det best du skynder deg, ellers kommer du for sent til neste time.»

*

Mer var det ikke å gjøre. Ronny kalte professor McSnurp en masse ting som gjorde Hermine meget irritert; Hermine satte opp et ’det er best slik’-uttrykk som gjorde Ronny enda sintere, og Harry måtte tåle at hele klassen

pratet høyt og forventningsfullt om hva som var det første de skulle gjøre når de kom til Galtvang.

«Men det er jo alltids festen, da,» sa Ronny i et forsøk på å muntre opp Harry. «Ikke sant, allehelgensmiddagen om kvelden.»

«Jo,» sa Harry mørkt. «Femenalt.»

Allehelgensmiddagen var alltid deilig, den, men den hadde smakt adskillig bedre hvis han kom til den etter en dag i Galtvang sammen med alle de andre. Og ingen hadde noe å si som fikk ham til å like tanken på å bli sittende igjen noe bedre. Tommy Ding, som var flink med pennen, tilbød seg å forfalske onkel Wiktors underskrift for ham, men siden Harry alt hadde sagt til professor McSnurp at han ikke hadde fått noen underskrift, gikk ikke den. Ronny foreslo halvhjertet usynlighetskappen, men det satte Hermine en stopper for, da hun minnet Ronny på hva Humlesnurr hadde sagt om at desperantene kunne se igjennom den. Perry kom med noen trøstens ord, som kanskje var det som hjalp aller minst.

«De snakker så oppglødd om Galtvang, men jeg kan forsikre deg, Harry, det er ikke så storveies som det lyder,» sa han alvorlig. «Jo da, godtebutikken er ganske bra, men Zonkos morobutikk er rett og slett farlig – og visst er Hylehuset alltid verdt et besøk, men alvorlig talt, Harry, bortsett fra det, går du ikke glipp av stort.»

*

Allehelgensaftens morgen våknet Harry samtidig med alle andre og gikk ned til frokost. Han følte seg temmelig nedtrykt, men gjorde sitt beste for å oppføre seg som vanlig.

«Vi skal ta med masse godteri til deg fra Honningslurp,» sa Hermine og så ut som hun syntes fryktelig synd på ham.

«Ja, drøssevis,» sa Ronny. Harrys skuffelse hadde omsider fått ham og Hermine til å glemme krangelen om Skeivskank.

«Ikke tenk på meg,» sa Harry, i noe han håpet var en likeglad tone. «Ser dere på festen. Ha det hyggelig.»

Han fulgte dem ut til inngangshallen, hvor Nask, vaktmesteren, sto innenfor døra og krysset av navn på en lang liste, myste mistenksomt på hvert enkelt fjes og passet på at ingen snek seg ut som ikke skulle.

«Blir du igjen, Potter?» ropte Malfang fra køen hvor han sto sammen med Krabbe og Gurgel. «Redd for å gå forbi desperantene?»

Harry overhørte ham og vandret sin tunge vei oppover marmortrappa, gjennom de øde gangene og tilbake til Griffingtårnet.

«Passord?» sa den trinne damen og bråvåknet av en døs.

«Fortuna major,» sa Harry sløvt.

Portrettet svingte opp, og han klatret gjennom hullet og inn i oppholdsrommet. Det var fullt av snadrende første- og annenklassinger, og noen få eldre elever som øyensynlig hadde vært så ofte i Galtvang at det hadde mistet nyhetens interesse.

«Harry! Harry! Hei, Harry!»

Det var Frodrik Fromm, en annenklassing som hadde den dypeste ærefrykt for Harry og aldri gikk glipp av en sjanse til å snakke med ham.

«Skal du ikke til Galtvang, Harry? Hvorfor ikke? Hei –» Frodrik kikket ivrig bort på kameratene sine, «du kan godt komme og sitte hos oss hvis du vil, Harry!»

«Æh – nei takk, Frodrik,» sa Harry, som ikke var i humør til å se en masse folk glo begjærlig på arret på pannen hans. «Jeg – jeg må på biblioteket, det er noe jeg må gjøre ferdig.»

Etter det hadde han ikke annet valg enn å snu rett rundt og gå ut av portretthullet igjen.

«Hva var poenget med å vekke meg da?» ropte den trinne damen surt etter ham da han gikk.

Harry trasket mistrøstig i retning biblioteket, men ombestemte seg på halvveien; han følte seg ikke i arbeidshumør. Da han snudde, sto han ansikt til ansikt med Nask, som åpenbart nettopp var ferdig med å slippe ut dem som skulle til Galtvang.

«Hva er det du driver med?» snerret Nask mistenksomt.

«Ingenting,» sa Harry, sannferdig nok.

«Ingenting!» freste Nask, så dobbelthakene disset ekkelt. «Og den tror du jeg biter på? Snike seg rundt aleine sånn; hvorfor er du ikke i Galtvang og kjøper stinkpiller og rapepulver og susemakk sammen med resten av de ekle små vennene dine?»

Harry trakk på skuldrene.

«Nei vel, så kom deg tilbake til oppholdsrommet hvor du hører til!» glefset Nask, og ble stående og skule til Harry var ute av syne.

Men Harry gikk ikke tilbake til Griffingstua. Han gikk opp en trapp med en vag tanke om å gå opp i ugleriet for å hilse på Hedvig, og gikk akkurat bortover en ny gang da en stemme inne fra et rom sa: «Harry?»

Harry snudde seg for å se hvem det var og fikk øye på professor Lupus, som kikket ut fra døra til kontoret sitt.

«Hva er det du driver med?» sa Lupus også, men i en ganske annen tone enn Nask. «Hvor er Ronny og Hermine?»

«I Galtvang,» sa Harry i en tilstrebet likesæl tone.

«Ah,» sa Lupus. Han betraktet Harry et øyeblikk. «Har du lyst til å komme inn? Jeg har akkurat fått tak i en snaredraug til neste time.»

«En hvaffornoe?» sa Harry.

Han fulgte etter Lupus inn på kontoret. I hjørnet sto en diger vanntank. En gustengrønn skapning med skarpe, små horn presset ansiktet mot glasset, skar grimaser og krøket de lange, magre fingrene.

«En vanndemon,» sa Lupus og kikket tankefullt på snaredraugen. «Vi får neppe store vanskeligheter med ham, ikke etter strypenøkkene. Poenget er å få brutt opp grepet hans. Du ser de unormalt lange fingrene? De er sterke, men brekker lett.»

Snaredraugen blottet de grønne tennene, og så gikk den i dekning i en tangvase i et hjørne.

«En kopp te?» sa Lupus og så seg om etter kjelen. «Jeg hadde akkurat tenkt å lage meg en.»

«OK,» sa Harry forlegent.

Lupus slo på kjelen med tryllestaven, og en dampsky skjøt opp fra tuten.

«Værsgod sitt,» sa Lupus og tok lokket av en støvet boks. «Jeg har bare teposer, dessverre – men teblader har du vel kanskje fått nok av?»

Harry så på ham. Professoren hadde et glimt i øynene.

«Hvordan visste De det?» spurte Harry.

«Professor McSnurp fortalte det,» sa Lupus og rakte Harry et tekrus med skår på kanten. «Du er ikke engstelig, vel?»

«Nei,» sa Harry.

Han lurte et øyeblikk på om han skulle fortelle Lupus om hunden han hadde sett i Magnoliakroken, men bestemte seg for å la være. Han ville ikke at Lupus skulle ta ham for en feiging, særlig når det så ut til at han allerede mente at Harry ikke kunne takle en hambuse.

Litt av det Harry tenkte, måtte visst ha vist seg i ansiktet, for Lupus sa: «Er det noe som bekymrer deg, Harry?»

«Nei,» løy Harry. Han drakk litt te og så på snaredraugen, som hyttet med neven til ham. «Jo,» sa han plutselig og satte tekruset fra seg på skrivebordet til Lupus. «De husker den dagen vi sloss med hambusen?»

«Ja,» sa Lupus langsomt.

«Hvorfor ville De ikke la meg slåss med den?» plumpet det ut av Harry.

Lupus hevet øyenbrynene.

«Jeg trodde da det var opplagt, Harry,» sa han. Han lød overrasket.

Harry hadde ventet at Lupus skulle nekte for å ha gjort noe som helst sånt og ble litt befippet.

«Hvorfor da?» sa han igjen.

«Vel,» sa Lupus og rynket pannen litt, «jeg tenkte at hvis du møtte hambusen, ville den ta form som Voldemort.»

Harry stirret på ham. Ikke bare var det omtrent det siste han hadde ventet å høre, men Lupus hadde sagt Voldemorts navn. Den eneste Harry hadde hørt si det navnet høyt før (bortsett fra han selv), var rektor Humlesnurr.

«Der tok jeg åpenbart feil,» sa Lupus, som fortsatte å granske Harry med rynket panne. «Men jeg syntes ikke det var noen god idé å la Voldemort den store materialisere seg på lærerværelset. Jeg tenkte at elevene ville få panikk.»

«Det stemmer at jeg tenkte på Voldemort først,» sa Harry oppriktig. «Men så – så husket jeg på de desperantene.»

«Ja vel,» sa Lupus tankefullt. «Ja vel, ja vel … nå ble jeg imponert.» Han smilte litt av Harrys overraskede uttrykk. «Det tyder på at det du frykter mest av alt er – frykten. Meget klokt, Harry.»

Harry visste ikke hva han skulle si til det, så han drakk litt mer te.

«Så du har trodd jeg mente du ikke kunne takle hambusen, du da?» sa Lupus innsiktsfullt.

«Nja … joo,» sa Harry. Plutselig følte han seg i mye bedre humør. «Professor Lupus, De vet de desperantene –»

Han ble avbrutt av at det banket på døra.

«Kom inn,» ropte Lupus.

Døra gikk opp, og inn kom Slur med et beger i hånden som det sto litt tynn røyk opp av. Han bråstoppet da han fikk øye på Harry, og de svarte øynene smalnet.

«Hei, Severus,» sa Lupus og smilte. «Takk skal du ha. Vil du sette det her på bordet?»

Slur satte fra seg det rykende begeret, mens blikket gikk fra Lupus til Harry og tilbake.

«Jeg viser Harry snaredraugen min,» sa Lupus i en hyggelig tone og pekte på tanken.

«Fascinerende,» sa Slur uten å se på den. «Du burde drikke den med det samme, Lupus.»

«Ja da,» sa Lupus.

«Jeg lagde en full kjele,» fortsatte Slur. «I tilfelle du trenger mer.»

«Jeg burde vel antakelig ta litt mer i morgen. Tusen takk, Severus.»

«Å jeg ber,» sa Slur, men det var et uttrykk i øynene som Harry ikke likte. Han rygget ut av døra, vaktsomt og uten et smil.

Harry kikket nysgjerrig på begeret. Lupus smilte.

«Professor Slur har vært så snill å brygge en eliksir til meg,» sa han. «Jeg har aldri vært særlig flink med eliksirer, og denne her er spesielt intrikat.» Han tok begeret og luktet på innholdet. «Synd at sukker ødelegger virkningen,» la han til, idet han tok en slurk og grøsset.

«Hvorfor –?» begynte Harry. Lupus så på ham og svarte på spørsmålet han ikke helt hadde stilt.

«Jeg har ikke følt meg helt pigg,» sa han. «Denne eliksiren er det eneste som hjelper. Det var sannelig et hell at jeg ble kollega med professor Slur; det er ikke mange som kan lage dette.»

Professor Lupus tok en slurk til, og Harry merket en sinnssvak trang til å slå kruset ut av hånden på ham.

«Professor Slur er veldig interessert i svartekunster,» brast det ut av ham.

«Jaså?» sa Lupus, øyensynlig ikke altfor interessert, og tok en ny slurk eliksir.

«Det er noen som tror at –» Harry nølte, men så hoppet han i det, «noen tror at han ville gjort hva som helst for å få jobben med Forsvar mot svartekunster.»

Lupus tømte begeret og skar en grimase.

«Motbydelig,» sa han. «Vel, Harry, jeg får vel komme meg tilbake til arbeidet. Ser deg på festen senere i kveld.»

«Ja,» sa Harry og satte fra seg den tomme tekoppen.

Fra det tømte begeret røyk det fremdeles.

*

«Værsgod,» sa Ronny. «Vi tok med så mye vi kunne bære.»

En styrtsjø av godterier i alle farger raste ned i fanget på Harry. Det var skumring, og Ronny og Hermine hadde akkurat dukket opp i Griffingstua, lyserøde i fjeset av den kalde vinden. Det så ut som de hadde hatt en fabelaktig dag.

«Takk,» sa Harry og tok opp en eske små, svarte pepperpokkere. «Åssen var det i Galtvang? Hvor var dere?»

Overalt, virket det som. Dervisj & Bang, butikken for trollmannsutstyr, morobutikken Zonko, innom *Tre sopelimer* for å få seg et skummende krus varmt smørterøl, og en masse andre steder.

«Og postkontoret, Harry! Omtrent to hundre ugler på hver sin hylle, alle fargekodet etter om det er hastepost eller ikke!»

«Honningslurp har en ny slags nougat, de delte ut gratisprøver, vi har med litt, se her –»

«Vi *tror* vi så en rise, jøss, skal si det går likt og ulikt på *Tre sopelimer* –»

«Skulle ønske vi kunne tatt med litt smørterøl til deg, du kan tro du blir god og varm av det –»

«Hva har du gjort, da?» spurte Hermine med et bekymret uttrykk. «Fikk du jobbet litt?»

«Nei,» sa Harry. «Jeg fikk en kopp te av Lupus på kontoret hans. Og så kom Slur inn …»

Han fortalte dem om begeret. Ronny gapte.

«Og *Lupus drakk det*?» gispet han. «Er'n helt sprø, eller?»

Hermine kikket på klokka.

«Best vi går ned, dere, festen begynner om fem minutter …» De skyndte seg gjennom portretthullet og ut blant resten av flokken, mens de fortsatte å snakke om Slur.

«Men hvis han – altså,» Hermine senket stemmen og så seg nervøst om, «*hvis* han virkelig prøvde å – å forgifte Lupus – så ville han vel ikke gjort det så Harry så det.»

«Kanskje ikke,» sa Harry, mens de gikk gjennom inngangshallen og inn i Storsalen. Den var pyntet med hundrevis av gresskarhoder med tente lys i, en sky av levende og flagrende flaggermus og massevis av flammende oransje serpentiner, som svømte dovent under det stormende taket som skinnende vannslanger.

Maten var herlig; selv Hermine og Ronny, som var sprekkmette av Honningslurp-godter, greide to porsjoner av alt. Harry kikket stadig bort på lærerbordet. Professor Lupus virket i godt humør og ikke noe mindre sunn og frisk enn han pleide. Han satt og snakket ivrig med lille professor Pirrevimp, læreren i trylleformularer. Harry så bortover bordet til han fikk øye på professor Slur. Var det noe han innbilte seg, eller skottet Slur bort på Lupus oftere enn naturlig var?

Festmåltidet ble avsluttet med en forestilling av Galtvort-spøkelsene, som skvatt ut fra vegger og opp av bord og holdt en oppvisning i formasjonsflyging. Nesten hodeløse Nikk, husspøkelset i Griffing, gjorde stor lykke med en framstilling av sin egen mislykte halshogging.

Det hadde vært en så hyggelig kveld at Harrys gode humør ikke engang lot seg spolere av Malfang, som ropte gjennom mengden på vei ut av Salen: «Skulle hilse deg spesielt fra desperantene, Potter!»

Harry, Ronny og Hermine fulgte resten av griffingene den vanlige veien til Griffingtårnet, men da de kom til gangen som endte i portrettet av den trinne damen, var den tettpakket av elever.

«Hvorfor går de ikke inn?» sa Ronny nysgjerrig.

Harry kikket over hodene foran seg. Det så ut som portrettet var stengt.

«Slipp meg gjennom her, da,» hørte de Perrys stemme, og der kom han og akslet seg viktig gjennom mengden. «Hvorfor blir dere stående her? *Alle* kan vel ikke ha glemt passordet – unnskyld meg her, da, jeg er topptillitsmann –»

Og så la det seg en stillhet over forsamlingen, fra dem som sto forrest og bakover; det var som om en kulde spredde seg bortover gangen. De hørte Perry si, med en stemme som brått var blitt skarp: «Få tak i rektor Humlesnurr, en eller annen. Fort!»

Folk strakte hals; de bakerst sto på tå.

«Hva er det som foregår?» sa Gulla, som nettopp var kommet.

I neste øyeblikk var rektor Humlesnurr der og feide forbi mot portrettet. Griffingene klemte seg sammen for å slippe ham igjennom, og Harry, Ronny og Hermine presset seg nærmere for å se hva som var i veien.

«Å nei –» utbrøt Hermine og grep Harry i armen.

Den trinne damen var borte. Portrettet var skåret i stykker, så ettertrykkelig at lerretsstrimler lå ut over golvet, og store stykker var revet helt av.

Humlesnurr kastet ett blikk på det ødelagte maleriet og snudde seg. Øynene røpet dypt alvor. Professorene McSnurp, Lupus og Slur nærmet seg fort bakfra.

«Vi må finne henne!» sa Humlesnurr. «Professor McSnurp, vær snill å gå til herr Nask straks og si han skal lete etter den trinne damen i samtlige bilder i borgen.»

«Da skal dere ha flaks!» kaklet en stemme.

Det var poltergeisten Gnav som duvet over hodene på mengden; han flirte fornøyd, som han alltid gjorde når han så ødeleggelse og bekymring.

«Hva mener du, Gnav?» spurte Humlesnurr rolig, og Gnavs flir falmet litt. Humlesnurr torde han ikke å utfordre. I stedet slo han om til en oljeglatt stemme som ikke var noe bedre enn kaklingen.

«Hun er skamfull, Deres rektorhet, sir. Vil ikke at noen skal se henne. Hun ser fryktelig ut. Jeg så at hun løp gjennom landskapet oppe i femte, sir, innimellom trestammene der. Og gråt noe jammerlig,» sa han fornøyd. «Stakkars liten,» la han hyklerisk til.

«Sa hun hvem som gjorde det?» spurte Humlesnurr stillferdig.

«Å ja da, Deres rektorhet,» sa Gnav, med et uttrykk som om han bar på en meget stor bombe. «Han ble veldig sint da hun ikke ville slippe ham inn, nemlig.» Gnav gjorde kollbøtte i lufta og gliste til Humlesnurr mellom sine egne bein. «Ikke god å komme ut for, han der Sirius Svaart.»

KAPITTEL NI

TUNGT TAP

Rektor Humlesnurr sendte alle griffingene tilbake til Storsalen, hvor de ti minutter etter fikk følge av elevene fra Håsblås, Ravnklo og Smygard, alle åpenbart like forvirrede.

«Lærerstaben og jeg må sette i gang en grundig ransakning av hele borgen,» sa rektor, mens professor McSnurp og professor Pirrevimp lukket dørene til salen. «Jeg er redd dere blir nødt til å tilbringe natta her, for deres egen sikkerhets skyld. Jeg vil be prefektene holde vakt ved dørene til salen, og jeg overlater ansvaret for dette til topptillitsmannen og -kvinnen. Enhver forstyrrelse skal rapporteres til meg øyeblikkelig,» tilføyde han til Perry, som så viktigere og stoltere ut enn noensinne. «Send bud med et av spøkelsene.»

Der tidde rektor Humlesnurr og skulle til å gå, men så sa han:

«Å ja; dere vil selvsagt trenge –»

Med en fort bevegelse av tryllestaven hans fløy alle bordene til den ene enden av salen og stablet seg mot veggen. Nok en bevegelse, og golvet ble dekket av hundrevis av bløte, fiolette soveposer.

«Sov godt,» sa rektor Humlesnurr og lukket døra bak seg.

Hele salen begynte straks å summe opphisset, mens griffingene fortalte resten av skolen hva som nettopp hadde hendt.

«Alle oppi soveposene!» ropte Perry. «Kom igjen, ikke mer prat! Lyset slukkes om ti minutter!»

«Kom an,» sa Ronny til Harry og Hermine. De tok tre soveposer og la dem ut i en krok.

«Tror dere Svaart er her i borgen ennå?» hvisket Hermine engstelig.

«Det er hvertfall tydelig at Humlesnurr tror’n kan være det,» sa Ronny.

«Litt av en flaks at han valgte akkurat i kveld, hva,» sa Hermine, mens de krabbet fullt påkledd oppi soveposene og støttet seg på albuene for å prate videre. «Den ene kvelden vi ikke var i tårnet …»

«Jeg tipper han har kommet ut av tellinga med kalenderen, nå som'n er på rømmen,» sa Ronny. «Visste ikke at det var allehelgensaften. Ellers hadde'n kommet brasende inn her.»

Hermine grøsset.

Rundt dem stilte alle hverandre det samme spørsmålet: «*Hvordan kom han seg inn*?»

«Kanskje han kan immivere,» sa en ravnkloing litt bortenfor. «Bare dukke opp av tomme lufta.»

«Han har sikkert forkledd seg,» sa en femteklassing fra Håsblås.

«Kanskje han har flydd inn?» foreslo Tommy Ding.

«Alvorlig talt, er jeg den eneste her som har brydd seg med å lese *Galtvorts historie*?» sa Hermine oppgitt til Harry og Ronny.

«Sikkert,» sa Ronny. «Åssen da?»

«Fordi det er mer enn murer som beskytter borgen, skal jeg si deg,» sa Hermine. «Det er alle mulige slags forhekselser for å hindre at folk sniker seg inn. Det er ikke bare å immivere seg inn her. Og jeg skulle likt å se den forkledningen som hadde narret de desperantene. De vokter alle porter til området. Og de ville ha sett om han fløy inn også. Og Nask vet om alle de hemmelige gangene, så dem har de også dekket …»

«Nå tar vi lyset!» ropte Perry. «Alle i soveposene, og ikke mer prat!»

Alle talglysene sluknet samtidig. Nå kom det eneste lyset fra de sølvskimrende spøkelsene, som svevde rundt og snakket alvorlig med prefektene, og fra det forheksete taket som avspeilte himmelen utenfor og var overstrødd med stjerner. Med det over seg, og hviskingen som fremdeles fylte salen, syntes Harry det var som å sove utendørs i lett bris.

Én gang i timen kom en av lærerne for å sjekke at alt var stille. Ved tretida om natta, da mange av elevene endelig hadde sovnet, kom rektor Humlesnurr inn. Harry så at han så seg om etter Perry, som hadde lusket rundt mellom soveposene og kjeftet på folk som pratet. Perry var bare noen

meter unna Harry, Ronny og Hermine, som på et blunk lot som de sov da Humlesnurrs fottrinn nærmet seg.

«Noe tegn til ham, rektor?» spurte Perry hviskende.

«Nei. Alt vel her?»

«Alt under kontroll, sir.»

«Bra. Det er ingen vits i å flytte alle sammen nå. Jeg har funnet en midlertidig vokter til portretthullet til Griffing. Du kan la dem flytte tilbake i morgen.»

«Og den trinne damen, sir?»

«Hun gjemmer seg i et kart over Argyllshire i tredje etasje. Jeg forstår det slik at hun nektet å slippe Svaart inn uten passord, og det var da han angrep henne. Hun er fremdeles svært oppskaket, men så snart hun roer seg, skal jeg få Nask til å restaurere henne.»

Harry hørte Storsal-døra gli knirkende opp igjen, og flere fottrinn.

«Rektor?» Det var Slur. Harry lå musestille og lyttet intenst. «Vi har ransaket hele fjerde etasje. Han er ikke der. Og Nask har undersøkt fangekjellerne; ingenting der heller.»

«Hva med astronomitårnet? Professor Rummelfiolds kammer? Ugleriet?»

«Alle er undersøkt …»

«Ja vel, Severus. Jeg hadde heller ikke ventet at Svaart skulle bli værende.»

«Har De noen teori om hvordan han kom seg inn, rektor?» spurte Slur.

Harry løftet hodet forsiktig opp fra armen for å ha øret fritt.

«Mange, Severus, og samtlige like usannsynlige.»

Harry åpnet øynene på gløtt og myste dit de sto. Humlesnurr hadde ryggen til ham, men han kunne se Perrys ansikt, oppslukt og oppmerksomt, og Slurs profil, som virket sint.

«De husker hva vi snakket om, rektor, like før – ah – skoleåret begynte?» sa Slur. Det var så vidt han åpnet munnen, kanskje for å holde Perry utenfor samtalen.

«Ja, Severus, det gjør jeg,» sa Humlesnurr, og det var kanskje noe advarende i stemmen.

«Det virker – nesten umulig – at Svaart kan ha kommet seg inn på skolen uten hjelp innenfra. Jeg ga uttrykk for mine betenkeligheter da De ansatte –»

«Jeg tror ikke ett eneste menneske her i borgen ville hjelpe Svaart inn,» sa Humlesnurr, og tonen sa så tydelig at saken var avgjort at Slur ikke sa mer. «Jeg må gå ned til desperantene,» sa Humlesnurr. «Jeg sa jeg skulle melde fra når vi var ferdige med ettersøkningen.»

«Ville de ikke hjelpe til, sir?» spurte Perry.

«Å jo,» sa Humlesnurr kaldt. «Men ingen desperant får komme over terskelen på Galtvort så lenge jeg er rektor.»

Perry så litt flau ut. Humlesnurr gikk ut av salen med forte, lydløse skritt. Slur sto litt og så etter ham med et uttrykk som røpet dyp irritasjon, og så gikk han også.

Harry skottet bort på Ronny og Hermine. Begge lå med åpne øyne, som gjenspeilte stjernehimmelen over.

«Hva var alt det der for noe?» formet Ronny med leppene.

*

Skolen snakket ikke om annet enn Sirius Svaart de neste dagene. Teoriene om hvordan han hadde kommet seg inn ble villere og villere. Hanna Abom i Håsblås tilbragte det meste av neste urtologitime med å fortelle enhver som ville høre at Svaart kunne forvandle seg til en blomsterbusk.

Det ramponerte lerretet til den trinne damen var tatt ned av veggen og erstattet med ridder Callagal og hans tykke, grå ponni. Ingen satte særlig pris på dette. Ridder Callagal brukte halvparten av tida på å utfordre folk til dueller, og den andre halvparten på å spekulere ut sinnssykt innviklede passord, som han skiftet ut minst to ganger daglig.

«Han er spik, spenna gælin,» sa Jokum Finnimann sint til Perry. «Kæn vi itte få en annen?»

«Ingen av de andre bildene ville ha jobben,» sa Perry. «De er redde for det som skjedde med den trinne damen. Ridder Callagal var den eneste som var modig nok til å melde seg.»

Men ridder Callagal var den minste av Harrys bekymringer. Nå var han nemlig under konstant oppsikt. Lærerne fant på unnskyldninger for å følge ham bortover gangene, og Perry Wiltersen (sikkert på morens ordre, tenkte Harry) skygget ham overalt, som en spesielt selvgod vakthund. På toppen av alt kalte professor McSnurp Harry inn på kontoret sitt, med et så dystert uttrykk at Harry trodde det måtte være noen som var død.

«Det er lite poeng i å skjule det for deg lenger, Potter,» sa hun i en svært alvorlig tone. «Jeg vet at dette må komme som et sjokk på deg, men Sirius Svaart –»

«Jeg vet at han er ute etter meg,» sa Harry trett. «Jeg hørte at faren til Ronny sa det til moren hans. Herr Wiltersen jobber i Magidepartementet.»

Det virket som professor McSnurp ble litt overrumplet. Hun stirret på Harry et øyeblikk, og så sa hun: «Jaså! Ja vel! Men i så fall, Potter, forstår du nok hvorfor jeg ikke synes det er noen god idé at du driver rumpeldunktrening om kveldene. Ute på banen, bare sammen med lagkameratene – det er temmelig utsatt, Potter –»

«Vi har jo vår første kamp på søndag!» sa Harry forarget. «Jeg er nødt til å trene, professor!»

Professor McSnurp stirret granskende på ham. Harry visste at hun var dypt interessert i Griffinglagets sjanser, og det var tross alt hun selv som hadde foreslått ham som speider. Han holdt pusten og ventet.

«Hmmm …» Professor McSnurp reiste seg og så ut av vinduet mot rumpeldunkbanen, som så vidt kunne skimtes gjennom regnet. «Vel … Gud skal vite at jeg gjerne hadde sett at vi endelig vant den pokalen … men likevel, Potter … jeg ville vært roligere hvis det var en lærer til stede. Jeg skal spørre madam Hopp om hun kan være der under treningen.»

*

Været ble bare verre etter som den første rumpeldunkkampen nærmet seg. Det bet ikke på Griffinglaget, som trente hardere enn noensinne under oppsyn av madam Hopp. Men under den siste treningsøkta før søndagens kamp, hadde Oliver Qvist dårlig nytt til laget.

«Vi skal ikke spille mot Smygard!» sa han og så svært sint ut. «Flint har akkurat vært og snakket med meg. Vi skal spille mot Håsblås isteden.»

«Hvorfor det?» sa resten av laget i kor.

«Flint unnskylder det med den skaden i armen til speideren deres,» sa Qvist og skar tenner som en gal. «Men det er opplagt hvorfor de gjør de. De vil ikke spille i dette været. Tror det gjør sjansene deres dårligere …»

Det hadde vært sterk vind og kraftig regn hele dagen, og i samme øyeblikk Qvist sa dette, hørte de fjerne tordendrønn.

«Det feiler ikke Malfangs arm *noe som helst*!» sa Harry rasende. «Han bare later som!»

«Det vet jeg vel, men vi kan ikke bevise det,» sa Qvist bittert. «Og vi har øvd inn alle trekkene våre ut fra at vi skulle spille mot Smygard, og så blir det Håsblås isteden, og spillestilen deres er helt annerledes. De har fått ny lagkaptein og speider, Fredrik Djervell –»

Angelika, Alliken og Katti fniste.

«Hva?» sa Qvist og ble bøs over slik upassende munterhet.

«Det er han høye, kjekke, ikke sant?» sa Angelika.

«Sterk og taus,» sa Katti, og så begynte de å fnise igjen.

«Eneste grunnen til at han er taus er at'n er for tjukk i huet til å si to ord i trekk,» sa Fred utålmodig. «Jeg skjønner ikke hvorfor du tar det så tungt, Oliver, Håsblås er da barnemat. Sist vi spilte mot dem, tok det omtrent fem minutter før Harry fikk snoppen, du husker vel det?»

«Da spilte vi under helt andre forhold!» ropte Qvist; øynene hans bulte litt ut. «Djervell har plukket ut et skikkelig sterkt lag! Og han er en ypperlig speider! Jeg var redd for at dere skulle ta det sånn! Vi må ikke slappe av! Vi må holde koken! Smygard prøver å ta rotta på oss! Vi *må* vinne!»

«Ta det rolig, Oliver!» sa Fred, som begynte å se litt engstelig ut. «Vi tar Håsblås helt på alvor. Det er alvor!»

*

Dagen før kampen nådde vinden ulestyrke, og regnet høljet ned som aldri før. Det var så mørkt inne i gangene og klasserommene at de måtte tenne

ekstra fakler og lykter. Smygardlaget så meget selvtilfredse ut, og ingen mer enn Malfang.

«Uff, om bare armen min hadde vært bedre!» sukket han, mens stormen slo mot rutene.

Harry hadde ikke plass i hodet til andre bekymringer enn kampen neste dag. Oliver Qvist kom ustanselig bort til ham i friminuttene med stadig nye vink. Tredje gang dette skjedde, snakket Qvist så lenge at det plutselig gikk opp for Harry at han var ti minutter for sent ute til timen i Forsvar mot svartekunster, og han satte av gårde mens Qvist ropte etter ham: «Djervell er veldig rask i snuen, Harry, så tenk på om du ikke skal prøve å loope ham –»

Harry bråstanset utenfor klasserommet, åpnet døra og fór inn.

«Unnskyld at jeg er sen, professor Lupus, men jeg –»

Men det var ikke professor Lupus som så opp på ham fra kateteret. Det var Slur.

«Timen begynte for ti minutter siden, Potter, så jeg tror vi gir ti poeng i bot til Griffing. Sitt ned.»

Men Harry rørte seg ikke.

«Hvor er professor Lupus?» sa han.

«Han sier han føler seg for dårlig til å undervise i dag,» sa Slur med et skjevt smil. «Sa jeg ikke at du skulle sette deg?»

Harry ble stående der han sto.

«Hva feiler det ham?»

Slurs svarte øyne glitret.

«Ikke noe livstruende,» sa han, og så ut som han skulle ønske det hadde vært det. «Fem poeng til i bot til Griffing, og hvis jeg må be deg sette deg én gang til, blir det femti.»

Harry gikk langsomt til plassen sin og satte seg. Slur så utover klassen.

«Som jeg sa før jeg ble avbrutt av Potter, har ikke professor Lupus notert hvilke emner dere har dekket hittil –»

«Unnskyld, professor, vi er ferdig med hambuser, rødhetter, strypenøkker og snaredrauger,» sa Hermine fort, «og skal akkurat begynne med –»

«Ti stille,» sa Slur kaldt. «Jeg ba ikke om opplysninger. Jeg kommenterte simpelthen professor Lupus' mangel på orden.»

«Han er den beste læreren vi har hatt i Forsvar mot svartekunster,» våget Tommy Ding å si, og resten av klassen mumlet enig. Slur så farligere ut enn noensinne.

«Dere må være enkle å tilfredsstille. Lupus overanstrenger dere visst ikke – rødhetter og snaredrauger burde førsteklassinger kunne hamle opp med. I dag skal vi ta for oss –»

Harry så at han bladde gjennom læreboka til det aller siste kapitlet, som han måtte vite at de ikke hadde vært igjennom.

«– Varulver,» sa Slur.

«Men sir,» sa Hermine; hun kunne åpenbart ikke holde seg. «Vi skulle ikke ta varulver ennå; vi skulle begynne med lyktemenn –»

«Frøken Grang,» sa Slur med en stemme så stille som døden, «jeg trodde faktisk det var jeg som skulle holde denne timen, ikke du. Og *jeg* sier at alle skal bla om til side tre hundre og nittifire.» Han så utover klassen igjen. «*Alle! Nå!*»

Med mange bitre sideblikk og en del motvillig mumling, åpnet klassen bøkene.

«Hvem av dere kan fortelle meg hvordan vi skjelner mellom varulver og virkelige ulver?» sa Slur.

Alle satt tause og urørlige; det vil si, alle uten Hermine, som som vanlig skjøt hånden i været.

«Ingen?» sa Slur og overså Hermine. Det skjeve smilet var der igjen. «Mener dere å fortelle meg at professor Lupus ikke engang har lært dere den grunnleggende forskjellen mellom –»

«Vi sa jo det,» sa plutselig Parvati, «vi har ikke kommet til varulver ennå, vi holder fremdeles på med –»

«*Stille!*» snerret Slur. «Jaså, jaså, jaså. Jeg hadde aldri trodd jeg skulle møte en tredjeklasse som ikke engang ville dra kjensel på en varulv hvis de så en. Jeg skal jamen sørge for at rektor Humlesnurr får vite hvor langt dere ligger etter …»

«Unnskyld, professor,» sa Hermine, som fremdeles hadde hånden i været, «varulver skiller seg fra virkelige ulver i flere detaljer. Varulvens snute –»

«Dette er andre gang du har snakket uten lov, frøken Grang,» sa Slur kjølig. «Ytterligere fem poeng i bot til Griffing for å vise seg som en ufordragelig viktigpetter.»

Hermine ble sprutrød, tok ned hånden og stirret i golvet med øynene fulle av tårer. Hele klassen glodde rasende på Slur, og det viste hvor sterkt klassen avskydde ham, for samtlige av dem hadde kalt Hermine en viktigpetter minst én gang. Ronny, som kalte henne det minst to ganger i uka, sa høyt: «De stilte oss et spørsmål, og hun vet svaret! Hvorfor spør De, hvis De ikke vil høre svaret?»

Klassen skjønte øyeblikkelig at han hadde gått for langt. Slur gikk langsomt mot Ronny, og klassen holdt pusten.

«Det blir arrest, Wiltersen,» sa Slur silkemykt, mens ansiktet nesten rørte Ronnys. «Og hvis jeg noen gang hører deg kritisere min undervisning igjen, skal jeg love deg at du kommer til å angre på det.»

Ingen sa en lyd resten av timen. De satt og gjorde notater om varulver etter læreboka, mens Slur tasset fram og tilbake mellom pultradene og gransket det de hadde holdt på med for professor Lupus.

«Meget dårlig forklart … det der er feil; strypenøkkene finnes stort sett i Mongolia … ga professor Lupus dette åtte poeng av ti mulige? Jeg ville ikke gitt det tre engang …»

Da det omsider ringte ut, holdt Slur dem tilbake.

«Samtlige skal skrive en stil og levere den til meg, om hvordan man kan kjenne og drepe en varulv. Stilen skal være på minimum to pergamenter, og jeg vil ha den innen mandag morgen. Det er på tide noen får orden på denne klassen. Wiltersen, du blir igjen, vi må ordne med arresten din.»

Harry og Hermine gikk ut sammen med de andre, som ventet til de var utenfor hørevidde før de eksploderte i rasende tirader mot professor Slur.

«Slur har aldri vært sånn mot noen av de andre Svartekunstlærerne vi har hatt, selv om han var ute etter jobben,» sa Harry til Hermine. «Hvorfor er han så innmari mot Lupus? Tror du den hambusen er hele grunnen?»

«Jeg vet ikke,» sa Hermine ettertenksomt. «Men jeg håper virkelig professor Lupus blir bedre snart …»

Ronny tok dem igjen fem minutter senere, og han glødet av raseri.

«Vet dere hva den –» (her kalte han Slur noe som fikk Hermine til å si: «*Ronny*!») «– har satt meg til? Jeg må skrubbe alle pissepottene på hele sjukestua! *Uten å bruke magi*!» Han knyttet nevene og pustet tungt. «Hvorfor kunne ikke Svaart ha gjemt seg på Slurs kontor, hva? Så kunne'n tatt kverken på'n for oss!»

*

Neste morgen våknet Harry svært tidlig, så tidlig at det fremdeles var mørkt. Et øyeblikk trodde han det var ulingen av vinden han hadde våknet av, men så merket han en kald trekk i nakken og satte seg fort opp i senga – det var poltergeisten Gnav som hadde svevd rett ved sida av ham og blåst ham i øret.

«Hva gjorde du det for?» sa Harry sint.

Gnav pustet opp kinnene, blåste hardt ut, kaklet og seilte baklengs ut av rommet.

Harry famlet etter vekkerklokka og så på den. Den var halv fem. Han forbannet Gnav mens han rullet seg over på sida og prøvde å sove videre, men det var ikke lett, nå som han var våken, å overhøre tordenen som rullet rett over dem, vinden som hamret mot borgmurene og den fjerne knakingen av trærne i Den forbudte skogen. Om bare noen timer skulle han være ute på rumpeldunkbanen og slåss med den orkanen. Omsider ga han opp alt håp om mer søvn, sto opp og kledde på seg, tok sin Nimbus 2000 og gikk stille ut av sovesalen.

Idet han åpnet døra, rørte noe borti leggen hans. Han bøyde seg akkurat i tide til å gripe Skeivskank etter tippen av buskehalen og dra ham ut.

«Jeg tror søren meg Ronny hadde rett om deg, jeg,» sa Harry mistenksomt til Skeivskank. «Det er masser av mus her omkring, så gå og jag dem. Sett i gang!» la han til og dyttet Skeivskank med foten nedover vindeltrappa. «Og la Skorpus være i fred!»

Nede i oppholdsrommet bråkte stormen enda verre. Harry visste bedre enn å tro at kampen ville bli avlyst; rumpeldunkkamper ble ikke avlyst for sånne småtterier som storm. Men han begynte å bli nokså bekymret. Qvist hadde pekt ut Fredrik Djervell for ham i gangen; Djervell gikk i femte og var mye større enn Harry. Speidere var som regel små og raske, men i dette været ville Djervell ha fordel av vekta, fordi han ikke var så lett å blåse ut av kurs.

Harry fordrev timene fram til daggry foran peisen, og måtte fra tid til annen reise seg for å hindre at Skeivskank smatt oppover trappa igjen. Omsider mente han det måtte være frokosttid, så han gikk ut av portretthullet alene.

«Statt op til Kamp, I skabbede Kiøter!» skrek ridder Callagal.

«Å, hold snavla,» gjespet Harry.

Han våknet litt av en stor tallerken grøt, og innen han begynte på det ristete brødet, hadde resten av laget også dukket opp.

«Dette blir tøft,» sa Qvist, som ikke spiste noe.

«Slutt å bekymre deg sånn, Oliver,» sa Alliken beroligende. «Vi tåler en skvett regn.»

Men det ble adskillig mer enn en skvett. Rumpeldunk var så populært at hele skolen som vanlig møtte fram for å se kampen, selv om de måtte løpe nedover plenene mot rumpeldunkbanen med hodet bøyd mot den avsindige vinden, for paraplyene ble revet ut av hendene på dem. Rett før Harry forsvant inn i garderoben, så han Malfang, Krabbe og Gurgel som lo og pekte på ham under en kolossal paraply på vei til banen.

Laget skiftet til de skarlagensrøde kuttene og ventet på Qvists vanlige oppildnende tale før en kamp, men den kom ikke. Han prøvde flere ganger å si noe, men alt som kom var en rar gulpelyd. Til slutt ristet han oppgitt på hodet og vinket dem etter seg.

Vinden var så sterk at de vaklet sidelengs da de kom ut på banen. Hvis mengden ropte noe, kamprop eller hurra, kunne de ikke høre det gjennom tordenskrallene. Regnet sprutet utover Harrys briller. Hvordan i huleste skulle han få øye på snoppen i slikt vær?

Håsblåsene kom ut på motsatt side av banen, iført kanarigule kutter. Kapteinene gikk bort til hverandre og ga hverandre hånden. Djervell smilte til Qvist, men Qvist så nå ut som om han hadde fått kjevekrampe og nøyde seg med et nikk. Harry så munnen til madam Hopp forme ordene: «Bestig limene.» Han trakk høyre fot opp av søla med et svupp og svingte den over sin Nimbus 2000. Madam Hopp satte fløyta for munnen og blåste – det lød tynt og fjernt – og de var i gang.

Harry steg fort, men Nimbusen hadde litt avdrift i vindkastene. Han holdt den så stødig han kunne mens han dreide rundt og speidet etter snoppen.

Før fem minutter var gått, var Harry gjennomvåt og gjennomfrossen. Det var så vidt han kunne skjelne lagkameratene, for ikke å snakke om den ørlille snoppen. Han fløy fram og tilbake over banen, forbi utydelige røde og gule omriss, uten anelse om hvordan det gikk med resten av spillet. Kommentatorstemmen kunne han ikke høre gjennom vinden, og tilskuermengden var skjult under et hav av kapper og ramponerte paraplyer. To ganger var det så vidt han unngikk å bli slått av limen av en klabb; brillene var så ugjennomsiktige av regn at han ikke hadde sett dem komme.

Han mistet alt begrep om tid. Det ble vanskeligere og vanskeligere å holde limen stødig. Himmelen mørknet, som om natta hadde bestemt seg for å komme tidlig. To ganger holdt han på å støte borti en annen spiller, uten engang å ane om det var en lagkamerat eller en motstander, for alle var blitt så våte, og regnet så tett, at det var nesten umulig å se forskjell.

Samtidig med det første lynglimtet kom lyden av madam Hopps fløyte. Gjennom regnet kunne Harry så vidt skjelne at omrisset av Qvist vinket ham ned. Hele laget plumpet ned i søla.

«Jeg ba om *timeout*!» brølte Qvist. «Kom an, under her –»

De klemte seg sammen under en svær paraply i utkanten av banen. Harry tok av seg brillene og tørket dem fort på kutten.

«Åssen er stillingen?»

«Vi leder med femti poeng,» sa Qvist, «men hvis vi ikke får snoppen snart, kommer vi til å spille utover natta.»

«Jeg har ikke kjangs med disse her på meg,» sa Harry forbitret og viftet med brillene.

I samme øyeblikk dukket Hermine opp bak skulderen hans. Hun holdt kappen over hodet, og av en eller annen uforklarlig grunn strålte hun.

«Jeg fikk en idé, Harry! Fort, gi meg brillene dine!»

Han rakte henne dem, og mens laget stirret forbløffet, slo Hermine lett på dem med tryllestaven sin og sa: «*Membranus*!»

«Se så!» sa hun og ga dem tilbake til Harry. «Nå avstøter de vann!»

Qvist så ut som han kunne ha kysset henne.

«Kjempesmart!» ropte han etter henne mens hun forsvant i mengden. «OK, folkens, nå tar vi dem!»

Og Hermines trylleformel hadde gjort jobben. Harry var fremdeles nummen av kulde, fremdeles våtere enn han i sitt liv hadde vært, men nå kunne han *se*. Med ny beslutsomhet styrte han limen sin gjennom den urolige lufta, stirret etter snoppen til alle sider, unngikk en klabb, dukket under Djervell, som suste i motsatt retning –

Det kom et nytt tordenskrall, sekundet etter fulgt av et splittlyn. Dette ble farligere og farligere. Nå gjaldt det å finne snoppen fort –

Han dreide rundt for å fly tilbake mot midten av banen, men i det øyeblikket ble tribunene opplyst av et nytt lyn, og Harry så noe som avledet tankene totalt: silhuetten av en gigantisk, rufsete, svart hund, klart avtegnet mot himmelen, der den satt urørlig på den øverste, tomme tribuneraden.

De numne hendene gled på limeskaftet, og Nimbusen falt noen meter. Harry ristet den gjennomvåte luggen ut av øynene og myste mot tribunen igjen. Hunden var borte.

«Harry!» hørte han et redselsbrøl fra Qvist, borte ved Griffing-målet. «Bak deg, Harry!»

Harry bråsnudde. Fredrik Djervell kom susende mot ham over banen, og en ørliten prikk av gull skimret i regnet mellom dem …

Med et støt av panikk kastet Harry seg langflat langs limeskaftet og jagde mot snoppen.

«Kom *igjen*!» knurret han til Nimbusen, mens regnet pisket ham i fjeset. «*Fortere*!»

Men det skjedde noe underlig … en nifs stillhet falt over idrettsbanen. Vinden var like sterk som før, men hadde visst glemt å brøle. Det var som

om noen hadde skrudd av lyden, som om Harry plutselig var blitt døv – hva var det som foregikk?

Og så skylte en avskyelig velkjent bølge av kulde over ham, inni ham, i det samme som han ble var noe som rørte seg på banen under ham …

Før han rakk å tenke seg om, hadde han tatt blikket fra snoppen og sett ned.

Minst hundre desperanter sto der nede og stirret opp på ham med de skjulte ansiktene. Det var som om det steg isnende vann opp gjennom brystet hans, skar ham i innvollene. Og så hørte han det igjen … noen skrek, skrek inni hodet hans … en kvinne …

«*Ikke Harry, ikke Harry, vær så snill, ikke Harry!*»

«*Unna, dumme jente .. unna nå ...*»

«*Nei, ikke Harry, vær så snill, ta meg, drep meg i stedet –*»

Isnende, hvirvlende tåke fylte hodet hans … Hva var det han gjorde? Hvorfor fløy han? Han måtte hjelpe henne … hun kom til å dø … hun kom til å bli myrdet …

Han falt, falt, falt gjennom den iskalde tåka.

«*Ikke Harry! Vær så snill ...ha barmhjertighet ...ha barmhjertighet ...*»

En skjærende stemme lo, kvinnen skrek, og mer visste ikke Harry.

*

«Flaks at bakken var så bløt.»

«Jeg var bomsikker på at han var død.»

«Se, han knuste ikke brillene engang.»

Harry kunne høre stemmene hviske, men ordene ga ikke mening. Han hadde ikke anelse om hvor han var, eller hvordan han var havnet der, eller hva han hadde gjort før han kom dit. Alt han visste, var at hver millimeter av ham verket som om den var blitt dengt.

«Det var det mest skremmende jeg har sett i mitt liv.»

Skremmende … det mest skremmende … svarte, innhyllede skikkelser … kulde … skrik …

Harry slo øynene opp. Han lå på sykestua. Griffinglaget stimlet sammen om senga hans, oversprøytet med søle fra topp til tå. Ronny og Hermine var også der; de så ut som om de nettopp hadde kommet opp av et svømmebasseng.

«Harry!» sa Fred, som så kritthvit ut under søla. «Åssen føler du deg?»

Det var som om Harrys hukommelse var satt på fort framspoling. Lynet … grimmen … snoppen … og desperantene …

«Hva skjedde?» sa han og satte seg opp, så brått at alle gispet.

«Du datt av,» sa Fred. «Det må ha vært – hva da? – femten meter!»

«Vi trodde du var død,» sa Alliken, som skalv så hun ristet.

Det kom en liten pipelyd fra Hermine. Øynene hennes var helt blodskutte.

«Men kampen,» sa Harry. «Hva skjedde? Blir det omkamp?»

Ingen svarte. Den grufulle sannheten sank inn i Harry som en stein.

«Vi – har vel ikke *tapt*?»

«Djervell tok snoppen,» sa Frank. «Rett etter at du datt. Han så ikke hva som skjedde. Da'n så seg tilbake og så deg på bakken, prøvde'n å annulere det. Ville ha omkamp. Men de vant helt rett og riktig … selv Qvist innrømmer det.»

«Hvor er Qvist?» sa Harry, da det plutselig gikk opp for ham at han ikke var der.

«Fremdeles i dusjen,» sa Fred. «Vi tror at'n prøver å drukne seg.»

Harry la ansiktet på knærne og rev seg i håret. Fred grep ham i skulderen og ristet ham hardt.

«Gi deg'a, Harry, du har aldri missa en snopp før.»

«Det var nødt til å komme en gang du ikke fikk'n,» sa Frank.

«Det er'ke over ennå,» sa Fred. «Vi tapte med hundre poeng, ikke sant? Så hvis Håsblås taper for Ravnklo, og vi slår Ravnklo og Smygard …»

«Da må Håsblås tape med minst to hundre poeng,» sa Frank.

«Men hvis de slår Ravnklo …»

«Ikke snakk om, Ravnklo er altfor gode. Men hvis Smygard taper for Håsblås …»

«Alt kommer an på poengene – hundre poeng hver vei –»

Harry lå der og sa ikke et ord. De hadde tapt … for første gang hadde han tapt en rumpeldunkkamp.

Etter ti minutter omtrent kom madam Pomfrit og sa de måtte la ham være i fred.

«Vi kommer og hilser på seinere,» sa Fred. «Ikke vær sint på deg sjøl, Harry, du er fremdeles den beste speideren vi har hatt.»

Laget marsjerte ut så søla skvatt. Madam Pomfrit lukket døra etter dem med et misbilligende uttrykk. Ronny og Hermine kom nærmere senga hans.

«Humlesnurr var virkelig sint,» sa Hermine med bevende røst. «Sånn har jeg aldri sett ham før. Han løp ut på banen idet du falt og viftet med tryllestaven, og da var det liksom du falt litt saktere før du traff bakken. Og så hvirvlet han med staven mot desperantene, skjøt noe sølvaktig mot dem, og da forsvant de fra banen med det samme … Han var rasende for at de hadde kommet inn på skoleområdet; vi hørte ham …»

«Og så tryllet han deg oppå en båre,» sa Ronny. «Og gikk opp til skolen med deg svevende på'n. Alle trodde du var …»

Der stanset han, men det var så vidt Harry la merke til det. Han tenkte på det desperantene hadde gjort mot ham … på stemmen som skrek. Han så opp, og Ronny og Hermine stirret så bekymret på ham at han i all hast måtte finne noe dagligdags å si.

«Tok noen vare på Nimbusen min?»

Ronny og Hermine skottet fort på hverandre.

«Æh –»

«Hva er det?» sa Harry og så fra den ene til den andre.

«Vel … da du falt av, blåste den bort,» sa Hermine nølende.

«Ja?»

«Og så traff den – den traff – å, Harry, den traff Prylepilen.»

Magen til Harry gjorde et hopp. Prylepilen var et meget voldelig tre som sto for seg selv midt i skoleparken.

«Ja?» sa han og ventet engstelig på svaret.

«Ja, du kjenner jo Prylepilen,» sa Ronny. «Den – den liker ikke at noe treffer'n.»

«Professor Pirrevimp kom tilbake med den like før du våknet,» sa Hermine med meget liten stemme.

Hun bøyde seg langsomt ned til en sekk som sto ved føttene hennes, snudde den opp ned og helte et dusin splintrete trebiter og kvister utover senga – alt som var igjen av Harrys trofaste, endelig beseirede sopelime.

KAPITTEL TI

UKRUTTKARTET

Madam Pomfrit insisterte på å beholde Harry i sykestua resten av helgen. Ikke diskuterte han, og ikke klagde han, men han nektet å la henne kaste de sørgelige restene av sin Nimbus 2000. Han visste han var barnslig, visste at Nimbusen aldri kunne repareres, men han kunne ikke for det; han følte seg som om han hadde mistet en av sine beste venner.

Han hadde en konstant strøm av besøkende, og samtlige ville muntre ham opp. Gygrid sendte en bukett blomster som var fulle av saksedyr og så ut som gule kålhoder. Gulla Wiltersen kom, blussende rød, med et God bedring-kort hun hadde lagd selv, som sang skjærende hvis ikke Harry holdt det lukket under fruktfatet. Griffinglaget kom på nytt besøk søndag morgen, denne gangen med Qvist også, som sa til Harry med hul, livløs røst at han ikke bebreidet ham overhodet. De eneste gangene Ronny og Hermine forlot ham, var om nettene. Men ingenting noen sa eller gjorde, fikk Harry til å føle seg bedre, for de visste bare halvparten av det som plagde ham.

Han hadde ikke fortalt noen om grimmen, ikke engang Ronny og Hermine, for han visste at Ronny ville få panikk, mens Hermine ville fnyse foraktelig. Ikke desto mindre hadde den nå vist seg to ganger, og begge gangene hadde nesten endt med en dødsulykke: Den første var han nesten blitt overkjørt av fnattbussen, den andre hadde han falt av sopelimen og femten meter ned. Skulle grimmen fortsette å hjemsøke ham til han virkelig døde? Måtte han se seg over skulderen etter beistet resten av sitt liv?

Og så var det desperantene. Harry ble helt kvalm og ydmyket hver gang han tenkte på dem. Alle sa at desperantene var fæle, men ingen andre datt sammen hver gang de kom i nærheten … Ingen andre hørte ekkoer i hodet av sine døende foreldre.

For Harry visste jo nå hvem det var som skrek. Han hadde hørt ordene hun skrek, hørt dem gang på gang i nattetimene i sykestua mens han lå våken og stirret på strimene av måneskinn i taket. Når desperantene kom i nærheten av ham, hørte han de siste sekundene av sin egen mors liv, hørte at hun prøvde å beskytte ham, Harry, fra Voldemort den store, hørte Voldemorts latter før han myrdet henne … Harry døste i rykk og napp, sank ned i drømmer som var fulle av klamme, råtnende hender og dødsredde bønner, våknet igjen med et sett, og hørte på ny lyden av sin mors stemme.

*

Det var en lettelse på mandag å komme tilbake til støyen og travelheten på skolen, hvor han fikk andre ting å tenke på, selv om det betydde at han måtte tåle hånsordene fra Draco Malfang. Malfang var nesten fra seg av begeistring over Griffings tap. Nå hadde han endelig fått av seg bandasjene og feiret sin nye fulle førlighet med å gjøre livaktige imitasjoner av Harry som falt av sopelimen. Malfang brukte også det meste av den neste eliksirtimen på å gjøre desperant-imitasjoner fra den andre enden av fangehullet. Til slutt sprakk Ronny og kylte et stort, sleipt krokodillehjerte på ham. Det traff ham midt i fjeset og fikk Slur til å ilegge Griffing femti poeng i bot.

«Hvis Slur skal ta flere timer i Forsvar mot svartekunster, legger jeg meg sjuk,» sa Ronny, da de gikk til Lupus' klasserom etter lunsj. «Sjekk hvem av dem som er der inne, Hermine.»

Hermine tittet i dørsprekken.

«Det er i orden!»

Professor Lupus var på jobben igjen. Og han så virkelig ut til å ha vært syk. Den gamle kutten hang enda løsere om ham, og han hadde mørke skygger under øynene, men likevel smilte han til klassen mens de satte seg på plassene sine. Og straks kom en eksplosjon av klager om hvordan Slur hadde oppført seg mens Lupus var syk.

«Det er ikke rettferdig, han var bare vikar, hvorfor skulle han gi oss lekser?»

«Vi vet vel ingenting om varulver –»

«– *To* ruller pergament!»

«Sa dere til professor Slur at vi ikke hadde hatt om dem ennå?» spurte Lupus og rynket litt på pannen.

Ny runde med snadring.

«Ja, men han sa vi lå så langt etter –»

«– Ville ikke høre på oss –»

«*To ruller pergament*!»

Det indignerte uttrykket i alle fjes fikk professor Lupus til å smile.

«Ta det med ro, jeg skal snakke med professor Slur. Dere behøver ikke skrive den stilen.»

«Å *nei*!» sa Hermine og så dypt skuffet ut. «Jeg er jo ferdig med den alt!»

Det ble en riktig spennende time. Professor Lupus hadde med seg en glasstank som inneholdt en lyktemann, et lite enbeint vesen som så ut som om han besto av små røykdotter, og temmelig skrøpelig og harmløs dessuten.

«Den lokker reisende ut i hengemyrer,» sa professor Lupus, og de noterte. «Dere ser lykta som dingler fra den ene hånden? Den hopper foran – folk følger lyset, og så –»

Lyktemannen kom med en ekkel, slubrende lyd mot glasset.

Da det ringte ut, samlet alle sammen sakene sine og satte kursen for døra, Harry òg, men –

«Vent litt, Harry,» ropte Lupus etter ham. «Jeg vil gjerne ha et ord med deg.»

Harry kom tilbake og ventet mens professoren dekket over lyktemanntanken med et tøystykke.

«Jeg hørte om kampen,» sa Lupus, mens han kom tilbake til kateteret og begynte å legge bøkene i dokumentmappa, «og det var leit med den sopelimen din. Er det noen mulighet for at den kan repareres?»

«Nei,» sa Harry. «Treet knuste den i småbiter.»

Lupus sukket.

«De plantet Prylepilen samme år som jeg kom til Galtvort. Folk pleide å more seg med å prøve å komme nær nok til å ta på stammen. Til slutt var

det en gutt som het David Dosmer som nesten mistet et øye, og da ble det forbud mot å komme i nærheten av den. En sopelime ville ikke hatt en sjanse.»

«Hørte De om desperantene òg?» klarte Harry å få fram.

Lupus skottet fort på ham.

«Ja, jeg gjorde det. Jeg tror ingen av oss har sett rektor Humlesnurr så sint som da. De er blitt stadig mer rastløse i det siste … rasende fordi han har nektet dem å komme inn på skoleområdet ... jeg går ut fra det var derfor du falt?»

«Ja,» sa Harry. Han nølte litt, men spørsmålet han bare *måtte* stille, brast ut av ham før han rakk å stanse det. «*Hvorfor*? Hvorfor virker de sånn på meg? Er det rett og slett at jeg –»

«Det har ingenting med svakhet å gjøre,» sa professor Lupus skarpt, som om han hadde lest Harrys tanker. «Desperantene virker sterkere på deg enn de andre fordi du har skrekkopplevelser bak deg som de ikke har.»

En vinterlig solstråle falt inn i klasserommet og lyste på professor Lupus' grå hår og rynkene i det unge ansiktet.

«Desperanter er blant de avskyeligste vesener som går omkring på denne jord. De flokker seg på de mørkeste, ekleste steder, de fryder seg over forråtnelse og fortvilelse, de suger all fred, håp og glede ut av lufta som omgir dem. Selv gomper føler dem når de er der, selv om de ikke kan se dem. Kommer du for nær en desperant, vil hver gode følelse du har, hvert gode minne, bli sugd ut av deg. Så sant den kan, vil den suge næring av deg helt til den har redusert deg til noe som likner den selv – noe sjelløst og ondt. Alt du har tilbake, er de *verste* minnene du har. Og det verste som har skjedd deg, Harry, kunne være nok til å få hvem som helst til å falle av sopelimen. Du har ingenting å skamme deg over.»

«Når de kommer nær meg, så –» Harry stirret på kateteret, og strupen snørte seg sammen, «så kan jeg høre Voldemort myrde moren min.»

Lupus gjorde en brå bevegelse med armen, som om han hadde tenkt å ta Harry i skulderen, men kom på bedre tanker. Det ble stille et øyeblikk. Så:

«Hvorfor måtte de absolutt komme til den kampen?» sa Harry bittert.

«De er i ferd med å bli sultne,» sa Lupus rolig og lukket mappa med et smell. «Humlesnurr vil ikke slippe dem inn på skolen, så tilgangen på menneskelige ofre har stoppet opp … Jeg tror rett og slett ikke de greide å motstå en så stor menneskemengde som der på rumpeldunkbanen. All opphisselsen … sterke følelser … det var det nærmeste de kommer et festmåltid.»

«Azkaban må være forferdelig,» mumlet Harry. Lupus nikket bistert.

«Festningen ligger på en ørliten øy, langt ute i havet, men de trenger ikke murer og vann for å holde på fangene sine. Ikke når de er fanget inni sitt eget hode og ikke kan tenke en eneste glad tanke. De fleste blir gale på bare noen uker.»

«Men Sirius Svaart rømte fra dem,» sa Harry langsomt. «Han kom seg unna …»

Dokumentmappa til Lupus gled ned fra kateteret, og han bøyde seg og tok den opp.

«Ja,» sa han og rettet seg opp igjen. «Svaart må ha funnet en måte å bekjempe dem på. Jeg trodde ikke det var mulig … Desperanter skal jo etter sigende suge en trollmann tom for alle hans evner, hvis han er omgitt av dem for lenge …»

«Men *De* fikk den desperanten på toget til å trekke seg unna,» sa Harry plutselig.

«Det finnes – visse forsvar mot dem,» sa Lupus. «Men på toget var det bare én desperant. Jo flere de er, jo vanskeligere blir de å stå imot.»

«Hva slags forsvar?» spurte Harry med det samme. «Kan De lære meg det?»

«Jeg skal ikke late som jeg er noen ekspert på å bekjempe desperanter, Harry – tvert imot …»

«Men hvis desperantene kommer til flere rumpeldunkkamper, er jeg nødt til å vite åssen jeg skal slåss mot dem –»

Lupus så ned i Harrys besluttsomme fjes. Han nølte; så sa han: «Vel … ja vel. Jeg skal prøve å hjelpe deg. Men det må vente til neste termin, er jeg redd. Jeg har masse jeg skal ha gjort før skoleferien. Det var en usedvanlig lite velvalgt tid å bli syk på.»

*

Løftet om anti-desperanttimer fra Lupus, tanken på at han kanskje aldri skulle behøve å høre morens død igjen, pluss det at Ravnklo nærmest jevnet Håsblås med jorda i rumpeldunkkampen dem imellom i november, gjorde Harry absolutt lysere til sinns. Griffing var ikke definitivt slått ut likevel, selv om de ikke hadde råd til å tape flere kamper. Qvist fikk tilbake sin maniske energi og tvang laget til å slite hardere enn noensinne i det kalde regnværet som varte til uti desember. Harry så ikke antydning til noen desperant inne på skoleområdet. Det virket som Humlesnurrs sinne holdt dem på plass ved portene.

To uker før juleferien lysnet plutselig himmelen til skinnende perlemorshvitt, og den sølete bakken viste seg en morgen dekket av glitrende frost. Inne i borgen begynte det å summe av juleforventning. Professor Pirrevimp, formularlæreren, hadde allerede pyntet klasserommet sitt med skimrende lys, som viste seg å være ekte, flagrende alfer. Elevene pratet fornøyd i vei om om sine planer for ferien. Både Ronny og Hermine hadde bestemt seg for å bli på Galtvort, og selv om Ronny sa det var fordi han ikke orket tanken på to uker sammen med Perry, og Hermine insisterte på at hun hadde masser å gjøre på biblioteket, lurte de ikke Harry; de gjorde det for å holde ham med selskap, og det var han meget glad for.

Til stor glede for alle andre enn Harry, skulle det bli en ny tur til Galtvang den aller siste helgen i høstterminen.

«Vi kan ordne all julehandlingen der!» sa Hermine. «Mamma og pappa vil sikkert elske den tanntrådtyggisen fra Honningslurp.»

Harry avfant seg med at han nok en gang kom til å bli den eneste tredjeklassingen som satt igjen på skolen, så han lånte et nummer av *Topp 10 sopelimer!* av Qvist og bestemte seg for å bruke den dagen til å lese seg opp på de ulike merkene. På rumpeldunktreninga hadde han nå ridd på en av skolelimene, en eldgammel Stjerneskudd, som var fryktelig treg og ustø; det var ikke tvil om at han trengte en ny som var hans egen.

Om morgenen den lørdagen de andre skulle til Galtvang, sa Harry adjø til Ronny og Hermine, som hadde pakket seg inn i kapper og skjerf, og gikk

alene opp marmortrappa igjen for å gå tilbake til Griffingtårnet. Utenfor vinduene hadde det begynt å snø, og borgen var uvant rolig og stille.

«Psst! Harry!»

Han snudde seg, halvveis i gangen i fjerde, og der myste Fred og Frank fram fra bakom en statue av en pukkelrygget, enøyd heks.

«Hva er det dere driver med?» spurte Harry nysgjerrig. «Hvorfor er dere ikke i Galtvang?»

«Vi kommer bare for å gi deg litt julestemning før vi går,» sa Fred med et hemmelighetsfullt blunk. «Bli med inn her …»

Han nikket mot et tomt klasserom til venstre for den enøyde statuen. Harry fulgte etter tvillingene inn. Frank lukket døra forsiktig, før han snudde seg mot Harry med et bredt smil.

«Vi har en forhånds-julegave til deg, Harry,» sa han.

Med en elegant gest trakk Fred fram noe under kappen og la det på en av pultene. Det var et stort, firkantet, svært slitt pergamentstykke, som det ikke sto noe som helst på. Harry stirret på det, med en sterk mistanke om at det var et av Fred og Franks vanlige morsomme påfunn.

«Hva skal det være, lissom?»

«Dette, Harry, er hemmeligheten bak vår suksess,» sa Frank og klappet kjærlig på pergamentet.

«Det gjør helt vondt å gi deg det,» sa Fred, «men vi bestemte oss i går kveld for at du trengte det mer enn oss.»

«Og forresten så kan vi det utenat,» sa Frank. «Nå kan du arve det. Vi trenger det ikke egentlig mer.»

«Og hva skal jeg med en bit gammelt pergament?» sa Harry.

«En bit gammalt pergament!» sa Fred og lukket øynene med en grimase som om Harry hadde fornærmet ham dødelig. «Forklar'n det, Frank.»

«Vel, Harry … da vi var førsteklassinger – unge, ubekymra, uskyldige –»

Harry snøftet. Han tvilte på om Fred og Frank noen gang hadde vært uskyldige.

«– OK da, mer uskyldige enn vi er nå – så havna vi i aldri så lite trøbbel med Nask.»

«Vi fyrte av en møkkbombe i gangen, og tenk, så ble'n litt ubeherska av en eller annen grunn –»

«Han dro oss med på kontoret og bynte å true med alt det vanlige –»

«– arrest –»

«– bukspretting –»

«– og så kunne vi ikke la være å legge merke til en skuff i et av arkivskapene hans hvor det sto *Konfiskert og livsfarlig*.»

«Ikke fortell meg at –» sa Harry og kunne ikke la være å flire.

«Vel, hva hadde *du* gjort?» sa Fred. «Frank ordna en avledningsmanøver med en ny møkkbombe, og jeg trakk opp skuffen og snappa – dette.»

«Det er'ke så fælt som det låter, skjønner du,» sa Frank. «Vi tror'ke at Nask hadde finni ut åssen det virka. Men han hadde nok mistanke om hva det var, ellers hadde'n vel ikke konfiskert det.»

«Men dere vet hvordan det virker, altså?»

«Å ja da,» sa Fred med et fett glis. «Denne lille skjønnheta her har lært oss mer enn alle lærera her på skolen til sammen.»

«Dere bare tuller med meg,» sa Harry og så på den lurvete, gamle pergamentbiten.

«Å, gjør vi det, nå?» sa Frank.

Han tok fram tryllestaven, slo lett på pergamentet og sa: «*Jeg sverger på tro og ære at jeg er ute på revestreker*.»

Og ikke før hadde han sagt det, før tynne blekklinjer begynte å spre seg som spindelvev utover fra det punktet tryllestaven hadde berørt. De møttes, de gikk på kryss og tvers, de nådde ut i alle hjørner av pergamentet; og så begynte det å springe ut ord langs overkanten, snirklete, grønne ord som kunngjorde følgende:

Luna, Ormsvans, Tasselabb & Horn
Leverandører av hjelpemidler for magiske ugagnskråker har den glede å presentere
UKRUTTKARTET

Det var et kart som viste hver detalj av Galtvort-borgen og nærmeste omgivelser. Men det virkelig fantastiske var de små blekkprikkene som beveget seg rundt på kartet, samtlige merket med et navn med ørsmå bokstaver. Harry bøyde seg forbløffet ned for å se. En liten prikk med tekst øverst i venstre hjørne viste ham at rektor Humlesnurr gikk fram og tilbake på golvet på kontoret sitt; en annen at vaktmesterens katt, Fru Hansen, lusket rundt i tredje etasje, mens poltergeisten Gnav for øyeblikket slo kollbøtter i troférommet. Og mens blikket hans fulgte de velkjente gangene fram og tilbake, la han merke til noe mer.

Kartet viste adskillige ganger han aldri hadde vært i. Og det så ut til at mange av dem førte –

«Strake veien til Galtvang,» sa Fred og fulgte en av dem med fingeren. «Det er sju i alt. Disse fire her –» han pekte dem ut, «vet Nask om; men vi er sikre på at vi er de eneste som vet om *disse*. Glem den bak speilet i femte. Vi brukte den til i fjor vinter, men så styrta'n sammen – helt blokkert. Og denne her tror vi ikke noen har brukt noen gang, for Prylepilen er planta rett over inngangen. Men denne, den fører rett til kjelleren i Honningslurp. Vi har brukt den massevis av ganger. Og som du kanskje har lagt merke til, er inngangen rett utenfor rommet her, gjennom pukkelen på den enøyde gamle kjerringa.»

«Luna, Ormsvans, Tasselabb & Horn,» sukket Frank og klappet overskriften på kartet. «Tenk så mye vi skylder dem.»

«Disse edle menn, som uten rist eller ro har slitt for å hjelpe nye generasjoner av lovbrytere,» sa Fred høytidelig.

«Men husk,» sa Frank praktisk, «du må viske det ut når du har brukt det –»

«– for ellers kan hvem som helst lese det,» advarte Fred.

«Bare slå på det en gang til og si: 'Ugagn utført!' og så blir kartet tomt igjen.»

«Ser deg i Honningslurp,» sa Frank og blunket.

Og så gikk de ut, mens de smilte meget fett og fornøyd.

Harry sto der og stirret på mirakelkartet. Han så den lille blekk-Fru Hansen ta til venstre og stanse og snuse på et eller annet på golvet. Hvis

Nask virkelig ikke visste om dette … og han behøvde ikke passere desperantene i det hele tatt …

Men allerede mens han sto der og boblet av opphisselse, kom noe herr Wiltersen en gang hadde sagt flytende opp i hukommelsen:

«*Aldri stol på noe som kan tenke sjøl, hvis ikke du kan se hvor det har gjort av hjernen sin.*»

Dette kartet var en av disse farlige magiske gjenstandene som herr Wiltersen hadde advart mot … *hjelpemidler for magiske ugagnskråker …* men han skulle jo bare bruke det for å komme seg til Galtvang, tenkte Harry, han hadde jo ikke tenkt å stjele noe eller angripe noen … og Fred og Frank hadde brukt det i årevis, uten at noe skrekkelig hadde skjedd …

Harry fulgte den hemmelige gangen til Galtvang med fingeren.

Og plutselig, som om han adlød en ordre, rullet han sammen kartet, stakk det inn i kutten og skyndte seg mot klasseromsdøra. Han åpnet den på klem. Det var ingen utenfor. Meget forsiktig listet han seg ut av rommet og smatt bakom statuen av den enøyde heksa.

Hva skulle til? Han trakk fram kartet igjen og så til sin forbløffelse at det var kommet en ny blekkfigur på det, merket '*Harry Potter*'. Denne figuren sto presis der den virkelige Harry sto, omtrent halvveis bortover gangen i fjerde. Harry gransket den omhyggelig. Det så ut som hans lille blekk-jeg slo på heksa med sin ørlille tryllestav. Harry fant fort fram sin og slo på statuen. Ingenting skjedde. Han kikket på kartet igjen. Verdens minste taleboble sto nå ut fra blekkfiguren. Det sto et ord i den: '*Fordektium*'.

«Fordektium!» hvisket Harry og slo lett på steinheksa igjen.

Øyeblikkelig åpnet pukkelen seg, så pass at en relativt tynn person kunne smyge seg inn. Harry skottet fort til begge sider av gangen. Så stakk han kartet inn på brystet igjen, heiste seg opp og inn i hullet med hodet først og skjøv fra.

Han skled et ganske godt stykke nedover noe som kjentes som en steinsklie, før han landet på kald, fuktig jord. Han kom seg på beina og så seg om. Det var bekmørkt. Han løftet tryllestaven og mumlet «*Lumos!*» og så at han sto i en svært trang, lav jordgang. Han tok opp kartet igjen, slo på det med stavtippen og mumlet: «Ugagn utført!» Kartet ble tomt med det

samme. Han brettet det forsiktig sammen, stakk det inn i kutten, og så, med et hjerte som banket fort av like deler opphisselse og engstelse, begynte han å gå.

Det var en svingende og buktende gang, som minnet mest om hiet til en kjempekanin. Harry skyndte seg bortover med tryllestaven foran seg og snublet nå og da over ujevnheter i golvet.

Det tok evigheter, men tanken på Honningslurp holdt motet oppe. Etter noe som føltes som en time, begynte gangen å gå oppover. Harry peste og gikk fortere; ansiktet glødet og føttene var frosne.

Ti minutter etter nådde han foten av en slitt steintrapp som forsvant ut av syne lenger oppover. Harry begynte oppstigningen og prøvde å unngå å lage en lyd. Hundre trinn, to hundre – han kom ut av tellingen, så bare sine egne føtter … og så, uten forvarsel, støtte hodet mot noe hardt.

Det virket som en luke. Harry sto der og masserte hodet og lyttet. Det var ikke en lyd å høre ovenfra. Uhyre langsomt løftet han luka og kikket over kanten.

Han var i en kjeller som var full av trekasser og esker. Han klatret opp av hullet og lukket luka – den gikk så fullstendig i ett med det støvete golvet at det var umulig å vite at den var der. Han listet seg nærmere tretrappa opp fra kjelleren. Nå kunne han tydelig høre stemmer, for ikke å snakke om klingringen av en bjelle og en dør som ble åpnet og lukket.

Harry sto og lurte på hva han nå skulle gjøre, da han plutselig hørte en dør bli åpnet mye nærmere; noen skulle ned kjellertrappa.

«Og hent en boks gelésnegler til, skatt; vi har nesten gått tom –» sa en kvinnestemme.

Et par føtter kom nedover trappa. Harry skvatt bakom en diger kasse og ventet på at føttene skulle passere. Han hørte mannen flytte på noen kasser ved veggen på den andre sida. Det var ikke sikkert han fikk flere sjanser –

Fort og stille smatt Harry fram fra gjemmestedet og løp opp trappa. Da han så seg tilbake, så han en diger rompe og en skinnende blank skalle som var halvt begravd i en eske. Harry nådde opp til døra øverst i trappa, gled ut gjennom den og sto plutselig bak disken i Honningslurp – han dukket, smøg seg sidelengs, og så kunne han rette seg opp.

Inne i Honningslurp var det så fullt av Galtvort-elever at ingen så to ganger på Harry. Han lirket seg gjennom trengselen og så seg om, og måtte kvele en latter da han plutselig så for seg uttrykket i Dudleifs grisefjes om han kunne ha sett hvor Harry var nå.

Der var hyller på hyller med de lekreste godterier du kunne sikle etter – krembløte nougatklumper, skimrende rosa kuber av kokos-is, tykke honningfargede toffeer, hundrevis av forskjellige slags sjokolader i prydelige rader. Der var en svær tønne med allsmakbønner og en annen med vrimleveps, de leviterende sorbetkulene Ronny hadde snakket om. Langs en annen vegg var det 'spesialeffekt'-godis: Sutles beste ballongtyggummi (som kunne fylle et rom med blåklokkefargede bobler som ikke sprakk på dagevis), de merkelige, flisete tanntrådtyggisene, ørsmå, svarte pepperpokkere («sprut ild for dine venner»), ismysser («hør tennene klapre og plapre»), myntekremer i paddeform («hopper naturtro i magen»), skjøre sukkerspinnpenner og eksploderende drops.

Harry trengte seg gjennom en skokk sjetteklassinger og fikk øye på et skilt i det borterste hjørnet av butikken («Uvanlige smaker»). Under det sto Ronny og Hermine og kikket på et brett med slikkepinner med blodsmak. Harry snek seg innpå dem bakfra.

«Uæhh, nei, klart ikke Harry vil ha disse – de er sikkert for vampyrer,» sa akkurat Hermine.

«Hva med disse, da?» sa Ronny og holdt en krukke med kakerlakris under nesa på henne.

«Ikke snakk om,» sa Harry.

Ronny mistet nesten krukka.

«*Harry!*» hvinte Hermine. «Hva gjør du her? Hvordan – hvordan har du –?»

«Jøsses!» sa Ronny og så dypt imponert ut. «Du har lært å immivere!»

«Klart jeg ikke har,» sa Harry. Han senket stemmen så ingen av sjetteklassingene skulle høre og fortalte dem om Ukruttkartet.

«Hvorfor ga'ke Fred og Frank det til meg?» sa Ronny krenket. «Jeg er jo broren deres!»

«Men Harry skal jo ikke beholde det!» sa Hermine, som om bare tanken var latterlig. «Han skal levere det til professor McSnurp, ikke sant, Harry?»

«Det skal jeg aldeles ikke!» sa Harry.

«Er du helt klin kokos?» sa Ronny og satte store øyne mot Hermine. «Levere inn noe så femenalt?»

«Hvis jeg leverte det, måtte jeg jo si hvor jeg hadde fått det! Og da får Nask vite at Fred og Frank rappa det!»

«Men hva med Sirius Svaart?» hvislet Hermine. «Tenk om han bruker en av gangene på det kartet til å komme seg inn i borgen! Lærerne er nødt til å få vite det!»

«Han kan ikke bruke noen av gangene,» sa Harry fort. «Det er sju hemmelige ganger på kartet, hva? Fred og Frank regner med at Nask vet om fire av dem alt. Og de andre tre – én har styrtet sammen, så der kommer ingen inn. Prylepilen er plantet over inngangen til den andre, så der kommer ingen ut. Og den jeg akkurat brukte – vel, det er veldig vanskelig å se inngangen til den nede i kjelleren, så hvis han ikke *vet* at den er der –»

Harry nølte. Hva om Svaart faktisk visste at gangen var der? Men Ronny kremtet plutselig betydningsfullt og pekte på et oppslag på innsida av inngangsdøra til butikken.

MELDING FRA MAGIDEPARTEMENTET

Vi gjør våre kunder oppmerksom på at gatene i Galtvang blir patruljert av desperanter hver kveld etter solnedgang. Dette tiltaket, som er iverksatt av hensyn til Galtvang-inn-byggernes egen sikkerhet, gjelder inntil videre og vil bli innstilt straks Sirius Svaart blir tatt i forvaring. Det er derfor tilrådelig at De gjør Dem ferdig med handlingen i god tid før solnedgang.

God jul!

«Ser dere?» sa Ronny lavt. «Jeg sku’ likt å se Svaart prøve å bryte seg inn i Honningslurp mens hele landsbyen kryr av desperanter. Og forresten, Hermine, så hadde vel de som eier butikken hørt at det var innbrudd, ikke sant? De bor jo i andre etasje her!»

«Jo, men – men –» Det virket som Hermine anstrengte seg for å finne flere problemer. «Men uansett, så skulle ikke Harry vært her i Galtvang, han har jo ikke skjema med underskrift! Gjett om han får bråk hvis noen oppdager det! Og det er ikke solnedgang ennå heller – hva om Sirius Svaart dukker opp i dag? Nå?»

«Da sku'n fått problemer med å finne Harry i det der,» sa Ronny og nikket ut gjennom de smårutete vinduene på snøen som hvirvlet utenfor. «Gi deg nå, Hermine, det er jo jul, og Harry har vel fortjent å ha det litt hyggelig.»

Hermine bet seg i leppa og så ytterst bekymret ut.

«Har du tenkt å melde meg?» sa Harry og flirte.

«Å – så klart ikke – men alvorlig talt, Harry –»

«Har du sett vrimlevepsene, Harry?» sa Ronny, grep tak i ham og trakk ham med seg bort til tønna. «Og gelésneglene? Og syreskuddene? Fred ga meg en sånn da jeg var sju – den svei høl rett igjennom hele tunga. Jeg husker at muttern ga'n en omgang med sopelimen etterpå.» Ronny stirret dystert ned i syreskuddesken. «Tror du Fred tar en bit kakerlakris hvis jeg sier at det er peanøtter?»

Da Ronny og Hermine hadde betalt for alle godteriene sine, gikk alle tre ut av Honningslurp og ut i snøstormen.

Galtvang så ut som et julekort. Alle de små stråtekte husene og butikkene var dekket av et tykt lag nysnø, det hang kristtornkranser på dørene og rader med hekselys i trærne.

Harry skalv. I motsetning til de andre to hadde han ikke kappe. De gikk bortover gata og bøyde hodet mot vinden, mens Ronny og Hermine ropte gjennom skjerfet:

«Der er postkontoret –»

«Zonko ligger der borte –»

«Vi kunne gå bort til Hylehuset –»

«Hei, dere,» sa Ronny med klaprende tenner, «skal vi ikke gå og ta en smørterøl på *Tre sopelimer*?»

Det var Harry mer enn villig til; for vinden skar og hendene var stivfrosne, så de gikk over veien, og noen minutter etter kom de inn på det

lille vertshuset.

Der inne var det utrolig fullt, støyende, varmt og røykfylt. En kvinne med pent fjes og påfallende kurver serverte en gjeng bråkete heksemestere borte ved bardisken.

«Det er madam Rosmerta,» sa Ronny. «Skal jeg gå og hente noe å drikke?» sa han og ble litt rød.

Harry og Hermine banet seg vei til et lite, ledig bord bakerst i baren, mellom vinduet og et staselig juletre ved peisen. Fem minutter etter kom Ronny bærende på tre skummende krus med varmt smørterøl.

«God jul!» sa han fornøyd og løftet begeret.

Harry tømte en god del av sitt. Det var det deiligste han noen gang hadde smakt; det var som om det varmet opp hver tøddel innenfra.

Et plutselig vindpust rusket ham i håret. Noen hadde åpnet døra til *Tre sopelimer* igjen. Harry kikket over kanten av kruset og satte drikken i halsen.

Professor McSnurp og professor Pirrevimp hadde akkurat kommet inn i baren i en hvirvel av snøfnugg. Rett bak dem kom Gygrid, i ivrig samtale med en lubben mann i limegrønn bowlerhatt og nålestripet kappe: Kornelius Bloeuf, statsråd i Magidepartementet.

I neste sekund hadde både Ronny og Hermine slått hendene på hodet til Harry og dyttet ham ned av krakken og under bordet. Der satt Harry med sitt tomme krus, ute av syne, men dryppende av smørterøl, og så føttene til lærerne og Bloeuf gå mot bardisken, stanse, snu og komme rett mot ham.

Etsteds over ham hvisket Hermine: «*Mobiliflorabus*!»

Juletreet bortenfor bordet deres løftet seg noen centimeter fra golvet, drev sidelengs og landet med et mykt dunk rett foran bordet, så de ble skjult. Harry myste ut gjennom de nederste greinene og så fire stoler bli trukket ut fra bordet ved sida av dem, og så hørte han grynt og sukk idet lærerne og ministeren satte seg.

Det neste han så, var et nytt par føtter, disse iført høyhælte sko i glitrende turkis, og han hørte en kvinnestemme:

«En liten fiolvann –»

«Til meg,» sa professor McSnurps stemme.

«Fire halvlitere mjødgløgg –»

«Takk, Rosmerta,» sa Gygrid.

«En kirsebærsaft og soda med is og parasoll –»

«Mmmm!» sa professor Pirrevimp og smattet.

«Så da er det De som skal ha ripsrommen, da, minister?»

«Mange takk, kjære Rosmerta,» sa Bloeufs stemme. «Virkelig hyggelig å se deg igjen, må jeg si. Har du lyst på en selv? Du er velkommen til å sitte hos oss …»

«Vel, takk som byr, minister.»

Harry så de glitrende hælene marsjere bort og komme tilbake igjen. Hjertet hamret ubehagelig helt oppe i halsen. Hvorfor hadde det ikke falt ham inn at dette var terminens siste helg for lærerne også? Og hvor lenge hadde de tenkt å sitte her? Han måtte ha tid til å snike seg inn gjennom Honningslurp hvis han skulle tilbake til skolen igjen … Det rykket nervøst i beinet til Hermine foran nesa på ham.

«Så hva bringer den karen hit ut på landsbygda, minister?» sa madam Rosmertas stemme.

Harry så at nederdelen av Bloeufs tykke kropp vred seg på stolen, som om han så etter mulige tyvlyttere. Så sa han med lav stemme: «Hva annet enn Sirius Svaart, kjære deg? Du har vel sikkert hørt hva som hendte oppe på skolen allehelgensaften?»

«Jo, jeg hørte noen rykter, ja,» innrømmet madam Rosmerta.

«Har du fortalt det til hele puben, Gygrid?» sa professor McSnurp oppgitt.

«Tror De Svaart er her i traktene fremdeles, minister?» hvisket madam Rosmerta.

«Jeg er sikker på at han er det,» sa Bloeuf kort.

«De vet at desperantene har ransaket vertshuset her to ganger?» sa madam Rosmerta en anelse spisst. «Skremt vekk alle gjestene … ikke særlig bra for forretningen, minister.»

«Kjære Rosmerta, jeg liker dem ikke noe bedre enn deg,» sa Bloeuf brydd. «En nødvendig forholdsregel … beklagelig, men slik er det … Jeg

har akkurat møtt noen av dem. De er rasende på Humlesnurr – han vil ikke slippe dem inn på skoleområdet.»

«Det skulle bare mangle,» sa professor McSnurp skarpt. «Hvordan skulle vi klare å undervise med de vederstyggelighetene flaksende rundt?»

«Hør, hør!» pep ørlille professor Pirrevimp; føttene hans dinglet nesten en halvmeter over golvet.

«Men de er altså her for å beskytte dere mot noe langt verre, da,» innvendte Bloeuf. «Vi vet alle hva Svaart er i stand til.»

«Vet De hva, jeg har fremdeles vanskelig for å tro det,» sa madam Rosmerta tankefullt. «Det er mange som kunne gått over til svartsida, men Sirius Svaart var den siste jeg ville trodd det om … jeg mener, jeg husker ham fra da han var guttunge på Galtvort. Hvis noen hadde sagt til meg da hva det skulle bli av ham, hadde jeg sagt at de hadde fått for mye mjød.»

«Du vet ikke halvparten engang, Rosmerta,» sa Bloeuf bryskt. «Det verste han gjorde er det ikke mange som vet.»

«Det verste?» sa madam Rosmerta, med nysgjerrighet i hvert ord. «De mener, verre enn å myrde alle de menneskene?»

«Det skal være visst,» sa Bloeuf.

«Det kan ikke være sant. Hva skulle være verre enn det?»

«Du sier du husker ham fra Galtvort, Rosmerta,» mumlet professor McSnurp. «Husker du hvem hans beste venn var?»

«Ja visst,» sa madam Rosmerta med en liten latter. «Du kunne jo knapt se den ene uten den andre. Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg hadde dem her inne – å, jeg skal si de kunne få meg til å le. Jo, de var litt av et dobbeltnummer, Sirius Svaart og Jakob Potter!»

Harry mistet kruset sitt med et solid *klank*. Ronny sparket til ham.

«Nettopp,» sa professor McSnurp. «Svaart og Potter. Anførere for sin egen lille gjeng. Begge to meget gløgge, naturligvis – usedvanlig gløgge, faktisk – men jeg tror neppe vi noen gang har hatt et verre par bråkmakere –»

«Jeg veit ikke, jeg,» klukklo Gygrid. «Fred og Frank Wiltersen kunne nok ha gitt dem skarp konkransje.»

«En skulle trodd at Svaart og Potter også var tvillinger!» innskjøt professor Pirrevimp. «Uadskillelige!»

«Visst var de det,» sa Bloeuf. «Potter stolte mer på Svaart enn på noen andre av vennene sine. Og det endret seg ikke da de sluttet på skolen. Svaart var forlover da Jakob giftet seg med Lilly. Og siden ble han gudfar for Harry. Harry aner jo ingenting om dette, selvsagt. Dere kan tenke dere hvor vondt det ville gjøre ham.»

«Fordi Svaart viste seg å stå i ledtog med Han-du-vet?» hvisket madam Rosmerta.

«Enda verre enn som så …» Bloeuf senket stemmen og fortsatte med en slags lav romling. «Ikke mange vet at Potterne var klar over at Han-du-vet var ute etter dem. Humlesnurr motarbeidet jo utrettelig Han-du-vet og hadde mange nyttige spioner. En av dem tipset ham, og han varslet Jakob og Lilly med det samme og rådde dem til å gå i dekning. Men det var selvsagt ikke så enkelt å gjemme seg for Han-du-vet. Humlesnurr sa at Fidelius-formelen var den beste sjansen de hadde.»

«Hvordan virker den?» spurte madam Rosmerta med åndeløs interesse. Professor Pirrevimp kremtet.

«Det er en forferdelig intrikat heksekunst,» sa han hviskende, «som innebærer at en hemmelighet på magisk vis blir gjemt inni en bestemt, levende sjel. Opplysningen blir altså bevart inni den betrodde personen, den såkalte lønndomsholderen, og er deretter umulig å avsløre – om da ikke lønndomsholderen selv røper den, selvsagt. Så lenge lønndomsholderen ikke sa noe, kunne Han-du-vet ransake hele landsbyen hvor Lilly og Jakob bodde i årevis uten å finne dem, ikke engang om han presset nesa mot stuevinduet deres!»

«Så Svaart var Potternes lønndomsholder, altså?» hvisket madam Rosmerta.

«Ja, selvfølgelig,» sa professor McSnurp. «Jakob Potter fortalte Humlesnurr at Svaart heller ville dø enn å røpe hvor de var, at Svaart planla å gå i dekning selv … Men Humlesnurr var likevel bekymret. Jeg husker han tilbød seg å være lønndomsholder for Potterne selv.»

«Han hadde mistanke til Svaart!» gispet madam Rosmerta.

«Han var sikker på at *noen* som sto Potterne nær, hadde røpet mye om dem til Han-du-vet,» sa professor McSnurp mørkt. «Han hadde faktisk lenge hatt mistanke om at noen på vår side var en forræder, som regelmessig fôret Han-du-vet med opplysninger.»

«Men likevel ville Jakob Potter bruke Svaart?»

«Ja, dessverre,» sa Bloeuf tungt. «Og så, knapt en uke etter at de brukte Fidelius-formelen –»

«Så svek Svaart dem?» sa madam Rosmerta nesten uhørlig.

«Det skal være visst. Svaart var lei av dobbeltagent-rollen, han var klar til å gå åpent ut med støtte til Han-du-vet, og det ser ut til at tidspunktet han hadde valgt seg til det, var Potternes død. Men som vi alle vet, møtte Han-du-vet sin undergang i lille Harry Potter. Ribbet for kraft, fryktelig svekket, måtte han bare rømme. Og da havnet jo Svaart i en vanskelig klemme. Han hadde avslørt seg som forræder i samme øyeblikk som hans herre hadde lidd nederlag. Dermed hadde han ikke annet valg enn å rømme –»

«Skitne, stinkende judas!» sa Gygrid, så høyt at halve baren holdt munn.

«Ssjjj!» sa professor McSnurp.

«Jeg møtte'n!» knurret Gygrid. «Jeg må ha vært sistemann som så'n før'n drefte alle dem folka! Det var meg som redda Harry fra huset til Lilly og Jakob etter at dem blei myrda! Fikk dratt'n fram fra ruinene, stakkars liten, med et digert sår i panna, og foreldra hanses daue og alt … og det var da Sirius Svaart dukka opp, på den flygendes motorsykkeln han støtt kjørte rundt på. Det ramla meg'ke inn å'n hadde der å gjøra. Jeg ante vel ikke at'n hadde vært lønndomsholderen til Lilly og Jakob. Jeg trudde bare'n hadde fått høra om overfallet til Han-du-veit og kom for å se om det var noe'n kunne gjøra. Helt kvit og skjælven var'n. Og veit dere å jeg gjorde? JEG *TRØSTA* DEN MORDER-JUDASEN!» brølte Gygrid.

«Vær så *vennlig*, Gygrid!» sa professor McSnurp. «Senk stemmen!»

«Åssen sku' *jeg* visst at det ikke var det med Lilly og Jakob han var oppskaka for? Det var Han-du-veit'n tenkte på! Og så sa'n: 'Gi Harry til meg, Gygrid, jeg er gudfaren hanses, jeg skal passe på'n –' Ha! Men jeg hadde fått min ingstruks av Humlesnurr, så jeg sa nei, Humlesnurr hadde sagt at Harry sku' til onkeln og tanta si. Svaart krangla på det, men til slutt

så ga'n seg da. Sa jeg kunne ta motorsykkeln hanses og kjøre Harry dit'n skulle. 'Jeg kommer ikke til å trenge'n mer,' sa'n.

Jeg burte jo skjønt at det var noe lureri på gang da. Han elska jo den motorsykkeln, så åfor sku'n lissom gi'n til meg? Men poenget var så klart at'n var for lett å spore opp. Humlesnurr visste at'n hadde vært lønndomsholder for Potterne. Svaart visste at'n var nødt til å rømme den natta, visste at det bare var spørsmål om tid før Departementet kom etter'n.

Men *å om jeg hadde gitt Harry til'n*, å da? Jeg vedder på at'n hadde slengt'n ta sykkeln langt til havs. Sønnen til hanses egen bestevenn! Men når en trollmann først går over til svartsida, bryr'n seg'ke mer om noen eller noe …»

Det ble lenge stille da Gygrid var ferdig med historien sin. Så sa madam Rosmerta med en viss tilfredshet: «Men han greide jo ikke å rømme, da, heldigvis. Magidepartementet fakket ham dagen etter!»

«Akk, om vi bare hadde det,» sa Bloeuf bittert. «Men det var ikke vi som fant ham. Det var lille Petter Pittelpytt – en annen av Potternes venner. Han var vel fra seg av av sorg, sikkert, og siden han visste at Svaart hadde vært Potternes lønndomsholder, tok han opp jakten selv.»

«Pittelpytt … den tykke lille gutten som alltid hang etter dem på Galtvort?» spurte madam Rosmerta.

«Svaart og Potter var hans helter,» sa professor McSnurp. «Han dyrket dem. Talentmessig var han aldri i nærheten av deres klasse. Jeg var ofte nokså skarp mot ham. Dere kan jo tenke dere hvordan jeg – hvordan jeg angrer på det nå …» Hun lød som om hun var blitt bråforkjølet.

«Så, så, Minerva,» sa Bloeuf vennlig, «Pittelpytt døde en heltedød. Øyenvitner – gomper, da selvsagt; vi slettet minnene deres etterpå – fortalte hvordan Pittelpytt endelig fanget Svaart. De sier han hikstet: 'Lilly og Jakob, Sirius! Hvordan kunne du!' idet han trakk tryllestaven. Men Svaart var jo raskere, naturligvis. Blåste Pittelpytt i fillebiter …»

Professor McSnurp pusset nesa og sa med tykk stemme: «Dumme gutt … idiotiske gutt … alltid håpløs i dueller … burde overlatt det til Departementet …»

«Jeg skal bare si dere at hvis at *jeg* hadde fått kloa i Svaart førenn lille Pittelpytt, så hadde jeg'ke tutla rundt med noen tryllestav, nei – jeg hadde rivi'n – i – fille – biter!» knurret Gygrid.

«Du vet ikke hva du snakker om, Gygrid!» sa Bloeuf skarpt. «De eneste som hadde hatt en sjanse mot Svaart når han ble trengt opp i et hjørne, var rutinerte stavskyttere fra Magipolitiets terrorpatrulje. Jeg var statssekretær med ansvar for Avdelingen for magiske katastrofer på den tida, og jeg var en av de første som kom til åstedet etter at Svaart hadde myrdet alle de menneskene. Jeg – jeg kommer aldri til å glemme det. Jeg drømmer om det iblant fremdeles. Det var et krater midt i gata, så dypt at det hadde sprengt til og med kloakkrørene. Lik overalt. Gomper som skrek. Og der sto Svaart og *lo*, med restene av Pittelpytt foran seg … en bylt blodflekkete klær og noen – noen biter –»

Bloeufs stemme tidde brått. Det neste de hørte, var lyden av fem neser som ble pusset.

«Vel, Rosmerta, der har du det hele,» sa Bloeuf med tykk stemme. «Svaart ble tatt hånd om av tjue mann fra terrorpatruljen, og Pittelpytt ble tildelt Merlinordenen av 1. klasse, som forhåpentlig var en liten trøst for hans stakkars mor. Og Svaart har vært i Azkaban siden.»

Madam Rosmerta trakk pusten dypt.

«Er det sant at han er gal, minister?»

«Jeg skulle ønske jeg kunne si at han var det,» sa Bloeuf langsomt. «Jeg tror nok sikkert at hans herres nederlag gjorde ham sinnsforvirret en tid. Mordet på Pittelpytt og alle de gompene – bare en desperat mann kunne ha gjort noe så grusomt … meningsløst. Men jeg møtte Svaart sist jeg var i Azkaban. De fleste av fangene der sitter jo og mumler for seg selv i mørket, de har ikke forstand igjen … så det sjokkerte meg hvor *normal* Svaart virket. Han snakket helt fornuftig med meg. Det var nifst, faktisk. En skulle trodd at han bare satt der og kjedet seg – spurte om jeg var ferdig med avisen, så kald som bare det, sa han savnet kryssordet. Ja, jeg ble overrasket over hvor liten virkning desperantene øyensynlig hadde hatt på ham – og han var en av de best bevoktede der, skal jeg si dere, med desperanter utenfor døra dag og natt.»

«Men *hvorfor* tror De han rømte? Hva vil han?» spurte madam Rosmerta. «Herregud, minister, han er vel ikke ute etter å slutte seg til Han-du-vet igjen?»

«Jeg skulle vel tro at det er hans – æh – endelige mål,» sa Bloeuf unnvikende. «Men vi håper jo å fange ham lenge før den tid. Jeg må virkelig si at Han-du-vet, alene og venneløs, er én ting … men om han fikk tilbake sin mest betrodde tjener … da grøsser det i meg ved tanken på hvor fort han kunne vinne makt igjen …»

Det kom et lite *klink* av glass mot tre. Noen hadde satt fra seg glasset sitt.

«Kornelius, hvis du skal spise middag med rektor, er det best vi kommer oss tilbake til borgen,» sa professor McSnurp.

Snart bar føttene foran Harry sine eieres vekt igjen, kappefliker svingte for øynene på ham, og madam Rosmertas glitrende hæler forsvant bakom bardisken. Døra til *Tre sopelimer* gikk opp, det kom en ny snøhvirvel, og lærerne var borte.

«Harry?»

Hodene til Ronny og Hermine kom til syne under bordet. Begge stirret på ham. Ingen av dem sa et ord.

KAPITTEL ELLEVE

LYNKILEN

Harry hadde ingen klar forestilling om hvordan han kom seg tilbake, inn i Honningslurp igjen, gjennom tunnelen og inn i borgen. Det var som om tilbaketuren ikke hadde tatt noen tid i det hele tatt, som om han ikke enset hva han gjorde, fordi hodet hamret av samtalen han nettopp hadde hørt.

Hvorfor hadde ingen fortalt ham dette? Humlesnurr, Gygrid, herr Wiltersen, Kornelius Bloeuf – hvorfor hadde ingen noensinne nevnt at Harrys foreldre hadde dødd fordi deres beste venn hadde sveket dem?

Ronny og Hermine holdt nervøst øye med Harry gjennom hele middagen, men våget ikke å snakke om det de hadde overhørt, for Perry satt like ved. Da de gikk opp igjen til det stappfulle oppholdsrommet, oppdaget de at Fred og Frank i et anfall av før-feriehumør hadde fyrt av et halvt dusin møkkbomber. Harry hadde ikke lyst til å bli utspurt av tvillingene om han hadde kommet seg til Galtvang, så han snek seg stille opp på den tomme sovesalen og gikk rett til skapet ved sida av senga. Han skjøv bøkene til side og fant fort det han lette etter – det lærinnbundne fotoalbumet Gygrid hadde gitt ham to år før, som var fullt av tryllebilder av moren og faren hans. Han satte seg på senga, trakk forhenget for og begynte å bla og bla, helt til …

Han stoppet ved et bilde av foreldrenes bryllupsdag. Der vinket faren strålende opp til ham; det svarte håret som Harry hadde arvet, strittet til alle kanter. Der sto moren, lysende av lykke, arm i arm med faren. Og der … det måtte være ham. Forloveren deres – Harry hadde aldri skjenket ham en tanke før.

Om han ikke hadde visst hvem det var, ville han aldri gjettet at mannen på det gamle fotoet var Svaart. Ansiktet var ikke innsunket og voksaktig, men vakkert og fullt av latter. Hadde han allerede arbeidet for Voldemort da dette bildet ble tatt? Planla han allerede mordet på de to ved sida av ham? Ante det ham at det ventet ham tolv år i Azkaban, tolv år som skulle gjøre ham ugjenkjennelig?

Men desperantene virker ikke på ham, tenkte Harry og stirret inn i det fine, leende ansiktet. *Han behøver ikke høre moren min skrike hvis de kommer for nær –*

Harry smelte igjen albumet, stappet det tilbake i skapet, tok av seg kutten og brillene og krøp i seng. Først sjekket han at sengeforhengene virkelig skjulte ham for alle blikk.

Sovesalsdøra gikk opp.

«Harry?» sa Ronnys stemme usikkert.

Men Harry lå helt stille og lot som han sov. Da han hørte Ronny gå igjen, rullet han seg over på ryggen med vidåpne øyne.

Et hat han aldri hadde følt maken til, sitret gjennom årene hans som gift. Gjennom mørket kunne han se Svaart le mot ham, som om noen hadde limt albumbildet over øynene hans. Og som om noen viste en film for ham, så han Sirius Svaart sprenge Petter Pittelpytt (som minnet om Nilus Langballe) i tusen biter. Han kunne høre (skjønt han ikke ante hvordan stemmen til Svaart lød) en lav, opphisset mumling: «Det har skjedd, herre … Potterne har gjort meg til sin lønndomsholder …» Og så kom en annen stemme. Den lo skjærende, den samme latteren Harry hørte inni hodet hver gang desperantene kom i nærheten av ham …

*

«Harry, du – du ser helt jævlig ut.»

Harry hadde ikke sovnet før daggry. Da han våknet, var sovesalen tom. Han kledde på seg og gikk ned vindeltrappa til et oppholdsrom som var aldeles tomt, bortsett fra Ronny, som spiste en peppermyntepadde og

masserte seg på magen, samt Hermine, som hadde spredd leksebøker utover tre hele bord.

«Hvor er alle sammen?» spurte Harry.

«Dratt, vel! Det er den første feriedagen, har du glemt det?» sa Ronny og gransket Harry inngående. «Det er nesten lunsj; jeg hadde tenkt å gå opp og vekke deg om et øyeblikk.»

Harry sank ned i en stol ved peisen. Snøen falt fremdeles utenfor vinduene. Skeivskank hadde lagt seg ut foran ilden som et stort, oransje golvteppe.

«Du ser slett ikke bra ut, det er sant,» sa Hermine og så ham bekymret inn i ansiktet.

«Jeg er OK,» sa Harry.

«Du, Harry,» sa Hermine og vekslet et blikk med Ronny, «det er klart du må ha det ordentlig fælt for det vi hørte i går. Men altså, du må ikke finne på å gå bort og gjøre noe dumt for det.»

«Hva da, for eksempel?» sa Harry.

«For eksempel å ta opp jakta på Svaart,» sa Ronny skarpt.

Harry kunne høre at de hadde øvd på denne samtalen mens han sov. Han sa ikke noe.

«Du gjør ikke det, vel, Harry?» sa Hermine.

«For Svaart er'ke verdt å dø for,» sa Ronny.

Harry så på dem. Hadde de ikke skjønt noe som helst?

«Vet dere hva jeg ser og hører hver gang en desperant kommer for nær meg?» Ronny og Hermine ristet på hodet og så ut som de ventet det verste. «Jeg hører moren min skrike og bønnfalle Voldemort. Og hvis dere hadde hørt moren deres skrike sånn, sekundet før hun ble drept, hadde dere nok ikke glemt det så fort. Og hvis dere fant ut at en som liksom skulle være en venn, svek henne og slapp Voldemort løs på henne –»

«Det er ingenting du kan gjøre!» sa Hermine og så nedtrykt ut. «Desperantene kommer til å fakke Svaart og ta ham med tilbake til Azkaban og – og det har han godt av!»

«Du hørte hva Bloeuf sa. Azkaban virker ikke på Svaart sånn som på normale mennesker. Det er ingen straff for ham, som det er for andre.»

«Hva er det du vil si?» sa Ronny, som så meget anspent ut. «Vil du – vil du drepe Svaart eller noe?»

«Ikke vær dum,» sa Hermine med noe som liknet panikk. «Så klart ikke Harry vil drepe noen, vil du vel, Harry?»

Harry svarte ikke nå heller. Han visste ikke hva han ville. Det eneste han visste, var at tanken på ikke å gjøre noe som helst, mens Svaart var på frifot, var nesten mer enn han kunne bære.

«Malfang vet det,» sa han plutselig. «Husker dere hva han sa til meg i eliksirtimen? 'Hadde det vært meg, ville jeg jagd ham selv … jeg ville hatt hevn.'»

«Har du tenkt å følge Malfangs råd og ikke vårt?» sa Ronny innett. «Hør her … vet du hva mora til Pittelpytt fikk igjen, etter at Svaart var ferdig med'n? Fattern fortalte meg det: Merlinordenen av 1. klasse og en av fingra hans i en eske. Det var den største biten av'n de fant. Svaart er en gærning, Harry, han er farlig –»

«Det må være faren til Malfang som har fortalt ham det,» sa Harry og overhørte Ronny. «Han var helt inne i Voldemorts indre krets –»

«*Si Han-du-vet, kan du være så snill?*» avbrøt Ronny sint.

«– så Malfangene visste opplagt at Svaart arbeidet for Voldemort –»

«– Og Malfang blir kisteglad hvis du òg blir blåst til himmels, sånn som Pittelpytt! Bruk vettet; Malfang håper bare at du skal bli drept før han må spille mot deg i rumpeldunk.»

«Harry, *vær så snill*,» sa Hermine, og nå glitret øynene hennes av tårer, «vær så snill å være fornuftig. Svaart gjorde noe skrekkelig, noe forferdelig, men i-ikke sett deg selv i fare – det er jo akkurat det Svaart vil … å, Harry, du spiller jo rett opp til Svaart hvis du går på jakt etter ham. Moren og faren din ville vel ikke at du skulle bli drept? De ville helt sikkert ikke at du skulle prøve å finne Svaart!»

«Hva de ville, får jeg aldri vite, for takket være Svaart, har jeg aldri snakket med dem,» sa Harry kort.

Det ble en pause. Skeivskank strakte seg velbehagelig og spilte med klørne. Lomma til Ronny skalv.

«Hei,» sa Ronny, som tydelig ville skifte samtaleemne, «det er ferie, jo! Skal vi – ja, kom, så går vi ned og hilser på Gygrid. Han har vi'ke besøkt på aldri så lenge!»

«Nei,» sa Hermine fort. «Harry skal jo ikke gå utenfor borgen, Ronny –»

«Jo, vi går,» sa Harry og satte seg opp; «så kan jeg spørre hvorfor han aldri har nevnt Svaart når han fortalte om foreldrene mine!»

Ytterligere snakk om Svaart var åpenbart ikke det Ronny hadde hatt i tankene.

«Eller kanskje vi skulle spille sjakk?» sa han fort, «eller klysekuler? Settet til Perry ligger igj–»

«Nei, vi går til Gygrid,» sa Harry bestemt.

Så de hentet kappene på sovesalene og gikk ut av portretthullet. («Statt op til Kamp, I skabbede Kiøtere!»), ned gjennom den tomme borgen og ut av eikedørene.

De trasket langsomt nedover plenene og lagde en grunn grøft i den glitrende puddersnøen, så sokkene og kappefaldene ble gjennomvåte og iskalde. Den forbudte skogen så ut som noen hadde kastet en fortryllelse over den, hvert tre var pudret med sølv; og Gygrids hytte så ut som en kake med glasur på.

Ronny banket, men ingen svarte.

«Han er vel ikke ute?» sa Hermine, som skalv under kappen.

Ronny la øret mot døra.

«Det er en rar lyd,» sa han. «Hør – er det Hogg?»

Harry og Hermine la også ørene mot døra. Inne fra kom en serie lave, pulserende stønn.

«Tror dere vi burde gå og hente noen?» sa Ronny nervøst.

«Gygrid!» ropte Harry og hamret på døra. «Gygrid, er du der inne?»

De hørte lyden av tunge skritt, og så gikk døra knirkende opp. Der sto Gygrid med røde, hovne øyne og tårene dryppende nedover brystet på lærvesten.

«Dere har hørt det!» bæljet han, og så kastet han seg om halsen på Harry.

Ettersom Gygrid var dobbelt så stor som en vanlig mann, var dette ikke bare bare. Harry holdt på å synke sammen under vekta og måtte reddes av

Ronny og Hermine, som grep hver sin av armene til Gygrid og fikk buksert ham inn i hytta igjen, med Harry til hjelp. Gygrid gikk med på å bli geleidet bort til en stol, og der falt han fram over bordet og hikstet hjerteskjærende, med et ansikt som glinset av tårene som rant ned i det flokete skjegget.

«Gygrid, hva *er* det?» sa Hermine forskrekket.

Harry fikk øye på et offisielt utseende brev som lå brettet ut på bordet.

«Hva er dette, Gygrid?»

Gygrids hikst tiltok til dobbelt styrke, men han skjøv brevet bort til Harry, som plukket det opp og leste høyt:

Kjære hr. Gygrid,

Vedrørende vår granskning av et hippogriff-angrep på en elev i Deres klasse, har vi godtatt rektor Humlesnurrs forsikring om at De er uten ansvar for den beklagelige hendelsen.

«Men da er jo det i orden, da, Gygrid!» sa Ronny og klappet Gygrid på skulderen. Men Gygrid fortsatte å hulke og viftet med en av de svære luffene for å få Harry til å lese videre.

Vi må imidlertid uttrykke vår bekymring for angjeldende hippogriff. Vi har besluttet å gi hr. Lucifus Malfang medhold i hans offisielle klage, og saken vil derfor bli framlagt for Komiteen for avliving av farlige vesener. Høringen ville finne sted den 20. april, og vi ber Dem møte med hippogriffen på komiteens kontor i London på den datoen. I mellomtida bør hippogriffen holdes isolert og i bånd.

Med fellesskapshilsen ...

Deretter fulgte en liste med navn på medlemmene i skolestyret.

«Å!» sa Ronny. «Men du sa jo at Bukknebb ikke er noen slem hippogriff, Gygrid. Han slipper sikkert unna –»

«Dere kjenner ikke dem demonene i Komiteen for avliving av farlige vesener, dere!» sa Gygrid halvkvalt og tørret øynene med ermet. «Dem tåler’ke ingtressange dyr!»

En plutselig lyd fra et hjørne av hytta fikk Harry, Ronny og Hermine til å bråsnu. I kroken lå hippogriffen Bukknebb og tygget på et eller annet som dryppet blod over halve golvet.

«Jeg kunne'ke la'n stå der ute i snøen, bindi fast!» hikstet Gygrid. «Mo aleine! Når det er jul og alt!»

Harry, Ronny og Hermine så på hverandre. De hadde aldri hatt helt det samme synet som Gygrid på det han kalte «interessante dyr» og andre kalte «livsfarlige monstere». På den annen side så det ikke ut til å være noe spesielt galt ved Bukknebb. I forhold til Gygrids vanlige standard var han faktisk direkte søt.

«Du må bare komme med et sterkt forsvar for ham, Gygrid,» sa Hermine. Hun satte seg og la hånden på den massive underarmen hans. «Jeg er sikker på at du kan bevise at Bukknebb ikke er farlig.»

«Speller ingen rolle!» hulket Gygrid. «Dem Avlivings-jævlene er i lomma på Malfang, alle som én! Pissredde for'n! Og hvis at jeg taper, så blir Bukknebb –»

Gygrid trakk fingeren fort over halsen, før det kom et jamrende ul fra ham, og han kastet seg framover og gjemte ansiktet i armene.

«Hva med Humlesnurr, Gygrid?» spurte Harry.

«Han har gjort mer enn nok for meg alt,» stønnet Gygrid. «Har vel nok å tenke på med å holde dem desperantene utafor borgen, og Sirius Svaart som lusker rundt, og –»

Ronny og Hermine skottet bort på Harry, som om de ventet at han skulle gå løs på Gygrid og skjelle ham ut for at han ikke hadde fortalt ham sannheten om Svaart. Men Harry kunne ikke få seg til det, ikke nå som Gygrid var så ulykkelig og redd.

«Hør her, Gygrid,» sa han, «du kan ikke gi opp. Hermine har rett, det som skal til, er et godt forsvar. Du kan kalle inn oss som vitner –»

«Jeg er sikker på at jeg har lest om et tilfelle av hippogrifftirring,» sa Hermine tankefullt, «hvor hippogriffen ble frikjent. Jeg skal slå det opp for deg, Gygrid, og se nøyere på hvordan det var.»

Gygrid ulte bare verre. Harry og Hermine så på Ronny for å få hjelp.

«Æh – skal jeg trekke en kopp te?» sa Ronny.

Harry stirret på ham.

«Det er det muttern støtt gjør når noen får hetta,» mumlet Ronny med et skuldertrekk.

Omsider, etter mange ytterligere løfter om hjelp, og med et dampende tekrus foran seg, pusset Gygrid nesa i et lommetørkle på størrelse med en bordduk og sa: «Dere har rett. Jeg har'ke råd til å gi opp. Nødt til å ta meg sammen –»

Villsvinhunden Hogg kom forsiktig fram under bordet og la hodet på kneet til Gygrid.

«Jeg har'ke vært helt meg sjøl i det siste,» sa Gygrid og klappet Hogg med den ene hånden, mens han tørret ansiktet med den andre. «Redd for Bukknebb, og så at ingen liker timene mine –»

«Visst liker vi dem!» løy Hermine straks.

«Jaha, de er femenale!» sa Ronny og krysset fingrene under bordet. «Æh – åssen går det med slubbermakkene?»

«Daue,» sa Gygrid dystert. «For mye salat.»

«Å nei!» sa Ronny, men det rykket i leppene hans.

«Og så er det dem desperantene, dem får meg til å føle meg helt på trynet,» sa Gygrid. «Må gå fordi dem hver gang jeg skal ha meg et glass på *Tre sopelimer*. Nesten som å væra i Azkaban igjen –»

Han ble taus og gulpet i seg litt te. Harry, Ronny og Hermine holdt åndeløst øye med ham. De hadde aldri før hørt Gygrid si et ord om sitt korte opphold i Azkaban. Etter en kort pause sa Hermine forsiktig: «Er det fælt der, Gygrid?»

«Dere aner ikke,» sa Gygrid lavt. «Aldri vært noen plass som likner. Trudde jeg sku' gå fra vettet. Vrei og vendte i tankene på alt som vondt var … den dan jeg blei utvist fra Galtvort … den dan far min daua … den dan jeg måtte gi fra meg Norbert …»

Øynene hans rant fulle av tårer. Norbert var babydragen som Gygrid en gang hadde vunnet i kortspill.

«Etter ei stønd kan en omtrent ikke huske hvem en sjøl er. Og kan'ke se vitsen med å fortsette å leva. Jeg brukte å håpe at jeg sku' dø mens jeg sov … Når dem slapp meg ut, var det som at jeg blei født på ny, allting kom

strømmendes tilbakers, det var verdens beste følse, skal jeg si dere. Ikke at desperantene ville sleppe meg frivillig …»

«Men du var jo uskyldig!» sa Hermine.

Gygrid snøftet.

«Trur'u sånt betyr noe for dem? Dem gir blaffen. Så lenge dem bare har et par hundre mennesker stengt inne der og kan suge all glede ut av dem, gir dem blanke i om du er uskyldig eller ikke.»

Gygrid ble taus et øyeblikk og stirret ned i teen. Så sa han stillferdig: «Jeg tenkte på om jeg bare sku' sleppe Bukknebb laus … prøve å få'n til å fly sin vei … men åssen skal du forklare en hippogriff at'n må gå i dekning? Og – og jeg er redd for å bryta lova …» Han så opp på dem, og tårene begynte å sildre igjen. «Jeg vil aldri, aldri tilbakers til Azkaban.»

*

Besøket hos Gygrid hadde ikke vært morsomt, akkurat, men det fikk likevel den virkningen Ronny og Hermine hadde håpet. Selv om Harry på ingen måte glemte Svaart, kunne han ikke ruge konstant over hevn, hvis han ville hjelpe Gygrid med saken hans for Komiteen for avliving av farlige vesener. Dagen etter gikk han, Ronny og Hermine på biblioteket og kom tilbake til det tomme oppholdsrommet nedlesset med bøker som kanskje kunne være til hjelp i å forberede et forsvar for Bukknebb. Alle tre satt foran den buldrende peisilden og bladde sakte i støvete bind om berømte saker om herjende beist og snakket bare når de en gang i blant kom over noe som kunne være relevant.

«Her har vi noe … det var en sak i 1722 … men der ble hippogriffen dømt – uæhh, se hva de gjorde med den, noe så ekkelt –»

«Kanskje dette kunne hjelpe, se her – en mantikora gikk løs på noen i 1296, og den fikk slippe fri – å – å nei, det var bare fordi alle var for redde for den til å nærme seg …»

I resten av borgen var all den vanlige, fantastiske julepynten kommet opp i mellomtida, enda det nesten ikke var elever igjen til å ha glede av den. Tykke girlandere av kristtorn og misteltein hang langs gangene, underlige

lys skinte ut fra alle rustninger, og Storsalen var dekorert med de vanlige tolv juletrærne som glitret av gullstjerner. En kraftig og appetittvekkende duft av god mat spredde seg i alle ganger, og innen julaften var den blitt så sterk at selv Skorpus stakk nesa opp fra tryggheten i Ronnys lomme og snuste håpefullt i lufta.

Om morgenen første juledag våknet Harry av at Ronny kastet en pute på ham.

«Oi! Gaver!»

Harry strakte seg etter brillene, fikk dem på seg og myste gjennom halvmørket til fotenden av senga, hvor en liten haug pakker hadde dukket opp. Ronny var alt i gang med å rive papiret av sine egne gaver.

«Enda en genser fra muttern – rødbrun *igjen* – se om du også har fått en.»

Det hadde Harry. Fru Wiltersen hadde sendt ham en skarlagensrød strikkegenser med Griffing-løven på brystet, pluss et dusin hjemmelagde kjøttpaier, litt julekake og en eske nøttenougat. Da han la alt dette til side, fikk han øye på en lang, tynn pakke som lå under.

«Hva er det der?» spurte Ronny og kikket bort med et nyutpakket par rødbrune sokker i hånden.

«Aner ikke …»

Harry rev opp pakken og hev etter pusten. En praktfull, glinsende sopelime rullet ut på dyna. Ronny slapp sokkene og hoppet ned fra senga for å se bedre.

«Jeg nekter å tro det,» sa han hest.

Det var en Lynkile, prikk lik den drømmelimen Harry hadde gått og glodd på hver dag i Diagonallmenningen. Skaftet glitret da han løftet den opp. Han kunne føle den vibrere – han slapp den, og den svevde fritt i lufta, i akkurat rett høyde til å sette seg på den. Blikket hans gled fra det gylne registreringsnummeret øverst på skaftet og nedover til de nydelig glatte, strømlinjeformete bjørkekvistene i halen.

«Hvem fikk du den av?» sa Ronny andektig og lavt.

«Se etter om det er et kort der,» sa Harry.

Ronny rev innpakningspapiret fra hverandre.

«Ingenting! Jøsses, hvem vil spandere så mye på deg?»

«Vel,» sa Harry, halvt i svime, «jeg vedder på at det er ikke Dumlingene, iallfall.»

«Jeg vedder på at det er Humlesnurr,» sa Ronny, mens han gikk rundt og rundt Lynkilen for å beundre hver strålende centimeter. «Han sendte deg jo usynlighetskappen anonymt …»

«Men den hadde jo tilhørt faren min,» sa Harry. «Humlesnurr ga den bare videre. Han ville vel ikke spandere hundrevis av galleoner på meg. Han kan ikke drive og gi elever sånt som dette –»

«Det er derfor'n ikke sier at det er han'n er fra!» sa Ronny. «For at ikke en eller annen snik som Malfang skal byne å snakke om forskjellsbehandling. Å, Harry –» det kom et latterbrøl fra Ronny, «*Malfang*! Vent til han ser deg på denne! Han kommer til å bli helt grønn! Denne limen har *internasjonal* standard, den!»

«Jeg kan ikke tro det,» mumlet Harry og strøk langs Lynkilen med hånden, mens Ronny datt overende på Harrys seng og holdt på å le seg i hjel ved tanken på Malfang. «Hvem –?»

«Nå vet jeg det!» sa Ronny og bet i seg latteren. «Jeg vet hvem det kan være – Lupus!»

«Hva?» sa Harry, og nå begynte han også å le. «*Lupus*? Gi deg'a, hvis han hadde så mye gull, så hadde han vel hatt råd til å kjøpe seg ny kutte.»

«Joda, men han liker deg,» sa Ronny. «Og han var'ke der da Nimbusen din ble herpa, så kanskje han hørte om det og fant ut at'n sku' ta en tur til Diagonallmenningen og skaffe deg denne –»

«Hva mener – han var ikke her?» sa Harry. «Han var jo syk da jeg spilte den kampen.»

«Vel, på sykestua var'n hvertfall ikke,» sa Ronny. «For der var jeg og skrubba potter – den arresten fra Slur, husker du?»

Harry så på Ronny og rynket pannen.

«Jeg kan ikke tro at Lupus har hatt råd til noe sånt som dette.»

«Hva er det dere to ler sånn av?»

Det var Hermine som kom inn, i slåbrok og med Skeivskank i armene. Han så nokså gretten ut, med sølvglitter tvinnet rundt halsen.

«Ikke ta med den der hit inn!» sa Ronny og snappet i en fart Skorpus fra fotenden av senga og puttet ham i pysjamaslomma. Men Hermine hørte ikke etter. Hun slapp Skeivskank ned på den tomme senga til Jokum og stirret på Lynkilen med åpen munn.

«Å, *Harry*! Hvem har du fått den av?»

«Har'ke peiling,» sa Harry. «Det var ikke noe kort eller noe.»

Overraskende nok virket det ikke som dette gjorde Hermine hverken begeistret eller nysgjerrig. Tvert imot ble hun lang i ansiktet og bet seg i leppa.

«Hva er det som feiler deg?» sa Ronny.

«Jeg vet ikke,» sa Hermine langsomt, «men det er da litt rart, ikke sant? Jeg mener, dette skal da visst være en ganske god lime, eller hva?»

Ronny sukket oppgitt.

«Det er den beste limen som fins, Hermine,» sa han.

«Så den må ha vært nokså dyr –»

«Koster antakelig mer enn alle Smygard-limene til sammen,» sa Ronny fornøyd.

«Vel … hvem ville gi Harry en så kostbar gave og ikke engang si at det var fra dem?» sa Hermine.

«Det blir vel ett fett,» sa Ronny utålmodig. «Du Harry, kan jeg få prøve en tur på den? Får jeg det?»

«Jeg tror ikke noen burde fly på den limen riktig ennå!» sa Hermine skingrende.

Harry og Ronny så på henne.

«Hva trodde du Harry sku' bruke'n til – feie gølvet?» sa Ronny.

Men før Hermine rakk å svare, satte Skeivskank i et byks fra Jokums seng, rett mot brystet til Ronny.

«FÅ'N – UT – HERI – FRA!» brølte Ronny, mens Skeivskanks klør rispet opp pysjamasen hans, og Skorpus gjorde et vilt fluktforsøk over skulderen. Ronny fikk grepet Skorpus i halen og langet ut et uoverlagt spark mot Skeivskank som traff kofferten ved fotenden av Harrys seng og veltet den, mens Ronny hoppet opp og ned og hylte av smerte.

Med ett strittet Skeivskanks pels rett ut. En metallisk, gjennomtrengende plystring fylte rommet. Lomme-snikoskopet hadde trillet ut av onkel Wiktors gamle sokker og snurret og glimtet på golvet.

«Det hadde jeg helt glemt!» sa Harry, bøyde seg og tok det opp. «De sokkene går jeg ikke med hvis jeg kan slippe …»

Snikoskopet fortsatte å hvirvle og plystre i hånden på ham. Skeivskank hveste og freste mot det.

«Det er best du får den katta ut herifra, Hermine,» sa Ronny rasende, der han satt på Harrys seng og gned tåa, og la til til Harry: «Kan du ikke få stoppa den greia?» Hermine marsjerte ut av rommet med Skeivskank, mens de gule øynene fortsatte å stirre ondskapsfullt på Ronny.

Harry stappet snikoskopet inn i sokkene igjen og slengte bylten oppi kofferten. Nå var det ikke annet å høre enn Ronnys halvkvalte stønn av smerte og raseri. Skorpus krøp sammen i hendene hans. Det var en stund siden Harry hadde sett ham ute av Ronnys lomme, og det var en ubehagelig overraskelse. Skorpus, som hadde vært så feit, var nå direkte mager, og dessuten hadde han mistet pelsen flere steder.

«Han ser ikke bra ut, hva?» sa Harry.

«Det er stress!» sa Ronny. «Han hadde vært helt fin hvis bare den digre, dumme pelsballen hadde latt'n være i fred!»

Men Harry husket hva damen i Magimenasjeriet hadde sagt, om at rotter ikke levde lenger enn tre års tid, og han kunne ikke la være å tenke at dersom ikke Skorpus hadde evner han aldri hadde vist, nærmet han seg slutten av livet. Og tross Ronnys stadige klager over hvor kjedelig og ubrukelig Skorpus var, visste han at Ronny kom til å ta det hardt hvis Skorpus døde.

Julestemningen var absolutt tynnslitt i Griffingstua den formiddagen. Hermine hadde stengt Skeivskank inne på sovesalen sin, men var fly forbannet på Ronny for at han hadde prøvd å sparke den, og Ronny skummet fortsatt over Skeivskanks nye forsøk på å spise Skorpus. Harry ga opp å prøve å få dem på talefot og konsentrerte seg i stedet om Lynkilen, som han hadde tatt med seg ned i oppholdsrommet. Av en eller annen grunn virket det som dette også irriterte Hermine; hun sa ikke noe, men sendte

stadig mørke blikk bort på limen, som om den også hadde kritisert katten hennes.

Ved lunsjtid gikk de ned i Storsalen og oppdaget at langbordene var stablet ved veggene igjen, og midt i rommet sto et enkelt bord, dekket til tolv. Der satt rektor Humlesnurr og professorene McSnurp, Slur, Stikling og Pirrevimp, pluss vaktmester Nask, som hadde tatt av seg den vanlige brune frakken og iført seg en utgammel og nokså møllspist sjakett. Det var bare tre andre elever, to tydelig nervøse førsteklassinger og en surfjeset femteklassing fra Smygard.

«Gledelig jul!» sa Humlesnurr da Harry, Ronny og Hermine nærmet seg bordet. «Siden vi er så få, virket det dumt å sitte ved hvert vårt bord … sitt ned, sitt ned!»

Harry, Ronny og Hermine satte seg side om side ved enden av bordet.

«Knallbonboner!» sa Humlesnurr begeistret. Han bød enden av en stor, sølvblank en til Slur, som motstrebende tok imot og nappet. Med et smell som et geværskudd sprakk bonbonen i to, og ut spratt en høy, spiss heksehatt med en utstoppet gribb på toppen.

Harry husket hambusen; han møtte Ronnys blikk, og begge to flirte. Slur ble stram om munnen og skjøv hatten mot Humlesnurr, som øyeblikkelig satte den på hodet istedenfor trollmannshatten.

«Ta for dere!» sa han og smilte strålende rundt bordet.

Mens Harry forsynte seg med stekte poteter, gikk døra til inngangshallen opp igjen. Nå var det professor Rummelfiold som kom glidende mot dem, som om hun gikk på trinser. Til ære for anledningen hadde hun tatt på seg en grønn kjole med paljetter, og liknet mer enn noensinne en glitrende, overdimensjonert øyenstikker.

«Rakel, det var da en hyggelig overraskelse!» sa Humlesnurr og reiste seg.

«Jeg har gransket min krystallkule, rektor,» sa professor Rummelfiold med sin fjerneste og mest slørete røst, «og til min forbløffelse så jeg meg selv forlate min ensomme lunsj og søke selskap med dere. Hvem er jeg, at jeg skulle overse skjebnens vink? Jeg hastet straks fra tårnet mitt og ber dere unnskylde at jeg kommer sent …»

«Ja visst, ja visst,» sa Humlesnurr med et glimt i øyet. «La meg finne en stol til deg –»

Og en stol fant han – med tryllestaven midt i tomme lufta, hvor den snurret rundt et øyeblikk, før den datt ned med et dunk mellom professor Slur og professor McSnurp. Men professor Rummelfiold satte seg ikke. De enorme øynene hennes hadde flakket rundt bordet, og nå utstøtte hun plutselig et slags lavt skrik.

«Jeg våger ikke, rektor! Hvis jeg setter meg hos dere, blir vi tretten til bords! Intet kunne være mer uhellsvangert! Glem aldri at når tretten spiser sammen, vil den første som reiser seg, bli den første som dør!»

«Den risikoen tar vi, Rakel,» sa professor McSnurp utålmodig. «Kom nå og sett deg, kalkunen blir iskald.»

Professor Rummelfiold nølte, men senket seg omsider ned på den ledige stolen med lukkede øyne og sammenbitt munn, som om hun ventet at bordet skulle bli rammet av en tordenkile. Professor McSnurp stakk en øse ned i den nærmeste terrinen.

«Litt tynn suppe, Rakel?»

Professor Rummelfiold overhørte henne. Hun åpnet øynene igjen, så seg om nok en gang og sa: «Men hvor er kjære professor Lupus?»

«Jeg er redd stakkaren er dårlig igjen,» sa Humlesnurr og ga tegn til at alle skulle forsyne seg. «Meget uheldig at det skulle skje på første juledag.»

«Men det visste du vel alt, Rakel?» sa professor McSnurp og hevet et øyenbryn.

Professor Rummelfiold sendte professor McSnurp et meget kaldt blikk.

«Visst visste jeg det, Minerva,» sa hun lavt. «Men man vil nødig skryte av sin allvitenhet. Jeg opptrer ofte som om jeg ikke hadde Det indre øye, for ikke å gjøre andre nervøse.»

«Det forklarer en god del,» sa professor McSnurp spisst.

Professor Rummelfiolds stemme ble plutselig adskillig mindre slørete.

«Hvis du absolutt vil vite det, Minerva, har jeg sett at stakkars professor Lupus ikke vil bli blant oss lenge. Jeg tror han selv er klar over at hans tid er kort. Han nær sagt rømte da jeg tilbød å konsultere krystallkulen for ham –»

«Du sier ikke det,» sa professor McSnurp tørt.

«Jeg tror neppe professor Lupus er i noen øyeblikkelig fare,» sa Humlesnurr, med munter, men kanskje en smule hevet stemme, som straks satte en stopper for professorene McSnurps og Rummelfiolds samtale. «Severus, du har lagd mer av den eliksiren din til ham?»

«Ja, rektor,» sa Slur.

«Bra,» sa Humlesnurr. «Da burde han være i full vigør igjen når som helst … Didrik, har du smakt på disse chipolataene? De er aldeles herlige.»

Førsteklassingen ble sprutrød da Humlesnurr henvendte seg direkte til ham og tok imot fatet med pølsene med skjelvende hender.

Professor Rummelfiold oppførte seg bortimot normalt helt til slutten av middagen, nesten to timer senere. Det skjedde da Harry og Ronny, fortsatt iført bonbonhattene og sprekkeferdige av julemat, reiste seg fra bordet, som de første, og professoren satte i et skrik.

«Kjære gutter! Hvem av dere reiste dere først? Hvem?»

«Vet ikke,» sa Ronny og skottet engstelig på Harry.

«Jeg tviler på at det gjør større forskjell,» sa professor McSnurp kaldt, «om det da ikke skulle vente en gal øksemorder utenfor døra for å slakte den første som kommer ut i inngangshallen.»

Selv Ronny lo. Professor Rummelfiold så dypt krenket ut.

«Kommer du?» sa Harry til Hermine.

«Nei,» mumlet hun. «Jeg må snakke litt med professor McSnurp.»

«Sikkert for å høre om hun kan få pressa inn noen flere fag,» gjespet Ronny mens de gikk ut i inngangshallen, som var helt tom for gale øksemordere.

Da de kom til portretthullet, oppdaget de at ridder Callagal holdt juleselskap med to munker, flere tidligere Galtvort-rektorer og den tykke ponnien sin. Han slo opp visiret og skålte mot dem med en kanne mjød.

«Glæ'lig – hikk – Jul! Pas-Ord?»

«Skabbete kjøter,» sa Ronny.

«Tak ligesaa, min Herre!» brølte ridder Callagal, og maleriet gled opp og slapp dem inn.

Harry gikk rett opp på sovesalen, hentet Lynkilen sin og servicepakken for sopelimer som han hadde fått av Hermine til bursdagen og tok dem med ned for å se om det var noe som burde gjøres med Lynkilen, men det var ingen bøyde kvister å klippe, og skaftet var allerede så skinnende blankt at det var ingen vits i å polere det. Så han og Ronny satt bare og beundret den fra alle tenkelige vinkler da portretthullet gikk opp og Hermine kom inn, fulgt av professor McSnurp.

Riktignok var professor McSnurp husstyrer på Griffing, men Harry hadde bare sett henne på oppholdsrommet én gang før, og det var for å komme med en meget alvorlig kunngjøring. Han og Ronny stirret på henne, begge to med hånden på Lynkilen. Hermine gikk forbi dem, satte seg, plukket opp den boka som lå nærmest og gjemte ansiktet bak den.

«Så der har vi den, altså?» sa professor McSnurp og plirte mot Lynkilen. «Frøken Grang har nettopp fortalt meg at du har fått en sopelime i gave, Potter.»

Harry og Ronny snudde seg og så på Hermine. De kunne se at pannen hennes ble rød over kanten av boka, som hun holdt opp ned.

«Får jeg lov?» sa professor McSnurp, men ventet ikke på svar før hun tok limen ut av hendene på dem. Hun studerte den nøye, fra skaftet til kvisttuppene. «Hmm. Og det fulgte altså ikke noe brev med, Potter? Ikke et kort? Ingen beskjed av noe slag?»

«Nei,» sa Harry uttrykksløst.

«Jaså …» sa professor McSnurp. «Vel, Potter, jeg er redd jeg blir nødt til å konfiskere den.»

«Hv-hva?» sa Harry og spratt opp. «Hvorfor det?»

«Den må sjekkes for våder,» sa professor McSnurp. «Jeg er jo ingen ekspert på slikt, naturligvis, men jeg regner med at madam Hopp og professor Pirrevimp må demontere den –»

«*Demontere* den?» gjentok Ronny, som om professor McSnurp var spikende gal.

«Det burde ikke ta mer enn noen uker,» sa professor McSnurp. «Hvis vi blir sikre på at ingen har vådet den, får du den igjen.»

«Det er ingenting i veien med den!» sa Harry, med en stemme som skalv litt. «Kors på halsen, professor –»

«Det kan du ikke vite, Potter,» sa professor McSnurp vennlig, «ikke før du har flydd den, iallfall, og jeg er redd det ikke kan komme på tale før vi er trygge på at ingen har hekset ulykke på den. Jeg skal holde deg informert.»

Professor McSnurp snudde på hælen og tok med seg Lynkilen ut gjennom portretthullet, som lukket seg etter henne. Harry sto og stirret etter henne, fremdeles med boksen med høyglans polish i hånden. Men Ronny snurret rundt mot Hermine og sa rasende:

«*Hva sku' du løpe og sladre til McSnurp for?*»

Hermine slengte boka fra seg. Hun var fortsatt lyserød i fjeset, men hun reiste seg og møtte trossig Ronnys blikk.

«Fordi jeg tror – og professor McSnurp er enig med meg – at den som har sendt Harry den limen, antakelig er Sirius Svaart!»

KAPITTEL TOLV

SKYTSVERGEN

Harry skjønte at Hermine hadde ment det godt, men det gjorde ham ikke mindre sint på henne. Her hadde han vært eier av verdens beste sopelime i noen få korte timer, og nå, bare fordi hun hadde stukket nesa i det, ante han ikke om han noensinne fikk se den igjen. Han var bomsikker på at det ikke var noe i veien med Lynkilen *nå*, men hvordan kom den til å bli når de hadde utsatt den for alle mulige slags vådetester?

Ronny var også fly forbanna på Hermine. Slik han så det, var det å demontere en splitter ny Lynkilen omtrent jevngodt med kriminelt hærverk. Men Hermine, som var like sikker på at hun hadde gjort det rette, begynte å unngå oppholdsrommet. Harry og Ronny regnet med at hun hadde søkt tilflukt på biblioteket og prøvde ikke å overtale henne til å komme tilbake. Alt i alt var de glade da resten av skolen kom tilbake rett etter nyttår, og Griffingtårnet ble fullt av mylder og støy igjen.

Qvist oppsøkte Harry kvelden før første skoledag.

«Hatt en fin jul?» sa han; men uten å vente på svar, satte han seg, senket stemmen og sa: «Du, Harry, jeg har tenkt litt i jula. Jeg mener, på den siste kampen. Hvis desperantene kommer på den neste òg … altså … vi har ikke råd til at du – æh …»

Qvist tidde og så ytterst forlegen ut.

«Jeg jobber med det,» sa Harry fort. «Professor Lupus sa han skulle lære meg å gardere mot desperantene. Vi skal visst starte denne uka; han sa han hadde tid etter jul.»

«Å,» sa Qvist og så lettet ut. «Vel, da så – for jeg ville veldig nødig miste deg som speider, Harry. Forresten, har du bestilt en ny lime ennå?»

«Nei,» sa Harry.

«Hva! Da må du jamen skynde deg – du kan ikke ri på den Stjerneskudden mot Ravnklo!»

«Han fikk en Lynkile til jul,» sa Ronny.

«En *Lynkile*! Nei, vel? Er det alvor? En – en ekte *Lynkile*?»

«Ikke hiss deg opp, Oliver,» sa Harry dystert. «Jeg har den ikke lenger. Den ble konfiskert.» Og så fortalte han alt om Lynkilen, og at den nå ble gransket for mulige våder.

«Våder? Hvordan kan noen ha vådet den?»

«Sirius Svaart,» sa Harry trett. «Han er visst ute etter meg. Så McSnurp tenkte at det kanskje var ham som hadde sendt den.»

Opplysningen om at en beryktet morder kunne være på jakt etter speideren hans gjorde øyensynlig ikke inntrykk på Qvist, som bare sa: «Men Svaart kan vel ikke ha kjøpt noen Lynkile! Han er jo på rømmen! Hele landet er på utkikk etter ham! Åssen skulle han kunne spasere inn på Kvalitetsutstyr til rumpeldunk og kjøpe en sopelime?»

«Jeg vet det,» sa Harry, «men McSnurp vil demontere den like forbanna –»

Qvist ble blek.

«Jeg skal gå og snakke med henne, Harry,» lovet han. «Jeg skal sørge for at hun tar til vettet … en Lynkile … en ekte Lynkile på laget vårt … hun er like oppsatt på at Griffing skal vinne som vi … jeg skal sørge for at hun skjønner fornuft … en *Lynkile* …»

*

Og dagen etter var det skole igjen. Det siste noen hadde lyst til, var å tilbringe to timer utendørs en råkald januarmorgen, men for å glede dem, hadde Gygrid sørget for et bål med massevis av salamandere, og det ble en riktig trivelig dobbelttime hvor elevene sanket tørre blad og kvister for å holde bålet brølende, mens de ildelskende øglene pilte fram og tilbake langs de hvitglødende stokkene. Den første clairvoyansetimen etter ferien var ikke fullt så morsom – nå skulle professor Rummelfiold lære dem

kiromanti, å spå i hånden, og hun var raskt ute med å fortelle Harry at han hadde den korteste livslinja hun noen gang hadde sett.

Det var Forsvar mot svartekunster Harry så mest fram til. Etter den samtalen med Qvist, ville han komme i gang med antidesperant-undervisningen fortest mulig.

«Ja,» sa professor Lupus, da Harry minnet ham på løftet hans etter timen. «La meg nå se … hva med klokka åtte torsdag kveld? Klasserommet dere bruker i Magihistorie burde være stort nok … Jeg må tenke grundig over hvordan vi skal gjøre dette … vi kan jo ikke hente en ekte desperant inn på borgen å øve oss på …»

«Han ser temmelig dårlig ut ennå, syns ikke du òg?» sa Ronny da de gikk bortover gangen på vei til middag. «Hva tror du feiler'n, egentlig?»

Det kom et høyt, utålmodig 'pfft' bakfra. Det var Hermine, som satt på foten til en rustning og prøvde å pakke om skolesekken, som var så full at den ikke var til å få igjen.

«Hva er det du pifter for?» sa Ronny surt.

«Ingenting,» sa Hermine overlegent og svingte sekken over skulderen.

«Joho, det gjorde du, det,» sa Ronny. «Jeg sa at jeg lurte på hva som feilte Lupus, og du –»

«Vel, det er da vel *opplagt*, ikke sant?» sa Hermine, med det nedlatende uttrykket som kunne drive enhver til vanvidd.

«Hvis du ikke *vil* si det, så la vær, da,» glefset Ronny.

«Greit,» sa Hermine viktig og marsjerte sin vei.

«Hun vet ikke sjøl,» sa Ronny og stirret irritert etter henne. «Hun bare prøver å få oss til å snakke med henne igjen.» Klokka åtte torsdag kveld gikk Harry ut fra Griffingtårnet og satte kursen mot Magihistoriesalen. Der var det mørkt og tomt da han kom fram, men han tente lampene med tryllestaven og hadde ikke ventet i mer enn fem minutter før professor Lupus dukket opp. Han bar på en stor kasse, som han lempet opp på kateteret til professor Kiste.

«Hva har De der?» spurte Harry.

«Det er en ny hambuse,» sa Lupus og tok av seg kappen. «Nå har jeg finkjemmet borgen siden tirsdag, og heldigvis fant jeg denne her på lur i

arkivskapet til herr Nask. Det er nok det nærmeste vi kommer en ekte desperant. Så snart hambusen får øye på deg, skifter den form til en desperant, så dermed kan vi øve oss på ham. Jeg kan oppbevare ham på kontoret mitt når han ikke er i bruk; det er et skap under skrivebordet som han sikkert vil like.»

«OK,» sa Harry og prøvde å låte som han ikke var det minste engstelig, bare glad for at Lupus hadde funnet en så god erstatning for en ekte desperant.

«Jaha …» Professor Lupus hadde funnet fram sin egen tryllestav og ga tegn til at Harry skulle gjøre det samme. «Den besvergelsen jeg skal prøve å lære deg er svært avansert magi, Harry – langt hinsides vanlig skolepensum. Den kalles Vergeformelen.»

«Åssen virker den?» spurte Harry nervøst.

«Vel, når den virker som den skal, så maner den fram en skytsverge,» sa Lupus, «det er en slags anti-desperant – en beskyttende ånd som fungerer som et skjold mellom deg og desperanten.»

Harry så i et glimt seg selv krype sammen bakom en Gygridsvær skikkelse som veivet med en diger klubbe. Professor Lupus fortsatte: «Skytsvergen er en slags positiv kraft, en projeksjon av nettopp de tingene som desperanten suger næring av – håp, glede, overlevelsesvilje – men den kan ikke føle fortvilelse, slik som virkelige mennesker, så desperantene kan ikke ramme den. Men jeg må advare deg, Harry: Det kan være formelen er for avansert for deg. Mange høykvalifiserte trollmenn har problemer med den.»

«Åssen ser en skytsverge ut?» spurte Harry nysgjerrig.

«Hver enkelt er unik for den trollmannen som maner den fram.»

«Hvordan gjør en det, da?»

«Med en besvergelse, men den virker bare hvis du samtidig av all kraft konsentrerer deg om et tvers igjennom lykkelig minne.»

Harry famlet i hodet etter et lykkelig minne. Han kunne ihvertfall trygt se bort fra alt han hadde opplevd hos Dumlingene. Omsider bestemte han seg for det øyeblikket han første gang fløy på en sopelime.

«Greit,» sa han, og prøvde å gjenkalle så nøyaktig som mulig den vidunderlige, svevende fornemmelsen i magen.

«Besvergelsen er som følger –» Lupus kremtet, «*forvento vergum.*»

«Forvento vergum,» gjentok Harry for seg selv, «forvento vergum.»

«Konsentrerer du deg intenst om det lykkelige minnet?»

«Å ja – OK –» sa Harry og tvang fort tankene tilbake til det første rittet på sopelimen. «Forvento vergo – nei, vergum – om forladels – forvento vergum, forvento vergum –»

Brått skjøt noe hvislende ut fra tryllestav-tippen; det så ut som en strime sølvskimrende gass.

«Så De det?» utbrøt Harry opphisset. «Det skjedde noe!»

«Utmerket,» sa Lupus og smilte. «Vel – er du klar til å prøve deg på en desperant?»

«Ja,» sa Harry og knuget hardt om staven. Han gikk og stilte seg midt i det tomme klasserommet. Han prøvde å holde tankene på flying, men noe annet kom ustanselig imellom … hvert øyeblikk nå kunne han høre sin mors stemme igjen … men nei, det måtte han ikke tenke på, ellers *kom* han til å høre henne igjen, og det ville han ikke … eller ville han?

Lupus tok tak i kasselokket og åpnet det.

En desperant reiste seg sakte fra kassen. Ansiktet, skjult under hetta, dreide mot Harry; én glinsende hånd med sårskorper grep om kappen. Lampene i klasserommet flakket og sluknet. Desperanten skrevde ut av kassen, trakk pusten dypt og rallende og gled lydløst mot Harry. En bølge av skjærende kulde veltet over ham –

«*Forvento vergum*!» hylte Harry. «*Forvento vergum! Forvento –*»

Men klasserommet og desperanten gikk i oppløsning … Enda en gang falt Harry ned i en tykk, hvit tåke, og morens stemme klang høyere enn noen gang, så høyt at den ga gjenlyd i hodet – «*Ikke Harry! Ikke Harry! Vær så snill – jeg skal gjøre alt –*»

«*Til side – gå til side, jente –*»

«Harry!»

Harry skvatt og åpnet øynene. Han lå langflat på ryggen på golvet. Lampene lyste igjen. Det var ikke nødvendig å spørre hva som hadde

skjedd.

«Unnskyld,» mumlet han og satte seg opp. Han kunne kjenne kaldsvetten sildre ned bak brillene.

«Er alt i orden med deg?» spurte Lupus.

«Ja …» Harry heiste seg opp via en pult og sto der og støttet seg til den.

«Her –» Lupus rakte ham en sjokoladefrosk. «Spis denne før vi prøver igjen. Jeg ventet ikke at du skulle greie det ved første forsøk. Det hadde vært forbløffende om du hadde greid det.»

«Det blir verre,» mumlet Harry og bet hodet av frosken. «Denne gangen hørte jeg henne tydeligere – og ham – Voldemort –»

Lupus så blekere ut enn vanlig.

«Harry, hvis du ikke vil fortsette, forstår jeg det godt –»

«Jeg vil det!» sa Harry innett og stappet resten av sjokoladefrosken i munnen. «Jeg er nødt! Hva om desperantene dukker opp under kampen mot Ravnklo? Jeg kan ikke risikere å dette av limen igjen. Hvis vi taper denne kampen, taper vi rumpeldunkpokalen!»

«Vel, vel, da …» sa Lupus. «Kanskje du skulle velge et annet minne å konsentrere deg om – et lykkelig minne, mener jeg … for det siste virket ikke helt som det var sterkt nok …»

Harry tenkte så det knakte og bestemte seg for at det han hadde følt da Griffing vant husmesterskapet i fjor, det fortjente avgjort å kalles lykkelig. Han klemte hardt om tryllestaven igjen og inntok plassen midt på klasseromsgolvet.

«Klar?» sa Lupus og holdt om kasselokket.

«Ferdig,» sa Harry og prøvde av alle krefter å fylle hodet med lykkelige tanker om Griffing som vant, og ikke mørke tanker om hva som ville skje når kassa ble åpnet.

«Gå!» sa Lupus og slo lokket opp. På ny ble rommet mørkt og isnende kaldt. Desperanten gled framover, trakk den rallende pusten, en råtnende hånd strakte seg ut etter Harry –

«Forvento vergum!» skrek Harry. «Forvento vergum! Forvento ver –»

Alle sanser ble blindet av hvit tåke … store, utydelige omriss var i bevegelse rundt ham … og så lød en ny stemme, nå var det en manns; den

ropte i panikk:

«*Lilly, ta Harry og løp! Det er Ham! Løp! Jeg skal holde ham igjen –*»

Lyden av noen som sjanglet ut av et rom – en dør brakte opp – en tynn, kaklende latter –

«Harry! Harry … våkn opp!»

Lupus klapset Harry hardt på kinnene. Denne gangen tok det en stund før det demret for Harry hvorfor han lå på et støvete klasseromsgolv.

«Jeg hørte faren min,» mumlet Harry. «Det er den første gangen jeg har hørt ham – han prøvde å takle Voldemort alene, og gi moren min tid til å stikke av …»

Det gikk plutselig opp for Harry at det våte i ansiktet ikke bare var svette, men også tårer. Han bøyde hodet så dypt han kunne og tørket av seg på kutten, mens han lot som han knyttet skolissene, så ikke Lupus skulle se det.

«Hørte du Jakob?» sa Lupus. Stemmen lød rar.

«Ja …» Ansiktet var tørt igjen, og Harry så opp. «Æh … mener De at De kjente faren min?»

«Ja – ja, faktisk,» sa Lupus. «Vi var venner på Galtvort. Men Harry, hør – kanskje vi skulle la det bli med dette for i kveld. Denne formelen er så avansert at det er helt latterlig … jeg burde ikke ha foreslått at du skulle gjøre noe så krevende …»

«Nei!» sa Harry. Han kom seg på beina igjen. «Jeg vil prøve én gang til! Det er bare at jeg har tenkt på feil minner, ikke lykkelige nok, det er alt … vent litt …»

Han ransaket hjernen. Et virkelig, ordentlig, tvers igjennom lykkelig minne … et som kunne bli til en god, sterk skytsverge …

Det øyeblikket da det første gang gikk opp for ham at han var trollmann, og skulle forlate Dumlingene og komme til Galtvort! Hvis ikke dét var et lykkelig minne, måtte gudene vite hva som skulle være det … Han konsentrerte seg intenst om hvordan han hadde følt seg da han skjønte at han skulle reise fra Hekkveien. Og så reiste han seg og stilte seg med ansiktet mot kassa igjen.

«Klar?» sa Lupus, som så ut som om han gjorde dette mot bedre vitende. «Konsentrerer du deg ordentlig? Vel – kjør i vei!»

Han åpnet kasselokket for tredje gang, og desperanten reiste seg, rommet ble kaldt og mørkt –

«FORVENTO VERGUM!» brølte Harry. «FORVENTO VERGUM! FORVENTO VERGUM!»

Skrikene steg igjen i hodet hans – bare at denne gangen lød det som det kom fra en feil innstilt radio. Lavere, høyere, lavere igjen … og han kunne fortsatt se desperanten … den hadde stoppet … og så kom en veldig, sølvskimrende skygge skytende ut av tippen på tryllestaven hans og svevde mellom ham og desperanten, og selv om beina til Harry føltes som det rene vann, sto han på dem fremdeles … skjønt hvor mye lenger var ikke godt å si …

«Absurdulum!» skrek Lupus og sprang fram.

Det kom et høyt smell, og Harrys tåkete skytsverge forsvant, og det samme gjorde desperanten. Han sank ned i en stol, så utmattet som om han nettopp hadde løpt en kilometer, og beina skalv. Fra øyekroken så han at professor Lupus tvang hambusen tilbake i kassa med tryllestaven. Nå hadde den forvandlet seg tilbake til en sølvkule.

«Glimrende!» sa Lupus og kom fort bort til der Harry satt. «Glimrende, Harry! Det var absolutt en begynnelse!»

«Kan vi prøve en gang til? Bare én gang?»

«Ikke nå,» sa Lupus bestemt. «Du har fått nok for i kveld. Her –»

Han rakte Harry en stor plate av Honningslurps beste sjokolade.

«Spis opp hele, ellers kommer madam Pomfrit til å myrde meg. Samme tid i neste uke?»

«OK,» sa Harry. Han tok en bit av sjokoladen og betraktet Lupus som slukket lampene; de hadde begynt å lyse igjen da desperanten forsvant. En tanke hadde plutselig slått ham.

«Professor Lupus?» sa han. «Hvis De kjente faren min, må De vel ha kjent Sirius Svaart også.»

Lupus snudde seg fort.

«Hva får deg til å tro det?» sa han skarpt.

«Ikkenoe – jeg mener, jeg visste bare at de også var venner på Galtvort …»

Lupus slappet av igjen.

«Jeg kjente ham, ja,» sa han kort. «Eller trodde jeg gjorde det, iallfall. Det er best du går, Harry, det begynner å bli sent.»

Harry gikk ut av klasserommet, bortover gangen og rundt et hjørne. Så tok han en omvei bak en rustning og satte seg på sokkelen der mens han spiste opp sjokoladen. Han ønsket han ikke hadde nevnt Svaart; Lupus virket ikke særlig begeistret for det temaet. Derfra vandret Harrys tanker tilbake til moren og faren …

Han følte seg pumpet og underlig tom, enda så full av sjokolade han var. Enda så fryktelig det hadde vært å høre foreldrenes siste øyeblikk gjenspilt i hodet, var dette den eneste gangen han hadde hørt stemmene deres siden han var spedbarn. Men hvis han halvveis ønsket å høre foreldrene sine igjen, kom han aldri til å greie å framkalle en ordentlig skytsverge.

«De er døde,» sa han strengt til seg selv. «De er døde, og jeg får dem ikke tilbake om jeg lytter til ekkoer av dem. Hvis jeg vil vinne den rumpeldunkpokalen, er jeg nødt til å ta meg sammen.»

Han reiste seg, stappet den siste sjokoladebiten i munnen og satte kursen mot Griffingtårnet.

*

Ravnklo spilte mot Smygard en uke etter skolestart. Smygard vant, på et hår. Ifølge Qvist var dette godt nytt for Griffing, som ville komme på andreplass hvis de også greide å slå Ravnklo, og dermed gikk han opp til fem treningsøkter i uka. På toppen av Lupus' antidesperant-undervisning, som i seg selv slet mer på ham enn seks rumpeldunkøvelser, betydde det at Harry bare hadde én kveld ledig til å få unna samtlige hjemmelekser for hele uka. Likevel syntes ikke slitasjen like godt på ham som på Hermine, for nå virket det endelig som om den enorme arbeidsbelastningen begynte å bli for mye for henne. Hver kveld uten unntak så de henne sitte i en krok av oppholdsrommet bak flere bord dekket av bøker, aritmantikkplansjer,

runeordbøker, diagrammer av gomper som løftet tunge gjenstander og et kolossalt kartotek av notater. Det var så vidt hun sa et ord til noen, og da stort sett bare et glefs når hun ble avbrutt.

«Åssen greier hun det?» mumlet Ronny til Harry en kveld, mens Harry slet med en ekkel stil til Slur om upåviselige gifter. Harry kikket opp. Det var så vidt han kunne se Hermine bak en vaklende stabel av bøker.

«Greier hva da?»

«Å få med seg alle timene!» sa Ronny. «I morges hørte jeg at hun snakka med professor Vektor, hun heksa som har aritmantikk. De prata om timen i går, men Hermine kan'ke ha vært der, for hun var jo med oss i Stell av magiske vesener! Og Ernst Maltmann fortalte meg at hun ikke har vært borte fra en eneste time i gompologi, men halvparten av dem er samtidig med Clairvoyanse, og hun har vært med på alle dem òg!»

Harry hadde ikke tid til å lodde dybdene i Hermines umulige timeplan akkurat da; han var pokka nødt til å bli ferdig med stilen til Slur. Men to sekunder etter ble han avbrutt igjen, denne gangen av Qvist.

«Dårlig nytt, Harry. Jeg har akkurat vært og snakket med professor McSnurp om Lynkilen. Hun – æh – hun ble litt olm på meg. Sa at jeg hadde visst stokket litt om på hva som var viktigst. Det virket som hun mente jeg var mer opptatt av å vinne pokalen enn å holde deg i live – bare fordi jeg sa at det gjorde ikke noe om limen kastet deg av, bare du fikk tak i snoppen først.» Qvist ristet vantro på hodet. «Du skulle hørt hvordan hun brølte til meg … en skulle trodd jeg hadde sagt noe forferdelig. Så spurte jeg hvor lenge hun hadde tenkt å beholde den …» Han skar en grimase og imiterte professor McSnurps strenge røst: «'Så lenge som nødvendig, Qvist,' … så jeg tror nesten det er på tide du bestiller en ny lime, Harry. Det står en bestillingsslipp på baksida av *Topp 10 sopelimer* … du kunne kjøpe en Nimbus 2001, samme som den Malfang har.»

«Jeg kjøper ingenting som Malfang synes er bra,» sa Harry kontant.

*

Januar gikk umerkelig over i februar, uten noen endring i det iskalde været. Kampen mot Ravnklo nærmet seg sterkt, men Harry hadde fremdeles ikke bestilt noen ny lime. Etter hver transfigurasjonstime spurte han professor McSnurp hvordan det gikk med Lynkilen, med Ronny håpefullt i hælene, mens Hermine styrtet forbi med ansiktet bortvendt.

«Nei, Potter, du får den ikke tilbake ennå,» sa professor McSnurp før han rakk å åpne munnen den tolvte gangen han ville spørre. «Vi har sjekket den mot alle vanlige forbannelser, men professor Pirrevimp tror det kan være en dumpevåde på den. Jeg skal *si fra* til deg når vi har sjekket den ferdig. Nå må du ikke mase mer på meg.»

Det ble ikke bedre av at antidesperanttimene ikke gikk så godt som Harry hadde håpet. Etter flere timer greide han omsider å mane fram en utydelig, sølvaktig skygge hver gang hambuse-desperanten nærmet seg ham, men skytsvergen var for skrøpelig til å drive desperanten på flukt. Det eneste den gjorde, var å sveve som en halvt gjennomsiktig sky og suge Harry tom for kraft når han sloss for å holde den der. Harry var på samme tid sint på seg selv og skyldbevisst for sin hemmelige trang til å høre foreldrenes stemmer igjen.

«Du venter for mye av deg selv,» sa professor Lupus strengt den fjerde uka de øvde. «Selv en uklar skytsverge er en enorm bedrift for en trettenårig trollmann. Og du svimer jo ikke av lenger heller.»

«Jeg trodde en skytsverge skulle – jage bort desperanten eller noe,» sa Harry mistrøstig. «Få den til å forsvinne –»

«En ordentlig skytsverge gjør det,» sa Lupus. «Men du har kommet svært langt på svært kort tid. Hvis desperantene dukker opp under neste rumpeldunkkamp også, kan du nå holde dem unna lenge nok til å greie å lande.»

«De sa det var vanskeligere hvis det var mange av dem,» sa Harry.

«Jeg har full tillit til deg,» sa Lupus og smilte. «Værsgod – du har fortjent noe å drikke. Dette er noe fra *Tre sopelimer*, så du har nok ikke smakt det før –»

Han tok opp to flasker fra mappa.

«Smørterøl!» sa Harry uten å tenke seg om. «Ja, det liker jeg!»

Lupus hevet et øyenbryn.

«Æh – Ronny og Hermine hadde med litt til meg fra Galtvang,» løy Harry fort.

«Jaså,» sa Lupus, men han så fortsatt litt mistenksom ut. «Vel – da skåler vi for Griffing-seier mot Ravnklo! Ikke at jeg som lærer kan ta parti, selvsagt …» la han fort til.

De drakk smørterølet i taushet. Så spurte Harry om noe han hadde lurt på lenge.

«Hva er det egentlig under hetta til en desperant?»

Professor Lupus senket flaska tankefullt.

«Hmmm … vel, de eneste som vet det, er ikke i stand til å fortelle det. Du skjønner, når en desperant tar av seg hetta, er det bare for å bruke sitt siste og verste våpen.»

«Hva er det?»

«De kaller det Desperantkysset,» sa Lupus med et skjevt smil. «Det er det desperantene gjør med dem de vil utslette helt. Det må vel være en slags munn under hetta der, for de biter seg fast i offerets munn og – og suger sjelen ut på ham.»

Harry kom til å sprute ut en munnfull smørterøl.

«Hva – de dreper –?»

«Å nei da,» sa Lupus. «Mye verre enn som så. En kan eksistere uten sjelen, skal jeg si deg, og hjernen og hjertet er fortsatt i funksjon. Men du har ingen jeg-bevissthet lenger, ingen minner … ingenting. Og skaden er totalt uhelbredelig. Du bare – eksisterer. Som et tomt skall. Og sjelen er borte for alltid … fortapt.»

Lupus drakk litt mer smørterøl, og så sa han: «Det er den skjebnen som venter Sirius Svaart. Det sto i *Aftenprofeten* i dag. Magidepartementet har gitt tillatelse til at desperantene kan gjøre det når de fanger ham.»

Harry satt litt som lamslått av tanken på at noen kunne få sugd ut sjelen av seg gjennom munnen. Men så tenkte han på Svaart.

«Han fortjener det,» sa han plutselig.

«Synes du det?» sa Lupus lett. «Synes du virkelig at noen fortjener det?»

«Ja,» sa Harry trassig. «For … for noen forbrytelser, så …»

Han skulle gjerne ha fortalt Lupus om samtalen han hadde overhørt på *Tre sopelimer*, om at Svaart hadde forrådt moren og faren hans, men da måtte han jo tilstå at han hadde sneket seg til Galtvang uten lov, og han visste at Lupus neppe ville sette pris på det. Så han drakk opp smørterølet, takket Lupus og gikk ut av magihistoriesalen.

Han ønsket nesten at han ikke hadde spurt om hva desperantene hadde under hetta. Svaret hadde vært så avskyelig, og han ble så fortapt i ubehagelige tanker på hvordan det måtte føles å få sjelen sugd ut på seg, at han gikk rett inn i professor McSnurp halvveis oppe i trappa.

«Se hvor du går, Potter!»

«Unnskyld, professor –»

«Jeg har akkurat vært og sett etter deg i Griffingstua. Men her har du den altså. Vi har gjort alt vi kan komme på, og det ser ikke ut til å være noe som helst galt med den – du må visst ha en meget god venn etsteds, Potter …»

Harry gapte. Det hun holdt fram, var Lynkilen hans, og den så like fantastisk ut som før.

«Kan jeg få den igjen, altså?» sa han med svak stemme. «Helt ærlig?»

«Helt ærlig,» sa professor McSnurp, og det så faktisk ut som hun smilte. «Du trenger vel å venne deg til den før kampen på lørdag, kan jeg tenke meg. Og Potter – gå virkelig inn for å vinne, hva? Ellers er vi ute av dansen for åttende år på rad, som professor Slur var så vennlig å minne meg på så sent som i går kveld …»

Målløs bar Harry Lynkilen med seg opp trappene til Griffingtårnet. Idet han kom rundt et hjørne, så han Ronny komme settende mot ham med et smil som rakk fra øre til øre.

«Hun ga deg'n, altså? Femenalt. Du, kan jeg fremdeles få prøve'n? I morra?»

«Ja … hva du vil …» sa Harry, og hjertet føltes lettere enn det hadde gjort på en måned. «Du, vet du hva – vi skulle prøve å bli venner med Hermine igjen. Hun ville jo bare hjelpe …»

«Ja, OK,» sa Ronny. «Hun er i stua nå … jobber, til en forandring.»

Da de kom inn i gangen til Griffingtårnet, fikk de øye på Nilus Langballe. Han sto og ba for seg til ridder Callagal, som øyensynlig ikke

ville slippe ham inn.

«Jeg skrev dem ned,» sa Nilus gråtkvalt, «men jeg må ha mistet dem etsteds!»

«Ha, een troeværdig Fabel!» brølte ridder Callagal. Så fikk han øye på Harry og Ronny. «God Aften, mine brave, unge Krigsmænd! Læg mig denne Nar flux i Jærn, han forsøger at trænge ind i Kammeret indeni!»

«Å, hold snavla,» sa Ronny, idet han og Harry kom fram til Nilus.

«Jeg har mistet passordene!» tilsto Nilus ulykkelig. «Jeg fikk ham til å fortelle meg hvilke passord han skulle bruke denne uka, for han bytter dem jo hele tida, og nå vet jeg ikke hvor jeg har gjort av dem!»

«Død og djevel,» sa Harry til ridder Callagal, som så dypt skuffet ut, men svingte motvillig ut og slapp dem igjennom til oppholdsrommet. Det kom en plutselig, opphisset mumling idet alle hodene dreide rundt og fikk øye på ham, og i neste øyeblikk var han omgitt av folk som skrek av begeistring.

«Hvor har du fått den fra, Harry?»

«Kan jeg få prøve?»

«Har du ridd på den ennå, Harry?»

«Ravnklo har ikke en kjangs, de har bare gamle Feiforter!»

«Får jeg bare *holde* den litt, Harry?»

Etter en ti minutters tid, mens Lynkilen gikk fra den ene beundrende hånden til den andre, begynte mengden å gå i oppløsning, og Harry og Ronny kunne omsider se Hermine, den eneste som ikke var kommet løpende. Hun satt bøyd over leksene og unngikk omhyggelig å se på dem. Harry og Ronny gikk bort til bordet hennes, og endelig så hun opp.

«Jeg fikk den igjen,» sa Harry med et bredt flir og holdt Lynkilen i været.

«Ser du, Hermine? Det var'ke noe i veien med'n!» sa Ronny.

«Nei vel – men det *kunne* vært det!» sa Hermine. «Nå *vet* dere iallfall at den er trygg.»

«Jo, kanskje det,» sa Harry. «Jeg får vel legge den fra meg oppe –»

«Jeg kan gå opp med'n!» sa Ronny ivrig. «Jeg må gi Skorpus rottekvikken hans likevel.»

Han tok imot Lynkilen som om den var av glass og gikk opp trappa til guttenes sovesaler.

«I orden om jeg setter meg?» spurte Harry.

«Jo da,» sa Hermine og ryddet en svær pergamentbunke bort fra en stol.

Harry kikket på det overfylte bordet, den lange aritmantikkstilen hvor blekket fremdeles glinset, den enda lengre stilen i gompologi («Forklar hvorfor gompene trenger elektrisitet») og runeoversettelsen som Hermine var opptatt med nå.

«Åssen greier du å komme gjennom alt dette her?» spurte han.

«Å, vel, du vet – hardt arbeid,» sa Hermine. Nå som Harry så henne på kloss hold, så hun omtrent like sliten ut som Lupus.

«Hvorfor dropper du ikke bare et par fag?» spurte han, mens hun løftet unna bøker for å finne rune-ordboka.

«Er du gal!» sa Hermine, aldeles bestyrtet.

«Aritmantikk ser temmelig fælt ut,» sa Harry og plukket opp et ytterst komplisert talldiagram.

«Å nei da, det er helt fabelaktig!» sa Hermine alvorlig. «Det er yndlingsfaget mitt! Det er –»

Men akkurat hva som var så fabelaktig ved aritmantikk, fikk Harry aldri vite. For i det øyeblikket ga et halvkvalt skrik gjenlyd nedover guttetrappa. Hele oppholdsrommet ble stille og stirret som forsteinet mot inngangen. De hørte forte fottrinn som ble sterkere og sterkere – og så kom Ronny settende inn i rommet med et laken flagrende etter seg.

«SE!» hylte han og marsjerte bort til Hermines bord. «SE!» skrek han igjen og viftet med lakenet i fjeset på henne.

«Ronny – hva –?»

«SKORPUS! SE! SKORPUS!»

Hermine bøyde seg unna Ronny med et totalt forvirret uttrykk i fjeset. Harry så ned på lakenet Ronny holdt. Det var noe rødt på det. Noe som så forferdelig ut som –

«BLOD!» brølte Ronny ut i den lamslåtte stillheten. «HAN ER VEKK! OG VET DU HVA SOM LÅ PÅ GOLVET?»

«N-nei,» sa Hermine med skjelvende stemme.

Ronny slengte noe ned på Hermines runeoversettelse. Hermine og Harry bøyde seg fram. Over de rare, spisse tegnene lå flere lange, oransje kattehår.

KAPITTEL TRETTEN

GRIFFING MOT RAVNKLO

Det virket som enden på vennskapet mellom Ronny og Hermine. Begge var så sinte at Harry ikke kunne skjønne hvordan de noensinne kunne bli venner igjen.

Ronny var rasende for at Hermine aldri hadde tatt Skeivskanks forsøk på å ta Skorpus på alvor, ikke hadde giddet å passe på ham og fremdeles prøvde å late som Skeivskank var uskyldig ved å si at Ronny burde lete etter Skorpus under alle sengene. Hermine på sin side tviholdt innbitt på at Ronny ikke hadde noe bevis for at Skeivskank hadde spist Skorpus, at kattehårene kunne ha ligget der siden jul, og at Ronny hadde vært forutinntatt mot katten hennes helt siden den hadde landet på hodet hans i Magimenasjeriet.

For sin del var Harry sikker på at Skeivskank hadde spist Skorpus, men da han prøvde å påpeke for Hermine at alle bevisene pekte den veien, ble hun like sinna på ham.

«Ja da, bare ta Ronnys parti, det visste jeg vel du skulle!» sa hun skingrende.» Først Lynkilen og nå Skorpus, allting er min feil, hva? Ikke plag meg, Harry, jeg har massevis å gjøre!»

Ronny tok tapet av sin kjælerotte meget tungt.

«Jøsses, Ronny, du som alltid har sagt at Skorpus var så kjedelig,» sa Fred oppmuntrende. «Og han har jo skranta aldri så lenge, han holdt på å bli tæra bort. Det var sikkert bedre for'n å pigge av fort. Én glefs – han merka det sikkert ikke engang.»

«*Fred*!» sa Gulla indignert.

»Det eneste'n gjorde, var jo å spise og sove; du sa det jo sjøl, Ronny,» sa Frank.

«Han beit Gurgel for oss en gang!» sa Ronny nedtrykt. «Husker du, Harry?»

«Ja visst,» sa Harry.

«Hans største stund,» sa Fred og greide ikke å holde seg alvorlig. «Måtte arret på Gurgels finger til evig tid stå som en bauta over Skorpus. Gi deg'a, Ronny, dra ned til Galtvang og kjøp deg ei ny rotte. Hva er vitsen med å bære seg sånn?»

I et siste forsøk på å muntre opp Ronny, fikk Harry overtalt ham til å bli med og se på Griffinglagets avsluttende trening før kampen mot Ravnklo og lovet at han skulle få prøve seg på Lynkilen etterpå. Det så faktisk ut til å få Ronnys tanker bort fra Skorpus et øyeblikk («Femenalt! Får jeg prøve å skyte et par mål også?»), så de gikk sammen ned til rumpeldunkbanen.

Madam Hopp, som fremdeles overvåket Griffing-treningen for å holde et øye med Harry, var like imponert av Lynkilen som alle andre. Hun snudde og vendte på den i hendene før de lettet og øste av sin profesjonelle erfaring for dem.

«Se på den balansen! Hvis det er en feil ved Nimbus-serien, er det en svak helling mot haleenden – etter noen år merker en ofte at de begynner å holde igjen litt. De har gjort skaftet mer moderne også, litt slankere enn Feifortene, minner meg om de gamle Sølvpilene – synd de sluttet å lage dem, det var en sånn jeg lærte å fly på, og jeg skal si det var en fin, gammel lime …»

Slik fortsatte hun nokså lenge, til Qvist til slutt kremtet og sa: «Madam Hopp? Er det greit om Harry får igjen Lynkilen nå? Vi må nesten trene litt …»

«Å – ja visst – værsgod, Potter,» sa madam Hopp. «Jeg setter meg her borte med Wiltersen …»

Hun og Ronny gikk av banen og satte seg på tribunen, og Griffinglaget flokket seg rundt Qvist for å få de siste instruksene før morgendagens kamp.

«Harry, jeg har akkurat funnet ut hvem Ravnklo setter som speider i morgen. Det er Cho Chang. Hun går i fjerde, og er temmelig god … jeg håpet egentlig at hun ikke skulle være bra nok, hun har hatt noen problemer

med skader …» Qvist skulte stygt over at Cho Chang hadde kommet seg så godt, før han fortsatte: «På den annen side flyr hun en Komet 260, som kommer til å virke som rene vitsen mot Lynkilen.» Han sendte Harrys lime et blikk som røpet glødende begeistring, og så sa han: «OK, folkens, da setter vi i gang –»

Og endelig kunne Harry bestige Lynkilen sin og sparke av fra bakken.

Den var til og med bedre enn han hadde drømt om. Lynkilen svingte ved den minste berøring; det var som om den adlød tankene hans, mer enn hendene. Den suste over banen i en slik fart at hele anlegget ble bare grågrønne skygger; Harry svingte rundt så brått at Alliken Spunt skrek, og så la han over og stupte ned i et dykk med full kontroll, sopte gresset med tærne og så rett opp igjen, ti meter, femten, tjue –

«Harry, nå slipper jeg ut snoppen!» ropte Qvist.

Harry dreide og kappfløy med en klabb mot målstengene, overhalte den uten problemer, så snoppen smette fram bakom Qvist, og ti sekunder etter hadde han fanget den i hånden.

Laget gikk berserk. Harry slapp snoppen løs igjen og ga den et minutts forsprang før han suste i vei etter den, tråklet seg ut og inn mellom de andre, fikk øye på den like ved kneet til Katti Bull, loopet lett rundt henne og fanget den på ny.

Det var den fineste treningen de noen gang hadde hatt. Laget ble så inspirert av å spille sammen med Lynkilen at de gjennomførte alle sine beste taktikker prikkfritt, og da de landet på bakken igjen, hadde ikke engang Qvist en eneste kritisk bemerkning. Og det, påpekte Frank Wiltersen, var første gang.

«Ikke skjønner jeg hva som skulle stoppe oss i morgen!» sa Qvist. «Om ikke – Harry, du har vel fått orden på det desperantproblemet ditt, hva?»

«Jo da,» sa Harry. Han tenkte på sin skrøpelige skytsverge og ønsket at den hadde vært sterkere.

«Desperantene kommer ikke igjen, Oliver; da hadde Humlesnurr fått hetta,» sa Fred trøstig.

«Vel, vi får håpe det,» sa Qvist. «Men i hvert fall – godt jobba, folkens. Nå får vi komme oss tilbake til tårnet – ta en tidlig kveld …»

«Jeg blir her litt til; Ronny vil prøve Lynkilen,» sa Harry til Qvist; og mens de andre gikk til garderoben, trasket Harry bortover mot Ronny, som hoppet over sperringen foran tribunene og kom mot ham. Madam Hopp hadde sovnet på plassen sin.

«Værsgod,» sa Harry og rakte Ronny Lynkilen.

Ronny fikk et salig uttrykk i fjeset. Han satte seg på limen og skjøt ut i det tetnende mørket, mens Harry gikk rundt banen og fulgte ham med øynene. Det var blitt helt mørkt før madam Hopp våknet med et sett, skjelte ut Harry og Ronny for at de ikke hadde vekket henne og kommanderte dem tilbake til borgen.

Harry la Lynkilen over skulderen, og han og Ronny gikk ut av den mørke idrettsbanen i ivrig samtale om limens utrolig jevne bevegelse, fenomenale akselerasjon og ørlille svingradius. De var omtrent halvveis til borgen da Harry kom til å kikke til venstre og fikk se noe som fikk hjertet til å gjøre et byks – et par øyne som glinset gjennom mørket.

Harry bråstoppet, mens hjertet hamret mot ribbeina.

«Hva er det?» spurte Ronny.

Harry pekte. Ronny trakk fram tryllestaven og sa: «*Lumos*!»

En lysstråle falt over gresset, traff foten av en trestamme og opplyste greinene. Der, sammenkrøkt mellom bladknoppene, lå Skeivskank.

«Kom deg vekk!» brølte Ronny, bøyde seg og snappet en stein som lå i gresset, men før han rakk å gjøre noe mer, var Skeivskank forsvunnet med et svisj av den lange, oransje halen.

«Ser du?» sa Ronny illsint og slapp steinen igjen. «Hun lar'n *fremdeles* gå rundt akkurat som'n vil – nå driver'n vel og skyller ned Skorpus med et par fugler …»

Harry sa ikke noe. Han trakk pusten dypt mens lettelsen strømmet igjennom ham; et øyeblikk hadde han vært sikker på at de øynene tilhørte grimmen. Så gikk de videre mot borgen. Harry skammet seg litt over dette glimtet av panikk og nevnte det ikke for Ronny – men han så seg hverken til høyre eller venstre før de var inne i den godt opplyste inngangshallen.

*

Neste morgen gikk Harry ned til frokost sammen med resten av guttene fra sovesalen; det virket som det var alles mening at Lynkilen fortjente en slags æresvakt. Idet Harry kom inn i Storsalen, begynte hodene å snu seg og følge Lynkilen, og det ble en god del oppspilt mumling. Harry så med stor glede at hele Smygardlaget så himmelfalne ut.

«Så du fjeset hans?» sa Ronny frydefullt og så seg tilbake på Malfang. «Han kan'ke tro det! Dette er helt femenalt.»

Også Qvist solte seg i glansen av Lynkilen.

«Vi legger den her, Harry,» sa han og la limen midt på bordet, etter først omhyggelig å ha snudd på den så navnet vendte opp. Folk fra Ravnklo- og Håsblås-bordene kom snart over for å kikke. Fredrik Djervell kom bort og gratulerte Harry med å ha fått en så strålende erstatning for Nimbusen, og Perrys kjæreste fra Ravnklo, Pernille Klarvang, spurte om hun fikk lov å holde Lynkilen.

«Så, så, Pernille, ingen sabotasje nå!» sa Perry overstrømmende, mens hun gransket Lynkilen grundig. «Pernille og jeg har et veddemål om kampen,» sa han til laget. «På ti galleoner!»

Pernille la fra seg Lynkilen, takket Harry og gikk tilbake til bordet sitt.

«Harry – du er nødt til å vinne,» sa Perry med en inntrengende hvisking. «*Jeg har ikke ti galleoner*. Ja, Pernille, nå kommer jeg!» Og så pilte han av gårde til et stykke ristet brød og kjæresten.

«Sikker på at du kan takle den limen, da, Potter?» sa en kald, slepende stemme.

Draco Malfang hadde kommet for å få en titt, han òg, med Krabbe og Gurgel i hælene.

«Jo, jeg skulle tro det,» sa Harry jevnt.

«Masser av spesialeffekter, hva?» sa Malfang, og øynene glitret av ondskap. «Synd det ikke følger med fallskjerm – i tilfelle du kommer for nær en desperant.»

Krabbe og Gurgel fniste.

«Synd du ikke kan montere en ekstra arm på din, Malfang,» sa Harry. «Så kunne den fanget snoppen for deg.»

Griffinglaget lo høyt. Malfangs lyse øyne smalnet, og han marsjerte vekk. De så etter ham mens han satte seg hos resten av Smygardlaget, som stakk hodene sammen, sikkert for å spørre Malfang om det virkelig var sant at Harry hadde fått en Lynkile.

Kvart på elleve satte Griffinglaget kursen mot garderoben. Været kunne ikke vært mer annerledes enn under kampen mot Håsblås. Denne gangen ble det ingen problemer med sikten, og selv om Harry var nervøs, begynte han å merke den opphisselsen som ingenting annet enn en rumpeldunkkamp førte med seg. De kunne høre resten av skolen toge inn på tribunene utenfor. Harry tok av seg den svarte skolekutten, trakk tryllestaven opp av lomma og stakk den innenfor T-skjorta han skulle ha på seg under rumpeldunkkutten. Han håpet bare at han ikke kom til å trenge den. Plutselig lurte han på om professor Lupus også var der ute for å se på.

«Dere vet hva vi har å gjøre,» sa Qvist, før de gikk ut fra garderoben. «Hvis vi taper denne kampen, er vi ute av dansen. Bare – bare fly slik dere gjorde på treninga i går, så greier vi det!»

De kom ut på banen til øredøvende applaus. Ravnklolaget, i blå kapper, sto allerede ute på midten. Speideren deres, Cho Chang, var den eneste jenta på laget. Hun var omtrent et hode kortere enn Harry, og enda så nervøs han var, kunne han ikke unngå å legge merke til at hun var veldig pen. Hun smilte til ham da lagene stilte opp mot hverandre bak kapteinene, og han kjente et lite slag i mageregionen som han ikke trodde hadde noe med nerver å gjøre.

«Qvist og Davidsen, ta hverandre i hånden,» sa madam Hopp energisk, og Qvist og Ravnklo-kapteinen tok hverandre pent i hånden.

«Bestig limene … når dere hører fløyta … tre – to – én –»

Harry sparket fra, og Lynkilen skjøt til værs, høyere og fortere enn noen annen lime. Han suste en runde rundt banen og begynte å myse etter snoppen. Hele tida hadde han kommenta-torstemmen i ørene; det var Laffen Styx, kameraten til Wiltersentvillingene:

«Så var de i gang, og det aller mest spennende denne gangen er Lynkilen som Harry Potter flyr for Griffing. Ifølge *Topp 10 sopelimer*, blir Lynkilen favorittlime for samtlige landslag under årets verdensmesterskap –»

«Styx, har du noe imot å fortelle oss hva som foregår i *denne* kampen?» avbrøt professor McSnurps stemme.

«Nei da, professor – bare litt bakgrunnsinformasjon. Forresten har Lynkilen innebygd autobrems og –»

«Styx!»

«OK, OK, griffingene har sluffen, Katti Bull fra Griffing flyr mot mål …»

Harry skjøt forbi Katti i motsatt retning, speidet rundt seg etter et glimt av gull og merket at Cho Chang hang like i halen på ham. Det var ikke tvil om at hun var god til å fly – hun skar stadig forbi rett foran ham og tvang ham til å skifte retning.

«Vis henne akselerasjonen din, Harry!» skrek Fred, idet han suste forbi på jakt etter en klabb med kurs for Alliken.

Mens de rundet Ravnklo-målet, satte Harry farten opp på Lynkilen, og Cho ble hengende etter. Akkurat da Katti klarte å skåre kampens første mål, og Griffing-enden av tribunene gikk amok, så han det – snoppen svevde like over bakken, rett ved en av sperringene.

Harry dykket. Cho så hva han gjorde og skjøt etter ham. Harry satte farten opp, opphisselsen kokte i ham – stup var spesialiteten hans; han var to meter unna –

En klabb, slått ditover av en Ravnklo-knakker, kom flyende ingensteds fra; Harry tok en bråsving og unngikk den med noen centimeters klaring – og på de par vitale sekundene var snoppen forsvunnet.

Det kom et kjempe-«Åååååhh!» fra Griffing-tilhengerne, og masse applaus for knakkeren deres fra ravnkloingene. Frank Wiltersen ga følelsene sine luft ved å denge den neste klabben rett mot den skyldige knakkeren, som måtte rulle rundt i lufta for å unngå den.

«Griffing leder med åtti poeng mot null, og se åssen den Lynkilen flyr! Skal si Potter får vist hva den duger til. Se som den bråsnur – Changs Komet har ingenting å stille opp. Det er lett å se Lynkilens presise balanse på disse lange –»

«STYX! FÅR DU BETALT FOR Å REKLAMERE FOR LYNKILEN? DET ER KOMMENTATOR DU ER!»

Ravnklo begynte å få opp dampen; nå hadde de skåret tre mål, og Griffing lå ikke mer enn femti poeng foran – hvis Cho fikk snoppen før ham, ville Ravnklo vinne. Harry stupte nedover og unngikk så vidt en Ravnklo-jager på veien, mens han vred hodet frenetisk til alle kanter. Et glimt av gull, en flaksing av ørsmå vinger – snoppen sirklet rundt Griffing-målet …

Harry akselererte, med blikket festet på prikken av gull der foran – men i neste sekund dukket Cho fram av tomme lufta og blokkerte ham –

«HARRY, DETTE ER IKKE TIDSPUNKTET TIL Å VÆRE HØFLIG!» bæljet Qvist idet Harry la hardt over for å unngå kollisjon. «SLÅ HENNE AV LIMEN HVIS DU MÅ!»

Harry vendte igjen og fikk et glimt av Cho; hun smilte bredt. Snoppen var vekk igjen. Harry satte nesa på Lynkilen oppover og lå straks etter seks-sju meter over resten av spillet. Ut av øyekroken så han Cho følge etter … så hun ville henge seg på ham, heller enn å prøve å finne snoppen selv. Ja vel … hvis hun absolutt ville skygge ham, fikk hun ta følgene selv …

Han dykket igjen, og Cho, som trodde han hadde fått øye på snoppen, prøvde å følge etter. Harry rettet brått opp, mens hun skjøt forbi nedover; han steg som en kule igjen, og fikk øye på den for tredje gang: Snoppen glitret høyt over banen i Ravnkloenden.

Han akselererte; det samme gjorde Cho, mange meter under. Han kom til å vinne, han var nærmere snoppen for hvert sekund – og så –

«Å!» skrek Cho og pekte.

Harry ble distrahert og så ned.

Tre desperanter – tre høye, svarte, innhyllede desperanter – stirret opp på ham.

Han tenkte overhodet ikke. Han bare stakk hånden inn på brystet, trev tryllestaven og brølte: «*Forvento vergum*!»

Noe sølvhvitt, noe kolossalt, skjøt ut fra tippen av staven. Han visste at det hadde kurs rett for desperantene, men ventet ikke for å se; hodet var utrolig klart fremdeles, og han så rett framfor seg – han var der *nesten*. Hånden skjøt ut, fortsatt med tryllestaven i, og han greide så vidt å stramme fingrene over den lille, rykkende snoppen.

Han hørte madam Hopps fløyte. Harry snudde i lufta og så seks skarlagensrøde skygger komme farende mot seg. I neste øyeblikk klemte laget ham så hardt at han nesten datt av limen. Nedenfra hørte han brølene fra Griffing-flokken.

«Det er gutten sin!» hylte Qvist om og om igjen. Både Alliken, Angelika og Katti hadde kysset Harry, og Fred klemte så hardt om ham at han trodde hodet skulle falle av. I fullt kaos greide laget å komme seg ned på bakken. Harry kom seg av limen og så en skokk Griffing-tilhengere storme ut på banen med Ronny i teten. Før han visste ordet av det, var han oppslukt av en huiende masse.

«Jess!» hylte Ronny og halte Harrys arm i været. «Jess! Jess!»

«Godt levert, Harry,» sa Perry og så meget fornøyd ut. «Det blir ti galleoner på meg! Må finne Pernille; unnskyld meg …»

«Dæven så flott, Harry!» brølte Jokum Finniman.

«Utrulig bra!» drønnet Gygrid over hodene på Griffing-mylderet.

«Det var litt av en skytsverge, Harry,» sa en stemme i øret på ham.

Harry snudde seg og så professor Lupus, som så både rystet og fornøyd ut samtidig.

«Desperantene gjorde meg ikke det minste!» sa Harry opphisset. «Jeg merket ingen ting!»

«Det var nok fordi de – æh – ikke *var* desperanter,» sa professor Lupus. «Kom og se –»

Han førte Harry med seg gjennom mengden til de kunne se utkanten av banen.

«Du ga unge Malfang en skikkelig skrekk i livet,» sa Lupus.

Harry glodde. Der, i en buktende haug på bakken, lå Malfang, Krabbe, Gurgel og Flint, kapteinen på Smygardlaget, og sloss for å vikle seg ut av lange, svarte hettekutter. Det så ut som Malfang hadde stått på skuldrene til Gurgel. Og den som sto over dem med et uttrykk som røpet hvitglødende raseri, var professor McSnurp.

«Et uverdig knep!» ropte hun. «Et feigt, nederdrektig forsøk på å sabotere Griffingspeideren! Arrest for samtlige, og femti poeng i bot til

Smygard! Dette skal rektor Humlesnurr få vite om, det kan dere stole på! Å, her har vi ham.»

Hvis noe kunne satt kronen på Griffingseieren, var det dette. Ronny, som hadde kjempet seg fram til Harry, sto tvikrøket av latter mens de så på at Malfang prøvde å komme seg løs av kutten, som Gurgels hode fremdeles satt fast i.

«Kom igjen, Harry!» sa Frank, som også hadde klart å bane seg fram. «Fest! I Griffingstua – nå!»

«Jess,» sa Harry. Og med en fryd han ikke hadde kjent maken til på evigheter, gikk han og resten av laget, fortsatt i de røde kuttene, foran alle de andre ut av banen og oppover mot borgen.

*

Det føltes som om de alt hadde vunnet rumpeldunkpokalen; festen fortsatte resten av dagen og til langt på natt. Fred og Frank Wiltersen forsvant et par timer og kom tilbake med armene fulle av flasker med smørterøl, gresskarbrus og adskillige poser med godterier fra Honningslurp.

«Hvordan greide dere det?» hvinte Angelika Johnson, da Frank begynte å kaste peppermyntepadder utover mengden.

«Med litt hjelp fra Luna, Ormsvans, Tasselabb & Horn,» mumlet Frank i øret på Harry.

Det var bare én som ikke deltok i festlighetene. Hermine satt utrolig nok i en krok og prøvde å lese en gigantisk bok med tittelen *Samfunnsskikk og privatliv blant britiske gomper*. Harry rev seg løs fra bordet, hvor Fred og Frank hadde begynt å sjonglere med smørterølflasker, og gikk bort til henne.

«Så du ikke engang kampen?» spurte han.

«Så klart jeg gjorde,» sa Hermine. Stemmen var rar og tynn, og hun så ikke opp. «Og jeg er veldig glad for at vi vant, og jeg synes du var kjempeflink, men jeg er nødt til å få lest dette før mandag.»

«Gi deg'a, Hermine, bli med bort og få litt å spise,» sa Harry. Han skottet bort på Ronny og lurte på om han var i godt nok humør til å begrave

stridsøksa.

«Jeg kan ikke, Harry, jeg har fremdeles fire hundre og tjueto sider igjen å lese!» sa Hermine og begynte å lyde nesten hysterisk. «Og uansett …» hun kikket også bort på Ronny, «vil ikke *han* ha meg med.»

Dette var det vanskelig å argumentere mot, spesielt fordi Ronny valgte akkurat det øyeblikket til å si med høy røst: «Hvis ikke Skorpus nettopp hadde blitt *spist opp*, kunne han fått noen av disse konfektfluene; dem var'n alltid så glad i –»

Hermine brast i gråt. Før Harry rakk å si eller gjøre noe, hadde hun tatt den digre boka under armen, løpt hulkende mot trappa til jentenes sovesaler og forsvunnet opp.

«Kan du ikke være litt grei mot henne?» sa Harry lavt til Ronny.

«Nei,» sa Ronny blankt. «Om hun hadde oppført seg som hun var lei for det, så … men hun vil jo aldri innrømme at hun har gjort noe gærnt, ikke Hermine. Hun oppfører seg fremdeles som om Skorpus hadde dratt på ferie eller noe.»

Griffing-festen sluttet ikke før professor McSnurp dukket opp i skotskrutet morgenkåpe og hårnett klokka ett om natta og forlangte rask avmarsj i seng. Harry og Ronny diskuterte fortsatt kampen mens de gikk opp trappa til sovesalen. Endelig kunne Harry krabbe utslitt i seng. Han nappet litt i sengeforhenget for å stenge ute en månestråle, la seg ned og merket at han nesten øyeblikkelig gled inn i søvnen …

Han hadde en underlig drøm. Han gikk gjennom en skog med Lynkilen over skulderen og fulgte etter noe sølvaktig hvitt. Det buktet seg mellom trestammene foran ham, og det var bare innimellom at han fikk et glimt av det gjennom løvverket. Han prøvde å ta det igjen og gikk fortere, men når han satte farten opp, gjorde byttet det samme. Harry begynte å løpe, og foran seg hørte han hover som slo i raskere takt. Nå løp han så fort han kunne, og forfra kom lyden av galopp. Han kom rundt en sving, ut i en lysning og –

«AAAAAAARRRR-GGRRRRARRR! NEEEEEEIIIIII!»

Harry bråvåknet, som om noen hadde slått ham i ansiktet. Han famlet forvirret med sengeforhenget i det stummende mørket – rundt seg kunne

han høre bevegelser, og Jokum Finnimans stemme fra den andre enden av rommet.

«Å e det som foregår?»

Harry syntes han hørte sovesaldøra slå igjen. Endelig fant han åpningen i forhengene og rev dem til side, og i samme øyeblikk tente Tommy Ding lampa borte hos seg.

Ronny satt oppreist i senga med redsel over hele ansiktet. Forhenget på den ene sida var flenget opp.

«Svaart! Sirius Svaart! Med en kniv!»

«*Hva?*»

«Her! Akkurat nå! Spjæra forhenget! Vekka meg!»

«Er du sikker på at du ikke drømte, Ronny?» sa Tommy.

«Se på forhenget, da! Jeg sier jo at'n var her!»

Alle hoppet ut av senga. Harry var den første som nådde bort til døra, og de sprintet nedover trappa. Dører gikk opp der de løp, og søvnige stemmer ropte etter dem.

«Hvem var det som ropte?»

«Hva er det dere driver med?»

Oppholdsrommet var opplyst av skjæret fra den døende peisilden, fremdeles med restene etter festen strødd rundt. Det var tomt.

«Er du *sikker* på at du ikke drømte, Ronny?»

»Jeg har jo sagt at jeg så'n!»

«Hva er det dere bråker sånn for?»

«Professor McSnurp sa vi skulle legge oss!»

Et par av jentene hadde kommet ned sin egen trapp, mens de slo morgenkåpa om seg og gjespet. Flere gutter kom også ut.

«Flott, skal vi fortsette festen?» sa Fred Wiltersen fornøyd.

«Alle opp i seng igjen!» sa Perry, som kom marsjerende inn i oppholdsrommet og festet topptillitsmannsskiltet til pysjamasen mens han snakket.

«Perry – Sirius Svaart!» sa Ronny med tynn stemme. «På sovesalen vår! Med kniv! Han vekka meg!»

Oppholdsrommet ble helt stille.

«Tull!» sa Perry forskrekket. «Du har spist for mye, Ronny – hatt mareritt –»

«Men jeg har jo sagt –»

«Nei, oppriktig talt, nok er nok!»

Professor McSnurp var tilbake. Hun slamret portrettet igjen bak seg idet hun kom inn i oppholdsrommet og så seg rasende om.

«Det gleder meg at Griffing vant kampen, men dette er i ferd med å bli latterlig! Perry, jeg hadde ventet bedre av deg!»

«Jeg har så visst ikke gitt dem lov til det, professor!» sa Perry og ranket seg indignert. «Jeg sto akkurat og sa at alle skulle komme seg i seng igjen! Min bror Ronny her hadde mareritt –»

«DET VAR'KE NOE MARERITT!» hylte Ronny. «PROFESSOR, JEG VÅKNA, OG SIRIUS SVAART STO OVER MEG MED EN KNIV I HANDA!»

Professor McSnurp stirret på ham.

«Ikke vær latterlig, Wiltersen. Hvordan i all verden skulle han ha kommet seg gjennom portretthullet?»

«Spør *han*!» sa Ronny og pekte med en dirrende finger mot baksida av bildet av ridder Callagal. «Spør *han* om'n har sett –»

Professor McSnurp sendte Ronny et meget mistenksomt blikk, men skjøv opp portrettet igjen og gikk ut. Hele oppholdsrommet lyttet åndeløst.

«Ridder Callagal, har De nettopp sluppet en mann inn i Griffingstua?»

«Certes, fagre Frue!» sa ridder Callagal.

Det ble en lamslått stillhet, både inne i oppholdsrommet og utenfor.

«Har – *har* De?» sa professor McSnurp. «Men – passordet?»

«Han havde dem!» sa ridder Callagal stolt. «Havde den heele Uges Pas-Ord, Frue! Læste dem op fra en lille Biid Papiir!»

Professor McSnurp klatret tilbake gjennom portretthullet og møtte blikkene fra mengden. Hun var kritthvit i ansiktet.

«Hvem,» sa hun med dirrende røst, «hvilken komplett, total idiot har skrevet ned hele ukas passord og latt dem ligge og flyte?»

Det ble aldeles taust, med unntak av ett lite, livredd pip. Skjelvende fra isse til pusetøffeltær rakte Nilus Langballe langsomt hånden i været.

KAPITTEL FJORTEN

GAMMELT NAG

Den natta sov ingen i Griffingtårnet. De visste at slottet ble gjennomsøkt igjen, og hele huset satt oppe i oppholdsrommet og ventet på å høre om Svaart var blitt fakket. Ved daggry kom professor McSnurp tilbake og måtte fortelle at han hadde unnsluppet på ny.

Samme hvor de gikk neste dag, så de tegn til forsterkede sikkerhetstiltak. Professor Pirrevimp ble iakttatt mens han lærte ytterdørene å kjenne igjen Sirius Svaart etter et stort foto; Nask var plutselig travelt opptatt med å farte rundt i alle ganger og spikre igjen alt fra ørsmå veggsprekker til musehull. Ridder Callagal hadde fått sparken. Portrettet hans ble returnert til sin ensomme trappeavsats i åttende etasje, og den trinne damen kom tilbake på plass. Hun var fagmessig restaurert, men fortsatt meget nervøs, og hadde satt som betingelse for å komme tilbake på jobb at hun skulle få ekstra beskyttelse. En gjeng gretne sikkerhetstroll var blitt hyret inn for å vokte henne; de patruljerte gangen der i en truende klynge, gryntet seg imellom og sammenliknet klubbene sine for å se hvem som hadde størst.

Harry kunne ikke la være å legge merke til at statuen av den enøyde heksa i fjerde etasje var like ubevoktet og usperret. Det virket som Fred og Frank – og nå også Harry, Ronny og Hermine – var de eneste som visste om den hemmelige gangen derfra.

«Synes du vi skulle si fra til noen?» spurte han Ronny.

«Vi vet jo at'n ikke kommer seg inn via Honningslurp,» sa Ronny og slo det bort. «Hvis det hadde vært innbrudd der, hadde vi hørt om det.»

Harry var glad for at Ronny så sånn på det. Hvis den enøyde heksa ble sperret, hun òg, kom han aldri til å få komme til Galtvang igjen.

Ronny var plutselig blitt en berømthet. For første gang i hans liv var det ham folk la merke til, mer enn Harry, og det var tydelig at Ronny ikke akkurat hadde noe imot det. Selv om han fortsatt var nokså oppskaket etter nattas begivenheter, fortalte han med glede enhver som spurte om det som hadde skjedd, med alle detaljer.

«… Jeg lå og sov, og så hørte jeg lissom en spjærende lyd, og så trodde jeg først det var noe jeg drømte, hæ? Men så ble det liksom en kald trekk … og så våkna jeg, og forhenget på den ene sida av senga mi var rivi ned … jeg rulla meg rundt … og da var det jeg så'n stå der over meg … som et skjelett, med masser av tjafsete hår … og'n holdt en diger kniv, tretti centimeter minst … og han så på meg, og jeg så på han, og så skreik jeg, og så stakk'n.»

«Men hvorfor, egentlig?» la han til til Harry, da flokken av andreklassejenter som hadde lyttet til denne nifse historien forsvant. «Hvorfor stakk'n av?»

Harry hadde lurt på det samme. Når først Svaart hadde tatt feil seng, hvorfor hadde han ikke bare bragt Ronny til taushet og fortsatt videre til Harrys seng? For tolv år siden hadde Svaart vist at han ikke hadde noe imot å myrde uskyldige mennesker, og denne gangen var det fem ubevæpnede gutter han hadde med å gjøre, og av dem sov de fire.

«Han må ha skjønt at det kom til å bli vanskelig å slippe ut av borgen igjen, med en gang du hadde skreket og vekket opp alle,» sa Harry tankefullt. «For å slippe ut av portretthullet, måtte han ha drept hele huset … og utenfor hadde han møtt lærerne …»

Nilus var i ytterste vanære. Professor McSnurp var så rasende at hun hadde forbudt ham alle framtidige Galtvang-besøk, gitt ham arrest og nektet alle å gi ham passordet til tårnet, så stakkars Nilus måtte bli stående utenfor oppholdsrommet hver kveld og vente på at noen skulle slippe ham inn, mens sikkerhetstrollene gliste truende til ham. Men ingen av disse straffene kom i nærheten av den han hadde i vente fra bestemoren sin. To dager etter Svaarts innbrudd, sendte hun Nilus det aller verste en Galtvortelev kunne få til frokost – en brøler.

Skoleuglene kom som vanlig seilende inn i Storsalen med posten, og Nilus satte maten i halsen da en diger tårnugle landet foran ham med en skarlagensrød konvolutt i nebbet. Harry og Ronny, som satt på den andre sida av bordet, så straks at brevet var en brøler – Ronny hadde fått en fra moren sin året før.

«Løp, Nilus,» var Ronnys råd.

Det behøvde han ikke si to ganger. Nilus grep konvolutten, holdt den foran seg som en bombe og sprintet ut av salen, mens Smygardbordet eksploderte i latter ved synet. De hørte brøleren dundre i gang ute i inngangshallen – stemmen til Nilus' bestemor, forstørret til hundre ganger vanlig styrke, som vrælte om hvordan han hadde bragt skam over hele familien.

Harry var for opptatt av å synes synd på Nilus til å legge merke til at han også hadde fått et brev. Hedvig påkalte oppmerksomheten hans ved å hakke ham kontant på håndleddet.

«Au! Å – takk, Hedvig –»

Harry rev opp konvolutten, mens Hedvig forsynte seg med litt av Nilus' cornflakes. På lappen inni sto det:

KJERE HARRY OG RONNY,

VA MED Å DRIKE TE HOS MEG I ETERMIDAG KLOKA SEKS? JEG KOMER OG HENTER DERE I BORGEN. VENT PÅ MEG I INGANGSHALEN. DERE FOR IKKE GÅ UT ALEINE.

HA DET,

GYGRID

«Han vil sikkert høre alt om Svaart!» sa Ronny.

Så klokka seks samme ettermiddag forlot Harry og Ronny Griffingtårnet, passerte sikkerhetstrollene i fullt firsprang og løp ned til inngangshallen.

Gygrid ventet alt på dem.

«Jaså, Gygrid?» sa Ronny. «Du vil vel gjerne høre om lørdagsnatta, du?»

«Å, den har jeg hørt alt om,» sa Gygrid, mens han åpnet ytterdøra og fulgte dem ut.

«Å,» sa Ronny og ble litt flat.

Det første de så da de kom inn i hytta til Gygrid, var Bukknebb, som hadde strakt seg ut oppå Gygrids lappeteppe med de enorme vingene flatt inntil kroppen og nøt et stort fat med døde ildere. Harry tok fort blikket bort fra dette ubehagelige synet, og det han da fikk se, var en gigantisk, hårete, brun dress og et virkelig frastøtende gult og oransje slips som hang på døra til klesskapet.

«Hva skal du med dem, Gygrid?» spurte han.

«Det er til Bukknebb si sak mot Kommitén for avliving av farlige vesener,» sa Gygrid. «Nå på fredan. Han og meg skal inn til London isammen. Jeg har bestilt to senger på Fnattbussen …»

Harry merket et ekkelt stikk av skyldfølelse. Han hadde aldeles glemt at saken mot Bukknebb var så snart, og etter Ronnys brydde uttrykk å dømme, hadde han det også. Og ikke bare det, men de hadde glemt løftet sitt om å hjelpe ham å forberede Bukknebbs forsvar; Lynkilen hadde jagd det helt ut av hodet.

Gygrid skjenket te til dem og bød fram et fat med boller, men de visste bedre enn å ta en; de hadde smakt på Gygrids kokekunster litt for ofte.

«Jeg har noe jeg sku' ha snakka med dere om,» sa Gygrid og satte seg mellom dem. Han så uvant alvorlig ut.

«Hva da?» sa Harry.

«Hermine,» sa Gygrid.

«Hva med henne?» sa Ronny.

«Hu har det ikke bra. Hun har kommi ner og besøkt meg ofte sia jul. Følt seg ensom da, veit du. Først snakka dere ikke med a for det med Lynkilen, og nå snakker dere ikke med a for det at katta henners –»

«Spiste opp Skorpus!» avbrøt Ronny sint.

«For det at katta henners oppførte seg akkurat slik som katter gjør,» fortsatte Gygrid stedig. «Hu har tuta ikke så lite, skal jeg si dere. Det har vel blitt for mye for a, tenker jeg, med alt a har tatt på seg. Men likavel har a tatt seg tid til å hjælpe meg med saka til Bukknebb … finni mye nyttig stoff til meg, har a … jeg trur'n har en bra kjangs nå …»

«Gygrid, vi skulle hjulpet til, vi òg … omforladels –» begynte Harry forlegent.

«Nei, ikke tenk på det!» sa Gygrid og viftet bort Harrys unnskyldning. «Gud veit at dere har hatt nok å stå i med, jeg har da sett *deg* på rumpeldunktreninga dagen lang, og natta med – men jeg må si dere én tingen, og det er at jeg trudde dere var gladere i vennen deres enn i sopelimer og rotter. Det var bare det.»

Harry og Ronny vekslet et skyldbevisst blikk.

«Hu var ordntlig oppskaka når at Svaart nesten stakk deg ihjæl, Ronny. Hun har hjertet på rette plassen, hu Hermine, og når at dere ikke snakker med a eller noe –»

«Hvis hun bare hadde kvitta seg med den katta, sku' jeg nok snakka!» sa Ronny sint. «Men hun forsvarer'n fremdeles! Den er helt rabiat, men hun vil'ke høre et stygt ord om'n!»

«Jo, vel, folk kan væra litt rare når at det gjelds kjæledyra dems,» sa Gygrid allvitende. Bak ham spyttet Bukknebb ut noen ilderknokler på puta hans.

Resten av besøket pratet de om Griffings bedrede sjanser på rumpeldunkpokalen, og klokka ni fulgte Gygrid dem opp til borgen.

En stor klynge elever sto rundt oppslagstavla da de kom inn i oppholdsrommet.

«Galtvang neste helg!» sa Ronny og strakte hals for å lese det nye oppslaget. «Hva tror du?» la han lavt til til Harry mens de satte seg.

«Vel, Nask har jo ikke gjort noe med gangen til Honningslurp …» sa Harry, enda lavere.

«Harry!» sa en stemme i øret hans. Harry skvatt og snudde seg. Det var Hermine, som satt ved bordet rett bak dem og nå ryddet en gløtt i muren av bøker som hadde skjult henne.

«Harry, hvis du drar til Galtvang igjen … forteller jeg professor McSnurp om det kartet!» sa Hermine.

«Var det noen som sa noe, Harry?» knurret Ronny og så ikke på Hermine.

«Ronny, hvordan kan du finne på å prøve å få ham med? Etter det Sirius Svaart nesten gjorde med *deg?* Jeg mener det, jeg forteller –»

«Så nå skal du prøve å få Harry utvist, nå altså?» sa Ronny rasende. «Har du ikke gjort nok skade i år?»

Hermine åpnet munnen for å svare, men i det samme hoppet Skeivskank opp på fanget hennes med en svak hvesing. Hermine kastet ett forskrekket blikk på uttrykket til Ronny, tok Skeivskank i armene og skyndte seg mot jentesovesalene.

«Vel, hva sier du?» sa Ronny til Harry, som om det ikke hadde vært noen avbrytelse. «Kom igjen, sist vi var der, fikk du jo ikke sett noen ting. Du har'ke vært hos Zonko engang!»

Harry kikket bak seg for å sjekke at Hermine var utenfor hørevidde.

«OK,» sa han. «Men denne gangen tar jeg med usynlighetskappen.»

*

Lørdag morgen la Harry usynlighetskappen i sekken, stakk Ukruttkartet i lomma og gikk ned til frokost med alle de andre. Hermine kastet stadig mistenksomme blikk på ham bortover bordet, men han møtte ikke blikket hennes og passet på at hun så at han gikk opp marmortrappa fra inngangshallen da alle andre trengte seg mot ytterdørene.

«Ha det!» ropte han til Ronny. «Ser deg når du kommer igjen!»

Ronny gliste og vinket.

Harry skyndte seg opp til fjerde og fisket opp Ukruttkartet på veien. Så huket han seg ned bakom den enøyde heksa og glattet det ut. En liten prikk nærmet seg ham. Han myste på den ørlille skriften ved sida av prikken. Det sto '*Nilus Langballe*'.

Harry fikk fram tryllestaven i en fart, mumlet «Fordektium!» og fikk stappet sekken oppi statuen, men før han selv rakk å klatre etter, kom Nilus rundt hjørnet.

«Harry! Jeg glemte at ikke du heller skulle til Galtvang!»

«Hei, Nilus,» sa Harry. Han kom fort fram fra statuen, mens han puttet kartet i lomma. «Hva driver du med?»

«Ingenting,» sa Nilus og trakk på skuldrene. «Har du lyst til å spille Sprengeper?»

«Æh – ikke nå – jeg skulle på biblioteket og skrive den vampyrstilen til Lupus –»

«Jeg blir med!» sa Nilus fornøyd. «Jeg har ikke gjort den, jeg heller.»

«Æh – vent litt – å ja, det er sant, jeg gjorde den jo i går kveld!»

«Flott, da kan du jo hjelpe meg!» sa Nilus. Det runde fjeset var bekymret. «Jeg skjønner ikke det med hvitløken – må de spise den, eller –?»

Plutselig tidde han med et lite gisp og så over skulderen til Harry.

Det var Slur. Nilus tok et fort skritt bakom Harry.

«Og hva gjør så dere to her?» sa Slur, stanset og stirret fra den ene til den andre. «Pussig sted å møtes –»

Harry så med stor uro at de svarte øynene til Slur skottet mot dørene på begge sider, og deretter på den enøyde heksa.

«Vi – vi skulle ikke møtes her,» sa Harry, «vi bare – møttes.»

«Jaså?» sa Slur. «Du har for vane å dukke opp på uventede steder, Potter, og sjelden uten grunn … Jeg tror det er best dere går tilbake til Griffingtårnet, hvor dere hører hjemme.»

Harry og Nilus la i vei uten å si et ord. Idet de rundet hjørnet, så Harry seg tilbake. Slur strøk med en hånd over hodet på den enøyde heksa og gransket det inngående.

Harry greide å riste av seg Nilus utenfor den trinne damen, ved å si ham passordet og så late som han hadde glemt vampyrstilen sin på biblioteket og måtte tilbake. Så snart han var ute av syne for sikkerhetstrollene, trakk han fram kartet igjen og holdt det oppunder nesa.

Det virket som gangen i fjerde var tom. Harry studerte kartet omhyggelig og så til sin lettelse at den lille prikken merket '*Severus Slur*' var tilbake på kontoret sitt.

Han sprintet tilbake til den enøyde heksa, åpnet pukkelen, ålte seg inn og skled ned til sekken som ventet på bunnen av steinsjakten. Der visket han kartet tomt igjen, og så løp han i vei.

*

Harry kom ut i solskinnet utenfor Honningslurp, helt skjult under usynlighetskappen, og prikket Ronny på ryggen.

«Det er meg,» mumlet han.

«Hvorfor ble du så lenge?» hveste Ronny.

«Slur drev og vaka …»

De gikk bortover Storgata.

«Hvor er du hen?» mumlet Ronny flere ganger gjennom munnviken. «Er du der ennå? Dette er helt sprøtt …»

De gikk på postkontoret, hvor Ronny lot som han sjekket prisen på en ugle til Rulle i Egypt, så Harry kunne få sett seg litt om. Der satt uglene og tutet bløtt ned til ham, minst tre hundre stykker, fra svære lappugler og helt ned til ørsmå dverghornugler ('Kun lokalpost'), som var så små at de kunne ha fått plass i håndflaten hans.

Så gikk de til Zonko, som var så stappfull av elever at Harry måtte passe seg svært godt for ikke å tråkke på noen og skape panikk. Der var det morosaker og lurerier nok til å tilfredsstille selv Freds og Franks villeste drømmer. Harry hvisket sine bestillinger til Ronny og listet ut litt gull til ham under kappen. Da de kom ut fra Zonko, var pengeposene deres adskillig lettere enn på innturen, men lommene bulte av møkkbomber, hikkeslikk, froskeeggsåpe og en neseglefser-tekopp hver.

Det var sol og frisk bris, og ingen av dem hadde lyst til å være inne, så de gikk forbi *Tre sopelimer* og oppover en bakke for å se på Hylehuset, det huset i Storbritannia som det spøker aller verst i. Det lå litt ovenfor resten av landsbyen, og selv i dagslys var det litt nifst, med de gjenspikrete vinduene og den fuktige, overgrodde hagen.

«Selv Galtvort-spøkelsene holder seg unna det,» sa Ronny mens de lente seg mot gjerdet og så opp på huset. «Jeg spurte Nesten hodeløse Nikk … han sier han har hørt at det er en temmelig røff gjeng som holder til her. Ingen kommer inn. Fred og Frank prøvde, så klart, men alle inngangene er forsegla …»

Harry var nokså varm etter oppstigningen og sto akkurat og lurte på om han kunne ta av seg kappen en liten stund, da de hørte stemmer like ved.

Noen kom oppover bakken fra den andre sida. Et øyeblikk etter kom Malfang til syne, fulgt av Krabbe og Gurgel. Det var Malfang som snakket.

«… skulle komme en ugle fra faren min når som helst nå. Han måtte møte i høringen for å fortelle dem om armen min … tenk, jeg kunne ikke bruke den på tre måneder …»

Krabbe og Gurgel fniste.

«Jeg skulle virkelig ønske jeg kunne vært der og hørt det digre, hårete nautet prøve å forsvare seg …'Det er'ke noe vondt i'n, d'er helt sant' … ha, den hippogriffen er så godt som død –»

Malfang fikk plutselig øye på Ronny. Det bleke ansiktet sprakk opp i et ondskapsfullt flir.

«Jaså, Wiltersen, hva driver du med?»

Han kikket opp på det forfalne huset bak Ronny.

«Ja, her skulle du vel gjerne bodd, hva, Wiltersen? Drømmer du om å få ditt eget rom? Jeg har hørt at hele familien din sover på samme rom – er det sant?»

Harry grep tak i kutteryggen til Ronny for å hindre at han gikk løs på Malfang.

«Jeg skal ta meg av ham,» hvislet han i øret på Ronny.

Anledningen var for perfekt til å gå glipp av. Harry smøg seg lydløst rundt til han kom bak Malfang, Krabbe og Gurgel, bøyde seg og skrapte opp en stor håndfull søle fra stien.

«Vi snakket akkurat om din venn Gygrid,» sa Malfang til Ronny. «Bare tenk deg hva han sier til Komiteen for avliving av farlige vesener. Tror du han kommer til å tute når de hogger av hippogr–»

SPLÆSJ!

Hodet til Malfang vippet framover idet søleklumpen traff ham, og det sølvblonde håret rant plutselig av skitt.

«Hva i –?»

Ronny måtte ta tak i gjerdet for å holde seg oppreist, sånn lo han. Malfang, Krabbe og Gurgel snurret rundt og glodde idiotisk til alle sider, mens Malfang prøvde å tørke vekk møkka.

«Hva var det? Hvem gjorde det?»

«Fælt som det spøker her, hva?» sa Ronny, som om han snakket om været.

Krabbe og Gurgel så redde ut; de bulende musklene dugde ikke stort mot spøkelser. Malfang stirret vilt rundt i det tomme landskapet.

Harry snek seg bortover stien, til en spesielt klissen dam med noe illeluktende, grønt mudder.

SPLUSJ!

Denne gangen havnet litt på Krabbe og Gurgel også. Gurgel hoppet opp og ned som en gærning og prøvde å gni det ut av de små, sløve øynene.

«Det kom der borte fra!» sa Malfang og tørket seg i ansiktet; han stirret på et sted et par meter bortenfor Harry.

Krabbe ravet framover med armene utstrakt som en zombi. Harry smatt rundt ham, fant en grein, slengte den mot ryggen hans og krøket seg sammen i lydløs latter da Krabbe gjorde en slags piruett i lufta for å prøve å se hvem som hadde kastet den. Siden Ronny var det eneste mennesket han kunne se, var det Ronny han ville gå løs på, men Harry stakk ut et bein. Krabbe snublet – og den digre plattfoten hans traff falden av usynlighetskappen. Harry kjente et kraftig nøkk, og kappen ble rykket bort fra ansiktet hans.

I et sekund stirret Malfang på ham.

«UÆÆHH!» hylte han og pekte på hodet til Harry. Og så satte han av sted i en faderlig fart nedover bakken, med Krabbe og Gurgel hakk i hæl.

Harry trakk kappen på plass igjen, men skaden var skjedd.

«Harry!» sa Ronny, vaklet nærmere og stirret håpløst på det stedet hvor Harry hadde forsvunnet, «det er best du stikker! Hvis Malfang sier det til noen – skynd deg og stikk tilbake til skolen!»

«Ser deg siden,» sa Harry, og uten et ord til sprintet han nedover bakken til Galtvang.

Ville Malfang tro sine egne øyne? Ville noen tro på Malfang? Ingen visste om usynlighetskappen – andre enn Humlesnurr. Magen til Harry gjorde en kollbøtte. *Humlesnurr* ville selvsagt skjønne hva som hadde skjedd, hvis Malfang sa noe –

Inn i Honningslurp, ned kjellertrappa, over steingolvet, gjennom luka – Harry rev av seg kappen, stakk den under armen og løp bortover gangen så fort beina ville bære ham … Malfang kom til å komme først tilbake … hvor lang tid ville det ta ham å finne en lærer? Han hev etter pusten, hadde sting i sida, men stoppet ikke før han var framme ved steinsklia. Han måtte legge igjen usynlighetskappen her, ellers ble den et opplagt bevis hvis Malfang hadde sladret til en lærer. Han gjemte den i en mørk krok, og så begynte han å klatre så fort han kunne når de svette hendene ustanselig glapp mot sjaktsidene. Omsider var han oppe på undersida av heksepukkelen, slo på den med tryllestaven, stakk hodet opp, fikk heist seg ut og lukket pukkelen, og akkurat idet han snublet fram bak statuen, hørte han raske fottrinn som nærmet seg.

Det var Slur. Han kom mot Harry i ilmarsj, så den svarte kutten flagret bak ham, og stoppet foran ham.

«Jaså,» sa han.

Uttrykket hans røpet undertrykt triumf. Harry prøvde å se uskyldig ut, men var bare så altfor klar over det svette fjeset og de skitne hendene; de siste gjemte han fort i lommene.

«Bli med her, Potter,» sa Slur.

Harry fulgte etter ham ned trappene og prøvde på veien å tørke hendene rene på innsida av kutten uten at Slur merket det. De gikk helt ned til fangekjelleren og inn på Slurs kontor.

Harry hadde bare vært der én gang før, og den gangen hadde han også vært i alvorlige vansker. Slur hadde skaffet seg noen flere motbydelige, slimete ting på glasskolber siden sist; de sto langs hyllene bak skrivebordet hans og bidro til den truende atmosfæren.

«Sitt ned,» sa Slur.

Harry satte seg, men Slur ble stående.

«Unge Malfang har nettopp vært her med en underlig historie, Potter,» sa han.

Harry sa ingenting.

«Han forteller at han var oppe ved Hylehuset, hvor han traff Wiltersen – øyensynlig alene.»

Harry sa fortsatt ikke noe.

«Malfang sier han sto og snakket med Wiltersen da han plutselig fikk en stor klump søle i bakhodet. Hvordan tror du det kan ha skjedd?»

Harry prøvde å se mildt overrasket ut.

«Jeg vet ikke, professor.»

Slurs blikk boret seg inn i Harrys. Det var akkurat som å prøve å få en hippogriff til å slå øynene ned. Harry prøvde så godt han kunne å la være å blunke.

«Og deretter så Malfang en meget merkverdig åpenbaring. Kan du tenke deg hva det kan ha vært, Potter?»

«Nei,» sa Harry og prøvde å lyde uskyldig nysgjerrig.

«Det var ditt hode, Potter. Det svevde i lufta.»

Det ble stille. Lenge.

«Kanskje han burde gå til madam Pomfrit,» sa Harry. «Jeg mener, hvis han har begynt å se ting som –»

«Hva kunne ditt hode ha i Galtvang å gjøre, Potter?» sa Slur silkemykt. «Ditt hode har ikke lov til å være i Galtvang. Ingen del av kroppen din har tillatelse til å være i Galtvang.»

«Jeg vet det,» sa Harry og anstrengte seg for ikke å røpe skyld eller frykt. «Det låter som Malfang har hallusin–»

«Malfang har ikke hallusinasjoner,» snerret Slur. Han bøyde seg ned med en hånd på hvert armlene på stolen Harry satt i, så ansiktene deres bare var noen centimeter fra hverandre. «Hvis hodet ditt var i Galtvang, var resten av deg det også.»

«Jeg har vært oppe i Griffingtårnet,» sa Harry «Akkurat som De sa jeg –»

«Kan noen bekrefte det?»

Harry sa ikke noe. Slurs smale munn kruset seg til et avskyelig smil.

«Jaha,» sa han og rettet seg opp igjen. «Alle, fra magiministeren og nedover, har prøvd å holde den berømte Harry Potter i sikkerhet for Sirius Svaart. Men den berømte Harry Potter følger sine egne lover. La vanlige folk bekymre seg for hans sikkerhet! Den berømte Harry Potter går dit han vil, uten tanke på følgene.»

Harry satt like taus. Slur prøvde å provosere ham til å tilstå. Men nei, den gikk ikke. Slur hadde ingen beviser – ennå.

«Du er virkelig merkverdig lik din far, Potter,» sa Slur plutselig, og det glitret i øynene hans. «Han også var umåtelig arrogant. Et visst lite talent på rumpeldunkbanen fikk ham også til å tro at han var et hakk bedre enn resten av oss, der han spankulerte rundt med sine venner og beundrere … Likheten er virkelig påfallende.»

«Faren min spankulerte ikke,» sa Harry, før han rakk å stoppe det. «Og ikke jeg heller.»

«Faren din brydde seg ikke stort om regler heller,» fortsatte Slur og utnyttet overtaket. Det smale ansiktet lyste av motvilje. «Regler var til for vanlige dødelige, ikke for vinnere av rumpeldunkpokalen. Hodet hans var så oppblåst –»

«HOLD KJEFT!»

Harry var plutselig på beina. Et raseri han ikke hadde kjent maken til siden den siste kvelden i Hekkveien tordnet gjennom ham. Han ga blaffen i at Slur ble stiv i ansiktet, at de svarte øynene skjøt farlige lyn –

«*Hva var det du sa til meg, Potter?*»

«Jeg sa De skulle holde kjeft om faren min!» skrek Harry. «Jeg vet hvordan det var, nemlig! Han reddet livet Deres! Humlesnurr har fortalt meg det! De hadde ikke engang stått der, om det ikke var for faren min!»

Slurs gustne hud hadde fått farge som surmelk.

«Og fortalte rektor deg også under hvilke omstendigheter din far reddet livet mitt?» hvisket han. «Eller anså han detaljene som for ubehagelige for vår prektige Potters følsomme ører?»

Harry bet seg i leppa. Han visste ikke hva som hadde skjedd den gangen, og ville ikke innrømme det – men Slur hadde visst gjettet det alt.

«Jeg vil forferdelig nødig du skal gasse deg i et galt inntrykk av din far, Potter,» sa han, mens ansiktet ble forvridd av et fryktelig smil. «Har du forestilt deg en eller annen gloriøs heltegjerning? Da må jeg få korrigere deg – din plettfrie far og vennene hans spilte meg et kolossalt morsomt puss, som ville endt med min død, om ikke din far hadde fått kalde føtter i siste øyeblikk. Det var ingenting modig ved det han gjorde. Han reddet sitt

eget skinn, like mye som mitt. Hadde de fullført pusset, ville han blitt utvist fra Galtvort.»

Slur hadde blottet de gule, ujevne tennene.

«Vreng lommene, Potter!» glefset han plutselig.

Harry rørte seg ikke. Det tordnet i ørene hans.

«Vreng lommene, ellers går vi rett til rektor! Vreng dem ut inn, Potter!»

Kald av skrekk trakk Harry langsomt fram posen med Zonkomorosaker og Ukruttkartet.

Slur plukket opp Zonko-posen.

«Jeg fikk dem av Ronny,» sa Harry og ba en bønn om at han rakk å få sagt fra til Ronny før Slur så ham. «Han – han hadde dem med seg fra Galtvang sist han var der –»

«Jaså? Og siden har du gått med dem i lomma? Du verden, så rørende … og hva er dette?»

Slur hadde tatt opp kartet. Harry prøvde av all makt å holde ansiktet uttrykksløst.

«En bit ekstra pergament,» sa han med et skuldertrekk.

Slur snudde det om på den andre sida, men det var Harry han så på.

«Men trenger du virkelig en så *gammel* bit pergament?» sa han. «Kanskje jeg like gjerne skulle – kaste den?»

Hånden hans gikk mot peisilden.

«Nei!» sa Harry fort.

«Ser man det!» sa Slur, og de lange neseborene vibrerte. «Er dette nok en kostelig gave fra unge Wiltersen? Eller er det – noe annet? Et brev, kanskje, skrevet med usynlig blekk? Eller – en oppskrift på hvordan man kommer seg til Galtvang uten å passere desperantene?»

Harry blunket. Slurs øyne glitret.

«La meg se, la meg nå se …» mumlet han, mens han fant fram tryllestaven og brettet ut kartet på skrivebordet. «Avslør din lønndom!» sa han og rørte pergamentet med staven.

Ingenting skjedde. Harry knyttet nevene for å hindre at de skalv.

«Vis deg fram!» sa Slur og slo skarpt på kartet.

Det var like tomt. Harry passet på å puste dypt, jevnt og beroligende.

«Professor Severus Slur, lærer her ved skolen, befaler deg å avsløre den kunnskap du skjuler!» sa Slur og smelte til kartet med tryllestaven.

Som om en usynlig hånd skrev på det, tonte det fram ord på den tomme kartoverflaten.

«*Hr. Luna overbringer professor Slur sine beste hilsener og ber ham vennligst trekke den abnormt store nesa si ut av andre folks affærer.*»

Slur stivnet. Harry stirret lamslått på teksten. Men kartet var ikke ferdig med dette – nå tonte en ny setning fram under den første.

«*Hr. Horn er enig med hr. Luna, og vil forøvrig tilføye at professor Slur er en dum drittsekk.*»

Hvis ikke situasjonen hadde vært så alvorlig, hadde det vært ustyrtelig morsomt. Men det kom mer …

«*Hr. Tasselabb vil gjerne gi uttrykk for sin forbløffelse over at en slik idiot kan bli lærer.*»

Harry lukket øynene av forskrekkelse. Da han åpnet dem igjen, hadde kartet sagt sitt siste ord.

«*Hr. Ormsvans ønsker professor Slur en fortsatt god dag, og vil ellers råde ham til å vaske håret, den slimålen.*»

Harry ventet på at slaget skulle falle.

«Jaså …» sa Slur lavt. «Dette får vi se på …»

Han marsjerte bort til peisen, grep en håndfull av et glitrende pulver fra en krukke på peishylla og kastet det på ilden.

«Lupus!» ropte Slur inn i flammene. «Jeg vil snakke med deg!»

Totalt fortumlet stirret Harry på bålet. Det hadde dukket opp et stort omriss av noe der, som snurret svært fort rundt. Noen sekunder etter klatret professor Lupus ut av peisen og børstet aske av den slitte kutten.

«Du ville meg noe, Severus?» sa han rolig.

«Det ville jeg, ja,» sa Slur, med et ansikt som var fortrukket av raseri mens han strente tilbake til skrivebordet. «Jeg ba nettopp Potter tømme lommene. Der hadde han dette.»

Slur pekte på pergamentet, hvor budskapet fra herrene Luna, Ormsvans, Tasselabb og Horn fortsatt lyste. Lupus fikk et pussig, lukket uttrykk i ansiktet.

«Nå?» sa Slur.

Lupus fortsatte å stirre på kartet. Harry fikk inntrykk av at han tenkte usedvanlig raskt.

«*Nå*?» sa Slur igjen. «Dette pergamentet er åpenbart fullt av svart magi. Det skal visstnok være ditt fagområde, Lupus. Hvor tror du Potter kan ha fått tak i noe slikt?»

Lupus så opp, med en antydning av et halvt blikk i retning Harry som advarte ham mot å avbryte.

«Fullt av svart magi?» sa han rolig. «Tror du virkelig det, Severus? For meg ser det ikke verre ut enn et stykke pergament som fornærmer enhver som prøver å lese det. Barnslig, men neppe farlig, vel? Jeg vil anta at Harry har fått det fra en morobutikk –»

«Å jaså?» sa Slur. Kjakene hans var stive av sinne. «Du tror en morobutikk kan levere noe sånt? Du tror ikke det er mer sannsynlig at han har fått det *direkte fra produsentene*?»

Harry ante ikke hva Slur snakket om. Ikke Lupus heller, så det ut til.

«Mener du, fra herr Ormsvans eller en av disse andre?» sa han. «Harry, kjenner du noen av de mennene?»

«Nei,» sa Harry fort.

«Der ser du, Severus,» sa Lupus og snudde seg mot Slur igjen. «Nei, for meg ser det ut som et Zonko-produkt –»

Og presis som kallet kom Ronny settende inn på kontoret. Han var så andpusten at han hikstet da han bråstanset rett foran Slurs skrivebord, holdt seg for stinget i brystet og prøvde å snakke.

«Det – var – meg – som – ga – Harry – de – greiene,» fikk han fram. «Kjøpte – dem – i – Zonko – for – evig – heter – sia.»

«Ja vel!» sa Lupus, slo hendene sammen og så seg muntert rundt. «Så dermed er den saken oppklart. Jeg tar med meg dette, Severus, er det greit?» Han brettet sammen kartet og stakk det innenfor kutten. «Harry, Ronny, bli med meg, jeg må snakke litt med dere om den vampyrstilen. Unnskyld oss, Severus.»

Harry våget ikke å se på Slur da de gikk ut fra kontoret. Han, Ronny og Lupus gikk hele veien opp til inngangshallen før noen sa et ord. Da snudde

Harry seg mot Lupus:

«Professor, jeg –»

«Jeg vil ikke høre noen forklaringer,» sa Lupus kort. Han så seg om i den tomme hallen og senket stemmen. «Jeg vet tilfeldigvis at dette kartet ble konfiskert av herr Nask for mange år siden. Ja, jeg vet at det er et kart,» sa han, da han så det himmelfalne uttrykket til Harry og Ronny. «Jeg vil ikke vite hvordan det er kommet i din besittelse. Men det *forbløffer* meg at du ikke har levert det inn. Særlig etter det som skjedde sist en elev lot informasjon om borgen flyte rundt her. Og du kan ikke få det tilbake, Harry.»

Det hadde ikke Harry ventet heller, og han var altfor opptatt av å få en forklaring til å protestere.

«Hvorfor trodde Slur at jeg hadde fått det fra produsentene?»

«Fordi …» Lupus nølte, «fordi de som lagde dette kartet ville ha ønsket å lokke deg ut fra skolen. De ville syntes det var strålende morsomt.»

«*Kjenner* De dem?» sa Harry imponert.

«Vi har truffet hverandre,» sa han kort. Blikket hans på Harry var alvorligere enn noen gang før.

«Ikke vent at jeg skal dekke deg igjen, Harry. Jeg kan ikke tvinge deg til å ta Sirius Svaart på alvor. Men jeg hadde trodd at det du har hørt når desperantene kommer for nær, ville gjort større inntrykk på deg. Dine foreldre ga sitt liv for å redde ditt, Harry. Det er en dårlig måte å gjengjelde dem på – å gamble bort deres offer for en pose magiske morosaker.»

Så gikk han, og Harry sto igjen og følte seg mye mer miserabel enn han hadde gjort på Slurs kontor. Langsomt gikk han og Ronny opp marmortrappa. Da Harry gikk forbi den enøyde heksa, husket han på usynlighetskappen – den lå fortsatt der nede, men han våget ikke gå og hente den.

«Det er min feil,» sa Ronny plutselig. «Det var meg som overtalte deg til å bli med. Lupus har rett, det var dumt, vi skulle ikke gjort det –»

Han tidde; de var kommet til gangen hvor sikkerhetstrollene patruljerte, og der kom Hermine gående mot dem. Ett blikk på ansiktet hennes var nok

til å fortelle Harry at hun hadde hørt hva som hadde skjedd. Hjertet hans sank som en stein – *hadde* hun sagt fra til professor McSnurp?

«Kommer du for å gni deg i henda?» sa Ronny illsint, da hun stoppet foran dem. «Eller har du akkurat vært og sladra?»

«Nei,» sa Hermine. Hun hadde et brev i hånden, og leppene hennes skalv. «Jeg syntes bare dere måtte få vite det … Gygrid tapte saken. Bukknebb skal henrettes.»

KAPITTEL FEMTEN

RUMPELDUNKFINALEN

«Han – han sendte meg dette,» sa Hermine og holdt fram brevet.

Harry tok imot det. Pergamentet var fuktig, og her og der hadde enorme tårer fått blekket til å flyte utover så det var svært vanskelig å lese.

> KJERE HERMINE,
>
> VI TAPTE. JEG FÅR TA HAN MED MEG JEM TIL GALTVORT.
>
> HENRETLSEDAGEN ER IKKE BESTEMT ENÅ. BUKKI LIKTE SEG I LONDON.
>
> JEG SKAL IKKE GLØME AL JELPA DU GA OS.
>
> GYGRID

«De kan ikke gjøre det,» sa Harry. «Det kan de bare ikke. Bukknebb er ikke farlig.»

«Faren til Malfang fikk skremt komiteen til det,» sa Hermine og tørret øynene. «Dere vet hvordan han er. De er en gjeng fomlete gamle fjols, og de var redde. Det er klart, det blir en anke … det blir det alltid. Men jeg kan bare ikke se noe håp … ingenting har jo forandret seg.»

«Men det skal det,» sa Ronny innbitt. «Denne gangen trenger du ikke gjøre alt sammen aleine, Hermine. Jeg skal hjelpe deg.»

«Å, Ronny!»

Hermine slo armene om halsen hans og brøt helt sammen. Ronny, som så helt vettskremt ut, klappet henne svært forlegent på hodet. Omsider rettet hun seg opp.

«Ronny, jeg er så veldig, veldig lei for det med Skorpus …» hikstet hun.

«Å … vel … han var jo gammal, da,» sa Ronny og så meget lettet ut over at hun hadde sluppet taket. «Og han dugde jo ikke til noe større. Hvem vet,

kanskje muttern og fattern gir meg ei ugle nå.»

*

Sikkerhetstiltakene som var iverksatt siden Svaarts innbrudd nummer to, gjorde det umulig for Harry, Ronny og Hermine å gå og besøke Gygrid om kveldene. Den eneste muligheten de hadde til å få snakket med ham, var i timene i Stell av magiske vesener.

Det virket som sjokket over dommen hadde gjort ham helt nummen.

«Det er min feil, alt. Jeg blei bare helt stum. Der satt dem i dem svarte kuttene sine, og jeg fomla og mista notatene mine og glømte alle dem datoene du hadde slått opp for meg, Hermine. Og så reiste Lucifus Malfang seg og sa sitt, og kommitén gjorde akkurat det'n sa dem sku' gjøra …»

«Vi har fremdeles anken!» sa Ronny innett. «Ikke gi opp ennå, vi jobber med saka!»

De var på vei opp mot borgen sammen med resten av klassen. Foran seg så de Malfang, som gikk sammen med Krabbe og Gurgel og stadig så seg tilbake med en hånlatter.

«Nøtter ikke, Ronny,» sa Gygrid sørgmodig da de var framme ved borgtrappa. «Lucifus Malfang har hele kommitén i lomma. Jeg får bare sørge for at den tida Bukki har igjen, blir den beste'n har hatt. Så pass skylder jeg'n …»

Gygrid snudde seg og skyndte seg ned mot hytta si med ansiktet begravd i lommetørkleet.

«Se som han bæljer!»

Malfang, Krabbe og Gurgel hadde stått rett innenfor borgdørene og hørt på.

«Har dere noen gang sett noe så patetisk?» sa Malfang. «Og en sånn en skal liksom være læreren vår!»

Både Harry og Ronny skulle til å gå løs på Malfang i raseri, men Hermine kom dem i forkjøpet – SMAKK!

Hun hadde fiket til Malfang i fjeset så hardt hun overhodet maktet. Malfang sjanglet. Harry, Ronny, Krabbe og Gurgel sto der med åpen munn

mens Hermine løftet hånden på ny.

«Du *våger* ikke å kalle Gygrid patetisk, din ekle – din onde –»

«Hermine!» sa Ronny spedt og prøvde å gripe armen hennes idet den gikk bakover.

«Hold deg *unna*, Ronny!»

Hermine nappet fram tryllestaven. Malfang rygget baklengs. Krabbe og Gurgel så spørrende og forvirret på ham etter ordre.

«Kom,» mumlet Malfang, og i neste øyeblikk hadde alle tre forsvunnet ned trappa til fangekjelleren.

«*Hermine*!» sa Ronny igjen, og stemmen lød like fortumlet som imponert.

«Harry, det er best du slår ham i rumpeldunkfinalen!» sa Hermine skingrende. «Det er best du gjør det, for jeg holder det ikke ut hvis Smygard vinner!»

«Vi er seint ute til Trylleformler,» sa Ronny og klarte nesten ikke å rive blikket vekk fra Hermine. «Vi må visst gå.»

De skyndte seg opp marmortrappa til professor Pirrevimps klasserom.

«Dere er sent ute, gutter!» sa professor Pirrevimp bebreidende da Harry åpnet døra til klasserommet. «Så, kom på plass, litt fort, fram med tryllestavene. I dag eksperimenterer vi med frydeformler. Vi har allerede delt oss opp parvis –»

Harry og Ronny skyndte seg til en pult bakerst og åpnet veskene. Ronny kikket bak seg.

«Hvor ble det av Hermine?»

Harry så seg også om. Hermine var ikke i klasserommet, enda Harry var helt sikker på at hun hadde stått rett ved sida av ham da han åpnet døra.

«Jøss, det var da merkelig,» sa Harry og stirret på Ronny. «Kanskje – kanskje hun gikk på do eller noe?»

Men Hermine viste seg ikke på hele den timen.

«Hun kunne visst trengt en frydeformel, hun òg,» sa Ronny da klassen gikk til lunsj, alle med brede smil – etter frydeformlene var samtlige i strålende humør.

Hermine kom ikke til lunsj heller. Da de var ferdige med eplepaien, hadde ettervirkningene av frydeformlene begynt å gi seg, og Harry og Ronny var blitt aldri så lite bekymret.

«Du tror'ke Malfang har finni på noe med henne?» sa Ronny engstelig, mens de skyndte seg opp trappene til Griffingtårnet.

De gikk forbi sikkerhetstrollene, ga den trinne damen passordet («Faddersladder») og klatret fort inn gjennom portretthullet til oppholdsrommet.

Der satt Hermine ved et bord, i dyp søvn, med hodet i en åpen aritmantikkbok. De satte seg på hver sin side av henne, og Harry rusket henne våken.

«Hv-hva?» sa Hermine, våknet med et rykk og så seg forvillet om. «Må vi gå? Hva har vi i neste time?»

«Clairvoyanse, men det er ikke på tjue minutter ennå,» sa Harry. «Hermine, hvorfor var du ikke med i formeltimen?»

«Hva? Å, nei!» pep Hermine. «Jeg glemte å gå dit!»

«Men åssen kunne du glemme det?» spurte Harry. «Du var jo med oss helt til klasseromsdøra.»

«Det er ikke sant!» jamret Hermine. «Var professor Pirrevimp sint? Å, det var Malfang, jeg tenkte på ham, og så kom jeg ut av det.»

«Vet du hva, Hermine?» sa Ronny og så ned på den digre aritmantikkboka Hermine hadde brukt som hodepute. «Jeg tror du holder på å tørne, jeg. Du prøver å gjøre altfor mye.»

«Nehei, det gjør jeg aldeles ikke!» sa Hermine og strøk håret bort fra øynene, mens hun lette forgjeves etter sekken. «Jeg gjorde bare en feil, det var det hele! Det er vel best jeg går til professor Pirrevimp og beklager … ser dere i Clairvoyansen!»

Tjue minutter senere traff de Hermine ved foten av stigen til professor Rummelfiolds klasserom. Hun så nokså forstyrret ut.

«Det er ikke til å tro at jeg gikk glipp av frydeformlene! Og jeg vedder på at vi får dem til eksamen. Professor Pirrevimp antydet noe sånt.»

De klatret opp stigen til det halvmørke, kvelende tårnkammeret. På hvert bord glødet en krystallkule fylt av hvit, perlemorskimrende tåke. Harry,

Ronny og Hermine satte seg ved et vaklevorent bord.

«Jeg trodde ikke vi sku' byne med krystallkuler før i neste termin,» mumlet Ronny, mens han skottet vaktsomt rundt seg i tilfelle professor Rummelfiold lurte i nærheten.

«Ikke klag, det betyr at vi er ferdig med kiromantikken,» mumlet Harry tilbake. «Du kan tro jeg var lei av at hun skvatt og ble blek hver gang hun så på hendene mine.»

«God dag, alle sammen!» sa den velkjente, slørete stemmen, og professor Rummelfiold gjorde sin vanlige dramatiske entré fra skyggene. Parvati og Lavendel var så oppspilte at de skalv; ansiktene deres var opplyst av det melkehvite skjæret fra krystallkula.

«Jeg har bestemt meg for å begynne med krystallkula litt tidligere enn egentlig tenkt,» sa professor Rummelfiold, satte seg med ryggen til peisen og så rundt på klassen. «Skjebnegudinnene har meddelt meg at eksamen i juni vil dreie seg om kula, så det er om å gjøre for meg å gi dere tilstrekkelig øvelse.»

Det kom et snøft fra Hermine.

«Nei, alvorlig talt … 'skjebnegudinnene har meddelt henne!' … hvem er det som velger eksamensprøven, kanskje? Hun! Litt av en spådom!» sa hun og brydde seg ikke med å holde stemmen lav.

Det var ikke lett å si om professor Rummelfiold hadde hørt det, siden ansiktet var skjult i skyggen. Hun fortsatte iallfall som om hun ikke hadde gjort det.

«Krystallspåing er en spesielt raffinert kunst,» sa hun drømmende. «Jeg venter ikke at noen av dere skal kunne Se den første gangen dere skuer inn i kulas uendelige dybder. Vi skal begynne med noen avslapningsøvelser for bevisstheten og de ytre øynene –» Ronny begynte å fnise ubehersket og måtte stoppe neven i munnen for å dempe lyden – «for å klarne vårt Indre øye og overbevisstheten. Hvis vi er heldige, vil kanskje en eller to av dere Se noe før timen er ferdig.»

Og så begynte de. Iallfall Harry følte seg fullstendig idiotisk, der han satt og skulle stirre inn i krystallkula og prøve å holde sinnet helt tomt, mens

tanker som «dette er høl i huet» fløt forbi. Det hjalp ikke noe større at Ronny til stadighet knegget lavt, mens Hermine smekket med tunga.

«Sett noe ennå?» spurte Harry de to andre etter et kvarters taus krystallgloing.

«Ja, det er en brannmerke på bordet,» sa Ronny og pekte. «Noen har velta lyset sitt.»

«Dette er så bortkastet tid!» hveste Hermine. «Jeg kunne brukt den til noe nyttig. Jeg kunne lest på frydeformlene –»

Professor Rummelfiold raslet forbi.

«Vil noen ha hjelp til å tolke de uklare varsler i kula?» mumlet hun, høyt nok til overdøve klirringen av armbåndene.

«Jeg trenger ikke hjelp,» hvisket Ronny. «Det er opplagt hva dette betyr. Det blir tett tåke i kveld.»

Både Harry og Hermine lo høyt.

«Nei, oppriktig talt!» sa professor Rummelfiold, mens alles hoder snudde seg mot dem. Parvati og Lavendel så helt sjokkert ut. «Dere forstyrrer de clairvoyante vibrasjonene!» Hun nærmet seg bordet og kikket i krystallkula deres. Harry kjent en synkende følelse i mellomgolvet. Han visste nok hva som kom …

«Det er noe her!» hvisket professor Rummelfiold og senket ansiktet helt ned til kula, så den speilte seg i begge de svære brilleglassene. «Noe som beveger seg … men hva er det?»

Harry var villig til å vedde alt han eide, inklusive Lynkilen, på at godt nytt var det ikke, hva det enn var. Og ganske riktig …

«Kjære deg …» åndet professor Rummelfiold og stirret opp på Harry. «Her er det, tydeligere enn noensinne … ja, kjære deg, det følger deg, det kommer stadig nærmere … det er gr–»

«Å herre*gud*!» sa Hermine høyt. «Ikke den latterlige grimmen nå *igjen*!»

Professor Rummelfiold satte de enorme øynene i henne. Parvati hvisket noe til Lavendel, og begge de to glante også på Hermine. Så rettet professoren seg opp og betraktet Hermine med et sinne som ikke var til å ta feil av.

«Jeg beklager å måtte si, *søte* deg, at fra det øyeblikket du viste deg i denne klassen, har det vært åpenbart at du ikke har de egenskaper som kreves for den edle spådomskunst. Jeg kan faktisk ikke huske å ha hatt en elev med et så håpløst *jordbundet* sinn.»

Det ble stille et øyeblikk. Så –

«Greit!» sa Hermine plutselig. Hun reiste seg og stappet *Lys gjennom framtidas tåker* ned i sekken. «Greit!» gjentok hun og svingte sekken over skulderen så hun nesten slo Ronny ned av stolen. «Jeg gir opp! Jeg går!»

Og til klassens totale forbløffelse marsjerte Hermine bort til luka, sparket den opp og forsvant ned av stigen.

Det tok noen minutter før klassen roet seg igjen. Det virket som professor Rummelfiold helt hadde glemt grimmen. Hun pustet nokså tungt da hun brått snudde seg bort fra Harrys og Ronnys bord og trakk det gjennomsiktige sjalet tettere om seg.

«Ååååå!» sa Lavendel plutselig, så alle skvatt. «Ååååå, professor Rummelfiold, jeg kom akkurat på noe! De Så jo at hun gikk! Ikke sant, professor? '*Ved påsketider vil én av oss forlate oss for alltid!*' Det sa De for lenge siden, professor!»

Professor Rummelfiold sendte henne et søtt smil.

«Ja, vennen min, det er riktig at jeg visste at frøken Grang ville forlate oss. Men man håper jo alltid at man kan ha tatt feil av Tegnene … Det indre øye kan være en tung byrde, skal jeg si dere …»

Dette gjorde åpenbart dypt inntrykk på Lavendel og Parvati. De flyttet litt på seg så professor Rummelfiold kunne sette seg ved deres bord i stedet.

«Skal si Hermine har litt av en dag, hæ?» mumlet Ronny til Harry med et uttrykk som minnet om ærefrykt.

«Ja …»

Harry kikket inn i krystallkula igjen, men så ikke annet enn drivende, hvit tåke. Hadde virkelig professor Rummelfiold sett grimmen igjen? Kom han selv til å se den? Det han trengte minst av alt, var en ny nesten-dødsulykke, nå som rumpeldunkfinalen nærmet seg sterkt.

*

Påskeferien var ikke avslappende, akkurat. Tredjeklassingene hadde aldri hatt så mye hjemmearbeid. Nilus Langballe så nærmest ut til å være på randen av nervesammenbrudd, og han var ikke den eneste.

«Skal detti lissom være *ferie*?» brølte Jokum Finnimann en ettermiddag på oppholdsrommet. «Det er evigheter tel eksamen; å er det enklig dom driver med?»

Men ingen hadde så mye å gjøre som Hermine. Selv uten clairvoyansen, tok hun flere fag enn noen andre. Hun var som regel den siste som gikk fra Griffingstua om kvelden og den første som kom på bilioteket neste morgen; hun hadde mørke ringer under øynene som minnet om dem Lupus hadde og virket konstant på gråten.

Ronny hadde overtatt ansvaret for Bukknebbs anke. Når han ikke gjorde lekser, begravde han seg i svære, tykke bind med titler som *Håndbok i hippogriff-psykologi* og *Fugl eller ful? En studie i hippogriffisk brutalitet*. Så oppslukt var han at han til og med glemte å være ekkel mot Skeivskank.

Harry for sin del måtte lirke inn skolearbeidet mellom daglige rumpeldunktreninger, for ikke å snakke om endeløse taktikkdiskusjoner med Qvist. Griffing-Smygard-kampen skulle spilles den første lørdagen etter påskeferien. Smygard ledet med nøyaktig to hundre poeng i turneringen. Det betydde (som Qvist ustanselig påpekte for laget sitt) at de måtte vinne kampen med mer enn det for å vinne pokalen. Det betydde dessuten at ansvaret for å vinne hovedsakelig falt på Harry, ettersom det telte hundre og femti poeng å fange snoppen.

«Så det gjelder at du *bare* fanger den hvis vi leder med mer enn femti poeng,» gjentok og gjentok Qvist. «*Bare* hvis vi leder med mer enn femti poeng, Harry, ellers vinner vi kampen, men taper pokalen. Du har fått med deg det, ikke sant? Du må *bare* fange snoppen hvis –»

«JEG HAR SKJØNT DET, OLIVER!» hylte Harry.

Hele huset Griffing tenkte ikke på annet enn den tilstundende kampen. Griffing hadde ikke vunnet rumpeldunkpokalen siden den legendariske Kalle Wiltersen (Ronnys nest eldste bror) var speider. Men Harry tvilte på om noen av dem, Qvist inkludert, var så oppsatt på å vinne som han selv. Fiendskapet mellom Harry og Malfang var på sitt verste noensinne.

Malfang ruget fremdeles over den søleklumpen i Galtvang, og var enda sintere for at Harry på en eller annen måte hadde klart å vri seg unna straff. Harry hadde ikke glemt Malfangs forsøk på sabotasje under kampen mot Ravnklo, men det var det med Bukknebb som gjorde ham aller mest besluttet på å slå Malfang for øynene på hele skolen.

Aldri, så langt tilbake noen kunne huske, hadde atmosfæren foran en kamp vært så anspent. Da påskeferien var over, var spenningen mellom de to lagene og husene deres på bristepunktet. Det brøt ut ikke så få små skjærmysler i gangene, og det toppet seg i en nokså ubehagelig episode hvor en fjerdeklassing fra Griffing og en sjetteklassing fra Smygard endte på sykestua med purreløk ut av begge ørene.

Harry hadde det spesielt slitsomt. Han kunne ikke gå til en time uten at smygardinger prøvde å spenne bein for ham, og Krabbe og Gurgel dukket opp hvor han enn var og subbet skuffet bort igjen når de så at han var omgitt av folk. Qvist hadde gitt instruks om at Harry måtte følges hvor han gikk, i tilfelle smygardingene prøvde å sette ham ut av spillet. Hele Griffing grep utfordringen begeistret, og etter det kom Harry alltid for sent til timene, fordi han var omgitt av en svær, skvatrende skokk. Men Harry var mer bekymret for Lynkilens sikkerhet enn for sin egen. Når han ikke var ute og fløy med den, låste han den trygt ned i kofferten, og det var ikke få ganger han løp opp i Griffingtårnet i friminuttene for å sjekke at den var der ennå.

*

Kvelden før kampen var alle vanlige gjøremål i Griffingstua lagt til side. Selv Hermine hadde lagt fra seg bøkene.

«Jeg kan ikke jobbe, jeg greier ikke å konsentrere meg,» sa hun nervøst.

Støyen var ikke til å tro. Fred og Frank Wiltersen taklet presset ved å være enda mer høyrøstet og utagerende enn ellers. Oliver Qvist satt bøyd over en modell av en rumpeldunkbane i et hjørne, skjøv små figurer rundt på den med tryllestaven og mumlet for seg selv. Angelika, Alliken og Katti lo av vitsene til Fred og Frank. Harry satt sammen med Ronny og Hermine,

litt utenfor stormsentret, og prøvde å la være å tenke på neste dag; for hver gang han gjorde det, fikk han en motbydelig følelse av at noe digert sloss for å komme opp av magen hans.

«Du greier det fint,» trøstet Hermine, enda hun så vettskremt ut selv.

«Du har jo en *Lynkile*!» sa Ronny.

«Jo …» sa Harry, mens magen vred seg.

Det var en lettelse da Qvist plutselig reiste seg og brølte: «Alle på laget! Sengetid!»

*

Harry sov dårlig. Først drømte han at han hadde forsovet seg, og at Qvist hylte: «Hvor ble det av deg? Vi måtte bruke Nilus isteden! » Så drømte han at Malfang og resten av Smygardlaget kom til kampen ridende på drager. Han fløy livsfarlig fort og prøvde å unngå ildspruten fra kjeften til Malfangs drage, da det plutselig gikk opp for ham at han hadde glemt Lynkilen. Han falt som en stein gjennom lufta og våknet med et hopp.

Det tok et par sekunder før det gikk opp for Harry at kampen ikke hadde vært ennå, at han lå trygt i sin egen seng, og at Smygardlaget helt sikkert ikke fikk lov å spille på drager. Han var veldig tørst. Så stille han kunne, sto han opp av himmelsenga og gikk for å hente et glass vann fra sølvmugga ved vinduet.

Skoleparken utenfor var helt stille. Ikke et vindpust rørte tretoppene i Den forbudte skogen; Prylepilen sto urørlig og så helt uskyldig ut. Det så ut til at spilleforholdene skulle bli helt perfekte.

Harry satte fra seg begeret og skulle til å gå tilbake til senga, da noe fanget blikket hans. Et dyr lusket over den sølvskimrende plenen.

Harry løp bort til nattbordet, grep brillene og satte dem på seg og skyndte seg tilbake til vinduet. Det kunne ikke være grimmen – ikke nå – ikke rett før kampen –

Han myste ut på plenen igjen, og etter et øyeblikks desperat leting fikk han øye på det. Det smøg seg i utkanten av skogen nå … det var slett ikke

grimmen … det var en katt … Harry klemte hardt om vinduskarmen av lettelse da han dro kjensel på flaskebørstehalen. Det var bare Skeivskank …

Eller … *var* det bare Skeivskank? Harry myste og presset nesa mot vindusglasset. Det virket som Skeivskank hadde stoppet. Harry var sikker på at han kunne se noe annet som beveget seg inne mellom treskyggene.

Og i neste øyeblikk kom det fram: en gigantisk, rufsete, svart hund listet seg fordektig over plenen. Skeivskank travet ved sida av den. Harry stirret. Hva kunne dette bety? Hvis Skeivskank også kunne se hunden, hvordan kunne den være et varsel om at Harry skulle dø?

«Ronny!» hveste Harry. «Ronny! Du må våkne!»

«Hæh?»

«Du må komme hit og si meg om du kan se noe!»

«D'er jo helt mørkt, jo, Harry,» mumlet Ronny utydelig. «Er'e du maser om?»

«Der nede –»

Harry kikket fort ut av vinduet igjen.

Skeivskank og hunden var borte. Harry klatret opp i vinduskarmen for å kunne se rett ned i skyggene under borgen, men de var ikke der. Hvor var det blitt av dem?

En høy snorking røpet at Ronny hadde sovnet igjen.

*

Neste morgen, da Harry og resten av Griffinglaget kom inn i Storsalen, ble de møtt av en kjempeapplaus. Harry kunne ikke la være å smile bredt da han så at både Ravnklo- og Håsblåsbordene også klappet for dem. Bare Smygardbordet hvislet høyt da de gikk forbi. Harry la merke til at Malfang så blekere ut enn han pleide.

Qvist brukte hele frokosten på å oppfordre laget til å spise og rørte ingenting selv. Så jagde han dem av gårde til banen før noen andre var ferdige med maten, for at de skulle få et inntrykk av forholdene. Idet de gikk ut av Storsalen, klappet alle igjen.

«Tvi tvi, Harry!» ropte Cho Chang. Harry merket at han rødmet.

« OK … ikke noe vind å snakke om … sola er litt skarp, det kan kanskje hindre synet litt, pass opp for det … bakken er ganske hard, fint, da får vi godt fraspark …»

Qvist travet fram og tilbake på banen og så på alt, med laget i hælene. Omsider så de borgdørene åpne seg oppe i bakken, og resten av skolen kom myldrende ut på plenene.

«Garderoben,» sa Qvist kort.

Ingen sa noe mens de skiftet til de røde kuttene. Harry funderte på om de følte det som ham: som om de hadde spist noe til frokost som sprellet i magen. Og nesten ingen tid hadde gått da Qvist sa: «OK, tida er inne; kom, så går vi …»

De kom ut på banen og møtte en tidevannsbølge av støy. Tre fjerdedeler av mengden hadde røde rosetter, viftet med røde flagg med Griffing-løven på eller holdt opp bannere med slagord som «FRAM, GRIFFING!» og «POKALEN TIL LØVENE!» Men bak Smygard-målet var det to hundre mennesker i grønt; Smygards sølvslange glitret på flaggene, og professor Slur satt på første benk, iført grønt som alle andre pluss et meget biskt smil.

«Og her kommer griffingene!» skrek Laffen Styx, som hadde kommentatorjobben som vanlig. «Potter, Bull, Johnson, Spunt, Wiltersen, Wiltersen og Qvist. Alminnelig kjent som det beste laget Galtvort har hatt på mange år –»

Laffens kommentar druknet i en bølge av «BUUU» fra Smygardsida.

«Og nå kommer smygardingene også ut, anført av kaptein Flint. Han har gjort noen endringer på laget og satser visst på størrelse framfor dyktighet –»

Mer buing fra Smygard-flokken. Men Harry syntes nok at Laffen hadde et poeng. Malfang var langt den minste på Smygardlaget; resten var enorme.

«Kapteiner, ta hverandre i hånden!» sa madam Hopp.

Flint og Qvist gikk mot hverandre og tok hverandre hardt i hånden. Det så ut som begge prøvde å brekke fingrene på den andre.

«Bestig limene!» sa madam Hopp. «Tre … to … én …»

Lyden av fløyta druknet i brølet fra mengden idet fjorten limer skjøt til værs. Harry merket at håret ble blåst tilbake fra pannen. Nervøsiteten forsvant i fryden over å fly. Han så seg om, så Malfang henge i halen på ham og satte farten opp for å se etter snoppen.

«Og det er Griffing som har'n, Griffings Alliken Spunt har sluffen og flyr mot Smygards mål, ser bra ut, Alliken! Aaa, nei – Wold har tatt sluffen, Smygards Wold lyner bortover banen – KLANG! – pent klabbarbeid der av Frank Wiltersen, Wold mister sluffen, den går over til – til Johnson, ja, Griffing har sluffen igjen, kom igjen, Angelika – pen pasning rundt Røsli – *dukk, Angelika, det kommer en klabb!* – HUN SKÅRER! TI-NULL TIL GRIFFING!»

Angelika slo ut med neven mens hun suste rundt enden av banen; det røde havet under hylte av begeistring –

«AUFF!»

Angelika ble nesten kastet av limen da Markus Flint braste inn i henne.

«Beklager!» sa Flint, mens mengden buet. «Så henne ikke!»

I neste øyeblikk hadde Fred Wiltersen slengt knakkerkølla si mot bakhodet hans. Flint slo nesa mot limeskaftet sitt og begynte å blø.

«Det klarer seg!» skrek madam Hopp og lynte inn mellom dem. «Straffe til Griffing for uprovosert angrep på jageren deres! Straffe til Smygard for overlagt skade på *deres* jager!»

«Gi Dem'a, frøken!» hylte Fred, men madam Hopp blåste i fløyta, og Alliken fløy fram for å ta Griffings straffe.

«Kom igjen, Alliken!» skrek Laffen ut i stillheten som hadde lagt seg over mengden. «JESS! HUN LURTE MÅLVAKTA! TJUENULL TIL GRIFFING!»

Harry dreide Lynkilen brått rundt for å se på da Flint, fortsatt med fossende neseblod, fløy fram for å ta Smygard-straffen. Qvist svevde foran Griffings målstenger med sammenbitte tenner.

«Qvist er jo en glimrende målmann!» kommenterte Laffen Styx, mens Flint ventet på fløyta. «Aldeles glimrende! Vanskelig å komme forbi – veldig vanskelig – JESS! DET ER'KE TIL Å TRO! HAN REDDA!»

Harry suste lettet bort, på ny på jakt etter snoppen, samtidig som han fulgte med i Laffens kommentarer. Det var livsviktig at han greide å holde Malfang unna snoppen helt til Griffing ledet med mer enn femti poeng –

«Griffing har'n, nei, Smygard har'n – nei! – Griffing har sluffen igjen, og det er Katti Bull, Griffings Katti Bull har sluffen, hun farer over banen – DET VAR MED VILJE!»

Røsli, en av Smygard-jagerne, hadde flydd ut rett foran Katti, og i stedet for å ta sluffen, hadde han tatt hodet hennes. Katti gjorde kollbøtte i lufta, greide å holde seg på limen, men mistet sluffen.

Madam Hopps fløyte skingret igjen, mens hun fløy bort til Røsli og begynte å skrike til ham. Et øyeblikk etter hadde Katti satt inn nok en skåring i Smygard-målet på straffe.

«TRETTI-NULL! TA DEN, DU, DIN FORDØMTE JUKSEPAVE AV EN –»

«Styx, hvis du ikke kan kommentere upartisk –»

«Jeg sier det bare som det er, professor!»

Det gikk et kraftig støt av opphisselse gjennom Harry. Han hadde fått øye på snoppen – den glitret ved foten av en av Griffingmålstengene – men han måtte ikke ta den ennå. Og hvis Malfang så den …

Harry satte på seg et totalkonsentrert uttrykk, rykket Lynkilen rundt og suste mot Smygard-enden. Det virket. Malfang kom etter; det var tydelig han trodde at Harry hadde sett snoppen der …

VUSJ!

En av klabbene kvinte forbi Harrys høyre øre, sendt dit av den kolossale Smygard-knakkeren Drønne. Og i neste øyeblikk –

VUSJ!

Den andre klabben sneide albuen hans. Den andre knakkeren, Bang, nærmet seg.

Harry fikk et fort glimt av Drønne og Bang som suste mot ham med køllene løftet –

I siste sekund vrengte han Lynkilen oppover, og Bang og Drønne kolliderte med et kvalmende krasj.

«Ha haaa!» hylte Laffen Styx mens Smygard-knakkerne skrenset fra hverandre; begge holdt seg om hodet. «Synd, det der, gutter! Dere må nok være litt kvikkere hvis dere skal slå en Lynkile! Og det er Griffing som har sluffen igjen, Johnson har tatt den –Flint kommer opp på langs – gi'n én i øyet, Angelika! – det var en spøk, professor, bare en spøk – å nei – Flint har fått sluffen, Flint flyr mot Griffing-målet, kom an nå, Qvist, redd –!»

Men Flint hadde skåret; det kom en eksplosjon av hurrarop fra Smygard-sida, og Laffen bannet så innett at professor McSnurp prøvde å nappe fra ham den magiske megafonen.

«Unnskyld, professor, beklager! Skal'ke skje igjen! Se så, Griffing leder altså, tretti mot ti poeng, og Griffing har sluffen –»

Det så ut til å bli den styggeste kampen Harry hadde vært med på. Smygardingene var så rasende for at Griffing så fort hadde tatt ledelsen at de nå tydde til alle slags knep for å få tak i sluffen. Bang dro til Angelika med kølla og prøvde å unnskylde seg med at han trodde hun var en klabb. Til gjengjeld satte Frank Wiltersen albuen i nesa på ham. Madam Hopp ila begge lagene straffer, og Qvist prestere nok en utrolig redning. Stillingen var førti-ti til Griffing.

Snoppen hadde forsvunnet igjen. Malfang hang fremdeles som en igle etter Harry der han svevde over kampen og speidet etter den – så snart Griffing lå femti poeng foran …

Katti skåret. Femti-ti. Fred og Frank Wiltersen kretset rundt henne med løftede køller, i tilfelle noen smygarding tenkte på hevn. Bang og Drønne benyttet anledningen mens Fred og Frank var opptatt og slo begge klabbene mot Qvist; de traff ham i magen, den ene etter den andre, så han mistet pusten totalt, rullet rundt i lufta og måtte holde seg fast i limen.

Madam Hopp var fra seg.

«*Ingen angriper målvakta så lenge sluffen ikke er innenfor målfeltet*!» skrek hun til Bang og Drønne. «Straffe til Griffing!»

Og Angelika skåret. Seksti-ti. Øyeblikket etter dengte Fred Wiltersen en klabb mot Wold og slo sluffen ut av hendene på ham; Alliken snappet den og sendte den gjennom Smygard-målet–sytti-ti.

Griffing-flokken nedenunder skrek seg hese – Griffing ledet med seksti poeng, og så sant bare Harry fanget snoppen nå, var pokalen deres. Harry kunne nesten føle hundrevis av øyne følge ham der han suste rundt banen, høyt over resten av spillet, med Malfang hakk i hæl.

Det var da han så den. Snoppen glitret seks meter over ham.

Harry presset limen til det ytterste. Vinden brølte i ørene; han strakte ut hånden – men brått saktnet Lynkilen farten –

Forskrekket kikket han bakom seg. Malfang hadde kastet seg fram, grepet tak i halen på Lynkilen og holdt den igjen.

«Din –»

Harry var så sint at han kunne dratt til Malfang, men nådde ikke fram. Malfang peste av anstrengelsen ved å holde Lynkilen igjen, men øynene glitret ondskapsfullt. Han hadde oppnådd det han ville – snoppen var forsvunnet igjen.

«Straffe! Straffe til Griffing! Jeg har aldri sett slik taktikk!» vrælte madam Hopp idet hun kom hvinende fram, i samme øyeblikk som Malfang gled tilbake på sin Nimbus 2001.

«FORDØMMADE JUKSEMAKER!» bæljet Laffen Styx inn i megafonen og hoppet utenfor rekkevidde av professor McSnurp. «SNIKETE, JUKSETE JÆV–»

Men professor McSnurp prøvde ikke engang å skjelle ham ut. Hun var opptatt med å hytte med neven mot Malfang; hatten hadde falt av, og hun òg skrek av raseri.

Alliken tok Griffings straffe, men hun var så sint at hun bommet med en meter. Griffinglaget holdt på miste konsentrasjonen, mens smygardingene frydet seg over Malfangs fusk og ble drevet til stadig nye høyder.

«Smygard har sluffen, Smygard flyr mot mål – Røsli skårer –» stønnet Laffen. «Sytti-tjue til Griffing …»

Harry skygget nå Malfang så tett at knærne deres stadig skumpet borti hverandre. Ikke snakk om at han skulle slippe Malfang i nærheten av snoppen …

«Kom deg vekk, Potter!» skrek Malfang i frustrasjon, da han prøvde å snu, og Harry blokkerte ham.

«Angelika Johnson og Griffing får sluffen, kom an, Angelika, KOM AN!»

Harry kikket ditover. Hver eneste Smygard-spiller unntatt Malfang fór bortover banen mot Angelika – de skulle blokkere henne –

Harry bråvendte Lynkilen, bøyde seg langflat framover skaftet og sparket fra. Som en geværkule skjøt han mot smygardingene –

«UUÆÆÆÆHH!»

De skvatt i alle retninger da Lynkilen kom mot dem, og Angelika hadde klar bane.

«HUN SKÅRER! HUN SKÅRER! Griffing leder med åtti poeng mot tjue!»

Harry hadde nesten skutt rett inn i tribunen; nå bråbremset han i lufta, snudde og suste ut på midten av banen igjen.

Og da så han noe som fikk hjertet til å stivne. Malfang dykket; ansiktet var triumferende – og der, kanskje en meter over gresset, svevde et ørlite, gyllent glimt.

Harry vrengte Lynkilen nedover, men Malfang var milevis foran.

«Fly! Fly! Fly!» bønnfalt Harry limen sin. Han halte innpå Malfang – Harry kastet seg flat på limeskaftet idet Bang slo en klabb mot ham … han var på høyde med Malfangs ankler … han lå side om side –

Harry kastet seg fram og slapp grepet om limen med begge hender. Han slo Malfangs arm til side og –

«JESS!»

Han rettet opp etter stupet, skjøt hånden i været, og hele banen eksploderte. Harry svevde over mengden med en merkelig kiming i ørene. Den lille gullkula lå trygt klemt i knyttneven og slo fåfengt med vingene mot fingrene hans.

Så kom Qvist farende mot ham, halvblind av tårer; han slo armene om halsen på Harry og hikstet ubehersket mot skulderen hans. Samtidig kjente Harry to kraftige skump; det var Fred og Frank som traff dem; og så var det stemmene til Angelika, Alliken og Katti: «Vi har vunnet pokalen! Vi har vunnet pokalen!» I et eneste virvar av mangearmede klemmer og hese brøl sank Griffinglaget ned på jorda.

Bølge etter bølge av skarlagensrøde tilhengere flommet over sperringene og ut på banen. Hender slo som regndråper mot ryggene på dem. Harry hadde bare et fortumlet inntrykk av larm og kropper som presset rundt ham. Så ble han og resten av laget heist på gullstol av mengden. I lyset der ovenfra så han Gygrid, overstrødd med røde rosetter – «Du tok dem, Harry, du tok dem! Vent til Bukknebb får høre det!» Og der var Perry; han hoppet opp og ned som en gærning og hadde totalt glemt alt som het verdighet. Professor McSnurp hikstet til og med verre enn Qvist, mens hun tørret øynene med et gigantisk Griffing-flagg; og der kjempet Ronny og Hermine seg vei gjennom mengden mot Harry. De fikk ikke fram et ord. De bare strålte mens Harry ble båret mot tribunene, hvor Humlesnurr sto og ventet med den kolossale rumpeldunkpokalen.

Om det bare hadde vært en desperant der … Mens en hulkende Qvist rakte Harry pokalen, mens Harry holdt den i været, var han fullkomment sikker på at han kunne ha prestert verdens aller beste skytsverge.

KAPITTEL SEKSTEN

PROFESSOR RUMMELFIOLDS SPÅDOM

Harrys lykke over omsider å ha vunnet rumpeldunkpokalen varte i minst en uke. Det var nesten som om været også feiret; etter som juni nærmet seg, ble dagene skyfrie og stekende, og ingen hadde lyst til å gjøre annet enn å rusle rundt i skoleparken og slenge seg overende på gresset med en liter eller to iskald gresskarsaft, kanskje spille et fredelig slag klysekuler eller se på at kjempeblekkspruten beveget seg dovent over sjøen.

Men det kunne de ikke. Eksamen var nesten over dem, og i stedet for å dovne seg utendørs, måtte elevene pent holde seg inne i borgen og prøve å plage hjernen til å konsentrere seg, mens liflige sommerdufter kom drivende inn gjennom vinduene. Selv Fred og Frank Wiltersen var iakttatt over skolebøkene; de skulle avlegge UGLE (Undre galdrelaugseksamen). Perry forberedte seg på sin ØGLE (Øvre ditto), avgangseksamenen på Galtvort. Ettersom han håpet å få jobb i Magidepartementet, måtte han ha toppkarakterer. Han ble mer oppfarende for hver dag og ga strenge straffer til enhver som forstyrret stillheten på oppholdsrommet om kveldene. Faktisk var det bare én som så ut til å ta det enda mer alvorlig enn Perry, og det var Hermine.

Harry og Ronny hadde gitt opp å spørre hvordan hun greide å være med på flere timer på én gang, men da de fikk se eksa-menstimeplanen hun hadde satt opp for seg selv, kunne de ikke dy seg. I første spalte sto det:

Mandag

Kl 0900	*Aritmantikk*
Kl 0900	*Transfigurasjon*

Lunsj	
Kl 1300	*Trylleformler*
Kl 1300	*Oldruner*

«Hermine?» sa Ronny forsiktig, for hun var troende til å fly i flint for tida hvis hun ble forstyrret. «Æh – er du sikker på at du har notert disse tidene riktig?»

«Hva?» glefset Hermine. Hun tok timeplanen og kikket på den. «Ja, visst har jeg det.»

«Er det noen vits i å spørre hvordan du har tenkt å ta to eksamener på én gang?» spurte Harry.

«Nei,» sa Hermine kort. «Har noen sett min *Numerologi og nekromanti*?»

«Jøss da,» sa Ronny, men meget lavt, «jeg lånte'n for å lese'n på senga.» Hermine begynte å flytte om på ustøe stabler av pergamenter på bordet, på jakt etter boka. Akkurat da hørte de en rasling fra vinduet, og Hedvig kom flaksende inn med et brev i nebbet.

«Det er fra Gygrid,» sa Harry og rev det opp. «Bukknebbs anke – det blir den sjette.»

«Det er den siste eksamensdagen,» sa Hermine og fortsatte å lete etter boka.

«Og de kommer hit opp for å gjøre det,» sa Harry og leste videre i brevet. «Noen fra Magidepartementet og – og en bøddel.»

Hermine så forskrekket opp.

«Har de med seg en bøddel til en ankebehandling? Men da ser det jo ut som de alt har bestemt seg!»

«Ja, det gjør det,» sa Harry langsomt.

«Det kan de ikke!» hylte Ronny. «Jeg har brukt evigheter på å slå opp greier til den anken, de kan'ke bare hoppe over alt det!»

Men Harry hadde en ekkel følelse av at Komiteen for avliving av farlige vesener hadde hatt én til å bestemme for seg – herr Malfang. Og i dagene som fulgte, virket det som Draco, som hadde vært påfallende stille siden Griffings triumf i rumpeldunkfinalen, fikk igjen litt av sin gamle hovmodighet. Harry skjønte på hånlige bemerkninger han overhørte at

Malfang var sikker på at Bukknebb ville bli drept, og lot til å være svært fornøyd med seg selv for at han hadde oppnådd det. Det var så vidt Harry greide å styre seg og ikke gjøre som Hermine og dra til Malfang midt i trynet. Og det verste av alt var at de hverken hadde tid eller anledning til å gå ned og snakke med Gygrid, for de strenge, nye sikkerhetstiltakene var ikke opphevd, og Harry våget ikke å nærme seg den enøyde heksa og hente usynlighetskappen sin.

*

Så begynte eksamensuka, og en unaturlig stillhet la seg over borgen. Ved lunsjtid mandag kom tredjeklassingene gråbleke og utmattede ut fra transfigurasjonseksamenen, sammenliknet resultatene og stønnet over hvor vanskelige oppgavene hadde vært, spesielt å forvandle en tekanne til en skilpadde. Hermine ergret livet av de andre ved å sukke over at hennes skulle vært en landskilpadde, men så ut mer som en havskilpadde – den forskjellen var ikke nettopp det som bekymret de andre mest.

«Min hadde beholdt tetuten som hale – rene marerittet –»

«Var det *meningen* at skilpadda skulle blåse damp?»

«Min hadde fremdeles pilemønsteret på skallet – trekker det ned, tror dere?»

Og så, etter en rask lunsj, bar det rett opp trappa igjen til Trylleformler. Hermine hadde hatt helt rett; professor Pirrevimp hadde faktisk gitt dem frydeformler til eksamen. Harry var litt nervøs og overdrev med sin, så Ronny, som var partneren hans, endte med kaskader av hysterisk latter og måtte leies ut og sitte i et rolig rom i en hel time før han ble klar til å prøve seg. Etter middag skyndte elevene seg tilbake til oppholdsrommene sine, ikke for å slappe av, men for å repetere stoff til eksamen i Stell av magiske vesener, Eliksirer og Astronomi.

Det var en ytterst åndsfraværende Gygrid som overvåket eksamen i Stell av magiske vesener neste formiddag; det virket ikke som om det var akkurat det som lå ham mest på hjertet. Han hadde ordnet med en hel balje full av slubbermakk til klassen og sa at for å bestå, måtte de sørge for at

makkene fremdeles var i live etter en time. Ettersom slubbermakk jo greier seg absolutt best når de får være i fred, ble det den letteste eksamen noen av dem hadde hatt. Den ga dessuten Harry, Ronny og Hermine god anledning til å snakke med Gygrid.

«Bukki har blitt litt depprimert i det siste,» fortalte Gygrid, mens han bøyde seg ned og lot som det var for å sjekke at Harrys slubbermakk var i live. «Vært innesperra for lenge. Men, men … i overmorra får vi hvertifall svaret – enten det blir sånn eller slik.»

Samme ettermiddag hadde de Eliksirer, og det kunne ikke kalles annet enn en katastrofe. Uansett hvordan Harry prøvde, greide han ikke å få forvirrusbrygget sitt til å tykne, og Slur, som sto og så på med et hevngjerrig smil, skriblet noe som så mistenkelig ut som et null på blokka før han gikk videre.

Og ved midnatt var det Astronomi, øverst i det høyeste tårnet. Onsdag morgen var det Magihistorie, hvor Harry skrev ned alt Florian Funkel hadde fortalt ham om middelalderske heksejakter og drømte om å sitte med en av Funkels sjokonøtt-iser der i det kvelende hete klasserommet. Onsdag ettermiddag betydde Urtologi i drivhusene under en stekende sol. Og så var det nok en gang tilbake til oppholdsrommet med solbrente nakker og lengselsfulle drømmer om samme tid neste dag, når alt dette ville være over.

Den nest siste eksamenen, torsdag morgen, var i Forsvar mot svartekunster. Professor Lupus hadde utarbeidet den merkeligste eksamen noen av dem hadde hatt: et slags forhindringsløp ute i solskinnet, hvor de måtte vasse gjennom en dyp plaskedam med en snaredraug i, komme seg forbi en serie hull som myldret av rødhetter, skvalpe seg gjennom en liten myr og unngå å følge misvisende vink fra en lyktemann, og endelig klatre oppi en svær, gammel koffert og slåss med en ny hambuse.

«Ypperlig, Harry,» mumlet Lupus da Harry klatret opp igjen av kofferten. «Full pott.»

Oppglødd av suksessen ble Harry stående der for å se på Ronny og Hermine. Ronny greide seg fint helt til han kom til lyktemannen, som klarte å lure ham uti hengemyra, hvor han sank i til livet. Hermine gjorde alt

perfekt til hun kom til kofferten med hambusen. Det gikk ikke mer enn et øyeblikk, så hoppet hun skrikende ut igjen.

«Men Hermine!» sa Lupus forskrekket. «Hva er det?»

«P-p-professor McSnurp!» hikstet Hermine og pekte ned i kofferten. «Hun sa at jeg hadde strøket i alt!»

Det tok en stund å få roet Hermine igjen. Da hun omsider kom til sans og samling, gikk hun, Ronny og Harry tilbake til borgen. Ronny humret fremdeles over Hermines hambuse, men en krangel ble avverget av det synet som møtte dem øverst i borgtrappa.

Der sto Kornelius Bloeuf, en tanke svett i den nålestripete kappen, og så utover skoleparken. Han skvatt da han fikk øye på Harry.

«Hei der, Harry!» sa han. «Du har vel nettopp hatt eksamen, hva? Ferdig snart?»

«Ja,» sa Harry. Siden Hermine og Ronny ikke kjente ministeren, holdt de seg brydd i bakgrunnen.

«Deilig dag,» sa Bloeuf og kastet et blikk utover sjøen. «Synd … synd …»

Han sukket dypt og så ned på Harry.

«Jeg er her i et ubehagelig ærend, Harry. Komiteen for avliving av farlige vesener trenger et vitne til avlivingen av en gal hippogriff. Siden jeg allikevel måtte til Galtvort for å forhøre meg om Svaart-situasjonen, ble jeg bedt om å gjøre det.»

«Betyr det at ankebehandlingen alt er over?» avbrøt Ronny og kom et skritt nærmere.

«Nei, nei, den skal være i ettermiddag,» sa Bloeuf og så nysgjerrig på Ronny.

«Da kan det vel være at De ikke trenger å se på noen henrettelse, da vel,» sa Ronny stedig. «Kanskje hippogriffen blir frikjent!»

Før Bloeuf rakk å svare, kom to trollmenn ut av dørene bak ham. Én var så utgammel at det så ut som om han visnet for øynene på dem. Den andre var høy og røslig, med en tynn, svart bart. Harry skjønte at de var utsendt fra Komiteen for avliving av farlige vesener, for den eldgamle trollmannen myste i retning Gygrids hytte og sa med tynn, skjelvende stemme: «Uff og

uff, jeg holder visst på å bli for gammel til dette … klokka to, var det ikke det, Bloeuf?»

Han med den svarte barten sto og fingret med noe i beltet. Da Harry så etter, så han at han strøk med en kraftig tommel langs eggen på et skinnende økseblad. Ronny åpnet munnen for å si noe, men Hermine stakk albuen hardt i sida på ham og kastet med hodet mot inngangshallen.

«Hvorfor stoppa du meg?» sa Ronny sint, mens de gikk mot Storsalen for å få lunsj. «Så du dem? De har til og med øksa klar alt! Dette er'ke rettferdighet!»

«Ronny, faren din jobber i Departementet. Du kan ikke snakke sånn til sjefen hans!» sa Hermine, men også hun så svært oppskaket ut. «Bare Gygrid holder hodet kaldt denne gangen og legger saken ordentlig fram, kan de umulig henrette Bukknebb …»

Men Harry kunne høre at Hermine ikke egentlig trodde på det hun selv sa. Rundt dem på alle kanter satt folk og pratet livlig mens de spiste og gledet seg til å være ferdige med eksamen om noen timer, men Harry, Ronny og Hermine var så bekymret for Gygrid og Bukknebb at de ikke klarte å være med på det.

Harrys og Ronnys siste eksamen var Clairvoyanse; Hermines var Gompologi. De gikk opp marmortrappa sammen. I andre etasje gikk Hermine fra dem, og Ronny og Harry fortsatte helt opp til åttende, hvor mange fra klassen satt i vindeltrappa opp til professor Rummelfiolds klasserom og prøvde å nipugge i siste øyeblikk.

«Hun vil snakke med oss én etter én,» sa Nilus, da de satte seg ved sida av ham. Han hadde *Lys gjennom framtidas tåker* oppslått på fanget, på de sidene som handlet om spåing i krystallkule. «Er det noen av dere som har sett *noe som helst* i en krystallkule?» spurte han mistrøstig.

«Næ,» sa Ronny åndsfraværende. Han kikket stadig på klokka, og Harry visste at han satt og telte ned til tidspunktet da Bukknebbs anke skulle begynne.

Køen av folk utenfor klasserommet ble langsomt kortere. Hver gang noen kom ned sølvstigen igjen, spurte resten av klassen hviskende: «Hva spurte hun om? Gikk det greit?»

Men ingen ville si noe.

«Hun sier at krystallkula har fortalt henne at hvis jeg sier det til dere, kommer det til å skje meg noe fryktelig!» pep Nilus, da det var hans tur til å kravle ned stigen til Harry og Ronny, som nå omsider hadde rykket opp til trappeavsatsen.

«Så greit, da!» snøftet Ronny. «Vet du hva, jeg begynner jamen å lure på om ikke Hermine hadde rett om hun derre,» han hyttet med tommelen mot luka over dem, «hun er bare bløff!»

«Jo,» sa Harry og kikket på sitt eget ur. Klokka var to. «Skulle ønske hun kunne skynde seg litt …»

Parvati kom ned stigen, glødende av stolthet.

«Hun sier jeg har alt som skal til for å bli en ekte Sannseer,» fortalte hun Harry og Ronny. «Jeg så *massevis* av ting … vel, tvi tvi!»

Og hun skyndte seg ned vindeltrappa til Lavendel.

«Ronald Wiltersen,» sa den velkjente, slørete stemmen ovenfra. Ronny skar en grimase til Harry, klatret opp sølvstigen og forsvant. Nå var Harry den eneste som var igjen. Han satte seg på golvet med ryggen mot muren og lyttet til en flue som summet i sola i vinduet, men tankene hans var på den andre sida av skoleparken, hos Gygrid.

Omsider, etter tjue minutter, kom Ronnys digre føtter til syne øverst på stigen.

«Åssen gikk det?» spurte Harry og reiste seg.

«Bare tull,» sa Ronny. «Så ikke en dritt, så jeg bare smørte sammen noe. Men jeg tror'ke hun ble helt overbevist …»

«Ser deg på oppholdsrommet,» mumlet Harry. I det samme ropte professor Rummelfiolds stemme: «Harry Potter!»

Tårnkammeret var hetere enn noensinne. Gardinene var trukket for, det var bål på peisen, og den vanlige kvalmende duften fikk Harry til å hoste mens han snublet seg vei gjennom kaoset av stoler og bord, bort dit hvor professor Rummelfiold satt og ventet foran en stor krystallkule.

«God dag, søte deg,» sa hun bløtt. «Hvis du vil være så snill å stirre inn i Kula … bare ta den tida du trenger … og så forteller du meg hva du ser der inne …»

Harry bøyde seg over krystallkula og stirret, stirret så intenst han kunne og konsentrerte seg om å få den til å vise ham noe annet enn hvirvlende, hvit tåke – men ingenting skjedde.

«Nå?» oppmuntret professor Rummelfiold forsiktig. «Hva ser du?»

Heten var overveldende, og det sved i neseborene av den parfymerte røyken som kom drivende fra bålet ved sida av dem. Han kom på det Ronny hadde sagt og bestemte seg for å late som.

«Æh –» sa Harry, «et mørkt omriss … æhm …»

«Hva minner det deg om?» hvisket professor Rummelfiold. «Tenk godt etter …»

Harry sendte tankene på vidvanke, og de landet på Bukknebb.

«En hippogriff,» sa han bestemt.

«Sier du det!» hvisket professor Rummelfiold og skrev raskt noe på pergamentet hun hadde på fanget. «Vennen min, det kan godt være du ser utfallet av stakkars Gygrids vanskeligheter med Magidepartementet! Se nærmere … ser det ut som hippogriffen … har hode?»

«Ja,» sa Harry fast.

«Er du sikker?» spurte professor Rummelfiold inntrengende. «Er du helt sikker, søte deg? Kanskje du ser den vri seg på bakken, mens en utydelig skikkelse bak den løfter en øks?»

«Nei!» sa Harry. Plutselig følte han seg litt kvalm.

«Ikke noe blod? Ingen gråtende Gygrid?»

«Nei!» sa Harry igjen, og ønsket mer enn noensinne at han bare kunne forsvinne fra rommet og heten. «Den ser helt fin ut, den – den flyr sin vei.»

Professor Rummelfiold sukket.

«Vel, vennen min, jeg tror vi greier oss med det … litt skuffende, kanskje … men jeg er sikker på at du gjorde ditt beste.»

Harry reiste seg lettet, tok skolesekken og snudde seg for å gå, men i samme øyeblikk hørte han en høy, skurrende stemme bakfra:

«*Det er i natt det skjer.*»

Han bråsnudde. Professor Rummelfiold var blitt stiv der hun satt i lenestolen. Øynene var tomme, og munnen hang åpen.

«Un-unnskyld?» sa Harry.

Men det virket ikke som professoren hørte ham. Øynene hennes begynte å rulle. Harry begynte å få panikk. Hun så ut som hun holdt på å få et slags anfall eller noe. Han nølte, lurte på om han skulle løpe ned til sykestua – men så begynte professor Rummelfiold å snakke igjen, med den samme skurrende stemmen som var så helt ulik hennes egen.

«*Mørkets herre ligger alene og venneløs, forlatt av sine drabanter. Hans tjener har vært lenket i tolv år. I natt, før midnatt, vil tjeneren bryte lenkene og igjen prøve å slutte seg til sin herre. Ved sin tjeners hjelp skal Mørkets herre reise seg på ny, større og frykteligere enn noen gang. I natt ... før midnatt ... vil tjeneren ... igjen ... prøve å ... slutte seg til ... sin herre ...*»

Professor Rummelfiolds hode falt forover på brystet. Det kom en slags gryntende lyd fra henne. Og så løftet hun plutselig hodet igjen.

«Å, unnskyld meg, vennen min,» sa hun svevende. «Varmen i dag … ja, du skjønner … jeg duppet visst av litt …»

Harry sto der og stirret på henne.

«Er det noe i veien, søte deg?»

«De – De sa nettopp at – at Mørkets herre skulle reise seg igjen … at tjeneren hans går tilbake til ham …»

Professor Rummelfiold så oppriktig forskrekket ut.

«Mørkets herre? Han hvis navn må være unevnt? Alvorlig talt, vennen min, det er neppe noe å spøke med … reise seg igjen, hørt slikt! …»

«Men De sa det jo akkurat nå! De sa at Mørkets herre –»

«Jeg tror visst du også har duppet av, gutt!» sa professor Rummelfiold. «Jeg ville så visst ikke driste meg til å spå noe så søkt som det!»

Harry klatret ned stigen igjen og gikk ned vindeltrappa, mens tankene kvernet … Hadde han faktisk hørt professor Rummelfiold komme med en *virkelig* spådom? Eller var det slik hun tenkte seg en effektfull avslutning på eksamen?

Fem minutter etter skyndte han seg forbi sikkerhetstrollene utenfor inngangen til Griffingtårnet, fremdeles med professor Rummelfiolds ord rungende i hodet. Folk strømmet forbi ham i motsatt retning; de spøkte og lo, på vei ut i parken og litt lenge etterlengtet frihet. Da han kom gjennom

portretthullet og inn på oppholdsrommet, var det nesten tomt. Men borte i et hjørne satt Ronny og Hermine.

«Vet dere hva professor Rummelfiold nettopp sa til meg?» peste Harry. «Hun …»

Men han tidde brått da han la merke til ansiktene deres.

«Bukknebb tapte,» sa Ronny med tynn stemme. «Gygrid har akkurat sendt oss dette.»

Denne gangen var Gygrids brev tørt; ingen tårer hadde plasket ned på det. Men hånden hadde visst dirret slik da han skrev det at det var så vidt det var leselig.

TAPTE APELEN. DE SKAL HENRETE HAN VED SOLNEGANG. INGEN TINGEN DERE KAN JØRE. IKKE KOM NER. JEG VIL IKKE AT DERE SKAL SE DET.
GYGRID

«Vi er nødt til å gå ned,» sa Harry straks. «Han kan ikke bare sitte der alene og vente på bøddelen!»

«Men – solnedgang,» sa Ronny. Han stirret ut av vinduet med et glassaktig blikk. «Ikke snakk om at vi får lov … og særlig du, Harry.»

Harry la hodet i hendene og tenkte.

«Hvis vi bare hadde usynlighetskappen …»

«Hvor er den?» sa Hermine.

Harry fortalte at han hadde lagt den igjen i den hemmelige gangen under den enøyde heksa.

«… så hvis Slur får se meg der igjen, sitter jeg virkelig i klisteret,» sluttet han.

«Det er sant,» sa Hermine. Hun reiste seg. «Hvis han ser *deg*, så … hvordan var det du åpnet heksepukkelen igjen?»

«Du – du slår på den med staven og sier 'Fordektium!'» sa Harry. «Men –»

Hermine ventet ikke på at han skulle snakke ferdig. Hun gikk fort gjennom rommet, skjøv opp den trinne damen og forsvant.

«Hun har da vel ikke gått for å hente'n?» sa Ronny og stirret etter henne.

Det hadde hun. Et kvarter etter kom hun tilbake med den sølvskimrende kappen foldet diskret sammen under kutten.

«Hermine, neimen om jeg vet hva som går av deg i det siste!» sa Ronny forbløffet. «Først drar du til Malfang, så går du din vei fra professor Rummelfiold, og så –»

Hermine så faktisk smigret ut.

*

De gikk ned til middag med alle de andre, men gikk ikke opp igjen til Griffingtårnet etterpå. Harry hadde gjemt kappen på brystet under kutten og måtte holde armene i kors for å skjule klumpen. De gjemte seg i et tomt rom ved inngangshallen og lyttet til de var sikre på at alle var gått. Noen etternølere skyndte seg over golvet der ute, og en dør slo igjen. Hermine stakk hodet ut.

«OK,» hvisket hun.. «Ingen her – på med kappen –»

De gikk tett sammen under kappen så ingen skulle se dem, listet seg på tå gjennom inngangshallen, ned steintrappa og ut i parken. Sola sank allerede bak Den forbudte skogen og forgylte de øverste greinene.

De kom til Gygrids hytte og banket på. Det tok litt tid før han åpnet, og da han gjorde det, blek og skjelvende, så han seg til alle kanter etter gjesten.

«Det er oss,» hvisket Harry. «Vi har usynlighetskappen over oss. Slipp oss inn, så kan vi ta den av.»

«Dere sku’ke ha kommi!» hvisket Gygrid tilbake, men han gikk til side og slapp dem inn. Gygrid lukket fort døra, og Harry trakk av dem kappen.

Gygrid gråt ikke. Ikke kastet han seg om halsen på dem heller. Han så ut som en mann som ikke ante hvor han var eller hva han skulle gjøre. Denne hjelpeløsheten var vondere å se på enn tårene.

«Vil dere ha litt te?» sa han. De svære hendene skalv da han plukket opp kjelen.

«Hvor er Bukknebb, Gygrid?» spurte Hermine nølende.

«Jeg – jeg tok’n med utafor,» sa Gygrid og sølte melk over hele bordet mens han fylte mugga. «Han står tjora ved gresskaråkern. Jeg tenkte’n sku’

få se trea og – og kjenne litt fresk luft – før – før –»

Hendene hans skalv slik at melkemugga glapp ut av dem og gikk i knas mot golvet.

«Jeg skal ordne det, Gygrid,» sa Hermine fort, skyndte seg bort og begynte å tørke opp sølet.

«Det står ei til i skapet,» sa Gygrid. Han satte seg og tørket seg over pannen med ermet. Harry skottet på Ronny, som skottet like håpløst tilbake.

«Er det *ingenting* noen kan gjøre, Gygrid?» spurte Harry innett og satte seg ved sida av ham. «Humlesnurr –»

«'N har prøvd,» sa Gygrid. «'N har'ke myndighet til å setta seg over kommitén. 'N sa til dem at Bukknebb er helt grei, men dem er redde … dere veit åssen Lucifus Malfang er … han har vel trua dem, tenker jeg … og bøddelen, McKnife, han er en gammal kompis av Malfang … men det blir hvertfall fort og reinslig … og jeg er hos'n …»

Gygrid svelget. Blikket hans flakket ustanselig rundt i hytta, som om han lette etter et fnugg av håp eller trøst.

«Humlesnurr kommer ner når det … når det skjer. Skreiv og fortalte meg det i dagmorres. Sa'n ville … ville væra hos meg. En stor mann, Humlesnurr …»

Det kom et lite, halvkvalt hikst fra Hermine, som hadde lett i Gygrids kjøkkenskap etter en ny melkemugge. Hun rettet seg opp med den nye mugga i hånden og kjempet for å holde tårene tilbake.

«Vi blir hos deg også, Gygrid,» begynte hun, men Gygrid ristet på det tjafsete hodet.

«Dere skal gå tilbakers att til borgen. Jeg har jo sagt at jeg vil ikke at dere skal se det. Og dere sku'ke vært her uansett … hvis Bloeuf eller Humlesnurr tar deg ute uten tillatelse, Harry, så får du noe alvorlig til bråk.»

Lydløse tårer strømmet nedover ansiktet til Hermine, men hun passet på så ikke Gygrid så det og satte i gang å lage teen. Hun tok opp melkeflaska for å helle litt oppi mugga, og med ett satte hun i et skrik.

«Ronny! Det kan ikke være sant! – Det er – *Skorpus*!»

Ronny gapte.

«Hva er det du vrøvler om?»

Hermine bar melkemugga bort til bordet og snudde den opp ned. Med et livredd kvink og en masse fotarbeid for å komme inn i mugga igjen, kom rotta Skorpus seilende ut på bordet.

«Skorpus!» sa Ronny uforstående. «Skorpus, hva gjør du her?»

Han grep den buktende rotta og holdt ham opp i lyset. Skorpus så forferdelig ut. Han var tynnere enn noensinne, store dotter hadde falt ut av pelsen så han hadde store, nakne flekker, og han vred seg i hendene til Ronny som om han var desperat etter å komme fri.

«Ta det med ro, Skorpus,» sa Ronny. «Ingen katter! Det er’ke noe å være redd for her!»

Gygrid reiste seg brått og stirret mot vinduet. Det vanligvis så røde fjeset var blitt gult som pergament.

«Dem kommer …»

Harry, Ronny og Hermine snudde seg fort. En klynge menn kom gående ned borgtrappa langt der oppe. Forrest gikk Albus Humlesnurr; sølvskjegget glinset i skjæret fra den synkende sola. Ved sida av ham travet Kornelius Bloeuf. Bak dem kom det skrøpelige, gamle komitémedlemmet og bøddelen, McKnife.

«Dere må gå,» sa Gygrid. Nå skalv hver millimeter av ham. «Dem må’ke finne dere her … fort nå, gå …»

Ronny puttet Skorpus i lomma, og Hermine tok opp kappen.

«Jeg slepper dere ut bakveien,» sa Gygrid.

De fulgte etter ham til bakdøra. Harry følte seg helt uvirkelig, og enda mer da han fikk øye på Bukknebb noen meter unna, tjoret til et tre bortenfor Gygrids gresskaråker. Det så ut som Bukknebb skjønte at noe var på ferde. Han vendte det skarpe hodet fra den ene sida til den andre og skrapte nervøst i bakken.

«Det går nok bra, Bukki,» sa Gygrid lavt. «Alt går så bra …» Han snudde seg mot Harry, Ronny og Hermine. «Fort,» sa han, «gå nå. Kom dere av gårde.»

Men de rørte seg ikke.

«Gygrid, vi kan ikke –»

«Vi må fortelle dem åssen det virkelig var –»

«De kan ikke drepe ham –»

«Gå!» sa Gygrid innett. «Det er ille nok om ikke dere skal havne i suppa attpå!»

De hadde ikke noe valg. Idet Hermine slengte kappen over Harry og Ronny, hørte de stemmer fra forsida av hytta. Gygrid så på stedet hvor de akkurat var blitt borte.

«Gå fort,» sa han hest. «Ikke hør –»

Og han marsjerte inn i hytta igjen, i samme øyeblikk som noen banket på døra.

Sakte, som i en slags skrekkelig trance, listet Harry, Ronny og Hermine seg rundt Gygrids hytte. Akkurat da de kom til forsida, gikk døra igjen med et skarpt smell.

«Skynd dere, vær så snill,» hvisket Hermine. «Jeg orker det ikke, jeg orker ikke …»

De begynte å gå oppover gressbakken mot borgen. Sola sank fort nå; himmelen var blitt klar og grå med en purpurrand. Bare i vest glødet det i skarlagen.

Ronny bråstoppet.

«Å, Ronny, vær så snill,» begynte Hermine.

«Det er Skorpus – han vil ikke – være i lomma –»

Ronny sto tvikrøket og prøvde å holde Skorpus på plass i lomma, men rotta gikk helt berserk, pep vilt, vred og buktet seg og prøvde å bite Ronny i fingrene.

«Skorpus, din tulling, det er jo meg, jo!» hveste Ronny.

De hørte en dør bli åpnet bak seg, og mannsstemmer.

«Å, Ronny, vær så snill, fort deg, de skal til å gjøre det!» hvisket Hermine.

«OK – Skorpus, ligg *stille* –»

De begynte å gå igjen. Akkurat som Hermine prøvde Harry å la være å høre på romlingen av stemmer der bak. Ronny stanset igjen.

«Jeg greier ikke å holde'n – ti still, Skorpus, alle kan høre oss –»

Nå pep rotta som en galning, men ikke høyt nok til å overdøve lydene fra Gygrids åker. De hørte utydelige mannsstemmer som snakket i munnen på

hverandre; så ble det stille. Og så, uten forvarsel, hørte de et umiskjennelig svisj og et *tsjokk*! av en øks.

Hermine svaiet der hun sto.

«De gjorde det!» hvisket hun til Harry. «Jeg kan ikke tro det! De gjorde det!»

KAPITTEL SYTTEN

KATT, ROTTE OG HUND

Det sto stille i hodet på Harry av sjokk. Alle tre sto stivnet av skrekk under usynlighetskappen. De siste strålene fra den synkende sola kastet et blodig skjær over de lange skyggene i parken. Da hørte de en vill uling bakfra.

«Gygrid,» mumlet Harry. Uten å tenke over hva han gjorde, snudde han seg for å gå tilbake, men Ronny og Hermine grep ham i hver sin arm.

«Vi kan'ke,» sa Ronny, som var kritthvit. «Hvis de skjønner at vi har vært der, får'n enda mer bråk …»

Hermine pustet fort og ujevnt.

«Hvordan – kunne – de?» fikk hun fram. «Hvordan *kunne* de?»

«Kom igjen,» sa Ronny. Det lød som tennene hans klapret.

De begynte å gå oppover mot borgen igjen, men sakte, fordi de måtte gjemme seg under kappen. Lyset svant fort nå. Da de var kommet ut på den åpne gressbakken, sank mørket over dem som en forhekselse.

«Ligg rolig, Skorpus,» hveste Ronny og holdt hånden mot brystet. Rotta vred seg som en gal. Ronny bråstoppet og prøvde å tvinge Skorpus lenger ned i lomma. «Hva er det som feiler deg, di dumme rotte? Ligg stille – AU! Han beit meg!»

«Vær stille, Ronny!» hvisket Hermine innett. «Bloeuf kommer tilbake igjen om et øyeblikk –»

«Han – vil ikke – være der –»

Skorpus var tydelig fra seg av redsel. Han vred seg av all makt og prøvde å komme fri av Ronnys grep.

«Hva i jøsse navn er det som feiler'n?»

Men Harry hadde nettopp sett hva som ålte seg mot dem, med buken mot bakken og gule øyne som glinset nifst i mørket –Skeivskank. Om katten hadde sett dem, eller bare fulgte pipingen til Skorpus, var ikke godt å si.

«Skeivskank!» stønnet Hermine. «Nei, gå vekk, Skeivskank! Vekk, sa jeg!»

Men katten kom nærmere –

«Skorpus – NEI!»

For sent – rotta hadde glidd mellom fingrene på Ronny, falt i bakken og pilt av gårde. I ett byks var Skeivskank etter ham, og før Harry og Hermine rakk å stoppe ham, hadde Ronny vrengt usynlighetskappen av seg og løpt av sted i mørket.

«*Ronny!*» stønnet Hermine.

Hun og Harry så på hverandre, og så spurtet de etter. Det var umulig å løpe skikkelig under kappen, så de nappet den av, og den flagret etter dem som et banner mens de fulgte etter Ronny; de kunne høre føttene hans dundre i vei foran dem, og ropene hans til Skeivskank.

«Kom deg unna'n – vekk med seg – Skorpus, kom *her* –»

De hørte et kraftig dunk.

«*Der fikk jeg deg!* Vekk med seg, di fordømmade katte –»

Det var så vidt Harry og Hermine ikke snublet over Ronny, men de greide å bråstoppe like foran ham. Han lå langflat på bakken, men han hadde fått Skorpus i lomma igjen og holdt hardt over den skjelvende klumpen med begge hender.

«Ronny – fort deg – inn under kappen –» peste Hermine. «Humlesnurr – ministeren – de kommer sikkert opp igjen om et øyeblikk –»

Men før de rakk å dekke seg, ja, før de rakk å få pusten igjen, hørte de myke trinn av gigantiske poter. Noe kom farende mot dem fra mørket – en enorm, kullsvart hund med lysende øyne.

Harry grep etter tryllestaven, men for sent – hunden satte i et veldig byks, og forlabbene traff ham i brystet. Han gikk overende baklengs i en hvirvel av hår, kjente den hete pusten, så de tommelange tennene –

Men kraften i spranget hadde vært for stor, og hunden rullet av ham. Harry prøvde fortumlet å reise seg; det kjentes som om han hadde brukket

alle ribbeina. Han kunne høre knurringen mens hunden samlet seg til et nytt angrep.

Ronny hadde kommet seg opp. Idet hunden fór løs på dem igjen, skubbet han Harry til side, og hundekjeften klappet igjen om den utstrakte armen hans i stedet. Harry kastet seg over den og fikk tak i en håndfull av pelsen til beistet, men den trakk Ronny med seg så lett som om han var en filledokke –

Og så, ingensteds fra, traff noe Harry så hardt midt i fjeset at han ble slått langflat igjen. Han hørte Hermine skrike av smerte, og hun falt også. Harry famlet etter tryllestaven mens han blunket blod ut av øynene –

«*Lumos*!» hvisket han.

Lyset fra staven viste ham stammen på et svært tre – de hadde jagd Skorpus inn under Prylepilen! Greinene skaket som i storm og pisket fram og tilbake for å hindre at de kom nærmere.

Og der, ved foten av stammen, holdt hunden på å slepe Ronny inn i en svær sprekk mellom røttene – Ronny sloss som en gal, men hodet og kroppen forsvant gradvis inn –

«Ronny!» ropte Harry og prøvde å følge etter, men en tung grein pisket livsfarlig gjennom lufta, og han måtte rygge bakover igjen.

Nå så de ikke mer enn ett av beina hans, som han hadde huket rundt en rot, for å prøve å holde igjen og ikke bli dratt lenger ned under jorda. Et avskyelig smell skar gjennom lufta som et geværskudd. Beinet brakk, og i neste sekund var Ronny forsvunnet av syne.

«Harry – vi må hente hjelp –» ropte Hermine. Hun blødde også; piletreet hadde skrubbet henne opp over skulderen.

«Nei! Det beistet er så digert at det kan spise ham opp, vi har ikke tid –»

«Men vi kommer oss aldri igjennom der uten hjelp –»

En ny grein hvinte ned mot dem, med kvistene knyttet som never.

«Hvis den bikkja kan komme seg inn, kan vi òg,» peste Harry. Han løp fram og tilbake og prøvde å finne en vei inn mellom de farlige, hvirvlende greinene, men han kunne ikke komme en centimeter nærmere røttene uten å komme innenfor rekkevidde av slagene.

«Å, hjelp, hjelp,» hvisket Hermine desperat og hoppet villrådig opp og ned, «vær så snill …»

Skeivskank smatt fram, buktet seg mellom de hamrende greinene som en slange og satte forpotene mot en knott på trestammen.

Brått, som om treet var blitt forvandlet til marmor, ble det helt stille. Ikke et blad skalv eller rørte seg.

«Skeivskank!» hvisket Hermine usikkert. Hun grep Harry i armen, så hardt at det gjorde vondt. «Hvordan visste han –?»

«Han er venner med den bikkja,» sa Harry bistert. «Jeg har sett dem sammen. Kom igjen – og holdt tryllestaven klar –»

Det tok bare noen få sekunder, men før de rakk fram til hullet mellom røttene, hadde Skeivskank forsvunnet inn i det med et vift av flaskebørstehalen. Så kom Harry; han krabbet inn med hodet først og gled ned en jordskråning til bunnen av en svært lav tunnel. Skeivskank var litt lenger borte i tunnelen; øynene hans glimtet i lyset fra tryllestaven. Noen sekunder etter kom Hermine skliende ned.

«Hvor er Ronny?» hvisket hun. Hun hørtes livredd ut.

«Ditover,» sa Harry og la krumbøyd i vei etter Skeivskank.

«Hvor munner denne tunnelen ut?» spurte Hermine åndeløst bak ham.

«Vet ikke – den er tegnet inn på Ukruttkartet, men Fred og Frank sa at ingen har kommet seg inn i den. Den går utenfor kartkanten, men det så ut som den endte i Galtvang …»

De gikk så fort de kunne, når de måtte gå nesten tvikrøket. Foran seg så de den duvende halen til Skeivskank forsvinne, dukke opp igjen, forsvinne … De gikk og gikk. Gangen føltes minst like lang som den til Honningslurp. Det eneste Harry kunne tenke på var Ronny, og hva den svære hunden kanskje gjorde med ham akkurat nå … Han pustet i skarpe, smertefulle gisp, løp, krummet ryggen og løp …

Og så begynte tunnelen å stige; et øyeblikk etter kom de rundt en sving, og Skeivskank var borte. Men Harry så en flekk svakt lys gjennom en liten åpning.

Han og Hermine stoppet og hev etter pusten. Så listet de seg framover. Begge løftet tryllestavene for å se hva som lå på den andre sida.

Det var et rom, et svært stygt og støvete rom. Tapetet flasset fra veggene; det var flekker over hele golvet, og alle møblene var ødelagt, som om noen hadde gått inn for å knuse dem. Alle vinduene var gjenspikret.

Harry skottet på Hermine. Hun så vettskremt ut, men hun nikket.

Harry ålte seg gjennom hullet og så seg rundt. Det var ingen i rommet, men en dør til høyre sto åpen ut til en halvmørk gang. Plutselig grep Hermine Harry i armen igjen. Hun stirret på de gjenspikrede vinduene med kulerunde øyne.

«Harry,» hvisket hun. «Jeg tror vi er i Hylehuset.»

Harry så seg om. Blikket hans falt på en stol like ved dem. Det var slitt svære biter av den, og et av beina var revet helt av.

«Det er ikke spøkelser som har gjort det der,» sa han langsomt.

De hørte en knirking ovenfra. Noe hadde beveget seg der oppe. Begge så opp mot taket. Fingrene til Hermine boret seg så hardt inn i armen til Harry at han begynte å miste følelsen i fingrene. Han hevet øyenbrynene spørrende, og hun nikket igjen og slapp taket.

Så stille de kunne, listet de seg ut i gangen og opp den falleferdige trappa. Alt var dekket under et tykt lag av støv, bortsett fra på trappetrinnene, hvor det var en bred, blank stripe etter noe som var blitt slept oppover.

De kom til den mørke trappeavsatsen.

«*Nox*,» hvisket de i kor, og lyset i enden av tryllestavene sluknet. Det var bare én dør som sto åpen. Mens de gled nærmere, hørte de bevegelse der inne fra: et lavt stønn, og deretter en dyp, kraftig maling. De vekslet et siste blikk og et nikk.

Med tryllestaven ut foran seg, sparket Harry opp døra.

På en staselig himmelseng med støvete forheng lå Skeivskank og malte enda høyere da han så dem. På golvet ved sida av lå Ronny og holdt seg om beinet, som stakk ut i en merkelig vinkel.

Harry og Hermine løp bort til ham.

«Ronny! Er du i orden?»

«Hvor er hunden?»

«Det er ingen hund,» stønnet Ronny. Han hadde bitt tennene sammen mot smerten. «Harry, det er ei felle –»

«Hva –»

«*Det er han som er hunden … han er en animagus …*»

Ronny stirret over skulderen til Harry, og Harry snurret rundt. Mannen i skyggene lukket døra bak dem med et klikk.

Håret hang skittent og filtrete ned til albuene på ham. Hvis ikke øynene hadde glitret ut fra de dype, mørke øyehulene, kunne det vært et lik. Den voksaktige huden var så stram over beina i ansiktet at det så ut som en hodeskalle. De gule tennene var blottet i et glis. Det var Sirius Svaart.

«*Exitarmus!*» knirket han og pekte på dem med Ronnys tryllestav.

Stavene til Harry og Hermine skjøt ut av hendene på dem, høyt til værs, og Svaart grep dem. Så kom han et skritt nærmere. Blikket var festet på Harry.

«Jeg tenkte du ville komme vennen din til hjelp,» sa han hest. Stemmen lød som om det var lenge siden han var kommet ut av vane med å bruke den. «Din far ville gjort det samme for meg. Modig av deg å ikke løpe etter lærerhjelp. Det er jeg glad for … det gjør allting mye enklere …»

De hånlige ordene om faren kimte i Harrys ører som om Svaart hadde skreket dem. Han merket et kokende hat i brystet som ikke ga rom for frykt. For første gang i sitt liv ønsket han seg tryllestaven i hånden igjen, ikke for å forsvare seg, men for å angripe … for å drepe. Uten å vite hva han gjorde, gikk han framover; men det ble brå bevegelse på begge sider av ham, og to par hender grep ham i armene og holdt ham tilbake. «Nei, Harry!» gispet Hermine livredd. Men Ronny snakket direkte til Svaart:

«Hvis du vil drepe Harry, må du drepe oss òg!» sa han innett, enda anstrengelsen for å komme seg på beina hadde gjort ham enda blekere, og han svaiet litt der han sto.

Noe glitret i Svaarts dyptliggende øyne.

«Legg deg ned,» sa han rolig til Ronny. «Ellers skader du bare beinet verre.»

«Hørte du hva jeg sa?» sa Ronny svakt, mens han støttet seg til Harry for å holde seg oppreist. «Du blir nødt til å drepe oss alle tre!»

«Her blir det bare ett mord i kveld,» sa Svaart, og gliset hans ble bredere.

«Og hvorfor det?» glefset Harry og prøvde å komme seg fri fra Ronny og Hermine. «Det gjorde deg ikke noe sist! Gjorde deg ikke noe å slakte alle de gompene for å få has på Pittelpytt … Hva er det, har Azkaban gjort deg bløt?»

«Harry!» klynket Hermine. «Ti stille!»

«HAN DREPTE MOREN OG FAREN MIN!» brølte Harry, og med et krafftak rev han seg løs fra Ronny og Hermine og kastet seg fram –

Han hadde glemt alt om magi – han hadde glemt at han var kort og tynn og tretten år, mens Svaart var en høy, fullvoksen mann. Alt Harry visste, var at han ville gjøre Svaart så mye vondt han kunne klare, og det var det samme hvor vondt det gjorde på ham selv …

Kanskje det var sjokket over at Harry kunne gjøre noe så idiotisk; iallfall løftet ikke Svaart tryllestavene tidsnok. En av Harrys hender fikk tak om det magre håndleddet hans og tvang stavtippene bort; knokene på den andre hånden smalt inn i Svaarts kinn, og begge falt bakover mot veggen –

Hermine skrek, Ronny brølte; det kom et blendende glimt idet tryllestavene i hånden til Svaart sendte ut en sprut av gnister som bommet på Harrys ansikt med centimeters klaring. Harry kjente at den innskrumpne armen i hånden hans vred og vendte seg, men han holdt taket, mens den andre hånden hamret løs på Svaart overalt han kunne komme til.

Men Svaarts frie hånd hadde funnet Harrys strupe –

«Nei,» hveste han. «Jeg har ventet for lenge –»

Fingrene strammet seg. Harry fikk ikke puste. Brillene hang på halv tolv.

Han så Hermines fot dukke opp ingensteds fra. Svaart slapp taket i Harry med et grynt av smerte. Ronny hadde kastet seg over hånden med tryllestavene i, og Harry hørte svakt en klapring –

Han kjempet seg fri av mølja av buktende kropper og så sin egen tryllestav rulle bortover golvet; han hev seg etter den, men –

«Aiii!»

Skeivskank hadde kastet seg inn i kampen og hogd klørne på begge forpotene dypt i armen på Harry. Harry kastet ham av seg, men nå smatt Skeivskank mot Harrys tryllestav –

«Å NEI, DU!» brølte Harry og langet ut et spark etter Skeivskank som fikk katten til å bykse fresende til side. Harry snappet opp staven og snudde seg –

«Av veien!» ropte han til Ronny og Hermine.

Han behøvde ikke si det to ganger. Hermine blødde fra leppa og hev etter pusten, men hun kastet seg til side og fikk tak i sin egen tryllestav og Ronnys. Ronny kravlet bort til himmelsenga og kollapset ved sida av den; nå hadde det hvite fjeset fått et grønnskjær, og han holdt seg om det brukne beinet med begge hender.

Svaart lå i en haug langs veggen. Det magre brystet steg og sank fort mens han så Harry komme langsomt nærmere, med stavtippen rett mot Svaarts hjerte.

«Har du tenkt å drepe meg, Harry?» hvisket han.

Harry stoppet rett over ham og så ned på ham, fremdeles med staven rettet mot Svaarts bryst. Svaart hadde fått seg en i venstre øye, som hovnet raskt opp, og han blødde neseblod.

«Du drepte foreldrene mine,» sa Harry. Stemmen skalv litt, men hånden med tryllestaven var klippestø.

Svaart stirret opp på ham med de dyptliggende øynene.

«Det nekter jeg ikke for,» sa han stille. «Men om du kjente hele historien –»

«Hele historien?» gjentok Harry. Det hamret voldsomt i ørene hans. «Du solgte dem til Voldemort, det er alt jeg trenger å vite!»

«Du må høre på meg,» sa Svaart, og det var noe inntrengende i tonen. «Du kommer til å angre hvis du ikke gjør det … du forstår ikke …»

«Jeg forstår adskillig bedre enn du tror,» sa Harry, og stemmen skalv enda verre. «For du hørte henne ikke, du, hva? Moren min … som prøvde å få Voldemort fra å drepe meg … og det var din skyld … din skyld …»

Før noen av dem fikk sagt et ord til, kom noe oransje settende forbi Harry. Skeivskank hoppet opp på brystet til Svaart og la seg der, rett over hjertet hans. Svaart blunket og så ned på katten.

«Ned med deg,» mumlet han og prøvde å dytte den bort.

Men Skeivskank satte klørne i kutten hans og flyttet seg ikke. Katten vendte det stygge, sammenklemte ansiktet mot Harry og glodde opp på ham med de svære, gule øynene. Etsteds til høyre kom det et lite hikst fra Hermine.

Harry stirret ned på Svaart og Skeivskank og knuget hardere om tryllestaven. Hva så om han måtte drepe katten òg? Den sto i ledtog med Svaart … hvis den absolutt ville dø for å beskytte Svaart, var det vel ikke Harrys sak … hvis Svaart ville redde den, beviste det bare at han brydde seg mer om Skeivskank enn om Harrys foreldre …

Han løftet staven. Det var nå han måtte gjøre det. Dette var øyeblikket da han skulle hevne sin mor og far. Han skulle drepe Svaart. Han måtte drepe Svaart. Dette var den sjansen han hadde …

Sekundene gikk, og fremdeles sto Harry der som stivnet, med tryllestaven utstrakt, mens Svaart stirret opp på ham med Skeivskank på brystet. Han hørte Ronnys hivende pust borte fra senga. Fra Hermine kom det ikke en lyd.

Men så kom det en lyd –

Lyden av dempede skritt opp gjennom golvet – noen gikk nedenunder.

«VI ER HER OPPE!» skrek Hermine plutselig. «VI ER HER OPPE – SIRIUS SVAART – *FORT*!»

Svaart beveget seg brått, og Skeivskank falt nesten av. Harry knuget krampaktig om tryllestaven – *Gjør det nå!* sa en stemme i hodet hans – men skrittene kom dundrende oppover trappa, og fremdeles hadde ikke Harry gjort det.

Døra smalt opp i en skur av røde gnister, og Harry snurret rundt idet professor Lupus kom settende inn i rommet, med likblekt ansikt og tryllestaven utstrakt og klar. Øynene hans flakket fra Ronny på golvet, til Hermine som krøp sammen borte ved døra, til Harry, der han sto og holdt Svaart i sjakk med tryllestaven, og endelig til Svaart selv, sammensunket og blødende ved Harrys føtter.

«*Exitarmus*!» ropte Lupus.

Og nok en gang skjøt tryllestaven ut av hånden på Harry; det samme gjorde de to Hermine holdt, og Lupus fanget dem behendig. Så kom han

lenger inn i rommet, mens han stirret på Svaart, som fremdeles lå der med Skeivskank beskyttende på brystet.

Harry følte seg plutselig tom der han sto. Han hadde ikke gjort det. Han hadde ikke våget. Nå kom Svaart til å bli levert tilbake til desperantene.

Da sa Lupus noe. Med en underlig stemme som skalv av en eller annen undertrykt følelse, sa han: «Hvor er han, Sirius?»

Harry så fort bort på Lupus. Han skjønte ikke hva han mente. Hvem var det Lupus snakket om? Han snudde seg mot Svaart igjen.

Svaarts ansikt var helt uttrykksløst. Han rørte seg ikke i det hele tatt på noen sekunder. Så løftet han meget sakte den tomme hånden og pekte rett på Ronny. Harry kikket uforstående bort på Ronny, som så like forvirret ut.

«Men …» mumlet Lupus og stirret så intenst på Svaart at det så ut som om han prøvde å lese tankene hans, «hvorfor har han ikke vist seg før? Hvis ikke –» plutselig ble professor Lupus' øyne kulerunde, som om han så noe bortenfor Svaart, noe ingen av de andre kunne se, «– hvis ikke det var *ham!* Hvis ikke dere byttet … uten å si det til meg?»

Langsomt, uten å ta det mørke blikket fra Lupus' ansikt, nikket Svaart.

«Professor Lupus,» avbrøt Harry høyt, «hva er det som fo–»

Men spørsmålet ble aldri ferdig, for det han så, fikk stemmen til å visne i halsen. Lupus senket tryllestaven. Og i neste øyeblikk hadde han gått bort til Svaart, tatt hånden hans og hjulpet ham opp, så Skeivskank falt på golvet, og omfavnet ham som en bror.

Harry følte det som om bunnen hadde falt ut av magen.

«JEG KAN IKKE TRO DET!» skrek Hermine.

Lupus slapp Svaart og snudde seg mot henne. Hun hadde reist seg opp og pekte på ham med et vilt blikk. «De – De –»

«Hermine –»

«– De og *han?*»

«Hermine, ta det med ro –»

«Jeg sa det ikke til noen!» hylte Hermine. «Jeg dekket Dem –»

«Hermine, hør på meg, er du snill!» sa Lupus. «Jeg kan forklare –»

Harry merket at han skalv – ikke av skrekk, men av nytt raseri.

«Jeg stolte på Dem!» ropte han til Lupus, og stemmen dirret. «Og så har De vært hans venn hele tida!»

«Du tar feil,» sa Lupus. «Jeg har ikke vært Sirius' venn på tolv år, men jeg er det nå … la meg forklare deg …»

«NEI!» skrek Hermine. «Ikke hør på ham, Harry, det er han som har hjulpet Svaart inn i borgen, han vil også drepe deg – *han er en varulv!*»

Det ble en rungende stillhet. Nå stirret alle på Lupus, som så merkverdig rolig ut, men nokså blek.

«Slett ikke på ditt vanlige nivå, Hermine,» sa han. «Ikke mer enn én av tre, er jeg redd. Jeg har ikke hjulpet Sirius inn i borgen, og jeg vil så visst ikke drepe Harry …» Det gikk en pussig, liten skjelving over ansiktet hans. «Men jeg skal ikke benekte at jeg er en varulv.»

Ronny gjorde et tappert forsøk på å komme seg opp igjen, men sank tilbake med et lite klynk av smerte. Lupus tok noen skritt mot ham med et bekymret uttrykk i ansiktet, men Ronny hikstet: «*Hold deg unna meg, varulv!*»

Lupus bråstoppet. Så snudde han seg mot Hermine og sa, med en tydelig kraftanstrengelse: «Hvor lenge har du visst det?»

«Evigheter,» hvisket Hermine. «Siden jeg skrev den stilen til professor Slur …»

«Det vil glede ham å vite,» sa Lupus rolig. «Han ga dere den stilen i håp om at noen av dere skulle skjønne hva symptomene mine betydde. Sjekket du månekurvene og forsto at det alltid var fullmåne når jeg ble syk? Eller skjønte du at hambusen forvandlet seg til en måne når den så meg?»

«Begge deler,» sa Hermine lavt.

Lupus tvang seg til å le.

«Du er den gløggeste heks på din alder jeg noen gang har møtt, Hermine.»

«Nehei,» bjeffet Hermine. «Hvis jeg hadde vært litt gløggere, hadde jeg fortalt alle hva De var for noe!»

«Men det vet de da alt,» sa Lupus. «Lærerstaben, iallfall.»

«Ansatte Humlesnurr Dem og visste at De var en varulv?» gispet Ronny. «Er'n helt sprø?»

«Noen av lærerne mente det, ja,» sa Lupus. «Han måtte virkelig anstrenge seg for å overbevise visse lærere om at jeg var til å stole på –»

«OG DER TOK HAN FEIL!» hylte Harry. «DU HAR HJULPET HAM HELE TIDA!» Han pekte på Svaart, som hadde gått bort til himmelsenga og sunket ned på den, med ansiktet begravd i en skjelvende hånd. Skeivskank hoppet opp ved sida av ham og la seg malende på fanget. Ronny akte seg lenger bort fra dem, med beinet slepende etter.

«Nei, jeg har ikke hjulpet Sirius,» sa Lupus. «Hvis dere gir meg en sjanse, skal jeg forklare det. Se her –»

Han kikket på tryllestavene han holdt i hånden og ga hver av dem tilbake til eieren. Harry tok målløs imot sin.

«Se så,» sa Lupus og stakk sin egen i beltet igjen. «Nå er dere bevæpnet, men ikke vi. Vil dere høre på meg nå?»

Harry visste ikke hva han skulle tro. Var det noe lureri?

«Hvis De ikke har hjulpet ham,» sa han med et rasende blikk mot Svaart, «hvordan visste De at han var her da?»

«Kartet,» sa Lupus. «Ukruttkartet. Jeg satt på kontoret mitt og så på det –»

«Vet De hvordan det brukes, altså?» sa Harry mistenksomt.

«Selvsagt vet jeg det,» sa Lupus og viftet utålmodig med hånden. «Jeg var med på å lage det. Jeg er Luna – det var klengenavnet mitt blant vennene på skolen.»

«Har De *lagd* –»

«Hovedsaken her er at jeg satt og fulgte grundig med på det i kveld, fordi jeg hadde en anelse om at du og Ronny og Hermine ville snike dere ut og besøke Gygrid før hippogriffen hans ble henrettet. Og det hadde jeg rett i, ikke sant?»

Han hadde begynt å trave fram og tilbake mens han så på dem. Små støvskyer slo opp der han satte føttene.

«Vel og bra at du skjulte deg under din fars gamle kappe, Harry –»

«Hvordan vet De om kappen?»

«Gud vet hvor mange ganger jeg har sett Jakob forsvinne under den …» sa Lupus og slo nok en gang utålmodig ut med hånden. «Poenget er at selv

med usynlighetskappe, synes en på Ukruttkartet. Jeg så at dere gikk gjennom parken og inn i Gygrids hytte. Tjue minutter senere gikk dere derfra igjen og opp mot borgen. Men dere var i følge med en annen.»

«Hva?» sa Harry. «Nei, det var vi ikke!»

«Jeg kunne ikke tro mine egne øyne,» sa Lupus uten å ense avbrytelsen og fortsatte å trave. «Jeg trodde det måtte være noe galt med kartet. Hvordan kunne *han være* sammen med dere?»

«Det var ingen sammen med oss!» sa Harry.

«Og så så jeg en ny prikk, på rask vei mot dere … og den var merket Sirius Svaart. Jeg så at han kolliderte med dere, jeg så at han trakk to av dere inn i Prylepilen …»

«Én av oss!» sa Ronny sint.

«Nei, Ronny,» sa Lupus. «To av dere.»

Han sluttet å trave. Blikket hans gransket Ronny.

«Tror du jeg kunne få ta en titt på rotta?» sa han rolig.

«Hva?» sa Ronny. «Hva har Skorpus med dette å gjøre?»

«Alt,» sa Lupus. «Er du snill å vise meg ham?»

Ronny nølte, men så stakk han hånden inn i kutten. Skorpus kom til syne. Han strittet så desperat imot at Ronny måtte ta ham i den lange, nakne halen for å hindre at han slapp unna. Skeivskank reiste seg på fanget til Svaart og hveste lavt.

Lupus gikk nærmere Ronny. Det virket som han holdt pusten mens han stirret intenst på Skorpus.

«Hva er det?» sa Ronny redd og holdt Skorpus tett inntil seg.

«Hva har rotta mi med dette å gjøre?»

«Det der er ingen rotte,» kom det plutselig hest fra Sirius Svaart.

«Hva mener du med det – klart’n er ei rotte –»

«Nei, han er ikke det,» sa Lupus lavt. «Han er en trollmann.»

«En animagus,» sa Svaart, «ved navn Petter Pittelpytt.»

KAPITTEL ATTEN

LUNA, ORMSVANS, TASSELABB OG HORN

Det tok noen sekunder før det absurde i påstanden gikk opp for dem. Da sa Ronny det Harry tenkte:

«Dere er klin sprø, begge to.»

«Latterlig!» sa Hermine svakt.

«Petter Pittelpytt er død!» sa Harry. «*Han* drepte ham for tolv år siden!»

Han pekte på Svaart. Svaart reagerte med noen krampaktige rykninger i ansiktet.

«Jeg ville det,» sa han og blottet de gule tennene, «men lille Petter tok innersvingen på meg … Men det skal han ikke denne gangen!»

Og Skeivskank datt på golvet idet Svaart kastet seg etter Skorpus. Ronny skrek av smerte da hele Svaarts tyngde falt over det brukne beinet.

«NEI, Sirius!» ropte Lupus. Han løp fram og greide å hale Svaart bort fra Ronny igjen. «*Vent!* Du kan ikke gjøre det slik – de må forstå det – vi må forklare –»

«Forklare kan vi gjøre etterpå!» snerret Svaart. Han prøvde å kaste Lupus av seg; den ene hånden krafset i lufta og prøvde å få tak i Skorpus, som hvinte som en grisunge og klorte Ronny i ansiktet og langs halsen i forsøket på å slippe fri.

«De – har – rett – til – å – få – vite – alt!» peste Lupus og holdt Svaart igjen av all makt. «Ronny har hatt ham som kjæledyr! Det er deler av dette jeg ikke forstår selv engang! Og Harry – Harry må få vite sannheten, det skylder du ham, Sirius!»

Svaart sluttet å stritte imot, men de dype øynene var fortsatt festet på Skorpus, som ble holdt i et hardt grep av Ronnys bitte, oppklorte og blødende hender.

«Ja vel,» sa Svaart, uten å ta blikket fra rotta. «Fortell dem hva du vil. Men gjør det fort, Remus. Jeg vil begå det mordet jeg har sittet fengslet for …»

«Begge to er klin kokos,» sa Ronny skjelvent og så på Harry og Hermine for å få støtte. «Jeg har fått nok av dette. Jeg går.»

Han prøvde å komme seg opp på det gode beinet, men da løftet Lupus tryllestaven igjen og pekte på Skorpus.

«Nei, Ronny, du skal høre på dette først,» sa han rolig. «Bare sørg for at du holder et godt tak i Petter mens du hører.»

«HAN ER'KE PETTER, HAN ER SKORPUS!» hylte Ronny. Han prøvde å tvinge rotta ned i brystlomma igjen, men Skorpus vred seg for vilt; Ronny mistet balansen, og Harry fikk grepet ham og støttet ham tilbake til senga. Så snudde Harry seg tilbake mot Lupus; han så ikke på Svaart.

«Det var vitner som så Pittelpytt dø,» sa han. «En hel gate full …»

«De så ikke det de trodde de så!» sa Svaart heftig. Fremdeles stirret han på rotta som kjempet i hendene på Ronny.

«Alle trodde at Sirius hadde drept Petter,» sa Lupus og nikket. «Jeg også – helt til jeg så kartet i kveld. For Ukruttkartet lyver aldri … Petter er i live, Harry. Ronny holder ham nå.»

Harry så ned på Ronny og møtte blikket hans, og i sitt stille sinn var de skjønt enige: både Svaart og Lupus hadde gått fra vettet. Historien deres var helt meningsløs. Hvordan kunne Skorpus være Petter Pittelpytt? Så Azkaban måtte ha drevet Svaart fra forstanden allikevel – men hvorfor støttet Lupus ham?

Så sa Hermine, med en dirrende stemme som prøvde å virke rolig, som om hun med ren viljekraft kunne få Lupus til å snakke fornuft:

«Men professor Lupus … Skorpus kan ikke være Pittelpytt … det kan rett og slett ikke være riktig, det vet De da …»

«Hvorfor kan det ikke være riktig?» sa Lupus, så rolig som om de satt i klasserommet, og Hermine bare hadde lagt merke til et problem i et eksperiment med snaredrauger.

«Fordi … fordi folk ville visst det om Petter Pittelpytt hadde vært en animagus. Vi hadde om animagere med professor McSnurp. Og jeg slo det

opp da jeg gjorde leksene den gangen – Departementet har oversikt over hekser og trollmenn som kan forvandle seg til dyr; det er et register over hvilke dyr de blir, og spesielle kjennetegn og sånt … og jeg gikk og slo opp professor McSnurp i det registeret, og det har bare vært sju animagere i vårt århundre, og Pittelpytts navn sto ikke på lista …»

Harry rakk så vidt å bli forbløffet over hvor mye arbeid Hermine la i hjemmeleksene sine, da Lupus begynte å le.

«Godt svart igjen, Hermine,» sa han. «Men Departementet visste aldri at det en gang løp *tre* uregistrerte animagere rundt på Galtvort.»

«Hvis du absolutt må fortelle dem historien, så få fart på deg, Remus,» snerret Svaart, uten å ta øynene fra Skorpus' desperate kamp. «Jeg har ventet i tolv år, og nå vil jeg ikke vente stort lenger.»

«Nei vel … men du må hjelpe meg, Sirius,» sa Lupus. «Jeg vet bare hvordan det begynte …»

Lupus tidde brått da det kom en høy knirking bak ham. Døra hadde gått opp av seg selv. Alle fem stirret på den. Lupus gikk bort til den og så ut på trappeavsatsen.

«Ingen der …»

«Det spøker jo her!» sa Ronny.

«Nei,» sa Lupus og kikket spørrende på døra igjen. «Det har aldri spøkt i Hylehuset … skrikene og hylene landsbyfolket har hørt, kom fra meg.»

Han strøk det grånende håret bort fra øynene, tenkte seg litt om, og så sa han: «Det er der alt dette begynner – med at jeg ble en varulv. Ikke noe av dette ville ha skjedd om jeg ikke var blitt bitt … om jeg ikke hadde vært så overmodig …»

Han så alvorlig ut. Ronny skulle til å bryte inn, men Hermine sa: «Sssjj!» Hun stirret oppslukt på Lupus.

«Jeg var bare en liten gutt da jeg ble bitt. Foreldrene mine prøvde alt, men på den tida fantes ingen motgift. Den eliksiren professor Slur har lagd til meg, er en helt ny oppdagelse. Den gjør meg ufarlig, skjønner dere. Så lenge jeg tar den i uka før fullmåne, mister jeg ikke forstanden når forvandlingen kommer … jeg kan holde meg på kontoret mitt som en harmløs ulv og vente på at månen skal avta igjen.

Men før ulvbanedrikken ble oppdaget, ble jeg et rendyrket monstrum én gang i måneden. Det virket utenkelig at jeg kunne begynne på Galtvort. Det var lite trolig at andre foreldre ville ha barna sine utsatt for meg.

Men så ble Humlesnurr rektor, og han hadde forståelse for meg. Han sa at så lenge vi tok visse forholdsregler, var det ingen grunn til at jeg ikke skulle begynne på skolen …» Lupus sukket og møtte Harrys blikk. «Jeg fortalte deg for flere måneder siden at Prylepilen ble plantet det året jeg begynte på Galtvort. Sannheten er at den ble plantet *fordi* jeg begynte på Galtvort. Dette huset –» Lupus kastet et mistrøstig blikk på veggene, «– tunnelen som fører hit – de ble konstruert for min skyld. Én gang hver måned ble jeg smuglet ut av borgen og hit inn, før forvandlingen. Treet ble plantet over tunnelmunningen for å hindre at noen kom over meg mens jeg var farlig.»

Harry skjønte ikke hvor han ville med denne historien, men han lyttet oppslukt allikevel. Den eneste lyden, i tillegg til Lupus' stemme, var de redde pipene fra Skorpus.

«Forvandlingene mine på den tida var – forferdelige. Det gjør svært vondt å forvandle seg til en varulv. Jeg var avstengt fra mennesker å bite, så jeg bet og klorte meg selv i stedet. Landsbyfolket hørte bråket og skrikene og trodde det var spesielt voldsomme ånder de hørte. Humlesnurr gjorde sitt beste for å oppmuntre folkesnakket … og fremdeles, selv om huset har stått tomt i årevis, tør ikke folk herfra komme i nærheten av det …

Men bortsett fra forvandlingene, var jeg lykkeligere enn jeg noensinne hadde vært. For første gang i mitt liv hadde jeg venner, tre bestevenner. Sirius Svaart … Petter Pittelpytt … og selvsagt din far, Harry – Jakob Potter.

Nå kunne selvsagt disse vennene mine ikke unngå å legge merke til at jeg forsvant én gang hver måned. Jeg fant på alle slags historier. Jeg fortalte dem at min mor var syk, og at jeg måtte hjem og besøke henne … jeg var livredd for at de skulle slå hånden av meg med det samme hvis de oppdaget hva jeg var. Men selvsagt fant de ut av det – akkurat som deg, Hermine …

Og de slo slett ikke hånden av meg. Tvert imot gjorde de noe for meg som gjorde forvandlingene ikke bare til å leve med, men til de beste stundene i mitt liv. De ble animagere.»

«Faren min òg?» sa Harry himmelfallen.

«Å ja da,» sa Lupus. «Det tok dem nærmere tre år å finne ut hvordan. Din far og Sirius her var de flinkeste elevene på skolen, og det var et hell, for animagus-forvandlingen kan gå uhyggelig galt – det er én grunn til at Departementet holder så nøye oppsyn med dem som prøver på det. Petter trengte all den hjelpen han kunne få fra Jakob og Sirius. Men omsider, da vi gikk i femteklasse, fikk de det til. Alle tre kunne forvandle seg til et dyr når de selv ville.»

«Men hvordan kunne det hjelpe Dem?» sa Hermine forundret.

«De kunne ikke holde meg med selskap som mennesker, så de holdt meg med selskap som dyr,» sa Lupus. «En varulv er bare en fare for mennesker. Hver måned snek de seg ut fra borgen under Jakobs usynlighetskappe. Og forvandlet seg … Petter, som den minste av oss, kunne snike seg under de piskende greinene på Prylepilen og trykke på barkknotten som får den til å stivne. Og derfra smatt de ned i tunnelen og kom til meg. Med deres hjelp ble jeg mindre farlig. Kroppen min var fortsatt en ulvs, men det virket som sinnet ble mindre dyrisk når jeg var sammen med dem.»

«Skynd deg litt, Remus,» snerret Svaart og stirret på Skorpus med en skrekkelig slags sult.

«Jeg nærmer meg, Sirius, jeg nærmer meg … vel, det åpnet seg jo spennende muligheter for oss, nå som vi alle kunne forvandle oss. Snart forlot vi Hylehuset og flakket rundt i skoleparken og landsbyen om nettene. Sirius og Jakob forvandlet seg til så store dyr at de kunne holde en varulv i sjakk. Jeg tviler på om noen Galtvort-elev har utforsket mer av skoleområdet og Galtvang enn vi gjorde … Og slik gikk det til at vi lagde Ukruttkartet og signerte det med klengenavnene våre. Sirius er Tasselabb. Petter er Ormsvans. Jakob var Horn.»

«Hva slags dyr –?» begynte Harry, men Hermine avbrøt ham.

«Men det var likevel skrekkelig farlig! Å renne rundt i mørket med en varulv! Hva om De hadde greid å stikke av fra de andre og bitt noen?»

«Den tanken spøker for meg fremdeles,» sa Lupus tungt. «Og det var nære på noen ganger. Mange ganger. Etterpå lo vi av dem. Vi var unge, tankeløse – oppglødd over hvor lure vi hadde vært.

Iblant var jeg selvsagt skyldbevisst for at jeg hadde misbrukt Humlesnurrs tillit … Han lot meg begynne på Galtvort når ingen annen rektor ville gjort det, og han ante ikke at jeg brøt de reglene han hadde fastsatt for å holde meg og andre trygge. Han visste ikke at jeg hadde forledet tre andre elever til å bli illegale animagere. Men hver gang vi satte oss ned og planla vårt neste eventyr, greide jeg å glemme skyldfølelsen. Og jeg har ikke forandret meg …»

Uttrykket i Lupus' ansikt var blitt hardere, og det var selvforakt i stemmen. «Hele dette året har jeg kjempet med meg selv, spurt meg selv om jeg skulle fortelle Humlesnurr at Sirius var en animagus, men jeg gjorde det ikke. Og hvorfor ikke? Fordi jeg var for feig. Det ville bety å innrømme at jeg hadde sviktet hans tillit mens jeg var på skolen, innrømme at jeg hadde forledet andre til det samme … og Humlesnurrs tillit har betydd alt for meg. Det var han som slapp meg inn på Galtvort da jeg var gutt, og det er han som har gitt meg en jobb nå, når alle andre har unngått meg hele mitt voksne liv, og jeg aldri har kunnet få et betalt arbeid fordi jeg er det jeg er. Og dermed lullet jeg meg selv inn i troen på at Sirius kom seg inn på skolen med svartekunster han hadde lært av Voldemort, at det at han var en animagus, ikke hadde noe med det hele å gjøre … så Slur har på en måte hatt rett hele tida i sitt syn på meg.»

«Slur?» sa Svaart skarpt. For første gang på lenge tok han blikket fra Skorpus og så opp på Lupus. «Hva har Slur med dette å gjøre?»

«Han er her, Sirius,» sa Lupus tungt. «Han er også lærer her.» Han kikket på Harry, Ronny og Hermine.

«Professor Slur gikk på skolen samtidig med oss. Han sloss så hardt han kunne for å hindre at jeg fikk lærerjobben i Forsvar mot svartekunster. Han har sagt til Humlesnurr i hele år at jeg ikke er å stole på. Han har sine grunner … dere skjønner, Sirius her spilte ham et puss som nesten tok livet av ham, et puss som angikk meg –»

Det kom en foraktelig lyd fra Svaart.

«Det hadde han godt av,» sa han hånlig. «Sånn som han snek seg rundt og prøvde å finne ut hva vi drev med … håpet å få oss utvist …»

« Severus var svært interessert i hvor det ble av meg hver måned,» sa Lupus til Harry, Ronny og Hermine. «Vi var altså jevnaldrende, og vi – æh – likte ikke hverandre noe større. Særlig mislikte han Jakob. Han var misunnelig på Jakobs rumpeldunktalenter, tror jeg … men i hvert fall hadde Slur sett meg gå gjennom parken med madam Pomfrit en kveld hun fulgte meg til Prylepilen før forvandlingen. Sirius tenkte det kunne være – æh – morsomt å si til Slur at alt han behøvde å gjøre, var å stikke en lang kjepp borti knotten på trestammen, så kunne han komme inn i tunnelen og følge etter meg. Og selvsagt måtte Slur prøve det – hvis han hadde kommet helt fram hit til dette huset, hadde han møtt en fullvoksen varulv – men faren din hadde hørt hva Sirius hadde sagt, og løp etter Slur og fikk ham med tilbake, med fare for sitt eget liv … Men Slur fikk et glimt av meg for enden av tunnelen. Humlesnurr forbød ham å si det til noen, men fra da av visste han hva jeg var …»

«Så det er derfor Slur ikke liker Dem,» sa Harry langsomt, «fordi han trodde at De var med på spøken?»

«Det stemmer,» sa en kald stemme hånlig fra veggen bak Lupus.

Severus Slur trakk av seg usynlighetskappen. Tryllestaven hans pekte rett mot Lupus.

KAPITTEL NITTEN

VOLDEMORTS TJENER

Hermine skrek. Svaart spratt opp. Harry skvatt som om han hadde fått et kraftig elektrisk sjokk.

«Jeg fant denne ved foten av Prylepilen,» sa Slur og slengte kappen fra seg, men passet på å holde tryllestaven rett mot brystet til Lupus. «Meget nyttig, Potter, tusen takk …»

Slur var litt andpusten, men ansiktet var fullt av undertrykt triumf. «Du lurer kanskje på hvordan jeg visste du var her?» sa han med glitrende øyne. «Jeg har akkurat vært på kontoret ditt, Lupus. Du glemte å ta eliksiren din i kveld, så jeg gikk dit med et beger. Og det var sannelig heldig … heldig for meg, mener jeg. For på skrivebordet ditt lå et visst kart. Ett blikk var nok til å fortelle meg alt jeg behøvde å vite. Jeg så deg løpe bortover gangen her og ut av syne.»

«Severus –» begynte Lupus, men Slur overdøvet ham.

«Jeg har sagt til rektor om og om igjen at det er du som har hjulpet din gamle venn Svaart inn på borgen, og her har jeg beviset. Selv ikke jeg drømte om at dere ville bruke dette gamle huset som gjemmested –»

«Du tar feil, Severus,» sa Lupus inntrengende. «Du har ikke hørt alt – jeg kan forklare – Sirius er ikke her for å drepe Harry –»

«To nye til Azkaban i kveld,» sa Slur. Øynene hans hadde fått en fanatisk glans. «Jeg er spent på å se hvordan Humlesnurr tar dette … han var helt sikker på at du var harmløs, Lupus … en *tam* varulv …»

«Din tosk,» sa Lupus lavt. «Er gammelt skolegutt-nag verdt å sette en uskyldig mann i Azkaban for?»

BANG! Tynne, slangeaktige bånd sprang ut fra tippen av Slurs tryllestav og viklet seg om Lupus’ munn, håndledd og ankler. Han mistet balansen og

falt overende, og der lå han og kunne ikke røre seg. Med et brøl av raseri kom Svaart mot Slur, men Slur pekte med staven rett mellom øynene på ham.

«Gi meg en grunn,» hvisket han. «Bare gi meg en grunn, så sverger jeg på at jeg gjør det.»

Svaart bråstoppet. Det ville vært umulig å si hvilket av de to ansiktene som var mest hatefullt.

Harry sto der som lammet. Han visste ikke hva han skulle gjøre eller hva han skulle tro. Han skottet på Ronny og Hermine. Ronny så like fortumlet ut som ham selv og hadde fremdeles sin fulle hyre med å holde igjen den buktende Skorpus. Men Hermine tok et usikkert skritt mot Slur og sa med liten stemme: «Professor Slur – det – det ville vel ikke skade å høre hva de har å si, vel?»

«Frøken Grang, du risikerer allerede utvisning fra skolen,» freste Slur. «Du og Potter og Wiltersen er ute uten lov, og i selskap med en dømt morder og en varulv. For én gangs skyld, *hold munn!*»

«Men – men hvis det har vært en feil –»

«TI STILLE, DUMME JENTUNGE!» ropte Slur, og nå så han plutselig helt vanvittig ut. «IKKE SNAKK OM TING DU IKKE FORSTÅR!» Noen gnister skjøt ut fra stavspissen, som fremdeles pekte mot Svaart. Hermine ble stille.

«Hevnen er *meget* søt,» hvisket Slur til Svaart. «Som jeg har håpet at det skulle bli meg som fanget deg –»

«Spøken er nok på din bekostning nå igjen, Severus,» snerret Svaart. «Bare den gutten der tar med seg rotta si opp til borgen –» han kastet med hodet mot Ronny, «– så blir jeg med frivillig.»

«Opp til borgen?» sa Slur silkemykt. «Tenk, jeg tror ikke vi behøver å gå så langt. Alt jeg trenger å gjøre, er å tilkalle desperantene så fort vi kommer ut under Prylepilen. De blir nok glad for å se deg, Svaart … kanskje så glade at de gir deg et kyss, hva?»

Den lille fargen som var igjen i Svaarts ansikt, forsvant.

«Du – du er nødt til å høre på meg,» sa han hest. «Rotta – se på rotta –»

Men det var et vanvittig glimt i Slurs øyne som Harry ikke hadde sett der før. Det virket som han var hinsides all fornuft.

«Kom igjen, alle sammen,» sa han. Han knipset med fingrene, og endene av båndene som holdt Lupus fast fløy inn i hånden hans. «Jeg skal slepe med meg varulven. Kanskje desperantene har et kyss til ham òg –»

Før Harry visste hva han gjorde, hadde han løpt over golvet i tre steg og blokkerte døra.

«Av veien, Potter, du har problemer nok allerede,» snerret Slur. «Hvis ikke jeg hadde kommet og reddet skinnet ditt –»

«Professor Lupus kunne drept meg hundre ganger dette året,» sa Harry. «Jeg har vært alene med ham massevis av ganger mens han har lært meg forsvar mot desperantene. Hvis han hjalp Svaart, hvorfor tok han ikke bare knekken på meg da?»

«Ikke spør meg hvordan en varulv tenker,» hveste Slur. «Kom deg av veien, Potter.»

«DE ER HELT PATETISK!» hylte Harry. «BARE FORDI DE ERTET DEM PÅ SKOLEN, SÅ VIL DE IKKE ENGANG HØRE ETTER –»

«STILLE! JEG FINNER MEG IKKE I Å BLI TILSNAKKET PÅ DEN MÅTEN!» vrælte Slur og så galere ut enn noensinne. «Som far, så sønn, Potter! Jeg har akkurat reddet skinnet ditt; du skulle takket meg på dine knær! Det hadde vært vel fortjent om han hadde drept deg! Du ville dødd akkurat som faren din, altfor arrogant til å tenke seg muligheten av at han hadde tatt feil av Svaart – og nå kommer du deg unna, ellers skal jeg sørge for at du gjør det! UNNA, POTTER!»

På brøkdelen av et sekund hadde Harry bestemt seg. Før Slur rakk å ta et skritt mot ham, hadde han løftet tryllestaven.

«*Exitarmus!*» skrek han – bare at det var ikke bare hans stemme som skrek. Det kom et brak som fikk døra til å klapre på hengslene. Slur ble feid baklengs og smalt i veggen; der gled han langsomt ned og ble liggende på golvet. En strime av blod rant fra bakhodet. Han var slått bevisstløs.

Harry så seg tilbake. Både Ronny og Hermine hadde prøvd å avvæpne Slur i presis samme øyeblikk. Slurs tryllestav fløy i en høy bue og landet på senga ved sida av Skeivskank.

«Det skulle dere ikke ha gjort,» sa Svaart og så på Harry. «Dere skulle overlatt ham til meg …»

Harry så ikke Svaart i øynene. Selv nå var han ikke sikker på at han hadde gjort det riktige.

«Vi har overfalt en lærer … vi har overfalt en lærer …» klynket Hermine og stirret skrekkslagen på den livløse Slur. «Å, gjett om vi får bråk …»

Lupus kjempet mot båndene som bandt ham. Svaart bøyde seg fort ned og løsnet dem. Lupus rettet seg opp og gned seg over armene, der båndene hadde skåret inn i dem.

«Takk, Harry,» sa han.

«Jeg har ikke sagt at jeg tror Dem,» svarte Harry.

«Da er det på tide vi gir deg noen beviser,» sa Svaart. «Du, gutt – gi meg Petter. Nå.»

Ronny knuget Skorpus inn til brystet.

«Gi deg'a,» sa han svakt. «Prøver du å fortelle meg at du rømte fra Azkaban bare for å få kloa i *Skorpus?* Jeg mener …» han så bort på Harry og Hermine for å få støtte. « OK, kanskje Pittelpytt kunne forvandle seg til ei rotte – det er millioner av rotter – åssen sku' *han* vite hvilken han er ute etter når'n satt innesperra i Azkaban?»

«Det er sant, Sirius, det er et godt spørsmål,» sa Lupus. Han snudde seg mot Svaart og rynket brynene litt. «Hvordan fant du egentlig ut hvor han var?»

Svaart stakk en av de klo-liknende hendene inn på brystet og trakk fram et krøllet avisutklipp, glattet det ut og holdt det fram for de andre.

Det var fotoet av Ronny og familien hans som hadde stått i *Aftenprofeten* sommeren før. Og der, på skulderen til Ronny, satt Skorpus.

«Hvordan fikk du tak i det der?» spurte Lupus himmelfallen.

«Bloeuf,» sa Svaart. «Da han kom på inspeksjon til Azkaban i fjor, ga han meg avisen sin. Og der sto Petter på forsida … på skulderen til denne gutten. Jeg kjente ham igjen med det samme … hvor mange ganger har jeg ikke sett ham forvandle seg? Og ifølge bildeteksten skulle gutten tilbake til Galtvort … hvor Harry var …»

«Herregud,» sa Lupus lavt. Han så fra Skorpus til avisbildet og tilbake. «Forlabben hans …»

«Hva med den?» sa Ronny trassig.

«Han mangler en tå,» sa Svaart.

«Ja, naturligvis,» hvisket Lupus. «Så enkelt … så *smart* ... Han kuttet den av selv?»

«Rett før han forvandlet seg,» sa Svaart. «Da jeg endelig fant ham, hylte han så hele gata kunne høre det at jeg hadde forrådt Lilly og Jakob. Og før jeg rakk å forbanne ham, blåste han gata i småbiter med staven han hadde holdt på ryggen, drepte alle innen seks meter avstand – og smatt ned i kloakken til de andre rottene …»

«Visste du ikke det, Ronny?» sa Lupus. «Den største biten de fant av Petter, var fingeren hans.»

«Skorpus har vel vært i slagsmål med en annen rotte eller noe! Vi har hatt'n i familien i evigheter –»

«I tolv år, for å være nøyaktig,» sa Lupus. «Har du aldri lurt på hvorfor han levde så lenge?»

«Vi – vi har passa godt på'n!» sa Ronny.

«Men han ser ikke så godt ut akkurat nå, hva?» sa Lupus. «Jeg gjetter på at han har blitt tynnere helt siden han hørte at Sirius var på frifot igjen …»

«Han har vært redd for den gærne katta!» sa Ronny og nikket mot Skeivskank, som lå på senga og malte.

Men det stemte ikke helt, kom Harry plutselig på … Skorpus hadde sett dårlig ut før han møtte Skeivskank … helt siden Ronny kom tilbake fra Egypt … siden Svaart unnslapp …

«Den katten er ikke gal,» sa Svaart hest. Han strakte ut en mager hånd og strøk det bløte kattehodet. «Han er den mest intelligente jeg har møtt av sin art. Han forsto med det samme hva Petter var. Og da han møtte meg, visste han at jeg ikke var noen hund. Det tok en stund før han stolte på meg. Men omsider greide jeg å få ham til forstå hva jeg var ute etter, og siden da har han hjulpet meg …»

«Hva mener De?» hvisket Hermine.

«Han prøvde å ta med Petter til meg, men greide det ikke … og så stjal han passordene til Griffingtårnet for meg … jeg forsto det slik at han tok dem fra nattbordet til en av guttene …»

Det kjentes som om hjernen ble klemt flat under vekta av alt han nå hørte, syntes Harry. Det var absurd … men likevel …

«Men Petter skjønte hva som foregikk og stakk av … denne katten – var det Skeivskank dere kalte ham? – fortalte meg at Petter hadde satt igjen blodflekker på lakenet … han bet seg vel selv, tenker jeg … vel, det hadde jo virket én gang før, å late som han var død …»

De ordene vekket Harry igjen.

«Og hvorfor lot han som han var død?» sa han rasende. «Fordi han visste at du hadde tenkt å drepe ham, slik du drepte foreldrene mine!»

«Nei,» sa Lupus. «Harry –»

«Og nå har du kommet for å gjøre slutt på ham!»

«Ja, det har jeg,» sa Svaart og sendte Skorpus et ondt blikk.

«Da skulle jeg latt Slur ta deg!» ropte Harry.

«Men skjønner du ikke, Harry?» sa Lupus fort. «Her har vi hele tida trodd at Sirius forrådte foreldrene dine, og at Petter fikk sporet ham opp – men så var det akkurat omvendt, skjønner du ikke det? *Petter* forrådte moren og faren din – *Sirius* sporet opp Petter –»

«DET ER IKKE SANT!» hylte Harry. «Han var lønnsdomsholderen deres! Han sa det før De kom, han sa han hadde drept dem!»

Han pekte på Svaart. Men Svaart ristet langsomt på hodet, og de innsunkne øynene var plutselig skinnende.

«Harry … jeg kunne like gjerne ha drept dem,» sa han hest. «Det var jeg som overtalte Lilly og Jakob til å skifte til Petter i siste øyeblikk, overtalte dem til å bruke ham som lønndomsholder istedenfor meg … det er min skyld, jeg vet det … den natta de ble drept, hadde jeg planlagt å sjekke Petter for å være sikker på at han fremdeles var å stole på, men da jeg kom til gjemmestedet hans, var han borte. Men det var ingen spor etter kamp. Det var noe som skurret. Jeg ble redd. Jeg dro så fort jeg kunne hjem til foreldrene dine. Og da jeg så huset, helt ødelagt, og likene deres – forsto jeg hva Petter måtte ha gjort. Hva *jeg* hadde gjort.»

Stemmen brast. Han snudde seg bort.

«Nok av dette,» sa Lupus, og det var en hardhet i stemmen som Harry ikke hadde hørt før. «Vi har ett sikkert bevis for hva som virkelig skjedde. Ronny, *gi meg den rotta.*»

«Hva har De tenkt å gjøre med'n hvis jeg gir'n til Dem?» spurte Ronny anspent.

«Tvinge ham til å vise seg,» sa Lupus. «Hvis han virkelig er en rotte, gjør det ham ingen skade.»

Ronny nølte, men omsider rakte han Skorpus fram, og Lupus tok imot ham. Skorpus satte i å pipe uten opphold, vred og vendte seg, og de små, svarte øynene bulte ut.

«Klar, Sirius?» spurte Lupus.

Svaart hadde allerede tatt Slurs tryllestav fra senga. Han kom mot Lupus og den kjempende rotta, og det var som om de blanke øynene brant.

«Sammen?» sa han lavt.

«Jeg tror det,» sa Lupus. Med den ene hånden holdt han Skorpus fast, og med den andre løftet han tryllestaven. «Når jeg har telt til tre. En – to – TRE!»

Et glimt av blåhvitt lys sto ut fra begge stavene. Et øyeblikk hang Skorpus midt i lufta, mens den lille, svarte skikkelsen vred seg vilt – Ronny hylte – og så falt rotta ned på golvet. Det kom et nytt, blendende glimt, og så –

Det var som å se på en film av et voksende tre i mangedobbel hastighet. Et hode skjøt opp fra golvet, lemmer spratt ut, og i neste øyeblikk sto en mann der Skorpus hadde vært, krympet seg sammen og vred seg i hendene. Skeivskank freste og snerret fra senga; pelsen strittet over hele ryggen.

Det var en svært kort mann, nesten ikke høyere enn Harry og Hermine. Det tynne, fargeløse håret var ustelt, med en stor, skallet flekk øverst. Han så liksom innskrumpet ut, som en tykk mann som hadde gått kraftig ned i vekt på kort tid. Huden så uflidd ut, nesten som Skorpus' pels, og det var fortsatt noe rotteaktig ved den spisse nesa og de svært små, vasne øynene. Han så fra den ene til den andre av dem, mens pusten gikk fort og hivende. Harry så at han skottet mot døra og tilbake igjen.

«Nei, hei, Petter,» sa Lupus i en vennlig tone, som om rotter hadde det med å brake ut i gamle skolekamerater når som helst. «Lenge siden sist.»

«S-sirius … R-remus …» Selv stemmen hans var pipende. På ny flakket blikket hans mot døra. «Kjære venner … kjære gamle venner …»

Svaarts stav-arm løftet seg, men Lupus grep ham om håndleddet og sendte ham et advarende blikk, før han på ny snudde seg mot Pittelpytt. Stemmen var lett og dagligdags.

«Petter, vi har hatt en liten prat om hva som skjedde den natta Lilly og Jakob døde. Det er mulig du gikk glipp av enkelte av detaljene mens du pep rundt der nede på senga –»

«Remus,» gispet Pittelpytt, og Harry kunne se svettedråpene som spratt fram på det deiggrå fjeset, «du tror vel ikke på det han sier, gjør du vel … han prøvde å drepe meg, Remus …»

«Det har vi hørt,» sa Lupus, litt kaldere. «Det er et par småting jeg gjerne ville få klarhet i, Petter, hvis du ville være så –»

«Nå kommer han for å prøve å drepe meg igjen!» hylte Pittelpytt plutselig. Han pekte på Svaart, og Harry så at han brukte langfingeren, fordi pekefingeren manglet. «Han drepte Lilly og Jakob, og nå vil han drepe meg òg … du må hjelpe meg, Remus …»

Svaarts ansikt var mer kranieliknende enn noensinne mens han stirret på Pittelpytt med uutgrunnelige øyne.

«Ingen kommer til å prøve å drepe deg før vi har klart opp i en del ting,» sa Lupus.

«Klart opp?» pep Pittelpytt. Øynene flakket vilt igjen, mot de gjenspikrete vinduene, mot den eneste døra. «Jeg visste at han var ute etter meg! Jeg visste at han ville komme tilbake! Jeg har ventet på dette i tolv år!»

«Du visste at Sirius kom til å rømme fra Azkaban?» sa Lupus og rynket pannen. «Når ingen har greid det før?»

«Han har svarte evner som resten av oss bare kan drømme om!» ropte Pittelpytt skingrende. «Hvordan skulle han ellers ha greid å rømme? Det er nok Han-hvis-navn-ikke-må-nevnes som har lært ham noen knep, tenker jeg!»

Svaart begynte å le – en skrekkelig, humørløs latter som fylte hele rommet.

«Voldemort skulle lære *meg* knep?» sa han.

Pittelpytt krympet seg som om Svaart hadde truet ham med en pisk.

«Hva, er du redd for å høre din herres navn?» sa Svaart. «Det skjønner jeg godt. Du er ikke særlig populær i hans kretser for tida, eller hva?»

«Skjønner ikke – hva du mener, Sirius –» mumlet Pittelpytt, og pusten hans gikk enda fortere. Hele ansiktet skinte av svette nå.

«Det er ikke *meg* du har gjemt deg for i tolv år,» sa Svaart. «Du har gjemt deg for Voldemorts gamle tilhengere. Jeg hørte litt av hvert i Azkaban, Petter … Alle tror du er død, ellers hadde du fått stå til rette for dem … Jeg har hørt dem skrike mye rart i søvne. Låter som de tror at forræderen forrådte dem òg. Det var dine opplysninger som førte Voldemort til Potterne … og der møtte han sin undergang. Og ikke alle Voldemorts tilhengere endte i Azkaban, gjorde de vel? Det er mer enn nok av dem igjen der ute som venter på sitt snitt, og imens later som de har kommet på bedre tanker … Hvis de skulle få vite at du er i live, Petter –»

«Skjønner ikke – hva du snakker om …» sa Pittelpytt igjen, stadig mer skingrende. Han tørket seg i ansiktet med ermet og så opp på Lupus. «Du tror da vel ikke på denne – denne galskapen, Remus –»

«Jeg må innrømme at jeg har vanskelig for å forstå hvorfor en uskyldig mann skulle foretrekke å tilbringe tolv år som rotte,» sa Lupus rolig.

«Uskyldig, men redd!» pep Pittelpytt. «Hvis Voldemorts tilhengere var etter meg, var det fordi jeg fikk sendt en av lederne deres til Azkaban – spionen Sirius Svaart!»

Svaarts ansikt fortrakk seg.

«At du våger!» knurret han og lød plutselig som den bjørnestore hunden han hadde vært. «Skulle *jeg* være spion for Voldemort? Når har jeg noensinne diltet etter noen som var sterkere og mektigere enn meg? Men du, Petter – jeg kommer aldri til å begripe hvorfor jeg ikke skjønte fra første stund at det var du som var spionen. Du har alltid likt å ha store venner som kunne passe på deg, hva? En gang var det oss … meg og Remus … og Jakob …»

Pittelpytt tørket seg i ansiktet igjen; nå var det nesten som han hikstet etter pusten.

«Jeg, spion … du må jo være gal … aldri … skjønner ikke hvordan du kan si noe sånt –»

«Den eneste grunnen til at Lilly og Jakob valgte deg som lønndomsholder, var at jeg foreslo det,» hveste Svaart, så giftig at Pittelpytt rygget et skritt. «Jeg trodde det var den perfekte plan … en bløff … at Voldemort opplagt kom til å komme etter meg, at han aldri ville drømme om at de hadde brukt en svak, talentløs fyr som deg … det må ha vært det største øyeblikket i ditt usle liv, da du fortalte Voldemort at du kunne gi ham Potterne.»

Pittelpytt mumlet usammenhengende. Harry snappet opp ord som «utrolig» og «galskap», men han var mer opptatt av at Pittelpytt var blitt askegrå i fjeset, og at øynene ustanselig flakket mot vinduene og døra.

«Professor Lupus?» sa Hermine forsiktig. «Kan jeg – kan jeg si noe?»

«Ja visst, Hermine,» sa Lupus høflig.

«Vel, Skorpus – jeg mener, denne mannen – han har sovet på Harrys sovesal i tre år. Hvis han arbeider for Han-du-vet, hvorfor har han ikke prøvd å skade Harry før?»

«Der kan du se!» sa Pittelpytt skjærende og pekte på Hermine med den ødelagte hånden. «Takk skal du ha! Ser du, Remus? Jeg har aldri krummet et hår på Harrys hode? Hvorfor skulle jeg det?»

«Jeg skal si deg hvorfor,» sa Svaart. «Fordi du aldri har gjort noe for noen uten at det var noe å tjene på det. Voldemort har vært i dekning i tolv år; de sier han er halvdød. Du aktet ikke å begå mord rett for nesa på Albus Humlesnurr for et vrak av en trollmann som hadde mistet all sin makt, å nei! Før du gikk tilbake til ham, ville du vært helt sikker på at han var den største bølla på lekeplassen, hva? Hvorfor skulle du ellers ha funnet deg en trollmannsfamilie å være hos? For da kunne du følge med i hva som skjedde, ikke sant, Petter? I tilfelle din gamle beskytter vant tilbake sin kraft, og det var trygt å dilte med ham igjen …»

Pittelpytt åpnet og lukket munnen flere ganger. Det så ut til at han hadde mistet talens bruk.

«Æh – herr Svaart – Sirius?» sa Hermine forsiktig.

Svaart skvatt da han ble tiltalt på den måten og stirret på Hermine, som om han for lengst hadde glemt hvordan det var å bli snakket høflig til.

«Hvis det er i orden at jeg spør – hvordan – hvordan kom du deg ut av Azkaban, hvis du ikke brukte svart magi?»

«Takk!» gispet Pittelpytt og nikket frenetisk mot henne. «Nettopp! Akkurat det jeg –»

Men Lupus sendte ham et blikk som fikk ham til å tie. Svaart så på Hermine med litt rynket panne, men ikke som om han var irritert. Det virket som han tenkte over svaret.

«Jeg vet ikke hvordan jeg greide det,» sa han langsomt. «Jeg tror den eneste grunnen til at jeg ikke gikk fra forstanden, var at jeg visste jeg var uskyldig. Det var jo ingen glad tanke, så desperantene kunne ikke suge den ut av meg … men med den tanken kunne jeg holde balansen og ikke glemme hvem jeg var … beholde evnene mine … så når allting ble for mye for meg … kunne jeg forvandle meg i cellen … bli en hund. Desperanter kan ikke se, nemlig …» Han svelget. «De føler seg fram til folk ved å lese følelsene deres … de skjønte at mine følelser ble mindre –mindre menneskelige, mindre komplekse når jeg var hund … men de trodde selvsagt at det var fordi jeg holdt på å gå fra forstanden, som alle andre der inne, så det bekymret ikke dem. Men jeg var svak, svært svak, og jeg hadde ikke noe håp om å kunne drive dem bort uten en tryllestav …

Men så så jeg Petter på det bildet … jeg skjønte at han var på Galtvort med Harry … perfekt plassert til å gå til aksjon, om han merket den minste antydning til at svartsida var i framgang …»

Pittelpytt ristet på hodet og formet lydløse ord med munnen, men stirret ufravendt på Svaart som om han var hypnotisert.

«… klar til å slå til i samme øyeblikk han kunne være trygg på å ha allierte … og overlevere dem den siste Potter. Hvis han ga dem Harry, hvem ville våge å si at han hadde forrådt Voldemort? Han ville blitt ønsket velkommen tilbake med trampeklapp …

Så dere skjønner at jeg var nødt til å gjøre noe. Jeg var den eneste som visste at Petter fremdeles var i live …»

Harry husket hva herr Wiltersen hadde sagt til fru Wiltersen: «Vokterne sier at Svaart har snakket i søvne den siste tida … alltid de samme ordene … *'Han er på Galtvort.'*»

«Det var som om noen hadde tent en ild i hodet mitt, og desperantene kunne ikke slukke den … det var ingen glad følelse, det var en besettelse … men den ga meg styrke, den klarnet tankene mine. Så en kveld de åpnet døra for å gi meg mat, smatt jeg forbi dem som hund … det er så mye vanskeligere for dem å lese dyrs følelser at de ble forvirret … jeg var tynn, svært tynn, tynn nok til å presse meg gjennom sprinklene … og så svømte jeg som hund tilbake til fastlandet … og som hund kom jeg meg nordover og fikk sneket meg inn i Galtvort-parken, og siden har jeg levd i skogen her … bortsett fra når jeg så på rumpeldunk, selvsagt … du flyr like godt som faren din gjorde, Harry!»

Han så på Harry, og Harry så ikke bort.

«Tro meg,» sa Svaart hest. «Tro meg. Jeg forrådte ikke Jakob og Lilly. Før ville jeg dødd enn å forråde dem.»

Og endelig trodde Harry ham. Strupen var for stram til at han fikk fram et ord, så han nikket.

«Nei!»

Pittelpytt hadde falt på kne, som om Harrys nikk hadde vært hans egen dødsdom. Han subbet underdanig framover på knærne og foldet hendene foran seg, som om han ba.

«Sirius … det er meg, det er Petter … din venn … du vil vel ikke …»

Svaart langet ut et spark, og Pittelpytt rykket tilbake.

«Jeg har skitt nok på kutten om ikke du skal røre den også,» sa Svaart.

«Remus!» pep Pittelpytt; han snudde seg mot Lupus i stedet og vred seg bønnfallende foran ham. «Du tror vel ikke på dette … Ville ikke Sirius ha fortalt deg at de hadde lagt om planen?»

«Ikke hvis han trodde at *jeg* var spionen, Petter,» sa Lupus. «Jeg går ut fra det var derfor du ikke sa noe, Sirius?» sa han lett over hodet på Pittelpytt.

«Om forlatelse, Remus,» sa Sirius.

«Glem det, Tasselabb, gamle venn,» sa Lupus. Han brettet opp ermene. «Hvis du vil tilgi meg for at jeg trodde *du* var spionen?»

«Selvsagt,» sa Svaart, og skyggen av et smil spilte over det magre ansiktet. «Skal vi ta livet av ham sammen?»

«Ja, jeg tror det,» sa Lupus barskt.

«Dere kan ikke … dere vil vel ikke …» gispet Pittelpytt. Og plutselig krabbet han bort mot Ronny.

«Ronny … har jeg ikke vært en god venn … en god kjæledegge? Du vil vel ikke la dem drepe meg, Ronny? … Du er på min side, ikke sant?»

Men Ronny glodde på Pittelpytt med den største avsky.

«Jeg lot deg sove i senga mi!» sa han.

«Snille gutt … snille herre …» mens han kravlet mot Ronny, «du må ikke la dem gjøre det … jeg var rotta di … jeg var en god rotte …»

«Hvis du var bedre som rotte enn som menneske, er det ikke stort å skryte av, Petter,» sa Svaart bistert. Ronny rykket det brukne beinet ut av rekkevidde for Pittelpytt og ble enda blekere av smerten. Pittelpytt snudde på knærne, vaklet bortover og grep falden på Hermines kutte.

«Snille, søte pike … flinke pike … du – du vil vel ikke la dem gjøre det … hjelp meg …»

Hermine snappet kuttekanten ut av grepet på Pittelpytt og rygget inn mot veggen med et skrekkslagent uttrykk.

Pittelpytt skalv voldsomt der han knelte. Langsomt snudde han hodet mot Harry.

«Harry … Harry … du ser akkurat ut som faren din … akkurat som ham …»

«HVORDAN VÅGER DU Å SNAKKE TIL HARRY?» brølte Svaart. «HVORDAN VÅGER DU Å SE PÅ HAM? HVORDAN VÅGER DU Å NEVNE JAKOB SÅ HAN HØRER DET?»

«Harry,» hvisket Pittelpytt og subbet mot ham med armene utstrakt, «Harry, Jakob ville ikke ha ønsket at jeg skulle dø … Jakob ville forstått det, Harry … han ville vist meg nåde …»

Både Lupus og Svaart kom bort til ham, grep ham i skuldrene og slengte ham baklengs ned på golvet. Der satt han, dirrende av angst, og stirret opp

på dem.

«Du solgte Lilly og Jakob til Voldemort,» sa Svaart. Han også skalv. «Nekter du for det?»

Pittelpytt brast i gråt. Det var forferdelig å se på; han så ut som en forvokst, halvskallet baby der han krøp sammen på golvet.

«Sirius, Sirius, hva skulle jeg gjøre? Mørkets herre … du aner ikke … han har våpen du ikke kan forestille deg … jeg var redd, Sirius. Jeg var aldri modig, sånn som deg og Remus og Jakob. Det var aldri min mening at det skulle gå slik … Han-hvis-navn-må-være-unevnt tvang meg …»

«IKKE LYV!» brølte Svaart. «DU HADDE GITT HAM OPPLYSNINGER ET HELT ÅR FØR LILLY OG JAKOB DØDE! DU VAR SPION FOR HAM!»

«Han – han vant overalt!» gispet Pittelpytt. «Hva var det å vinne på å trosse ham?»

«Hva var det å vinne på å kjempe mot den ondeste trollmann som noensinne har levd?» sa Svaart. Raseriet i ansiktet hans var fryktinngytende. «Bare uskyldige liv, Petter!»

«Du forstår ikke!» klynket Pittelpytt. «Han hadde drept meg, Sirius!»

«DA BURDE DU HA DØDD!» brølte Svaart. «DØDD, HELLER ENN Å FORRÅDE DINE VENNER, SLIK VI VILLE GJORT FOR DEG!»

Svaart og Lupus sto side om side. De hevet tryllestavene.

«Du burde skjønt at hvis ikke Voldemort drepte deg, kom vi til å gjøre det,» sa Lupus stille. «Farvel, Petter.»

Hermine begravde ansiktet i hendene og snudde seg mot veggen.

«NEI!» skrek Harry. Han løp fram og stilte seg foran Pittelpytt, rett imot tryllestavene. «Dere kan ikke drepe ham,» sa han åndeløst. «Dere kan ikke.»

Både Svaart og Lupus så himmelfalne ut.

«Harry,» snerret Svaart, «dette utøyet her har skylden for at du ikke har noen foreldre. Denne krypende dritten ville ha sett deg også dø uten å lee et øyelokk. Du har selv hørt ham. Hans eget råtne skinn betydde mer for ham enn hele familien din.»

«Jeg vet det,» peste Harry. «Vi tar ham med opp til borgen. Vi overgir ham til desperantene. De kan sette ham i Azkaban … bare ikke drep ham.»

«Harry!» hikstet Pittelpytt og slo armene om knærne hans. «Du – takk – det er mer enn jeg fortjener – takk, takk –»

«Ikke rør meg!» freste Harry og rev hendene hans løs i avsky. «Det er ikke for din skyld jeg gjør det. Jeg gjør det fordi jeg tror ikke at faren min ville at hans beste venner skulle gjøre seg til mordere – bare for deg.»

Ingen rørte seg; det kom ikke en lyd, bortsett fra den surklende pusten til Pittelpytt, som holdt seg for brystet. Svaart og Lupus så på hverandre. Og helt samtidig senket de tryllestavene.

«Du er den eneste som har rett til å bestemme dette, Harry,» sa Svaart. «Men tenk over det. Tenk over hva han har gjort …»

«De kan sette ham i Azkaban,» gjentok Harry. «Hvis noen har fortjent å havne på det stedet, er det han …»

Pittelpytt fortsatte å surkle bak ham.

«Ja vel,» sa Lupus. «Gå til side, Harry.»

Harry nølte.

«Jeg skal binde ham,» sa Lupus. «Det er alt, det sverger jeg.»

Harry gikk til side. Denne gangen var det Lupus' tryllestav det skjøt tynne bånd fra, og i neste øyeblikk lå Pittelpytt og vred seg på golvet, bundet og kneblet.

«Men hvis du forvandler deg, Petter, *da* dreper vi deg,» knurret Svaart og pekte på ham med sin egen stav. «Er du enig i det, Harry?»

Harry så ned på den ynkelige skikkelsen på golvet. Så nikket han, og sørget for at Pittelpytt så det.

«Vel,» sa Lupus, plutselig forretningsmessig. «Ronny, jeg er ikke på langt nær så flink til å lege brudd som madam Pomfrit, så jeg tror det er best vi bare spjelker beinet ditt til vi får deg på sykestua.»

Han skyndte seg bort til Ronny, bøyde seg, banket lett på beinet hans med staven og mumlet: «*Splintula.*» Straks begynte bandasjer å vikle seg oppover beinet og spjelket det stramt. Lupus hjalp Ronny opp; han prøvde forsiktig å stå på det vonde beinet og skar iallfall ingen grimaser.

«Det var bedre,» sa han. «Takk.»

«Hva med professor Slur?» sa Hermine med tynn røst og så ned på den slappe kroppen.

«Det er ikke noe alvorlig galt med ham,» sa Lupus, da han hadde bøyd seg over Slur og sjekket pulsen hans. «Selv om dere kanskje var litt – overivrige. Han er fremdeles bevisstløs. Æh – kanskje det er best om vi ikke gjenoppliver ham til vi er trygt tilbake i borgen. Vi kan få ham med oss slik …»

Han mumlet: «*Mobilicorpus*!» Som om usynlige tråder var bundet om Slurs håndledd, nakke og knær, ble han trukket opp i stående stilling; men hodet dinglet ekkelt som på en filledokke. Han hang noen centimeter over golvet med dinglende, slappe føtter. Lupus plukket opp usynlighetskappen og stappet den i lomma.

«Og to av oss bør være lenket til *det der*,» sa Svaart og skubbet til Pittelpytt med foten, «bare for å være på den sikre sida.»

«Jeg skal gjøre det,» sa Lupus.

«Og jeg,» sa Ronny innett og hinket fram.

Svaart tryllet fram tunge håndjern fra tomme lufta. Snart sto Pittelpytt på beina igjen, med venstre arm lenket til Lupus' høyre, og den høyre til Ronnys venstre. Ronnys ansikt var sammenbitt. Det virket som han hadde tatt Skorpus' sanne identitet som en personlig fornærmelse. Skeivskank hoppet lett ned av senga og førte an ut av rommet, med flaskebørstehalen nonsjalant til værs.

KAPITTEL TJUE

DESPERANTENS KYSS

Aldri hadde Harry vært med i en merkeligere gruppe. Skeivskank gikk foran ned trappa, og deretter fulgte Lupus, Pittelpytt og Ronny, som så ut som deltakere i et kappløp for seksbeinte. Bak dem kom professor Slur nifst svevende så tærne dasket mot hvert trappetrinn nedover, holdt oppe av sin egen tryllestav, som Sirius gikk bak og dirigerte ham med. Harry og Hermine dannet baktroppen.

Det ble ikke enkelt å komme inn i tunnelen igjen. Lupus, Pittelpytt og Ronny måtte gå sidelengs for å greie det, og Harry kunne se dem sjokke besværlig bortover tunnelen på rekke og rad; Lupus holdt fremdeles Pittelpytt dekket med tryllestaven. Forrest gikk fortsatt Skeivskank. Harry kom etter Sirius, som holdt Slur svevende foran dem. Det slappe hodet dunket stadig borti det lave taket, og Harry hadde ikke inntrykk av at Sirius gjorde noe spesielt for å unngå det.

«Forstår du hva dette betyr?» sa Sirius plutselig til Harry mens de beveget seg langsommelig framover. «At vi overgir Pittelpytt til myndighetene?»

«At du blir fri,» sa Harry.

«Ja …» sa Sirius. «Men dessuten – jeg vet ikke om noen har fortalt deg det noen gang – er jeg din gudfar.»

«Jo, jeg visste det,» sa Harry.

«Vel …» sa Sirius stivt. «Foreldrene dine innsatte meg som din formynder, i tilfelle noe skulle skje med dem …»

Harry ventet. Mente Sirius det han trodde han mente?

«Jeg skjønner jo godt hvis du vil fortsette å bo hos tanten og onkelen din,» sa Sirius. «Men altså … vel … du kan jo tenke på det. Når jeg blir

renvasket … altså, hvis du skulle ønske deg … et annet hjem …»

Det skjedde en slags eksplosjon i magen til Harry.

«Hva – bo hos deg?» sa han og slo straks hodet mot en stein som stakk ned fra taket. «Flytte fra Dumlingene?»

«Nei, selvfølgelig, jeg trodde jo ikke du ville det,» sa Sirius fort. «Det forstår jeg godt. Jeg bare tenkte jeg skulle –»

«Er du sprø?» sa Harry, og stemmen hans var like hes som Sirius'. «Så klart jeg gjerne vil flytte fra Dumlingene! Har du et hus? Når kan jeg flytte inn?»

Sirius snudde seg helt rundt for å se skikkelig på ham. Slurs hode skrapte mot taket, men det virket ikke som Sirius brydde seg om det.

«Vil du?» sa han. «Mener du det?»

«Ja, det skal være visst!» sa Harry.

Det magre ansiktet til Sirius sprakk opp i det første virkelige smilet Harry hadde sett der. Og det gjorde en forbløffende forskjell; det var som om et ti år yngre menneske skinte ut gjennom den uthungrede masken. Et øyeblikk var det mulig å se at dette var mannen som hadde ledd i bryllupet til Harrys mor og far.

Mer ble ikke sagt før de var framme ved enden av tunnelen. Skeivskank smatt først opp, og han hadde åpenbart presset labben mot knotten i stammen, for Lupus, Pittelpytt og Ronny klatret opp og forsvant uten noen lyd av piskende greiner.

Sirius seilte Slur opp av hullet og gikk til side for å slippe Harry og Hermine forbi. Omsider var alle sammen oppe.

Skoleparken var svært mørk. Det eneste lyset kom fra de fjerne vinduene på borgen. De begynte å gå uten et ord; bare Pittelpytt peste og hveste og nå og da klynket. Det summet i hodet til Harry. Han skulle flytte fra Dumlingene. Han skulle bo hos Sirius Svaart, foreldrenes beste venn … han var helt fortumlet … Hva kom til å skje når han fortalte Dumlingene at han skulle flytte til den straffangen de hadde sett på TV?

«Ikke en feil bevegelse nå, Petter,» sa Lupus truende foran dem. Han hadde fremdeles tryllestaven rettet sidelengs mot Pittelpytts bryst.

Taust trasket de gjennom parken, og langsomt ble lysene fra borgen større. Slur svevde fremdeles foran Sirius med haken duvende mot brystet. Og så –

En sky gled til side. Brått kom det utydelige skygger langs bakken. De var badet i månelys.

Slur kolliderte med Lupus, Pittelpytt og Ronny, som hadde stanset. Sirius stivnet og slo ut med armen for å få Harry og Hermine til å stoppe.

Harry kunne se silhuetten av Lupus. Han sto helt urørlig. Så begynte lemmene hans å skake.

«Å nei –» gispet Hermine. «Han tok ikke eliksiren sin i kveld! Han er farlig!»

«Løp,» hvisket Sirius. «Løp! Nå!»

Men Harry kunne ikke løpe. Ronny var lenket sammen med Pittelpytt og Lupus. Han sprang fram, men Sirius grep ham om brystet og slengte ham tilbake.

«Jeg skal ta meg av det – LØP!»

De hørte en fryktelig, snerrende lyd. Hodet til Lupus forandret seg – ble lengre. Det samme gjorde kroppen. Skuldrene sank sammen. De kunne se at det begynte å springe ut hår i ansiktet og på hendene, som krøket seg til poter med klør. Skeivskank strittet med pelsen igjen, han rygget unna –

Varulven løftet seg på bakbeina, og de lange kjevene smalt sammen. Sirius sto ikke lenger ved sida av Harry; han hadde forvandlet seg, og en bjørnediger hund bykset fram. Idet varulven rykket seg løs fra håndjernet som holdt den fast, bet hunden tak i nakken på den og trakk den bakover, bort fra Ronny og Pittelpytt. De to beistene filtret seg sammen, kjeft mot kjeft; den enes klør rispet i den andre –

Harry sto som lamslått av synet, altfor oppslukt av kampen til å ha øye for noe annet. Det var Hermines skrik som vekket ham –

Pittelpytt hadde kastet seg etter tryllestaven Lupus hadde mistet. Ronny sto ustøtt på det spjelkete beinet og falt overende. Det kom et smell, et lysblaff – og Ronny lå urørlig på bakken. Et nytt smell, og Skeivskank fór til værs, smalt i bakken igjen og ble liggende.

«*Exitarmus!*» hylte Harry og pekte på Pittelpytt med sin egen stav; Lupus' stav fløy himmelhøyt og forsvant. «Ikke rør deg!» ropte Harry og løp fram.

For sent. Pittelpytt hadde forvandlet seg. Harry så den nakne halen smette gjennom håndjernet rundt Ronnys utstrakte arm og hørte noe rasle bort gjennom gresset.

Han hørte et ul og en romlende knurring og snudde seg – varulven rømte, den galopperte inn i skogen –

«Sirius, han er borte, Pittelpytt forvandlet seg!» ropte Harry.

Sirius blødde fra skrammer over snuten og ryggen, men da han hørte Harry, kom han seg på beina igjen, og et øyeblikk etter løp han bortover gressbakken, og lyden av poteslagene fortapte seg i stillheten.

Harry og Hermine skyndte seg bort til Ronny.

«Hva var det han gjorde med ham?» hvisket Hermine. Ronnys øyne var bare halvlukket, og munnen hang åpen. Han var opplagt i live; de kunne høre han pustet, men det virket ikke som han kjente dem.

«Jeg vet ikke.»

Harry så desperat til alle kanter. Både Svaart og Lupus var borte … den eneste som var igjen, var Slur, som fremdeles svevde bevisstløs i lufta.

«Best vi får dem opp til borgen og får sagt fra til noen,» sa Harry, strøk håret bort fra øynene og prøvde å tenke klart. «Kom igjen –»

Men da hørte de noe fra mørket: en kvinking, en klynking –en hund som led …

«Sirius,» mumlet Harry og prøvde å se gjennom mørket.

Han sto et øyeblikk ubesluttsom, men det var ingenting de kunne gjøre for Ronny akkurat nå, mens Sirius var i vansker –

Han la på sprang, med Hermine hakk i hæl. Det lød som kvinkingen kom omtrent nede fra sjøen. De beinfløy nedover, så fort at Harry merket kulden lenge før det gikk opp for ham hva den betydde …

Kvinkingen stoppet brått. Da de nådde ned til stranda, forsto de hvorfor – Sirius var blitt en mann igjen. Han krøkte seg sammen på albuer og knær, med hendene over hodet.

«*Neeeiii*,» stønnet han. «*Neiii … vær så snill …*»

Det var da Harry så dem. Desperanter, minst hundre av dem, kom glidende som en svart masse mot dem langs stranda. Den velkjente, isnende kulda trengte inn i ham; tåka fikk synet til å flimre … . Han hvirvlet rundt. Ut fra mørket til alle sider kom det flere; de ble omringet …

«Hermine, tenk på noe lykkelig!» skrek Harry. Han løftet tryllestaven, blunket som en gal for å se klart, ristet på hodet for å bli kvitt den svake skrikingen som begynte der inne –

Jeg skal flytte til gudfaren min. Jeg skal flytte fra Dumlingene.

Han tvang seg til å tenke på Sirius og bare på Sirius og begynte å messe: «Forvento vergum! Forvento vergum!»

Det gikk en skjelving gjennom Svaart. Han rullet rundt og lå urørlig på ryggen, blek som døden.

Han greier seg. Jeg skal bo hos ham.

«Forvento vergum! Hermine, hjelp meg! Forvento vergum!»

«Forvento –» hvisket Hermine, «forvento – forvento –»

Men hun greide det ikke. Desperantene nærmet seg; de var bare noen meter fra dem. De dannet en tett ringmur rundt Harry og Hermine, og den ble mindre …

«FORVENTO VERGUM!» hylte Harry og prøvde å overhøre skrikene inni hodet. «FORVENTO VERGUM!»

En tynn sølvstråle slapp ut fra stavtippen og svevde som tåke foran ham. I samme øyeblikk merket han at Hermine falt sammen ved sida av ham. Han var alene … helt alene …

«Forvento – forvento vergum ..»

Han merket at knærne traff kaldt gress. Øynene var fulle av tåke. Med en kraftanstrengelse tvang han seg til å huske – Sirius var uskyldig, uskyldig – *vi greier oss – jeg skal bo hos ham –*

«Forvento vergum!» gispet han.

I det svake skjæret fra den uformelige skytsvergen så han en desperant stanse like foran ham. Den kom ikke igjennom skyen av sølvaktig dis som Harry hadde tryllet fram. En død, slimete hånd gled ut under kappen og gjorde en gest, som om den ville feie skytsvergen til side.

«Nei – *nei* –» hikstet Harry. «Han er uskyldig – forvento – forvento vergum –»

Han kunne føle at de holdt øye med ham, høre den rallende pusten som en ond vind rundt seg. Det så ut som den nærmeste desperanten gransket ham. Så løftet den begge de råtnende hendene – og slo hetta tilbake.

Der øynene skulle vært, var det bare tynn, grå skorpehud, strukket stramt over tomme øyehuler. Men en munn var det der … et gapende, formløst hull som sugde inn luft med en lyd som en dødsralling.

Harry ble fylt av en redsel så lammende at han ikke kunne røre seg eller si et ord. Skytsvergen hans flakket og døde.

Han ble blindet av hvit tåke. Han måtte kjempe … *forvento vergum* ... han kunne ikke se … og langt borte fra hørte han skrikene fra en stemme han kjente … *forvento vergum* ... han famlet gjennom tåka etter Sirius og fant armen hans … de skulle ikke få ta ham …

Men et par sterke, klamme hender strammet seg plutselig om halsen hans. De tvang ansiktet hans opp … han kunne merke pusten dens … den ville bli kvitt ham først … han kunne kjenne den råtne pusten … moren hans skrek inni hodet … hun ble det siste han noen gang skulle høre –

Og så, gjennom tåka han druknet i, syntes han han så et sølvskimrende lys … det ble sterkere og sterkere … han merket at han falt forover i gresset –

Han lå med ansiktet ned, var for svak til å røre seg, kvalm, skjelvende, men han åpnet øynene. Det blendende lyset opplyste gresset rundt ham … Skrikene hadde tidd, kulda ebbet ut …

Noe drev desperantene tilbake … det kretset rundt ham og Sirius og Hermine … de rallende, sugende lydene fra desperantene fortapte seg. De forsvant … lufta var varm igjen …

Med de siste kreftene han kunne mønstre, greide han å løfte hodet noen centimeter. Midt i lyset så han et dyr galoppere bort over sjøen. Med svetten silende ned i øynene prøvde han å skjelne hva det var … det skinte som en enhjørning. Harry kjempet for ikke å synke ned i bevisstløsheten. Det nådde den andre bredden, og han så det saktne farten og stanse. Et øyeblikk så han i lyset som strålte ut fra det noen som tok imot det … strakte ut hånden og

klappet det … noen som så merkelig kjent ut … men det kunne ikke være …

Harry forsto ingen ting. Han kunne ikke tenke mer. Han merket at de siste kreftene rant ut av ham, og hodet traff gresset idet han besvimte.

KAPITTEL TJUEEN

HERMINES HEMMELIGHET

«Sjokkerende sak … virkelig sjokkerende … et mirakel at ingen av dem døde … aldri hørt maken … fantastisk hell at du var der, Slur …»

«Takk, minister.»

«Merlinordenen av 2. klasse, skulle jeg tro. 1. klasse, hvis jeg kan ordne det!»

«Mange takk, minister.»

«Stygt kutt du har der … Det var vel Svaart, det?»

«Nei, minister, det var faktisk Potter, Wiltersen og Grang.»

«Nei, vel!»

«Svaart hadde forhekset dem. Jeg så det straks. En forflokningsformel, etter oppførselen deres å dømme. De så ut til å tro det var en mulighet for at han var uskyldig. De visste ikke hva de gjorde. På den annen side kunne innblandingen deres ha ført til at Svaart unnslapp … de hadde åpenbart tenkt å fakke ham helt alene. De har sluppet unna med svært mye allerede … og jeg er redd det har gitt dem nokså overdrevne forestillinger om sin egen betydning – og Potter har jo alltid fått altfor frie tøyler av rektor –»

«Tja, vel, Slur … Harry Potter, ikke sant … vi har jo alle en liten blind flekk når det gjelder ham.»

«Men jeg spør meg selv, er det bra for ham å få slik særbehandling? For min del prøver jeg å behandle ham som enhver annen elev. Og enhver annen elev ville blitt utvist – iallfall midlertidig –for å ha ledet vennene sine ut i slik fare. Alvorlig talt, minister: mot alle skoleregler – etter alle de sikkerhetstiltak som er blitt iverksatt for å beskytte ham – går han utenfor skoleområdet, midt på natta, og menger seg med en varulv og en morder –

og jeg har grunn til å tro at han har vært på ulovlig besøk i Galtvang dessuten –»

«Vel, vel … vi får se, Slur, vi får se … gutten har utvilsomt oppført seg dumt …»

Harry lå og lyttet med lukkede øyne. Han følte seg temmelig ørsken. Det var som om ordene han hørte, beveget seg veldig sakte fra ørene til hjernen; det gjorde allting vanskelig å forstå. Lemmene føltes som bly, øyelokkene var for tunge til at han greide å løfte dem … han ville bare ligge her i denne komfortable senga for alltid …

«Det som forbløffer meg mest, er desperantenes oppførsel … Du aner ikke hva som fikk dem til å trekke seg tilbake, Slur?»

«Nei, minister. Da jeg kom til bevissthet igjen, var de på vei tilbake til postene sine ved portene –»

«Merkverdig. Og det mens Svaart og Harry og piken –»

«Var bevisstløse, iallfall da jeg kom fram til dem. Jeg bandt og kneblet Svaart, selvsagt, tryllet fram bårer og fikk alle sammen rett tilbake til borgen.»

Det ble en pause. Harrys hjerne hadde visst satt farten litt opp, og i takt med det, var det som om noe begynte å gnage etsteds i magen …

Han åpnet øynene.

Allting var litt utydelig. Noen hadde tatt av ham brillene. Han lå i den mørke sykestua. Helt borterst i salen kunne han se madam Pomfrit, med ryggen til, bøyd over en seng. Han myste. Under armen hennes så han Ronnys røde hår.

Harry la hodet over på den andre sida. I senga til høyre lå Hermine. Måneskinnet falt inn over ansiktet hennes. Hennes øyne var også åpne. Hun så livredd ut, og da hun så at Harry var våken, holdt hun en finger for leppene, og så pekte hun mot døra til sykestua. Den sto på gløtt, og det var fra gangen utenfor stemmene til Kornelius Bloeuf og Slur kom.

Nå kom madam Pomfrit raskt gjennom den mørke salen til Harrys seng. Han snudde hodet og så på henne. Hun bar på den største sjokoladeplata han hadde sett. Den så ut som en liten kampestein.

«Så du er våken!» sa hun energisk. Hun la sjokoladen på Harrys nattbord og begynte å brekke den opp med en liten hammer.

«Åssen er det med Ronny?» sa Harry og Hermine i kor.

«Han overlever,» sa madam Pomfrit barskt. «Og hva dere to angår, så blir dere liggende her til jeg er sikker på at dere – Potter, hva er det du tror du gjør?»

Harry satte seg opp i senga, fikk på seg brillene og grep tryllestaven.

«Jeg er nødt til å snakke med rektor,» sa han.

«Potter,» sa madam Pomfrit beroligende, «alt er i orden. De har tatt Svaart. Han sitter innelåst ovenpå. Desperantene gir ham Kysset hvert øyeblikk som helst –»

«HVA?»

Harry hoppet ut av senga. Hermine hadde gjort det samme. Men de i gangen utenfor hadde hørt ropet hans, og i neste sekund kom Kornelius Bloeuf og Slur inn i sykestua.

«Harry, Harry, hva er dette?» sa Bloeuf urolig. «Du skulle vært i seng – har han fått sjokolade?» spurte han madam Pomfrit bekymret.

«Herr minister, hør på meg!» sa Harry. «Sirius Svaart er uskyldig! Petter Pittelpytt bare lot som om han var død! Vi så ham i natt! De kan ikke la desperantene gjøre det mot Sirius, han er –»

Men Bloeuf ristet på hodet med et lite smil.

«Harry, Harry, du er veldig forvirret, du har gjennomgått en alvorlig påkjenning, legg deg nå ned, vi har alt under kontroll her –»

«DET HAR DERE IKKE, DET!» skrek Harry «DERE HAR TATT FEIL MANN!»

«Vær så snill og hør på oss, herr minister,» sa Hermine. Hun hadde løpt fram til Harry og stirret Bloeuf bønnfallende inn i øynene. «Jeg så ham også. Det var Ronnys rotte, han er en animagus – altså Pittelpytt – og –»

«Der kan De se, minister,» sa Slur, «tydelig forfloket, begge to … Svaart har gjort godt arbeid med dem …»

«VI ER SLETS IKKE FORFLOKET!» brølte Harry.

«Minister! Professor!» sa madam Pomfrit sint. «Jeg må be dere gå. Potter er min pasient, og han bør ikke bli opphisset.»

«Jeg er ikke opphisset, jeg prøver bare å fortelle dem hva som skjedde!» sa Harry rasende. «Hvis de bare ville høre etter –»

Men mens han sa det, stappet madam Pomfrit plutselig en stor sjokoladebit i munnen på ham. Han satte den i halsen, og hun grep anledningen til å få ham tilbake i senga.

«Vær så snill, herr minister, disse barna trenger stell. Vær så snill å gå –»

Døra gikk opp igjen. Det var Humlesnurr. Harry fikk med stort besvær svelget munnfullen med sjokolade og kom seg opp igjen.

«Rektor Humlesnurr, Sirius Svaart –»

«Men herregud, da!» sa madam Pomfrit hysterisk. «Er dette en sykestue, eller er det ikke? Rektor, jeg må insistere –»

«Du får unnskylde, Pussi, men jeg må få et ord med unge Potter og frøken Grang,» sa Humlesnurr rolig. «Jeg har akkurat snakket med Sirius Svaart –»

«Og han har sikkert fortalt *Dem* det samme oppspinnet som han har plantet i Potters hukommelse?» freste Slur. «Noe om en rotte, og at Pittelpytt er i live –»

«Slik er Svaarts versjon, ja, det er helt korrekt,» sa Humlesnurr og mønstret Slur oppmerksomt gjennom halvmånebrillene.

«Så mitt vitnemål skal liksom ikke telle, det da?» snerret Slur. «Petter Pittelpytt var ikke i Hylehuset, og jeg har heller ikke sett tegn til ham på skoleområdet.»

«Det var fordi De var slått ut, professor!» sa Hermine alvorlig. «De kom ikke tidsnok til å høre –»

«Frøken Grang, NÅ HOLDER DU MUNN!»

«Så, så, Slur,» sa Bloeuf befippet, «den unge damen er omtåket, vi må jo ta hensyn til –»

«Jeg vil gjerne snakke med Harry og Hermine alene,» sa Humlesnurr brått. «Kornelius, Severus, Pussi, vær så vennlig å gå.»

«Rektor!» utbrøt madam Pomfrit. «De trenger behandling, de trenger hvile –»

«Dette kan ikke vente,» sa Humlesnurr. «Jeg er nødt til å insistere.»

Madam Pomfrit snurpet munnen sammen, strente bort til kontoret sitt for enden av salen og slamret døra igjen. Bloeuf kikket på det store gulluret han hadde i vesten.

«Desperantene skulle være kommet nå,» sa han. «Jeg går og møter dem. Da ser jeg deg ovenpå, Humlesnurr.»

Han gikk til døra og holdt den åpen for Slur, men Slur hadde ikke rørt seg.

«De tror da vel ikke et ord av Svaarts historie?» hvisket han, med blikket festet på Humlesnurr.

«Jeg vil gjerne snakke med Harry og Hermine alene,» gjentok Humlesnurr.

Slur kom et skritt nærmere ham.

«Sirius Svaart viste at han var i stand til å begå mord allerede da han var seksten,» hvisket han. «De har ikke glemt det, rektor? De har ikke glemt at han en gang prøvde å drepe *meg?*»

«Min hukommelse er like god som den alltid har vært, Severus,» sa Humlesnurr stillferdig.

Slur snudde på hælen og marsjerte ut gjennom døra Bloeuf fremdeles holdt åpen for ham. Den lukket seg bak dem, og Humlesnurr snudde seg mot Harry og Hermine. De begynte å snakke samtidig.

«Rektor, det Svaart sier er sant – vi *så* Pittelpytt –»

«– han rømte da professor Lupus forvandlet seg til en varulv –»

«– han er ei rotte –»

«– Pittelpytts forpote, jeg mener finger – han kappet den av –»

«– Pittelpytt angrep Ronny, det var ikke Sirius –»

Men Humlesnurr holdt hånden i været for å stoppe flommen av forklaringer.

«Nå er det deres tur til å lytte, og jeg ber dere, ikke avbryt meg, for vi har svært dårlig tid,» sa han rolig. «Det er ikke et fnugg av bevis til å underbygge Svaarts historie, unntatt det dere sier –og to trettenårige trollmenns ord overbeviser ingen. En gate full av øyenvitner sverget på at de så Sirius myrde Pittelpytt. Jeg har selv vitnet for Departementet om at Sirius hadde vært Potternes lønndomsholder.»

«Professor Lupus kan fortelle Dem –» sa Harry; han kunne ikke holde seg.

«Professor Lupus er for øyeblikket dypt inne i skogen og kan ikke fortelle noen noe. Når han blir menneske igjen, er det for sent, og Sirius er verre enn død. Jeg kan kanskje tilføye at varulver er så uglesett av de fleste av oss at hans vitneprov ikke vil telle stort – og det at han og Sirius er gamle venner –»

«Men –»

«*Hør etter*, Harry. Det er for sent, forstår du? Du må innse at professor Slurs versjon er langt mer overbevisende enn deres.»

«Han hater Sirius,» sa Hermine desperat. «Bare fordi Sirius spilte ham et eller annet idiotisk puss –»

«Sirius har ikke oppført seg som en uskyldig mann. Angrepet på den trinne damen – at han snek seg inn i Griffingtårnet med en kniv – uten Pittelpytt, levende eller død, har vi overhodet ingen sjanse til å få omstøtt dommen over Sirius.»

«*Men De tror oss!*»

«Ja, jeg gjør det,» sa Humlesnurr stillferdig. «Men jeg har ingen makt til å få andre til å se sannheten i øynene, eller til å overstyre magiministeren …»

Harry så opp i det alvorlige ansiktet. Det føltes som om grunnen under føttene hans plutselig ga etter. Han var blitt så vant til tanken på at Humlesnurr kunne løse alt. Han hadde ventet at Humlesnurr skulle trekke en eller annen forbløffende løsning ut av tomme lufta. Men nei … da var deres siste håp ute.

«Det vi trenger,» sa Humlesnurr langsomt, og de lyseblå øynene hans flyttet seg fra Harry til Hermine, «er mer *tid.*»

«Men –» begynte Hermine. Og så ble øynene hennes kulerunde. «Å!»

«Følg godt med nå,» sa Humlesnurr og snakket svært tydelig og svært langsomt. «Sirius er innelåst på professor Pirrevimps kontor i åttende etasje. Det trettende vinduet fra høyre i Vesttårnet. Hvis alt går som det skal, kan dere redde mer enn ett uskyldig liv i natt. Men husk dette, begge to. *Dere*

må ikke bli sett. Frøken Grang, du kjenner loven – du vet hva som står på spill … *dere – må – ikke – bli – sett.*»

Harry hadde ikke anelse om hva de snakket om. Humlesnurr snudde på hælen, men da han kom til døra, så han seg tilbake.

«Nå låser jeg dere inne. Klokka er –» han kikket på den, «fem minutter på midnatt. Tre vendinger skulle greie seg, frøken Grang. Tvi tvi.»

«Tvi tvi?» gjentok Harry da døra gikk igjen bak Humlesnurr. «Tre vendinger? Hva var det han snakket om? Hva mener han vi skal gjøre?»

Men Hermine fomlet med halslinningen på kutten sin og trakk fram et langt, tynt gullkjede.

«Harry, kom hit,» sa hun inntrengende. «*Fort!*»

Harry gikk bort til henne, totalt i villrede. Hun holdt kjedet fram. Det hang et ørlite, glitrende timeglass i det, så han.

«Her –»

Hun hadde lagt kjedet om halsen på ham også.

«Klar?» sa hun åndeløst.

«Til hva da? Hva er det vi gjør?» sa Harry forvirret.

Hermine vendte timeglasset opp ned tre ganger.

Den mørke sykestua gikk i oppløsning. Harry hadde på følelsen at han fløy bakover i kolossal fart. Et flimmer av farger og former styrtet forbi; det hamret i ørene. Han prøvde å skrike, men kunne ikke høre sin egen stemme –

Og så kjente han fast mark under føttene, og alt kom i fokus igjen –

Han sto ved sida av Hermine i den tomme inngangshallen, og gyllent solskinn falt inn gjennom de åpne hoveddørene. Han så fortumlet på Hermine, og på timeglass-kjedet som skar seg inn i halsen hans.

«Hva –?»

«Inn her!» Hermine grep ham i armen og halte ham med seg gjennom hallen til døra til et bøttekott; hun åpnet den, skjøv ham inn mellom bøttene og kostene, fulgte selv etter og slo døra igjen bak dem.

«Hva – hvordan – Hermine, hva var det som skjedde?»

«Vi har reist tilbake i tida,» hvisket Hermine og løftet kjedet av hodet hans i mørket. «Tre timer tilbake …»

Harry følte seg fram til sitt eget bein og kløp hardt. Det gjorde riktig vondt, så der forsvant muligheten for at det bare var en svært bisarr drøm.

«Men –»

«Sssjj! Hør! Det kommer noen! Jeg tror – jeg tror kanskje det er oss!»

Hun la øret inntil kottdøra.

«Skritt gjennom hallen … jo, jeg tror det er oss, på vei ned til Gygrid.»

«Prøver du å fortelle meg at vi er her i kottet,» hvisket Harry, «og så er vi der ute samtidig?»

«Ja,» sa Hermine, fremdeles med øret mot døra. «Jeg er sikker på at det er oss … det lyder ikke som mer enn tre mennesker, og vi går sakte, for vi er jo under usynlighetskappen –»

Hun tidde, men fortsatte å lytte intenst.

«Vi har gått ned yttertrappa –»

Hun satte seg på en omvendt bøtte og så desperat bekymret ut. Men Harry ville ha noen svar.

«Hvor har du fått den derre timeglass-dingsen?»

«Den kalles en Tidsvender,» hvisket Hermine, «og jeg fikk den av professor McSnurp den første dagen etter sommerferien. Jeg har brukt den i hele år for å få med meg alle fagene. Professor McSnurp fikk meg til å sverge på at jeg ikke skulle fortelle det til noen. Hun måtte skrive en masse brev til Magidepartementet for at jeg skulle få lov, at jeg var en stjerneelev og at jeg aldri, aldri skulle bruke den til noe annet enn skolearbeidet … Jeg har vendt den tilbake så jeg fikk de samme timene om igjen, det er sånn jeg har greid å ta flere skoletimer på én gang, skjønner du? Men …

Harry, *jeg forstår ikke hva Humlesnurr vil vi skal gjøre*. Hvorfor sa han vi skulle reise tre timer tilbake? Hvordan kan det hjelpe Sirius?»

Harry stirret på det halvmørke ansiktet hennes.

«Det må være et eller annet som skjedde omtrent nå som han vil at vi skal forandre på,» sa han langsomt. «Hva var det egentlig som skjedde? For tre timer siden gikk vi ned til Gygrid …»

«Dette *er* tre timer siden, og vi *går* ned til Gygrid akkurat nå,» sa Hermine. «Vi hørte akkurat at vi gikk …»

Harry rynket pannen. Det føltes som om hele hjernen krøllet seg sammen av konsentrasjon.

«Humlesnurr sa nettopp – han sa vi kunne redde mer enn ett uskyldig liv …» Og så slo det ham: «Hermine, vi skal redde Bukknebb!»

«Men – hvordan kan det hjelpe Sirius?»

«Humlesnurr sa – han fortalte oss hvor vinduet er – vinduet til Pirrevimps kontor! Der de har låst Sirius inne! Vi må fly Bukknebb opp til vinduet og redde Sirius! Og så kan Sirius rømme på Bukknebb – de kan rømme sammen!»

Etter det han kunne se av Hermines ansikt, så hun vettskremt ut.

«Hvis vi greier det uten å bli sett, er det et mirakel!»

«Vel, vi er pent nødt til å prøve, ikke sant?» sa Harry. Han reiste seg og la øret mot døra, han òg.

«Låter ikke som det er noen der … kom, så går vi …»

Harry skjøv opp kottdøra. Inngangshallen var tom. Så fort og stille de kunne, smatt de ut av kottet og nedover steintrappa. Skyggene var alt i ferd med å bli lengre, og tretoppene i Den forbudte skogen var på ny forgylt.

«Hvis noen ser ut av vinduene –» pep Hermine og kikket opp på borgen bak dem.

«Vi løper,» sa Harry bestemt. «Rett inn i skogen, hva? Vi får gjemme oss bak et tre eller noe og holde utkikk –»

«OK, men vi må ta veien rundt drivhusene!» sa Hermine åndeløst. «Vi er nødt til å holde oss ute av syne fra døra til Gygrid, ellers ser vi oss! Vi må være nesten nede hos Gygrid nå!»

Harry satte i en spurt, med Hermine hakk i hæl, mens han fremdeles prøvde å finne ut hva hun egentlig mente. De løp over grønnsakåkeren til drivhusene, stoppet et øyeblikk bak dem, la av sted igjen så fort de kunne, løp i en bue rundt Prylepilen, og pilte mot tryggheten i skogen …

I sikkerhet mellom treskyggene kunne Harry snu seg, og noen sekunder etter kom Hermine pesende etter.

«Så gjelder det å snike seg bort til Gygrid,» gispet hun. «Pass på så ingen ser deg, Harry …»

De beveget seg stille mellom trærne og holdt seg til utkanten av skogen. Idet de fikk øye på forsida av Gygrids hytte, hørte de at det banket på døra. De skyndte seg bakom en stor eik og tittet fram, en på hver side. Gygrid hadde åpnet døra, skjelvende og blek, og sto nå og så seg om etter hvem det var som hadde banket. Og Harry hørte sin egen stemme.

«Det er oss. Vi har usynlighetskappen over oss. Slipp oss inn, så kan vi ta den av.»

«Dere sku'ke ha kommi!» hvisket Gygrid. Han gikk til side og slapp dem inn og lukket døra fort.

«Dette er det sprøeste vi har gjort noen gang,» sa Harry med følelse.

«Kom, så går vi litt bortover,» hvisket Hermine. «Vi må komme nærmere Bukknebb.»

De smøg seg mellom trærne til de fikk øye på den nervøse hippogriffen, som sto tjoret til gjerdet rundt Gygrids gresskaråker.

«Nå?» hvisket Harry.

«Nei!» sa Hermine. «Hvis vi stjeler ham nå, tror bare de komitéfolkene at Gygrid har sluppet ham løs! Vi må vente til de har sett han står bundet utenfor.»

«Da får vi omtrent seksti sekunder på oss,» sa Harry. Dette begynte å virke temmelig umulig.

I det øyeblikket hørte de et rabalder av knust porselen inne fra Gygrids hytte.

«Det er Gygrid som knuser melkemugga,» hvisket Hermine. «Om et øyeblikk finner jeg Skorpus –»

Og ganske riktig, litt etter hørte de Hermines overrumplede hvin.

«Hermine,» sa Harry plutselig, «hva om vi – om vi bare løper inn dit og fakker Pittelpytt –»

«Nei!» hvisket Hermine vettskremt. «Skjønner du ingen ting? Vi bryter en av de grunnleggende trolldomslovene! Ingen må forandre fortida, ingen! Du hørte hva Humlesnurr sa – hvis vi blir sett –»

«Men det blir jo bare oss selv og Gygrid som ser oss!»

«Harry, hva tror du du hadde gjort hvis du så deg selv komme brasende inn til Gygrid?» spurte Hermine.

«Jeg – jeg tror jeg hadde blitt gærn,» sa Harry; «enten det, eller så hadde jeg trodd at det var noe svart magi på gang –»

«Nettopp! Du ville ikke forstått det; kanskje du til og med hadde gått til angrep på deg selv! Skjønner du ikke? Professor McSnurp fortalte meg litt om skrekkelige ting som har skjedd når trollmenn har tuklet med tida … Massevis av dem har kommet i skade for å drepe sine fortidige eller framtidige jeg!»

«OK, da!» sa Harry. «Det var bare en idé – jeg tenkte bare –»

Men Hermine dyttet til ham og pekte opp mot borgen. Harry flyttet hodet noen centimeter for å få fritt utsyn over ytterdørene langt der oppe. Humlesnurr, Bloeuf, det gamle komitémedlemmet og bøddelen McKnife kom akkurat ned trappa.

«Da er det like før vi kommer ut!» hvisket Hermine.

Og jo da, noen sekunder etter gikk Gygrids bakdør opp, og Harry så seg selv, Ronny og Hermine komme ut sammen med Gygrid. Det var uten tvil den merkeligste følelsen han hadde opplevd, å stå der bakom treet og glo på seg selv i gresskaråkeren.

«Det går nok bra, Bukki,» sa Gygrid til Bukknebb. «Alt går så bra …» Han snudde seg mot Harry, Ronny og Hermine. «Fort,» sa han, «gå nå. Kom dere av gårde.»

«Gygrid, vi kan ikke –»

«Vi må fortelle dem åssen det virkelig var –»

«De kan ikke drepe ham –»

«Gå! Det er ille nok om ikke dere skal havne i suppa attpå!»

Harry så at Hermine i gresskaråkeren slengte usynlighetskappen over ham selv og Ronny.

«Gå fort. Ikke hør –»

Det banket på døra på forsida. Henrettelsespelotongen var kommet. Gygrid snudde seg og gikk inn i hytta igjen. Harry så at gresset ble tråkket flatt bortover langs hytta og hørte lyden av skritt som forsvant. Han og Ronny og Hermine hadde gått … men den Harry og Hermine som gjemte seg bak trærne kunne nå høre gjennom bakdøra hva som foregikk i hytta.

«Hvor er dyret?» sa den kalde stemmen til McKnife.

«Ut – utafor,» sa Gygrid.

Harry trakk hodet til seg da McKnifes ansikt kom til syne i vinduet og stirret ut på Bukknebb. Så hørte de Bloeuf.

«Vi – æh – er forpliktet til å lese opp den offisielle henrettelsesordren for deg, Gygrid. Jeg skal være kort. Og så må du og McKnife undertegne den. McKnife, De må også høre etter, det er standard prosedyre –»

McKnifes ansikt forsvant fra vinduet. Det var nå eller aldri.

«Vent her,» hvisket Harry til Hermine. «Jeg skal gjøre det.»

Idet de hørte Bloeufs stemme igjen, smatt Harry fram fra trestammen, bykset over gjerdet inn i gresskaråkeren og nærmet seg Bukknebb.

«*Komiteen for avliving av farlige vesener har besluttet at hippogriffen Bukknebb, heretter kalt domfelte, skal henrettes den 6. juni ved solnedgang –*»

Nok en gang stirret Harry opp i Bukknebbs ville, oransje øye, passet omhyggelig på ikke å blunke, og bukket. Bukknebb sank ned på de skjellete knærne og reiste seg igjen. Harry begynte å fomle med tauet som bandt hippogriffen til gjerdet.

«*… dømt til henrettelse ved halshogging, som utføres av Komiteens oppnevnte bøddel, Wolmer McKnife …*»

«Kom igjen, Bukknebb,» mumlet Harry, «kom igjen, vi skal hjelpe deg. Rolig … rolig …»

«*… bevitnet ved vår underskrift herunder*. Gygrid, du skal underskrive her …»

Harry la hele tyngden på tauet, men Bukknebb hadde plantet forbeina fast i jorda.

«Vel, la oss få det overstått,» sa den pipende stemmen til komitémedlemmet inne fra hytta. «Gygrid, kanskje det er best om De blir her inne –»

«Nei, jeg – jeg vil væra hos'n … jeg vil ikke at'n skal væra helt aleine –»

Lyden av skritt inne fra hytta.

«*Bukknebb, kom!*» hveste Harry.

Han rykket hardere i tauet rundt nebbet til hippogriffen. Bukknebb begynte å gå mens han raslet irritert med vingene. De var fremdeles to-tre

meter utenfor skogen, og fullt synlige fra Gygrids bakdør.

«Et øyeblikk, McKnife, er De snill,» sa Humlesnurrs stemme. «De må også underskrive.» Skrittene stoppet. Harry la seg på tauet. Bukknebb klikket med nebbet og gikk litt fortere.

Det hvite ansiktet til Hermine kikket fram fra en trestamme og formet lydløse ord med munnen:

«Skynd deg, Harry!»

Harry hørte at Humlesnurr fortsatte å snakke der inne. Han rykket i tauet igjen. Bukknebb slo motstrebende om i trav. De var inne mellom trærne –

«Fort! Fort!» stønnet Hermine. Hun kom fram bak treet og grep tauet, hun òg, og med begges tyngde på det, begynte Bukknebb å sette opp farten. Harry kikket seg over skulderen; nå så han ikke Gygrids åker i det hele tatt, så de selv var også ute av syne.

«Stopp!» hvisket han til Hermine. «De kan høre oss –»

Gygrids bakdør gikk opp med et smell. Harry, Hermine og Bukknebb sto helt stille. Det så ut som om hippogriffen også lyttet konsentrert.

Stillhet … og så –

«Hvor er det?» sa pipestemmen til komitémedlemmet. «Hvor er dyret?»

«Det sto bundet her!» sa bøddelen rasende. «Jeg så det! Akkurat her!»

«Det var da merkverdig,» sa Humlesnurr. Det lød nesten som han moret seg.

«Bukki!» sa Gygrid ustøtt.

Det kom en svisjende lyd, og et *tsjokk*! av en øks. Det virket som bøddelen i sinne hadde hogd i en gjerdestolpe. Og så fulgte ulingen, men denne gangen kunne de skjelne Gygrids ord gjennom hikstene.

«Vekke! Borte! Velsigne det lille nebbet hanses, han er *vekke!* 'N må ha sliti seg. Å, flinke gutten, Bukknebb!»

Bukknebb begynte å rykke i tauet og ville tilbake til Gygrid. Harry og Hermine holdt igjen og hogg hælene ned i skogbunnen for å stoppe ham.

«Noen har sluppet ham løs!» snerret bøddelen. «Vi må ransake området, skogen –»

«McKnife, hvis Bukknebb virkelig var stjålet, tror De tyven ville føre ham med seg til fots?» sa Humlesnurr. Det lød fremdeles som han moret

seg. «Ransak himmelen, om De absolutt vil … Gygrid, jeg kunne trenge en kopp te. Eller en stor konjakk.»

«Ja, så – så klart, rektor,» sa Gygrid, som lød som om han var besvimelsen nær av glede. «Kom inn, kom inn …»

Harry og Hermine lyttet anspent. De hørte skritt, bøddelens lave banning, klikket idet døra gikk igjen, og deretter stillhet.

«Hva nå?» hvisket Harry og snudde seg.

«Vi må gjemme oss her inne,» sa Hermine. Hun så nokså oppskaket ut. «Vi må vente til de har gått tilbake til borgen. Og så må vi vente til det er trygt å fly Bukknebb opp til vinduet til Sirius. Han kommer jo ikke dit på et par timer ennå … å, dette blir virkelig vanskelig …»

Hun kikket nervøst over skulderen innover i skogen. Sola sank fort nå.

«Vi blir nødt til å flytte oss,» sa Harry og tenkte seg om. «Vi må ha utsyn til Prylepilen, ellers vet vi ikke hva som foregår.»

«OK,» sa Hermine og holdt fastere om tauet til Bukknebb. «Men vi er nødt til å passe på at vi ikke blir sett, Harry, husk det …»

Mørket la seg tett om dem mens de fulgte skogbrynet bortover til de fant et gjemmested bak en treklynge, hvor de hadde utsikt til Prylepilen.

«Der er Ronny!» sa Harry plutselig.

En mørk skikkelse stormet bortover plenen, og ropet ga gjenlyd i den stille nattelufta:

«Kom deg unna'n – vekk med seg – Skorpus, kom *her* –»

Og nå så de to skikkelser til materialisere seg ut av tomme lufta. Harry så seg selv og Hermine løpe etter Ronny, og han så Ronny kaste seg langflat.

«*Der fikk jeg deg!* Vekk med seg, di fordømmade katte –»

«Der er Sirius!» sa Harry. Den svære hundesilhuetten kom byksende ut fra pilerøttene. De så ham velte Harry overende, hogge tak i Ronny …

«Det ser enda styggere ut herfra, hva?» sa Harry, mens han så hunden drasse Ronny inn mellom røttene. «Uff! – se, der fikk jeg meg en skikkelig lusing av treet – og der! Du òg – dette er virkelig *sprøtt* –»

Prylepilen knirket og pisket med de laveste greinene. De kunne se seg selv danse hit og dit og prøve å komme inn til stammen. Og plutselig stilnet treet.

«Det var da Skeivskank presset på den knotten,» sa Hermine.

«Og der løper vi …» mumlet Harry. «Nå er vi inne.»

I samme øyeblikk de forsvant, begynte treet å røre på seg igjen. Noen sekunder etter hørte de skritt like i nærheten. Humlesnurr, McKnife, Bloeuf og det gamle komitémedlemmet var på vei oppover mot borgen.

«Rett etter at vi forsvant inn i gangen der!» sa Hermine. «Å, hvis bare Humlesnurr hadde blitt med oss …»

«Da hadde McKnife og Bloeuf også blitt med,» sa Harry bittert. «Jeg vedder hva du vil på at Bloeuf hadde kommandert McKnife til å myrde Sirius på flekken …»

De så etter de fire mennene som gikk opp trappa til borgen og forsvant. I noen minutter lå landskapet øde. Men så –

«Her kommer Lupus!» sa Harry. De så en ny skikkelse springe ned borgtrappa og beinfly mot Prylepilen. Harry kikket opp på himmelen. Månen var helt borte bak skyene.

De så Lupus snappe en brukket grein fra bakken og trykke på barkknotten. Treet holdt opp å piske, og Lupus forsvant også inn i sprekken mellom røttene.

«Om han bare hadde tatt med seg kappen,» sa Harry. «Nå ligger den bare der …»

Han snudde seg mot Hermine.

«Hvis jeg stakk bort dit nå og tok den, ville aldri Slur funnet den, og –»

«Harry, *vi må ikke bli sett!*»

«Åssen kan du orke dette!» sa han rasende til Hermine. «Bare stå her og se på at allting skjer!» Han nølte litt. «Jeg går og tar kappen!»

«*Nei*, Harry!»

Hermine tok tak i kutteryggen hans, og ikke et sekund for tidlig, for i samme øyeblikk hørte de noen synge. Det var Gygrid. Han var på vei opp til borgen, sjanglet litt der han gikk og sang av fulle lunger, og det dinglet en stor flaske fra den ene hånden.

«*Ser du?*» hvisket Hermine. «Ser du hva som ville ha skjedd? Vi er nødt til å holde oss ute av syne. *Nei, Bukknebb!*»

Hippogriffen rykket desperat i tauet for å løpe til Gygrid, men Harry grep fort tak, han òg, og han og Hermine holdt Bukknebb tilbake av all kraft. De så Gygrid sjangle opp til borgen, og så var han borte. Bukknebb sluttet å kjempe for å komme fri og hang sørgmodig med hodet.

Knappe to minutter etter slo ytterdørene opp igjen, og Slur kom settende ut og løp mot Prylepilen.

Harry knyttet nevene da de så Slur bråstanse like ved treet og se seg om. Han fant usynlighetskappen og holdt den i været.

«Få de ekle fingrene dine vekk fra den!» snerret Harry halvhøyt.

«Sssjjj!»

Slur grep den samme greina som Lupus hadde brukt til å stilne treet, trykket på knotten, tok på seg kappen og forsvant av syne.

«Så det var det,» sa Hermine lavt. «Nå er vi der nede, alle … og vi har ikke annet å gjøre enn å vente til vi kommer opp igjen …»

Hun tok enden av tauet til Bukknebb og bandt det godt fast rundt nærmeste tre. Så satte hun seg på den tørre bakken med armene rundt knærne.

«Harry, det er noe jeg ikke forstår … Hvorfor fikk ikke desperantene tatt Sirius? Jeg husker at de kom, og så tror jeg jeg besvimte … det var så mange av dem …»

Harry satte seg også. Han fortalte hva han hadde sett – at da den nærmeste desperanten hadde senket munnen ned mot Harrys, hadde noe stort og sølvaktig kommet galopperende over innsjøen og tvunget desperantene til retrett.

Da Harry var ferdig, var Hermines munn halvåpen.

«Men hva var det?»

«Det er bare én ting det kan ha vært, når den kunne jage bort desperantene,» sa Harry. «En virkelig skytsverge. En kraftig en.»

«Men hvem tryllet den fram?»

Harry svarte ikke. Han tenkte tilbake på det han hadde sett på den andre sida av sjøen. Han visste hvem han *trodde* det var … men hvordan kunne det være det?

«Så du hvordan han så ut?» spurte Hermine ivrig. «Var det en av lærerne?»

«Nei,» sa Harry. «Det var ikke en lærer.»

«Men det må ha vært en ordentlig mektig trollmann, når han kunne drive bort alle de desperantene … Hvis skytsvergen skinte så sterkt, opplyste den ikke ham også? Så du ikke –?»

«Jo, jeg så ham,» sa Harry langsomt. «Men … kanskje jeg innbilte meg det … jeg tenkte ikke klart … jeg svimte av rett etterpå …»

«*Hvem tror du det var?*»

«Jeg tror –» Harry svelget; han visste hvor sprøtt det måtte lyde. «Jeg tror det var faren min.»

Harry kikket bort på Hermine. Nå hang munnen hennes helt åpen. Hun stirret på ham med en blanding av forskrekkelse og medynk.

«Harry, faren din er – vel – *død*,» sa hun stille.

«Jeg vet det,» sa Harry fort.

«Tror du du så spøkelset hans?»

«Jeg vet ikke … nei … han så lissom håndfast ut …»

«Men da –»

«Kanskje jeg så syner,» sa Harry. «Men … ut fra det jeg kunne se … så så det ut som ham … jeg har bilder av ham …»

Hermine stirret fremdeles på ham som om hun var bekymret for at han hadde gått fra sans og samling.

«Jeg vet det høres sprøtt ut,» sa Harry kort. Han snudde seg og så på Bukknebb, som hakket med nebbet i jorda og øyensynlig lette etter makk. Men det var ikke egentlig Bukknebb han så.

Han tenkte på faren sin, og på de tre eldste vennene hans … Luna, Ormsvans, Tasselabb og Horn … Hadde alle fire vært ute i skoleparken i kveld? Ormsvans hadde dukket opp igjen denne kvelden, enda alle trodde han var død – var det så helt umulig at faren hans hadde gjort det samme? Hadde han sett syner der over sjøen? Skikkelsen hadde vært for langt borte til at han kunne se den klart … men et øyeblikk, før han mistet bevisstheten, hadde han vært så sikker …

Bladene over dem raslet svakt i brisen. Månen dukket fram og ble borte igjen bak drivende skyer. Hermine satt med ansiktet vendt mot Prylepilen og ventet.

Og omsider, etter mer enn en time …

«Der kommer vi!» hvisket Hermine.

Hun og Harry reiste seg. Bukknebb løftet hodet. De så Lupus, Ronny og Pittelpytt kravle møysommelig ut av hullet mellom røttene, fulgt av den bevisstløse Slur, nifst svevende opp av hullet. Så fulgte Harry, Hermine og Svaart. Alle begynte å gå oppover mot borgen.

Hjertet til Harry begynte å slå svært fort mens han stirret opp på himmelen. Hvert øyeblikk nå ville den skyen gli til side, og månen dukke fram …

«Harry,» mumlet Hermine, som om hun visste akkurat hva han tenkte. «Vi er nødt til å holde oss her. Vi må ikke bli sett. Det er ingenting vi kan gjøre …»

«Så vi må bare la Pittelpytt stikke av enda en gang …» sa Harry lavt.

«Hvordan hadde du tenkt å finne en rotte i mørket?» glefset Hermine. «Det er ingenting vi kan gjøre! Vi kom tilbake for å hjelpe Sirius. Det var ikke meningen at vi skulle gjøre noe mer!»

«Nei vel!»

Månen gled fram bak skyen. De så de små skikkelsene der oppe på plenen stoppe. De så bevegelser –

«Det er Lupus,» hvisket Hermine. «Han forvandler seg –»

«Hermine!» sa Harry brått. «Vi må flytte oss!»

«Det er nettopp det vi ikke må, sier jeg jo –»

«Ikke for å blande oss inn! Men Lupus kommer til å løpe inn i skogen, rett mot oss!»

Hermine gispet.

«Fort!» stønnet hun og løp for å løsne Bukknebbs tau. «Fort! Hvor skal vi gå? Hvor kan vi gjemme oss? Desperantene kommer hvert øyeblikk –»

«Tilbake til Gygrids hytte!» sa Harry. «Den er tom nå – kom igjen!»

De løp så fort de orket, med Bukknebb travende bak. Bak seg kunne de høre varulven ule …

De nærmet seg hytta. Harry skled de sistre metrene, vrengte opp døra, og Hermine og Bukknebb skjøt forbi ham inn; Harry kastet seg selv inn etter dem, slo døra igjen og satte slåen for. Villsvinhunden Hogg gneldret høyt.

«Sssjj, Hogg, det er oss!» sa Hermine. Hun skyndte seg bort og klødde ham bak øret for å roe ham. «Det var jamen nære på!» sa hun til Harry.

«Ja …»

Harry så ut av vinduet. Herfra var det mye vanskeligere å se hva som foregikk. Det virket som Bukknebb var vel fornøyd med å være inne hos Gygrid igjen. Han la seg ned foran peisen, foldet vingene fornøyd og så ut til å være klar for en god lur.

«Jeg tror det er best jeg går ut igjen, jeg,» sa Harry langsomt. «Jeg kan ikke se hva som skjer – og da vet vi ikke når tida er inne –»

Hermine så opp med et mistenksomt uttrykk.

«Jeg skal ikke prøve å blande meg inn,» sa Harry fort. «Men hvis vi ikke ser hva som foregår, åssen skal vi vite når det er på tide å redde Sirius?»

«Vel … OK, da … Jeg venter her med Bukknebb … men Harry, vær forsiktig – det er en varulv der ute – og desperantene –»

Harry gikk ut igjen og listet seg rundt hytta. Et stykke borte fra kunne han høre klynking … det betydde at desperantene nærmet seg Sirius … nå kom snart han og Hermine løpende …

Harry stirret ut mot sjøen, mens hjertet slo trommehvirvler i brystet. Hvem det enn var som hadde sendt den skytsvergen, kom han til å vise seg hvert øyeblikk.

Et sekund ble han stående ubesluttsom utenfor Gygrids dør. *Du må ikke bli sett*. Men han ville ikke bli sett. Han ville *se* ... han måtte vite …

Og der kom desperantene. De dukket fram av mørket fra alle kanter, gled langs sjøkanten … bort fra der Harry sto, på vei mot den andre bredden … så han behøvde ikke komme nær dem …

Harry begynte å løpe. Det eneste han tenkte på, var faren sin … Hvis det var ham … hvis det virkelig var ham … han måtte vite det, måtte finne det ut …

Han nærmet seg sjøen, men det var ingen å se. På den andre sida kunne han skjelne små sølvglimt – hans egne forsøk på en skytsverge –

Det sto en busk helt i vannkanten. Harry kastet seg ned bak den og myste desperat gjennom bladene. På den andre sida sluknet sølvglimtene brått. En livredd opphisselse skjøt gjennom ham – hvert øyeblikk nå –

«Kom an!» mumlet han og så seg rundt. «Hvor er du? Far, kom igjen –»

Men ingen kom. Harry løftet hodet for å se på ringen av desperanter på den andre sida av sjøen. En av dem slo akkurat hetta tilbake. Nå måtte redningsmannen komme – men denne gangen kom ingen til hjelp –

Det var da det slo ham – han forsto det. Det var ikke sin far han hadde sett – han hadde sett *seg selv* –

Harry fór fram fra busken og snappet fram tryllestaven.

«FORVENTO VERGUM!» hylte han.

Og ut fra stavtippen brast, ikke en uformelig tåkesky, men et blendende, strålende sølvdyr. Han klemte øynene til smale sprekker og prøvde å skjelne hva det var. Det så ut som en hest. Den galopperte lydløst bort fra ham over den svarte vannflaten. Han så den senke hodet og gå løs på de svermende desperantene … nå galopperte den rundt og rundt de svarte omrissene på bakken, og desperantene trakk seg tilbake, spredde seg, forsvant i mørket … de var borte.

Skytsvergen snudde. Den kom i kort galopp tilbake mot Harry over den stille vannflaten. Det var ikke en hest. Det var ingen enhjørning heller. Det var en kronhjort-bukk. Den skinte klart som månen over dem … den kom tilbake til ham …

Den stanset på bredden. Klovene satte ikke spor på den bløte bakken mens den stirret på Harry med store sølvøyne. Langsomt bøyde den hodet med det store geviret. Og Harry forsto …

«*Horn*,» hvisket han.

Men da de dirrende fingertuppene hans strakte seg mot vesenet, var det borte.

Harry ble stående der med armen utstrakt. Så hørte han hovslag bak seg; hjertet gjorde et hopp i brystet, og han snurret rundt – og der kom Hermine styrtende mot ham, med Bukknebb i tau bak seg.

«*Hva var det du gjorde?*» sa hun rasende. «Du sa du bare skulle holde utkikk!»

«Jeg reddet nettopp livet vårt …» sa Harry. «Fort, bakom busken her, så skal jeg forklare.»

Munnen til Hermine ble hengende åpen igjen mens han fortalte hva som hadde skjedd.

«Så noen deg?»

«Ja, har du ikke hørt etter? *Jeg* så meg, men jeg trodde det var faren min! Er du med nå?»

«Harry, jeg kan ikke tro det – *du* tryllet fram en skytsverge som drev alle de desperantene på flukt! Det er *virkelig* avansert magi …»

«Denne gangen visste jeg at jeg kunne gjøre det,» sa Harry, «for jeg hadde jo alt gjort det – hvis det gir noen mening, da.»

«Neimen om jeg vet – Harry, se på Slur!»

De kikket ut bak busken mot den andre bredden. Slur hadde våknet til liv. Han tryllet fram bårer og løftet de slappe kroppene til Harry, Hermine og Svaart opp på dem. En fjerde båre, sikkert med Ronny på, svevde allerede ved sida av ham. Og så dirigerte han dem oppover mot borgen med tryllestaven foran seg.

«OK, da er tida nesten inne,» sa Hermine anspent og så på klokka. «Vi har omtrent tre kvarter på oss før Humlesnurr låser døra til sykestua. Vi må redde Sirius og komme oss tilbake i sengene våre før noen merker at vi er borte …»

De ventet og glodde på speilbildet av de drivende skyene i sjøen. Busken ved sida av dem hvisket i brisen. Bukknebb kjedet seg åpenbart og gravde etter makk igjen.

«Tror du han er framme ennå?» sa Harry og kikket også på klokka. Han så opp mot borgen og begynte å telle vinduene på høyre side av Vesttårnet.

«Se!» hvisket Hermine. «Hvem er det? Det kommer noen ut fra borgen!»

Harry stirret gjennom mørket. Mannen skyndte seg gjennom parken mot en av portene. Noe blankt glimtet i beltet hans.

«McKnife!» sa Harry. «Bøddelen! Han går for å hente desperantene! Nå gjelder det, Hermine –»

Hermine la hendene på ryggen til Bukknebb, og Harry hjalp henne opp. Så satte han foten på en grein i busken og klatret opp foran henne. Han

trakk tauet til seg over nakken på Bukknebb og bandt det på den andre sida av halsbåndet, som en slags tøyler.

«Klar?» hvisket han til Hermine. «Best du holder deg fast i meg –»

Og så satte han hælene i sidene på Bukknebb.

Hippogriffen løftet seg fra bakken og seilte opp i den mørke lufta. Harry klemte knærne om flankene hans og merket de mektige vingeslagene under seg. Hermine holdt Harry hardt om livet, og han hørte at hun mumlet: «Å nei … jeg liker ikke dette – å, jeg liker virkelig ikke dette –»

Harry styrte Bukknebb framover. De gled stille mot de øverste etasjene i borgen … Harry trakk hardt i venstre ende av tauet, og Bukknebb svingte. Harry prøvde å telle vinduene som glimtet forbi –

«Ptroo!» sa han og halte så hardt han kunne i tøylene.

Bukknebb saktnet farten, og de stoppet, bortsett fra at de faktisk ustanselig steg og sank flere meter i takt med at hippogriffen flakset med vingene for å holde seg svevende.

«Der er han!» sa Harry; han hadde fått øye på Sirius da de kom på høyde med vinduet. Han bøyde seg til sida, og idet vingene til Bukknebb sank igjen, kom han til og fikk knakket hardt på glasset.

Svaart så opp. Harry så haken hans falle ned. Han spratt opp fra stolen, skyndte seg til vinduet og prøvde å åpne det, men det var låst.

«Gå til side!» ropte Hermine til ham, og så tok hun fram tryllestaven, mens hun klamret seg til ryggen på Harrys kutte med venstre hånd.

«*Alohomora*!»

Vinduet smalt opp.

«Hvordan – *hvordan* –?» sa Svaart med tynn stemme og stirret på hippogriffen.

«Hopp på – vi har dårlig tid,» sa Harry og tok et fast tak om begge sider av den glatte halsen for å holde Bukknebb rolig. «Du må komme deg ut nå – desperantene er på vei. McKnife har gått for å hente dem.»

Svaart holdt seg med begge hender i vinduskarmen og akslet hodet og skuldrene ut. Det var flaks at han var så tynn. Noen sekunder etter hadde han fått det ene beinet over ryggen på Bukknebb og kom seg opp bakom Hermine.

«OK, Bukknebb, opp!» sa Harry og ristet i tauet. «Opp til tårnet – kom igjen!»

Hippogriffen slo et slag med de mektige vingene, og så seilte de oppover igjen, helt til toppen av Vesttårnet. Bukknebb landet med en klapring på brystvernet, og Harry og Hermine hoppet av med det samme.

«Det er best du drar, Sirius, og fort,» peste Harry. «Om et øyeblikk kommer de til Pirrevimps kontor og ser at du har rømt.»

Bukknebb skrapte i golvet og kastet med det skarpe hodet.

«Hvordan gikk det med den andre gutten – Ronny?» spurte Sirius heftig.

«Han blir OK igjen – han er i svime fremdeles, men madam Pomfrit sier at hun kan gjøre ham bra. Fort – fly din vei!»

Men Svaart fortsatte å stirre ned på Harry.

«Hvordan kan jeg noensinne få takket –»

«FLY!» ropte Harry og Hermine i kor.

Svaart fikk Bukknebb til å snu, ut mot den åpne himmelen.

«Vi sees igjen,» sa han. «Du er – i sannhet din fars sønn, Harry …»

Han klemte til med hælene om flankene på Bukknebb. Harry og Hermine hoppet baklengs da de veldige vingene løftet seg på ny – hippogriffen skjøt opp i lufta … han og rytteren hans ble mindre og mindre mens Harry så etter dem … og så drev en sky for månen, og de var borte.

KAPITTEL TJUETO

NY UGLEPOST

«Harry!»

Hermine nappet ham i ermet, samtidig som hun så på klokka. «Vi har akkurat ti minutter på oss til å komme oss ned i sykestua igjen uten at noen ser oss, før Humlesnurr låser døra –»

«OK,» sa Harry og rev endelig blikket bort fra himmelen. «Da går vi …»

De smatt gjennom døra bak dem og ned en bratt vindeltrapp. Da de kom til foten av den, hørte de stemmer, og de klemte seg inntil veggen og lyttet. Det lød som Bloeuf og Slur. De gikk fort bortover gangen utenfor trappa.

«… håper bare ikke Humlesnurr skaper problemer,» sa Slur. «Gir de ham Kysset med det samme?»

«Så snart McKnife kommer tilbake med desperantene. Hele denne Svaart-affæren har vært ytterst pinlig for oss. Jeg kan ikke få sagt hvordan jeg ser fram til å kunne si til *Aftenprofeten* at vi endelig har tatt ham … De vil sikkert intervjue Dem også, Slur … og så snart unge Harry er ved sine fulle fem igjen, vil han nok gjerne fortelle *Profeten* hvordan De reddet ham …»

Harry bet tennene sammen. Han fikk et glimt av Slurs selvtilfredse smil idet han og Bloeuf passerte gjemmestedet deres. Skrittene døde bort. Harry og Hermine ventet et øyeblikk, til de var sikre på at de var borte, før de løp i motsatt retning. Ned én trapp, og så den neste, bortover en ny gang – og så hørte de en kakling forut.

«*Gnav!*» mumlet Harry og grep Hermine i håndleddet. «Inn her!»

De bråsnudde inn i et tomt klasserom til venstre, akkurat i tide. Det virket som Gnav bykset bortover gangen i høyt humør; han lo iallfall så det ljomet.

«Å, han er så avskyelig!» hvisket Hermine med øret mot døra. «Jeg vedder på at han er i perlehumør fordi desperantene skal ta knekken på Sirius …» Hun sjekket klokka. «Tre minutter, Harry!»

De ventet til Gnavs skadefro stemme døde bort, så smøg de seg ut fra rommet og løp videre.

«Hermine – hva skjer – hvis vi ikke – kommer oss – tilbake igjen – før Humlesnurr – låser døra?» peste Harry.

«Jeg tør ikke tenke på det!» stønnet Hermine og skottet på klokka igjen. «Ett minutt!»

De var kommet til enden av gangen hvor inngangen til sykestua var. «Oi – der hører jeg Humlesnurr,» sa Hermine anspent. «Kom an, Harry!»

De listet seg bortover gangen. Døra gikk opp. De så Humlesnurrs rygg.

«Nå låser jeg dere inne,» hørte de ham si. «Klokka er fem minutter på midnatt. Tre vendinger skulle greie seg, frøken Grang. Tvi tvi.»

Humlesnurr rygget ut av rommet, lukket døra og tok fram tryllestaven for å låse den magisk. Da fikk Harry og Hermine panikk og løp bort til ham. Humlesnurr så opp, og det spredde seg et bredt smil under de lange sølvbartene. «Nå?» sa han lavt.

«Vi greide det!» sa Harry andpustent. «Sirius er borte … på Bukknebb …»

Humlesnurr strålte mot dem.

«Godt levert. Jeg tror –» Han lyttet oppmerksomt etter lyder inne fra sykestua. «Ja, jeg tror dere også er borte. Fort dere inn – jeg skal låse etter dere –»

Harry og Hermine smatt inn i sykestua. Den var tom, bortsett fra Ronny, som fremdeles lå urørlig i den borterste senga. Låsen klikket igjen etter dem, og de listet seg bort til hver sin seng, mens Hermine stakk tidsvenderen tilbake under kutten. I neste øyeblikk kom madam Pomfrit marsjerende ut fra kontoret igjen.

«Hørte jeg at rektor gikk? Er det mulig å få ta meg av pasientene mine nå?»

Hun var i meget dårlig humør. Harry og Hermine fant det best å ta imot sjokoladen uten å mukke. Madam Pomfrit sto over dem og passet på at de

spiste den. Men det var så vidt Harry greide å svelge. Han og Hermine ventet og lyttet med strittende nerver … Og så, idet madam Pomfrit rakte dem hvert sitt fjerde stykke sjokolade, hørte de et fjernt raseribrøl som ga gjenlyd i etasjene over dem …

«Hva var det?» sa madam Pomfrit forskrekket.

Nå hørte de sinte stemmer, som kom nærmere. Madam Pomfrit stirret på døra.

«Oppriktig talt – vil de vekke alle? Hva er det de innbiller seg at de gjør?»

Harry prøvde å høre hva stemmene sa. De var like ved –

«Han må ha eksivert, Severus. Vi burde satt igjen noen i rommet der. Når dette kommer ut –»

«HAN HAR IKKE EKSIVERT!» brølte Slur. Han var like utenfor nå. «HER I BORGEN KAN MAN HVERKEN IMMIVERE ELLER EKSIVERE! DETTE – HAR – NOE – MED – POTTER – Å – GJØRE!»

«Severus, vær nå litt fornuftig – Harry er innelåst –»

BANG!

Døra til sykestua smalt opp.

Bloeuf, Slur og Humlesnurr kom strenende inn i sykestua. Det var bare Humlesnurr som virket rolig – han så faktisk ut som han var i godt humør. Bloeuf så sint ut. Men Slur var fullstendig fra seg.

«UT MED SPRÅKET, POTTER!» brølte han. «HVA HAR DU GJORT?»

«Professor Slur!» hylte madam Pomfrit. «Behersk Dem!»

«Alvorlig talt, Slur, vær fornuftig,» sa Bloeuf. «Døra her var låst, vi så jo nettopp –»

«DE HJALP HAM Å RØMME, JEG VET DET!» skrek Slur og pekte på Harry og Hermine. Ansiktet var forvridd, og spyttet sprutet fra munnen.

«Ro Dem ned, mann!» bjeffet Bloeuf. «Dette er jo det rene sludder!»

«DE KJENNER IKKE POTTER!» hylte Slur. «DET ER HAM, JEG VET AT DET ER HAM –»

«Det greier seg, Severus,» sa Humlesnurr rolig. «Tenk over hva du sier. Denne døra har vært låst siden jeg gikk herfra for ti minutter siden. Madam

Pomfrit, har disse elevene vært ute av sengene sine?»

«Selvsagt ikke!» sa madam Pomfrit indignert. «Jeg har vært her helt siden De gikk!»

«Vel, der kan du høre, Severus,» sa Humlesnurr. «Om du ikke vil påstå at Harry og Hermine kan være to steder på én gang, er jeg redd jeg ikke ser noe poeng i å bry dem mer med dette.»

Slur sto der og kokte. Han så fra Bloeuf, som så ytterst sjokkert ut over oppførselen hans, til Humlesnurr, som plirte mot ham med glitrende øyne bak brilleglassene. Så snurret Slur rundt på hælen så kutten flagret og stormet ut av sykestua.

«Fyren virker jo helt ubalansert,» sa Bloeuf og så etter ham. «Jeg tror jeg ville holde et øye med han der om jeg var deg, Humlesnurr.»

«Å, han er ikke ubalansert,» sa Humlesnurr stillferdig. «Han har bare opplevd en stor skuffelse.»

«Han er ikke den eneste!» blåste Bloeuf. «Jeg tenker *Aftenprofeten* skal få det morsomt! Her hadde vi Svaart trengt opp i et hjørne, og så smetter han mellom fingrene på oss enda en gang! Nå trenger vi bare at nyheten om den rømte hippogriffen også kommer ut, så blir jeg fullstendig til latter! Vel … jeg får vel heller gå og gi beskjed til Departementet.»

«Og desperantene?» sa Humlesnurr. «Jeg går ut fra at de blir trukket tilbake fra skolen?»

«Å, ja visst, de må selvsagt vekk,» sa Bloeuf og strøk seg åndsfraværende gjennom håret. «Hadde aldri drømt om at de ville våge å prøve å gi Kysset til en uskyldig gutt … hinsides all kontroll … Nei, jeg skal få dem sendt tilbake til Azkaban nå i kveld alt. Kanskje det hadde vært noe å tenke på med drager utenfor skoleportene …»

«Det ville nok Gygrid sette pris på,» sa Humlesnurr med et fort smil til Harry og Hermine. Da han og Bloeuf hadde gått ut fra sykestua, skyndte madam Pomfrit seg til døra og låste den igjen og mumlet sint for seg selv på veien tilbake til kontoret sitt.

De hørte et lavt stønn fra den andre enden av sykestua. Ronny hadde våknet. De så at han satte seg opp, gned seg i hodet og så seg om.

«Hva – hva var det som skjedde?» stønnet han. «Harry? Hvorfor er vi her inne? Hvor er Sirius? Hvor er Lupus? Hva er det som foregår?»

Harry og Hermine så på hverandre.

«Forklar det, du,» sa Harry og forsynte seg med mer sjokolade.

*

Da Harry, Ronny og Hermine forlot sykestua ved lunsjtid dagen etter, oppdaget de at borgen var nesten tom. Det var slutt på eksamener, og den stekende heten gjorde at alle hadde benyttet sjansen til en ny tur til Galtvang. Men hverken Ronny eller Hermine hadde lyst til det, så de og Harry ruslet rundt i parken og fortsatte å snakke om alt det merkverdige som hadde hendt natta før, og hvor Sirius og Bukknebb kunne være nå. De satte seg nede ved stranda og kikket på kjempeblekkspruten som viftet dovent med fangarmene over vannet, og Harry mistet tråden i samtalen mens han stirret over på den andre bredden. Derfra hadde hjorten kommet galopperende mot ham i går kveld …

En skygge falt over dem, og da de så opp, så de en meget rødøyd Gygrid som tørket det svette fjeset med et av de borddukstore lommetørklærne og strålte ned på dem.

«Jeg veit vel at jeg burte'ke væra så glad etter alt som hendte i går,» sa han. «Jeg mener, at Svaart greide å rømme att og sånn – men gjett hva?»

«Hva?» sa de og prøvde å se nysgjerrige ut.

«Bukknebb! Han stakk av! Han er fri! Jeg har feira i hele natt, jeg!»

«Så flott!» sa Hermine og sendte Ronny et irettesettende blikk; han så ut til å briste i latter når som helst.

«Ja .. jeg kan'ke ha bindi'n skikkelig,» sa Gygrid og så lykkelig ut over parken. «Men i dagmorres blei jeg nokså nervøs, gitt … jeg trudde kanskje at'n hadde støtt på professor Lupus i parken, men Lupus sier at'n spiste ikke noe i natt …»

«Hva?» sa Harry fort.

«Jøsses, har dere ikke hørt det?» sa Gygrid, og smilet hans falmet litt. Han senket stemmen, enda det ikke var noen i nærheten. «Æh – Slur fortalte

det til hele Smygard i dagmorres … så jeg trudde alle visste det nå … Professor Lupus er en varulv, nemlig. Og i natt var'n laus ute i parken. Nå driver'n og pakker, så klart.»

«*Pakker?*» sa Harry forskrekket. «Hvorfor det?»

«Han drar jo, kan du skjønne,» sa Gygrid. Det virket som han var overrasket over at Harry behøvde å spørre. «Leverte oppsigelsen sin tidlig i dagmorres. 'N sier at'n tør'ke ressikere at det skjer igjen.»

Harry kom seg på beina.

«Jeg går og snakker med ham,» sa han til Ronny og Hermine.

«Men hvis han har sagt opp alt –»

«– låter ikke som det er noe vi kan gjøre –»

«Det gir jeg blaffen i. Jeg vil snakke med ham uansett. Ser dere her senere.»

*

Døra til Lupus' kontor sto åpen. Han hadde allerede pakket det meste. Den tomme snaredraug-tanken sto ved sida av den medtatte gamle kofferten, som var åpen og nesten full. Lupus sto bøyd over noe på skrivebordet og så først opp da Harry banket på.

«Jeg så at du kom,» sa Lupus og smilte. Han pekte på pergamentet han hadde sett på. Det var Ukruttkartet.

«Jeg snakket akkurat med Gygrid,» sa Harry. «Han sa De hadde sagt opp. Det er ikke sant, vel?»

«Jo, det er nok det, dessverre,» sa Lupus. Han begynte å trekke ut skrivebordsskuffene og ta opp det som lå i dem.

«Men *hvorfor?*» sa Harry. «Magidepartementet tror vel ikke at De hjalp Sirius?»

Lupus gikk bort til døra og lukket den bak Harry.

«Nei. Rektor Humlesnurr greide å overbevise Bloeuf om at jeg prøvde å redde dere.» Han sukket. «Det var nok den siste dråpen for Severus. Jeg tror det gikk hardt innpå ham å miste Merlinordenen. Så ved frokosten i dag … kom han *tilfeldigvis* til å nevne at jeg er en varulv.»

«De kan da vel ikke dra bare derfor!» sa Harry.

Lupus smilte skjevt.

«På denne tida i morgen begynner nok uglene å komme fra foreldre som ikke vil at barna deres skal ha en varulv som lærer, Harry. Og etter i går kveld må jeg si at de har et poeng. Jeg kunne ha bitt hvem som helst av dere – og det må aldri skje igjen.»

«De er den beste læreren vi har hatt i Forsvar mot svartekunster!» sa Harry. «Ikke dra!»

Lupus ristet på hodet og svarte ikke. Han fortsatte å tømme skuffene. Og så, mens Harry prøvde å komme på en god grunn til at han måtte bli, sa Lupus: «Etter det jeg forsto på rektor i morges, Harry, reddet du mange liv i natt. Hvis det er noe jeg er stolt av, er det at du har lært så mye. Fortell meg om skytsvergen din.»

«Hvordan visste De om den?» sa Harry og fikk noe annet å tenke på.

«Hva annet kunne ha jagd desperantene bort?»

Harry fortalte Lupus hva som hadde skjedd. Da han var ferdig, smilte Lupus igjen.

«Ja, din far forvandlet seg alltid til en kronhjort,» sa han. «Du gjettet riktig … det var derfor vi kalte ham Horn.»

Han slengte de siste bøkene oppi kofferten, lukket skrivebordsskuffene og snudde seg og så på Harry.

«Vær så god – jeg tok med denne til deg fra Hylehuset i går,» sa han og rakte Harry usynlighetskappen. «Og …» han nølte, og så ga han ham Ukruttkartet også. «Nå er jeg ikke læreren din lenger, så jeg behøver ikke føle meg skyldbetynget for at du får tilbake dette også. Jeg har ingen bruk for det, og det er vel ikke utenkelig at det kan komme til nytte for deg og Ronny og Hermine.»

Harry tok imot kartet og smilte bredt.

«De sa at Luna, Ormsvans, Tasselabb og Horn bare ville lokke meg ut fra skolen … De sa at dere ville ha syntes det var moro.»

«Og det ville vi,» sa Lupus og lukket kofferten. «Jeg er ikke i tvil om at Jakob ville blitt dypt skuffet hvis hans sønn ikke hadde funnet noen av de hemmelige gangene ut herfra.»

Det banket på døra. Harry puttet Ukruttkartet og usynlighetskappen i lomma i en fart.

Det var rektor Humlesnurr. Det virket ikke som det overrasket ham å se Harry der.

«Vogna venter ved porten, Remus,» sa han.

«Mange takk, rektor.»

Lupus løftet den gamle kofferten og den tomme draugtanken.

«Vel – adjø da, Harry,» sa han og smilte. «Det har vært en fornøyelse å være læreren din. Jeg er sikker på at vi møtes igjen en dag. Rektor, De behøver ikke følge meg til porten, jeg greier det fint …»

Harry fikk inntrykk av at Lupus bare ville av gårde fortest mulig.

«Vel, adjø da, Remus,» sa Humlesnurr alvorlig. Lupus skiftet tak på draugtanken, slik at han kunne ta Humlesnurr i hånden. Og så, med et siste nikk og et smil til Harry, gikk han ut fra kontoret.

Harry satte seg i stolen hans og stirret mørkt i golvet. Han hørte døra gå igjen og så opp. Humlesnurr var der ennå.

«Hvorfor så dyster, Harry?» sa han rolig. «Du burde være meget stolt av deg selv etter i natt.»

«Det gjorde jo ingen forskjell,» sa Harry bittert. «Pittelpytt kom seg unna.»

«Gjorde ingen forskjell?» sa Humlesnurr. «Det gjorde allverdens forskjell, Harry. Du hjalp til å finne fram til sannheten. Du reddet en uskyldig mann fra en fryktelig skjebne.»

Fryktelig. Noen rørte på seg i hukommelsen. *Større og frykteligere enn noen gang* ... professor Rummelfiolds spådom!

«Rektor Humlesnurr – i går, på clairvoyanseeksamen, ble professor Rummelfiold plutselig veldig – veldig rar.»

«Å ja?» sa Humlesnurr. «Æh – rarere enn vanlig, mener du?»

«Ja … stemmen hennes ble plutselig dyp, og øynene rullet, og hun sa … hun sa at Voldemorts tjener ville prøve å slutte seg til ham før midnatt … hun sa at tjeneren ville hjelpe ham tilbake til hans fulle kraft.» Harry stirret opp på Humlesnurr. «Og så ble hun lissom normal igjen og kunne ikke huske noe hun hadde sagt. Var det – var det en ekte spådom?»

Humlesnurr så ut som dette gjorde et visst inntrykk på ham.

«Vet du hva, Harry, det tror jeg faktisk det kan ha vært,» sa han. «Hvem skulle trodd det? Da er hun faktisk oppe i hele *to* ekte spådommer. Jeg burde gi henne lønnsforhøyelse –»

«Men –» Harry stirret vantro på ham. Hvordan kunne Humlesnurr ta dette så lett?

«Men – jeg fikk Sirius og professor Lupus fra å drepe Pittelpytt! Da er det jo min feil hvis Voldemort kommer tilbake!»

«Nei, det er det ikke,» sa Humlesnurr stillferdig. «Har ikke opplevelsene dine med tidsvenderen lært deg noen ting, Harry? Følgene av våre handlinger er alltid så komplekse, så varierte, at å spå om framtida er en ytterst vanskelig affære … professor Rummelfiold, velsigne henne, er et levende bevis på det. Du gjorde en edel ting da du reddet Pittelpytts liv.»

«Men hvis han hjelper Voldemort tilbake til makten –?»

«Pittelpytt skylder deg sitt liv. Du har sendt Voldemort en håndtlanger som står i gjeld til deg. Når en trollmann redder en annen trollmanns liv, oppstår det et bånd mellom dem … og jeg skulle ta storlig feil om Voldemort ville ønske seg en tjener som står i gjeld til Harry Potter.»

«Jeg vil ikke ha noe bånd til Pittelpytt!» sa Harry. «Han svek foreldrene mine!»

«Dette er magi av dypeste, mest uigjennomtrengelige sort, Harry. Men tro du meg … den tid kan komme da du blir meget glad for at du reddet Pittelpytts liv.»

Harry kunne ikke forestille seg når det skulle bli. Humlesnurr så ut som han visste hva Harry tenkte.

«Jeg kjente din far svært godt, både på Galtvort og senere, Harry,» sa han mildt. «Han ville også ha reddet Pittelpytt, det er jeg overbevist om.»

Harry så opp på ham. Humlesnurr ville ikke le – han kunne si det til Humlesnurr …

«I går kveld … trodde jeg det var faren min som hadde tryllet fram skytsvergen min. Jeg mener, da jeg så meg selv tvers over sjøen … trodde jeg det var ham jeg så.»

«En meget naturlig feil,» sa Humlesnurr stille. «Du er sikkert lei av å høre det, men du likner virkelig *svært* på Jakob. Bortsett fra øynene – du har din mors øyne.»

Harry ristet på hodet.

«Det var idiotisk å tro det var ham,» mumlet han. «Jeg mener, jeg visste jo han var død.»

«Tror du de døde vi har elsket, noen gang virkelig forlater oss? Tror du ikke vi gjenkaller dem klarere enn noensinne når nøden er størst? Din far lever i deg, Harry, og viser seg klarest når du har mest bruk for ham. Hvordan skulle du ellers ha framkalt nettopp *den* skytsvergen? I natt var Horn på farten igjen.»

Det tok et øyeblikk før det gikk opp for Harry hva Humlesnurr hadde sagt.

«Sirius fortalte meg i går kveld om hvordan de var blitt animagere,» sa Humlesnurr og smilte. «En bemerkelsesverdig prestasjon – ikke minst, at de greide å holde det skjult for meg. Og så kom jeg på den meget uvanlige formen din skytsverge tok da den slo unge Malfang overende under rumpeldunkkampen mot Ravnklo. Så du så nok din far i natt, Harry … du fant ham inni deg selv.»

Og så gikk Humlesnurr ut og lot Harry sitte igjen med sine meget fortumlede tanker.

*

Ingen på Galtvort visste egentlig hva som hadde skjedd den natta Sirius, Bukknebb og Pittelpytt forsvant, unntatt Harry, Ronny og Hermine og rektor Humlesnurr. På tampen av skoleåret hørte Harry mange forskjellige teorier om det, men ingen av dem nærmet seg sannheten.

Malfang var rasende for det med Bukknebb. Han var overbevist om at Gygrid hadde funnet en utvei til å smugle hippogriffen i sikkerhet, og virket dypt krenket over at han og faren hans var blitt overlistet av en skogvokter. Perry Wiltersen hadde for sin del mye han ville ha sagt om Sirius’ flukt.

«Hvis jeg lykkes i å få jobb i Departementet, kan du tro jeg har mange forslag til forbedringer i Magipolitiet!» sa han til den eneste som gadd å høre på ham – kjæresten, Pernille.

Enda været var perfekt, enda stemningen var så munter, enda han visste de hadde greid noe nesten umulig ved å hjelpe Sirius til å rømme, hadde Harry aldri nærmet seg slutten på et skoleår i svartere humør.

Han var så visst ikke den eneste som var lei for at professor Lupus forsvant. Hele Harrys klasse i Forsvar mot svartekunster var dypt ulykkelige for at han hadde sagt opp.

«Je lure på å vi får neste år?» sa Jokum Finniman dystert.

«En vampyr, kanskje?» sa Tommy Ding håpefullt.

Men det var ikke bare professor Lupus' avgang som tynget Harry. Han kunne ikke la være å tenke på professor Rummelfiold og spådommen hennes. Han spekulerte på hvor Pittelpytt kunne være nå, og om han hadde søkt tilflukt hos Voldemort ennå. Men det som tynget ham verst, var utsiktene til å måtte tilbake til Dumlingene. I en halv time, en vidunderlig halvtime, hadde han trodd at han skulle få bo hos Sirius fra nå av – foreldrenes beste venn – det nest beste, når han ikke kunne få sin egen far tilbake. Og riktignok var intet nytt om Sirius godt nytt, ettersom det betydde at han hadde greid å stikke seg vekk, men Harry kunne ikke la være å bli nedtrykt ved tanken på det hjemmet han kunne ha fått, og at det nå var utelukket.

Eksamensresultatene ble kunngjort den siste skoledagen. Harry, Ronny og Hermine hadde stått i alle fag. Harry var forbløffet over at han hadde bestått Eliksirer. Han hadde en sterk anelse om at Humlesnurr hadde lagt seg imellom for å hindre at Slur strøk ham med vilje. Slurs oppførsel mot Harry hadde vært direkte skummel den siste tida. Harry hadde ikke trodd det var mulig at Slurs uvilje mot ham kunne bli større, men det kunne den altså. Hver gang Slur så Harry, var det en muskel i munnviken hans som begynte å hoppe stygt, og han krummet fingrene ustanselig, som om han verket etter å legge dem rundt halsen på Harry.

Perry hadde fått toppkarakterer i sin ØGLE, og Fred og Frank hadde berget seg så vidt gjennom en håndfull UGLEr. Og Griffing hadde vunnet

sitt tredje husmesterskap på rad, hovedsakelig på grunn av sin utrolige innsats i rumpeldunkfinalen. Det betydde at avslutningsfesten fant sted i en Storsal som var pyntet med skarlagen og gull, og at Griffingbordet feiret avslutningen mest høyrøstet av samtlige. Selv Harry greide å glemme neste dags reise tilbake til Dumlingene, mens han åt, drakk, pratet og lo med de andre.

*

Da Galtvort-ekspressen gled ut fra stasjonen neste morgen, hadde Hermine overraskende nytt å fortelle Harry og Ronny.

«Jeg gikk og snakket med professor McSnurp i morges, rett før frokost. Jeg har bestemt meg for å droppe Gompologien.»

«Men du fikk jo tre hundre og tjue poeng av hundre mulige!» sa Ronny.

«Jeg vet det,» sukket Hermine, «men jeg orker ikke et sånt år til. Den tidsvenderen holdt på å gjøre meg gal. Jeg har levert den tilbake. Når jeg ikke har Gompologi og Clairvoyanse, får jeg en normal timeplan igjen.»

«Jeg kan fremdeles ikke begripe at du ikke fortalte oss om det,» sa Ronny forbitret. «Vi skal lissom være vennene dine, da.»

«Jeg lovet at jeg ikke skulle si det til *noen*,» sa Hermine strengt. Hun kikket på Harry, som satt og så på at Galtvort forsvant bak et fjell. To hele måneder før han fikk se skolen igjen …

«Å, prøv å smile da, Harry,» sa Hermine trist.

«Jeg har det OK, jeg,» sa Harry fort. «Jeg bare tenkte på ferien.»

«Ja, den har jeg også tenkt litt på,» sa Ronny. «Harry, du må komme og være hos oss. Jeg ordner det med muttern og fattern, og så ringer jeg deg. Nå vet jeg jo åssen du bruker en feleton –»

«*Telefon*, Ronny,» sa Hermine. «Alvorlig talt, du burde ta Gompologi neste år …»

Ronny hørte ikke på det øret.

«Det er Verdensmesterskap i rumpeldunk i sommer! Hva sier du, Harry? Kom og bo hos oss, så kan vi dra og se på! Fattern pleier å få tak i billetter på jobben.»

Dette forslaget virket sterkt oppmuntrende på Harry.

«Joo … jeg vedder på at Dumlingene blir glad til om jeg drar … særlig etter det som skjedde med tante Maggen …»

Adskillig lysere til sinns ble Harry med på diverse omganger Sprengeper med Ronny og Hermine, og da heksa med matvogna kom rundt, kjøpte han en solid lunsj, men ingenting med sjokolade i.

Men det var langt utpå ettermiddagen før den tingen skjedde som virkelig gjorde ham glad …

«Harry,» sa Hermine plutselig og kikket ut over skulderen hans. «Hva er det der utenfor vinduet?»

Harry snudde seg og så ut. Noe veldig lite og grått duvet fram og tilbake utenfor glasset, iblant synlig, iblant ikke. Han reiste seg for å se bedre og så at det var en ørliten ugle, som bar på et brev som var altfor stort for den. Ugla var faktisk så liten at luftstrømmen fra toget stadig skumpet den hit og dit og tumlet den i kollbøtter i lufta. Harry trakk fort ned vinduet, strakte ut armen og fikk tak i den. Den kjentes akkurat som en snopp med dun. Han trakk den forsiktig inn. Ugla slapp brevet på Harrys sete og begynte fluksens å suse rundt i kupeen, åpenbart meget fornøyd med seg selv for utført oppdrag. Hedvig klikket med nebbet i verdig misbilligelse. Skeivskank satte seg opp og fulgte ugla med de store, gule øynene. Ronny la merke til det og fikk fort ugla utenfor fare.

Harry tok opp brevet. Det var adressert til ham. Han rev det opp og ropte: «Det er fra Sirius!»

«Hva?» sa Ronny og Hermine i kor. «Les høyt!»

Kjære Harry,

Jeg håper dette når deg før du kommer til din tante og onkel. Jeg vet ikke om de er vant til uglepost.

Bukknebb og jeg har gått i dekning. Jeg forteller deg ikke hvor, i tilfelle dette faller i gale hender. Jeg er litt i tvil om denne ugla er helt pålitelig, men det var den beste jeg kunne finne, og han virket meget oppsatt på å få jobben.

Jeg tror desperantene fremdeles er på jakt etter meg, men ikke tale om at de finner meg her. Jeg har planer om å la noen gomper få et glimt av meg snart, langt borte fra Galtvort, slik at de kan droppe sikkerhetstiltakene på skolen.

Det var noe jeg ikke fikk fortalt deg den korte stunden vi var sammen. Det var jeg som sendte deg Lynkilen –

«Ha!» sa Hermine triumferende. «Var det ikke det jeg sa? Jeg *sa* den var fra ham!»

«Jo da, men han hadde ikke våda'n, hadde'n vel?» sa Ronny. «Au!»

Den lille ugla, som nå tutet fornøyd i hånden hans, hadde hakket ham i en av fingrene, øyensynlig bare for å være hyggelig.

Skeivskank tok med bestillingen til Uglekontoret for meg. Jeg brukte ditt navn, men sa de skulle ta gullet fra Flirgotthvelv nummer sju hundre og elleve – mitt eget. Betrakt den som erstatning for tretten manglende bursdagspresanger fra din gudfar.

Jeg vil også gjerne be om unnskyldning for at jeg skremte deg slik (tror jeg) den kvelden i fjor da du reiste fra din onkels hus. Jeg hadde bare håpet å få et glimt av deg før jeg begynte på ferden nordover, men synet av meg skremte deg visst.

Jeg vedlegger noe annet til deg, som jeg tror kan gjøre neste skoleår på Galtvort litt morsommere.

Hvis du noen gang får bruk for meg, send beskjed. Ugla di finner meg nok.

Jeg skriver snart igjen.

Sirius

Harry kikket ivrig etter i konvolutten. Der lå et nytt stykke pergament. Han leste raskt gjennom det, og plutselig følte han seg så varm og fornøyd som om han hadde svelget en flaske varmt smørterøl i én slurk.

Jeg, Sirius Svaart, Harry Potters gudfar, gir ham herved tillatelse til å besøke Galtvang i helgene.

«Det holder for Humlesnurr!» sa Harry fornøyd. Han så ned på brevet fra Sirius igjen.

«Hei, vent litt, det er et PS også …»

Jeg tenkte at din venn Ronny kanskje ville beholde denne ugla, siden det er min feil at han ikke lenger har en rotte.

Ronnys øyne ble kulerunde. Den ørlille ugla tutet oppspilt.

«Beholde'n?» sa han usikkert. Han stirret på ugla et øyeblikk, og så, til forbløffelse for Harry og Hermine, holdt han den fram så Skeivskank fikk lukte på den.

«Hva mener du?» sa Ronny. «Er det helt sikkert at det *er* ei ugle?»

Skeivskank malte.

«Det holder for meg,» sa Ronny lykkelig. «Han er min.»

Harry leste brevet fra Sirius om og om igjen, hele veien til King's Cross stasjon, og han knuget det fremdeles hardt i hånden da han og Ronny og Hermine gikk gjennom bommen fra perrong ni og tre kvart. Harry fikk øye på onkel Wiktor med det samme. Han sto på god avstand fra herr og fru Wiltersen og betraktet dem mistenksomt, og da fru Wiltersen ga Harry en god velkomstklem, ble hans verste mistanker åpenbart bekreftet.

«Jeg ringer om verdensmesterskapet!» ropte Ronny etter Harry, etter at Harry hadde tatt avskjed med ham og Hermine og begynte å trille vogna med kofferten og Hedvigs bur bortover mot onkel Wiktor, som tok imot ham på den vanlige måten.

«Hva er det der?» snerret han og stirret på konvolutten Harry holdt i hånden. «Hvis det er enda et skjema jeg skal underskrive på, kan du bare glem–»

«Det er ikke det,» sa Harry muntert. «Det er et brev fra gudfaren min.»

«Gudfar?» fnyste onkel Wiktor. «Du har vel ingen gudfar!»

«Jo da, det har jeg,» sa Harry fornøyd. «Han var bestevennen til moren og faren min. Han er en kjent morder og satt i trollmannsfengsel, men han har rømt og er på frifot nå. Men han liker å holde kontakten med meg … høre hvordan jeg har det … sjekke at jeg er fornøyd …»

Og med et bredt smil over uttrykket i onkel Wiktors ansikt, og med Hedvig klaprende øverst på lasset, satte Harry kursen mot stasjonsutgangen og noe som tegnet til å bli en langt bedre sommer enn den forrige.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

Les videre for det første kapittelet i den neste boken i Harry Potter-serien ...

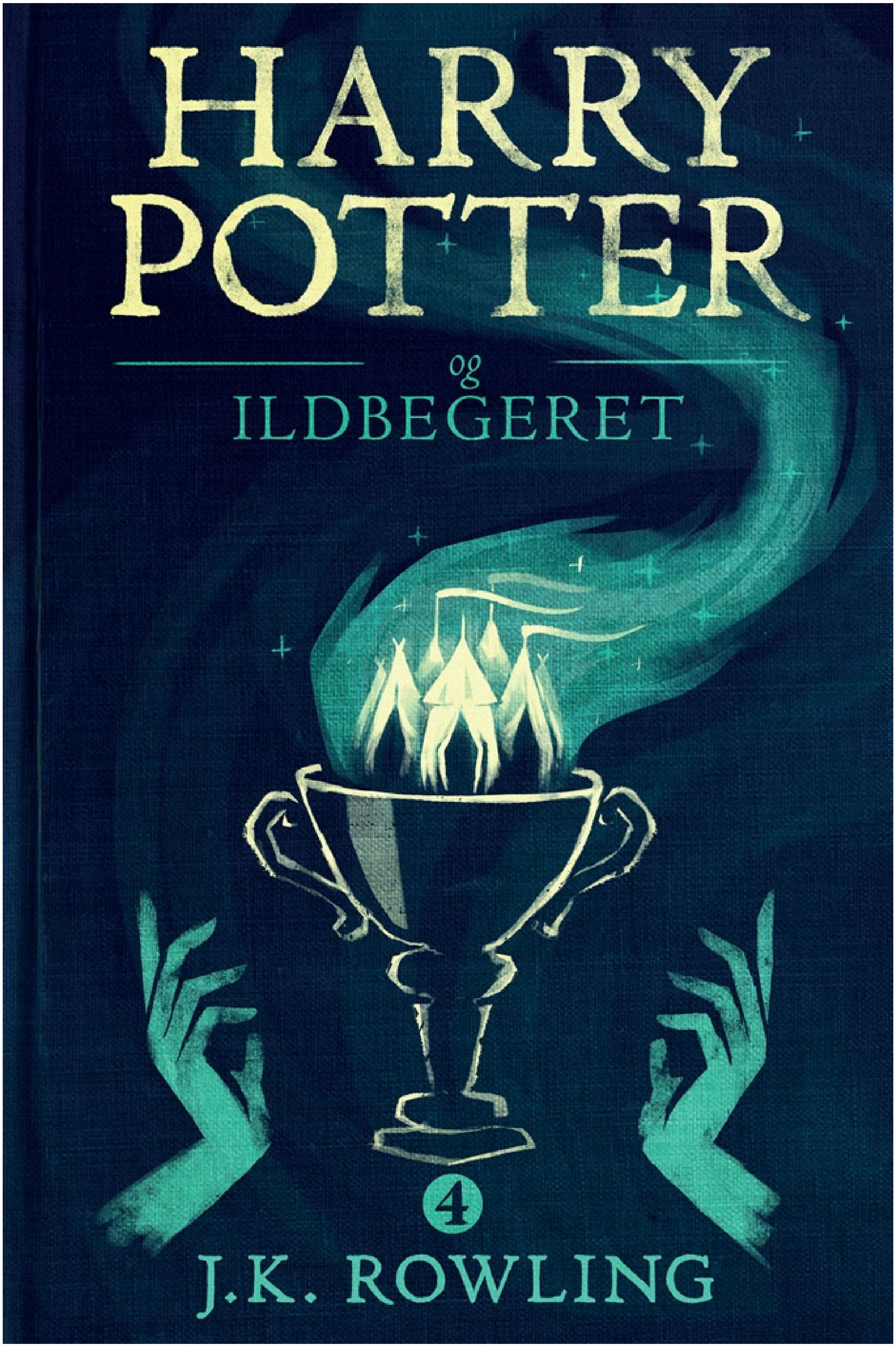
HARRY
POTTER
og
ILDBEGERET
4
J.K. ROWLING

KAPITTEL ÉN

VENSTER–HUSET

I Lillehenge kalte de det fremdeles «Venster-huset», enda så mange år det var siden Venster-familien hadde bodd der. Det lå på en bakketopp med utsikt over landsbyen. Noen av vinduene var gjenspikret, mange takstein manglet, og eføyen bredde seg uhindret langs veggene. En gang hadde det vært et riktig herskapelig hus, utvilsomt det største og flotteste i mils omkrets, men nå var Venster-huset fuktig, forfallent og ubebodd.

Det var alminnelig enighet i Lillehenge om at det gamle huset var «nifst». Et halvt århundre før hadde det skjedd noe der, noe skummelt og skrekkelig, som eldre folk i landsbyen fortsatt gjerne snakket om når de slapp opp for samtaleemner. Så mange ganger var historien gjennomtersket, og så sterkt var den blitt utbrodert, at ingen lenger riktig visste hvordan det *egentlig* hang sammen. Men samtlige versjoner *begynte* helt likt: Femti år før, ved daggry en fin sommermorgen, mens Venster-huset ennå var velholdt og imponerende, hadde hushjelpen kommet inn i stua og funnet alle tre Venstere døde.

Hushjelpen hadde løpt skrikende ned bakken til landsbyen og skremt opp så mange av innbyggerne hun maktet.

«Ligger der med vidåpne auer! Kalde som is! Kledd om til middag og alt!»

Politiet ble tilkalt, og hele Lillehenge hadde sydet av sjokk, opphisselse og slett skjult nysgjerrighet. Ingen gadd late som de sørget stort over Vensterne, for de hadde vært ytterst upopulære. Rike, snobbete og overlegne hadde de vært, gamle herr og fru Venster, og den voksne sønnen, Tom, var enda verre. Alt som sto i hodet på landsbyfolket var hvem som

hadde gjort det – for så mye var i hvert fall opplagt, at tre friske mennesker ikke falt døde om samtidig og av seg selv.

Landsbypuben *Den hengte mann* fikk rivende omsetning den kvelden. Hele landsbyen var der for å diskutere mordene. Og endelig kom belønningen for å ha forlatt hjemmets lune peiskrok: Midt i trengselen sto plutselig Vensternes kokke og erklærte med stor dramatikk for den plutselig dødsstille forsamlingen at politiet nettopp hadde arrestert en som het Frank Brask.

«Frank!» utbrøt flere av gjestene. «Det er'nte sant!»

Frank Brask var Vensternes gartner og bodde for seg selv i en forfallen hytte inne på Venster-eiendommen. Frank hadde vendt hjem fra krigen med stivt bein og stor motvilje mot trengsel og høye lyder, og siden hadde han arbeidet for familien Venster.

Det ble straks tett stim for å spandere drinker på kokka og høre flere detaljer

«Alltid syns at'n var litt sær,» la hun ut etter den fjerde sherryen til kretsen av oppslukte landsbyfolk. «Ugemenslig, lissom. Hundre ganger minst har jeg bydd'n på en kopp te. Men nei da, ikke snakk om at'n ville menge seg.»

«Vel,» sa en kvinne ved bardisken, «krigen var hard med'n Frank, så sia så vil'n helst ha det litt fredelig. Men det betyr vel'nte –»

«Og hvem andre hadde nøkkel til bakdøra, kanskje?» bjeffet kokka. «Så langt tilbakers som jeg kan minnes har det hengt en ekstranøkkel i gartnerhytta! Og det var'nte noe innbrudd i natt! Ikke et knust vindu! Så alt'n Frank bøvde å gjøra, var å liste seg opp til hovedhuset mens at vi alle lå og sov –»

Landsbyfolket vekslet mørke blikk.

«For min del har jeg nå støtt syns at'n så meg temmelig skummel ut, det er rektig nok,» gryntet en mann ved baren.

«Det var krigen, spør du meg, det var derfor han tørna,» sa pubverten.

«Har jeg'nte sagt at jeg nødig sku' ryke uklar med'n Frank, ikke sant jeg sa det, Trulte?» sa en opphisset dame i hjørnet.

«Frøktelig bråsint,» sa Trulte og nikket bestemt. «Jeg mins når'n var guttunge …»

Innen neste morgen var ingen i landsbyen i tvil om at Frank Brask hadde drept familien Venster.

Men på den mørke, triste politistasjonen i nabobyen Storhenge satt Frank og gjentok trassig, om og om igjen, at han var uskyldig, og at det eneste mennesket han hadde sett i nærheten av huset den dagen, var en fremmed tenåring, mørkhåret og blek. Ingen andre i landsbyen hadde sett noen slik gutt, og politiet var ganske sikre på at Frank hadde funnet ham opp.

Og så, da det så som alvorligst ut for Frank, kom likskuerapporten og forandret alt.

Aldri hadde politiet lest en merkeligere rapport. Et kobbel av leger hadde gransket likene, og konklusjonen var at ingen av Vensterne var forgiftet, stukket, skutt, kvalt eller (så langt de kunne avgjøre) overhodet skadd på noen måte. Tvert imot, konkluderte rapporten i en villrede som var til å ta og føle på, samtlige Venstere så ut til å være ved utmerket helse – bortsett fra at de var døde, da. Én ting hadde legene merket seg (som om de var fast bestemt på iallfall å finne *noe* galt ved likene), nemlig at alle tre ansiktene var fortrukket av redsel – men som det ble uttalt fra det frustrerte politiet: Hvem i all verden har hørt om at noen er blitt *skremt* i hjel?

Ettersom det ikke fantes bevis for at Vensterne faktisk *var* blitt myrdet, måtte politiet bare la Frank gå. Venster-familien ble begravd på kirkegården i Lillehenge, og en tid tiltrakk gravene seg nysgjerrige besøkende. Til alles overraskelse, og omgitt av en sky av mistanke, flyttet Frank Brask tilbake til hytta på Vensteréiendommen.

«Det var han som drepte dem lell, det er nå min mening, samme hva polti sier,» uttalte Trulte på *Den hengte mann.* «Og hadde det vært noe tak i'n, hadde'n fløtta herifra, nå som'n veit at vi veit at det var han.»

Men Frank flyttet ikke. Han ble boende og fortsatte å stelle hagen for den neste familien som flyttet inn i Venster-huset, og den neste – for ingen av familiene ble der lenge. Kanskje det kunne ha noe med Frank å gjøre at hver ny eier sa at det hang noe ubehagelig over huset. Og uten beboere begynte det gradvis å forfalle.

*

Den rike mannen som eide Venster-huset nå bodde der ikke, og brukte det ikke til noe annet heller. I landsbyen mente de at han eide det «av skattemessige grunner», selv om ingen var helt sikre på hva slags grunner det kunne være. Men den rike eieren fortsatte å betale Frank for å holde skikk på hagen. Frank nærmet seg syttisju år nå. Han var blitt svært døv, og det stive beinet var stivere enn noensinne, men fremdeles kunne folk se ham pusle i blomsterbedene på fine dager, selv om ugresset riktignok halte innpå.

Ikke at ugress var det eneste Frank hadde å stri med. Landsbyguttene hadde for vane å kaste stein og knuse vinduer i Vensterhuset, og sykle over plenene Frank slet så trutt for å holde pene. En gang iblant hisset de hverandre opp og brøt seg inn. De visste at gamle Frank brydde seg om huset og eiendommen, og det var morsomt å se ham hinke gjennom hagen, hytte med stokken og hyle hest etter dem. Frank for sin del mente at når guttene plagde ham, var det fordi de, som foreldrene og besteforeldrene sine, holdt ham for en morder. Så da Frank våknet en augustnatt og så noe meget merkelig oppe i det gamle huset, tenkte han først det var guttene som hadde gått et skritt lenger enn vanlig i forsøkene på å plage ham.

Det var det vonde beinet som vekket ham – det verket verre etter som han ble eldre. Han sto opp og haltet ned trappa til kjøkkenet for å fylle opp varmeflaska igjen og lindre stivheten i kneet. Mens han sto ved vasken og fylte kjelen, kom han til å kikke opp på Venster-huset og fikk øye på et lys som duvet i vinduene i andre. Da visste han med det samme hva som foregikk. Det var guttungene som hadde brutt seg inn i huset igjen, og etter det flakkende lyset å dømme, hadde de tent på noe.

Frank hadde ikke telefon, og uansett hadde han mistet all tillit til politiet siden den gangen de forhørte ham om Vensternes død. Han satte kjelen fra seg, skyndte seg opp trappa så fort det dårlige beinet ville bære, og sto snart fullt påkledd nede på kjøkkenet igjen. Han hektet en rusten, gammel nøkkel av knaggen ved døra, og så grep han stokken som sto mot veggen og bega seg ut i natta.

Inngangsdøra til Venster-huset viste ingen tegn til innbrudd, og ikke vinduene heller. Frank haltet rundt til baksida, til en dør som var blitt nesten borte under eføyen, grep den gamle nøkkelen, satte den i låsen og åpnet døra uten en lyd.

Det var det svære, tomme kjøkkenet han var kommet inn i. Det var årevis siden han hadde vært der, men selv i bekmørket visste han hvor døra ut til entreen var, og ditover famlet han seg nå, med stanken av forfall i neseborene og ørene på stilk etter lyder av skritt eller stemmer ovenfra. I entreen falt det litt lys inn fra de store blyglassvinduene på hver side av ytterdøra. Han begynte å gå opp trappa og var glad til for støvet som lå tykt på steintrinnene og dempet lyden av føttene og stokken.

Oppe på avsatsen kikket han til høyre. Han så straks hvor inntrengerne var: Helt i enden av gangen sto en dør på klem, og gjennom sprekken skinte et flakkende lys og la en lang, gyllen strime over det svarte golvet. Frank listet seg nærmere med et fast grep om stokken. Omtrent en meter fra døra kunne han se en smal stripe av rommet innenfor.

Nå så han at det var fyrt opp på peisen, og det overrasket ham. Han stanset og lyttet konsentrert, for inne fra hørte han en mannsstemme. Den lød engstelig og krypende.

«Det er litt mer igjen på flaska, Deres nåde, hvis De er mer sulten.»

«Siden,» sa en annen stemme. Også denne tilhørte en mann –men den var underlig tynn, og kald som et blaff av isvind. Det var noe ved den som fikk de sparsomme hårene i Franks nakke til å stritte. «Skyv meg nærmere ilden, Ormsvans.»

Frank vendte høyre øre mot døra for å høre bedre. Han hørte klinkingen av en flaske som ble satt ned på en hard flate, og deretter den skrapende lyden av en tung stol som ble skjøvet over golvet. Frank fikk et glimt av en liten mann i sid, svart kappe som skjøv stolen på plass. Han hadde ryggen til, og issen hadde en skallet flekk. Så forsvant han av syne igjen.

«Hvor er Nagini?» sa den kalde stemmen.

«Jeg – jeg vet ikke, Deres nåde,» sa den første stemmen nervøst. «Jeg tror hun forsvant for å utforske huset …»

«Melk henne før vi går til ro, Ormsvans,» sa den andre stemmen. «Jeg kommer til å trenge næring i natt. Reisen har tatt svært på meg.»

Med rynket panne la Frank det gode øret tettere mot døra og lyttet intenst. Det ble en pause, og så snakket han som het Ormsvans igjen.

«Deres nåde, kan jeg spørre hvor lenge vi skal bli her?»

«En uke,» sa den kalde stemmen. «Kanskje lenger. Huset her er brukbart komfortabelt, og vi kan uansett ikke iverksette planen ennå. Det ville være dårskap å gå til handling før rumpeldunkcupen er overstått.»

Frank stakk en knortefinger i øret og dreide den rundt. Det skyldtes sikkert for mye ørevoks, men han syntes tydelig han hadde hørt ordet «rumpeldunk», som ikke var noe ord i det hele tatt.

«Æh – rumpeldunkcupen, Deres nåde?» sa Ormsvans, og Frank grov enda hardere med fingeren i øret. «Unnskyld, men – jeg forstår ikke helt – hvorfor skulle vi vente til etter cupen?»

«Fordi i dette øyeblikk er trollmenn fra hele verden på vei hit til landet, din tosk. Hvert nesegrev i hele Magidepartementet kommer til å være på vakt mot alt uvanlig og sjekke og dobbeltsjekke alles identitet. De kommer til å være hysterisk opptatt av sikkerhet, for å passe på at ikke gompene skal merke noe. Altså venter vi.»

Frank sluttet å rense øret. Han hadde tydelig hørt ordene «Magidepartementet», «trollmenn» og «gomper». Dette var opplagt kodeord for noe hemmelig, og Frank kunne ikke komme på andre enn to slags mennesker som ville bruke kode – spioner og kriminelle. Frank klemte hardere om stokken og konsentrerte seg om lyttingen.

«Så Deres nåde er urokkelig, da?» sa Ormsvans lavt.

«Helt urokkelig, Ormsvans.» Det var en truende klang i den kalde stemmen.

Det ble en liten pause. Da Ormsvans neste gang sa noe, fosset ordene ut av ham, som om dette var noe han tvang seg til å si før han mistet motet.

«Det kunne ordnes uten Harry Potter, Deres nåde.»

Nok en pause, denne gang lengre, og så –

«Uten Harry Potter?» pustet den andre stemmen. «Jaså …»

«Det er ikke for guttens skyld jeg sier det, Deres nåde!» sa Ormsvans, og stemmen ble høy og tynn. «Gutten betyr ingenting for meg, ingen verdens ting! Det er bare at hvis vi brukte en annen heks eller trollmann – hvem som helst – så kunne alt sammen vært overstått mye før! Om jeg bare fikk dra herfra en kort stund –De vet jo hvor godt jeg kan kamuflere meg – så kunne jeg være tilbake igjen om to dager, ikke mer, med en passende person –»

«Jeg kunne ha bruk for en trollmann til,» sa den første stemmen lavt, «det er sant nok –»

«Det er det eneste fornuftige, Deres nåde,» sa Ormsvans, og stemmen lød meget lettet. «Å få kloa i Harry Potter ville bli veldig vanskelig, så godt som han er beskyttet –»

«Og derfor tilbyr du deg altså å dra og finne en erstatning til meg? Jeg undres … du skulle vel ikke være trett av å passe på meg, Ormsvans? Dette forslaget om å la planen falle – det skulle ikke være rett og slett et forsøk på å forlate meg?»

«Deres nåde! Jeg – jeg vil aldeles ikke forlate Dem, overhodet ikke –»

«Ikke lyv for meg!» hveste den andre stemmen. «Jeg vet alltid når du gjør det, Ormsvans! Du angrer alt på at du kom tilbake til meg. Jeg virker frastøtende på deg. Jeg ser nok at du vemmes når du ser på meg, merker at du krymper deg når du tar på meg …»

«Nei! Min troskap mot Deres nåde –»

«Din troskap er ikke annet enn feighet. Hadde du hatt noe annet sted å gjøre av deg, hadde du ikke vært her overhodet. Hvordan skulle jeg overleve uten deg, så lenge jeg må mates annenhver time? Hvem skulle melke Nagini?»

«Men Deres nåde virker jo så mye sterkere nå –»

«Løgnhals!» pustet den andre stemmen. «Jeg er ikke sterkere, og noen dager alene ville være nok til å ribbe meg for den smule livskraft din klønete pleie har gitt meg tilbake. *Stille*!»

Ormsvans hadde stotret usammenhengende, men tidde brått. I noen sekunder hørte ikke Frank annet enn sprakingen fra ilden. Så sa den andre mannen noe igjen, med en hvisking som var nærmere en hvesing.

«Jeg har for lengst forklart deg at jeg har mine grunner til å bruke den gutten, og ham og ingen annen skal jeg ha. Jeg har ventet i tretten år. Et par måneder til spiller ingen rolle. Når det gjelder beskyttelsen som omgir ham, regner jeg med at planen min virker som den skal. Alt som kreves er litt mot fra deg, Ormsvans – og det motet bør du finne, om du ikke vil føle Voldemorts vrede i sin fulle tyngde –»

«La meg få si noe, Deres nåde!» sa Ormsvans, og det var panikk i stemmen. «Under hele reisen vår hit har jeg tumlet med planen i tankene – snart blir det oppdaget at Berta Flurp er forsvunnet, og hvis vi går videre, hvis jeg forhekser –»

«Hvis?» hvisket den første stemmen. «*Hvis*? Hvis du bare følger planen, Ormsvans, trenger ikke Magidepartementet noensinne få vite at flere har forsvunnet. Så sørg for det, stille og ubemerket. Jeg skulle helst ordnet det selv, men i min nåværende tilstand … Se så, Ormsvans, bare en eneste hindring til å rydde av veien, så står Harry Potter åpen for hogg. Jeg ber deg ikke klare det alene. Før den tid har min *tro* tjener sluttet seg til oss igjen –»

«*Jeg* er en tro tjener,» sa Ormsvans, med et snev av tverrhet.

«Jeg har bruk for en med vett, Ormsvans, en som aldri har vaklet i sin lojalitet, og du tilfredsstiller dessverre ingen av kravene.»

«Jeg fant *Dem,*» sa Ormsvans, og nå var det definitivt noe trassig i stemmen. «Det var meg som fant Dem. Det var meg som kom til Dem med Berta Flurp.»

«Sant nok,» sa den andre mannen. Det lød som om han moret seg. «En genistrek jeg knapt hadde tiltrodd deg, Ormsvans –skjønt, om sant skal sies, ante du ikke at hun skulle vise seg så nyttig da du fant henne, gjorde du vel?»

«Jeg – jeg tenkte hun ville komme til nytte, Deres nåde –»

«Løgnhals,» sa den første stemmen igjen, og det kalde smilet i stemmen var tydeligere enn før. «Men jeg skal ikke nekte for at det hun røpet for oss, var av sentral betydning. Uten det kunne jeg ikke utformet planen vår, og det skal du få din belønning for, Ormsvans. Du skal få lov å besørge en livsviktig oppgave for meg, en som mange av mine tilhengere ville gitt sin høyre hånd for å få utføre …»

«Er – er det sant, Deres nåde? Hva –?» Ormsvans lød livredd igjen.

«Ah, Ormsvans, du vil vel ikke spolere hele overraskelsen allerede? Din innsats kommer helt til slutt … men jeg lover deg, du skal få æren av å bli like viktig som Berta Flurp.»

«De … De …» Stemmen til Ormsvans var plutselig hes, som om han var blitt svært tørr i munnen. «De mener ikke … at De vil drepe meg òg?»

«Ormsvans, Ormsvans,» sa den kalde stemmen silkemykt, «hvorfor skulle jeg drepe deg? Berta drepte jeg fordi jeg var nødt. Da jeg hadde forhørt henne ferdig, var hun ikke god for annet. Et totalt vrak. Dessuten ville det ført til så mange brysomme spørsmål om hun fikk slippe tilbake til departementet og fortelle at hun hadde møtt deg i ferien. En trollmann som liksom skal være død, bør helst unngå å besøke landsens vertshus og dumpe borti hekser fra Magidepartementet …»

Ormsvans mumlet noe, så lavt at Frank ikke kunne høre det, men det fikk den andre mannen til å le – en latter blottet for humor, og like kald som ordene.

«Jaså, så *vi kunne ha justert hukommelsen hennes,* hva? Men misminnevåder kan brytes av en sterk nok trollmann, hvilket jeg beviste da jeg forhørte henne. Det ville vært en fornærmelse mot hennes *minne* ikke å utnytte opplysningene jeg tvang ut av henne, Ormsvans.»

Ute på gangen merket Frank plutselig at hånden som knuget om stokken var sleip av svette. Mannen med den kalde stemmen hadde drept en kvinne. Og han snakket om det uten antydning til anger – som om han *moret* seg! Han var farlig – en galning. Og han planla flere mord – denne gutten, Harry Potter, hvem nå det kunne være – var i fare –

Frank visste hva han hadde å gjøre. Nå var i hvert fall tida inne til å gå til politiet. Han måtte snike seg ut av huset og komme seg til telefonboksen i landsbyen fortere enn svint … men den kalde stemmen snakket igjen, og Frank ble stående som fastlimt og lyttet av alle krefter.

«Én eneste forbannelse til … min tro tjener på Galtvort … Harry Potter er praktisk talt i mine hender alt, Ormsvans. Saken er avgjort. Ingen flere argumenter. Men hysj – jeg synes jeg hører Nagini …»

Og dermed forandret stemmen seg. Lydene som nå kom fra ham, liknet ikke noe Frank noensinne hadde hørt; han hveste og hvislet uten så mye som å trekke pusten. Han måtte ha fått et slags anfall eller noe, tenkte Frank.

Da hørte Frank en bevegelse bak seg i den mørke gangen. Han snudde seg og kikket – og sto lammet av redsel.

Noe kom glidende mot ham over det mørke golvet, og da det nærmet seg lysstrimen, gikk det opp for ham med en iling av redsel hva det var: en gigantisk slange, minst tre meter lang. Livredd og lamslått stirret han på den ålende kroppen som kom nærmere og nærmere og etterlot seg et bredt, buktende spor i det tykke støvlaget på golvet. Hva skulle han gjøre? Den eneste fluktmuligheten var inn i det rommet hvor to menn satt og planla mord –men hvis han ble stående, ville slangen helt sikkert drepe ham –

Men før han rakk å bestemme seg, hadde slangen nådd ham, og så – utrolig, mirakuløst – gled den forbi; den fortsatte mot de hvesende, hvislende lydene fra den kalde stemmen innenfor – og noen sekunder etter hadde tippen av den skjellete halen forsvunnet gjennom dørsprekken.

Frank var blitt svett i pannen, og hånden om stokken skalv. Inne i rommet hveste den kalde stemmen videre, og Frank fikk en underlig anelse, en umulig anelse … *Mannen kunne snakke med slanger.*

Frank kunne ikke fatte hva som foregikk. Det eneste han ønsket, var å ligge i sin egen seng med varmeflaska. Problemet var bare at beina liksom nektet å lystre. Og mens han sto der skjelvende og prøvde å gjenvinne fatningen, slo den kalde stemmen brått over i menneskespråk igjen.

«Nagini har interessante nyheter, Ormsvans,» sa den.

«Å – å ja, Deres nåde?» sa Ormsvans.

«Å ja,» sa stemmen. «Ifølge Nagini står en gammel gomp rett utenfor døra her og lytter til hvert ord vi sier.»

Frank fikk ikke en sjanse til å gjemme seg. Han hørte fottrinn, og så ble døra slått på vidt gap.

En kortvokst, halvskallet mann med grånende hår, spiss nese og små, vasne øyne sto foran ham. Ansiktsuttrykket røpet en blanding av frykt og overraskelse.

«Inviter ham inn, Ormsvans. Eier du ikke folkeskikk?»

Den kalde stemmen kom fra den gamle ørelappstolen foran peisen, men Frank kunne ikke se den som snakket. Slangen derimot lå sammenkveilet på det smuldrende peisteppet, som en avskyelig parodi på en skjødehund.

Ormsvans vinket Frank inn i rommet. Frank var fortsatt dypt rystet, men knuget hardere om stokken og hinket over terskelen.

Den eneste lyskilden i rommet var ilden på peisen, som kastet lange, forvridde skygger over veggene. Frank stirret på stolryggen. Mannen som satt i den var visst enda mindre enn tjeneren sin, for Frank kunne ikke engang se bakhodet på ham.

«Nå, gomp, du har hørt alt?» sa den kalde stemmen.

«Hva var det De kalte meg?» sa Frank trassig, for nå som han først var der inne, nå som tida var inne til en eller annen slags handling, følte han seg modigere. Slik hadde det alltid vært under krigen også.

«Jeg kaller deg en gomp,» sa stemmen rolig. «Det betyr at du ikke er trollmann.»

«Ikke veit jeg hva De mener med trollmann,» sa Frank og fikk kontroll over stemmen. «Alt jeg veit, er at jeg har hørt nok i kveld til at polti må være interessert, jammen har jeg så. Dere har begått mord, og planlegger flere! Og jeg skal si Dem én tingen til, jeg,» la han til i et øyeblikks inspirasjon, «kona mi veit at jeg er her oppe, og hvis ikke jeg kommer hjem –»

«Du har ingen kone,» sa den kalde stemmen nesten uhørlig. «Ingen vet at du er her. Du har ikke sagt til noen at du gikk hit. Ikke lyv for fyrst Voldemort, gomp, for han vet alt … han vet alltid alt …»

«Å jaså, nå?» sa Frank barskt. «Fyrst, lissom? Vel, *Deres nåde,* jeg gir ikke stort for folkeskikken *Deres,* nei. Prøv heller å snu Dem og møt meg som en mann!»

«Men jeg er ingen mann, gomp,» sa den kalde stemmen. Nå var det så vidt den kunne høres gjennom sprakingen av flammene. «Jeg er noe langt, langt mer enn en mann. Men … hvorfor ikke? Jeg skal møte deg … Ormsvans, kom hit og snu stolen min.»

Det kom en klynking fra tjeneren.

«Du hørte hva jeg sa, Ormsvans.»

Sakte gikk den lille mannen bort til stolen og begynte å vrikke den rundt. Ansiktet hans var en eneste stor grimase, som om han ville gjort hva som helst for å slippe å nærme seg herren sin og teppet hvor slangen lå. Idet et stolbein hektet seg fast i teppet, løftet slangen det stygge, trekantede hodet og hvislet svakt.

Og så sto stolen vendt mot Frank, og han så hva som satt i den. Stokken falt skramlende på golvet. Han åpnet munnen, men det som kom ut av den, var et skrik. Han skrek så høyt at han slett ikke hørte ordene *tingen* i stolen sa mens den løftet en stav. Det kom et glimt av grønt lys, en brusende lyd, og Frank Brask falt overende. Han var død før han traff golvet.

Tretti mil unna våknet gutten som het Harry Potter med et rykk.

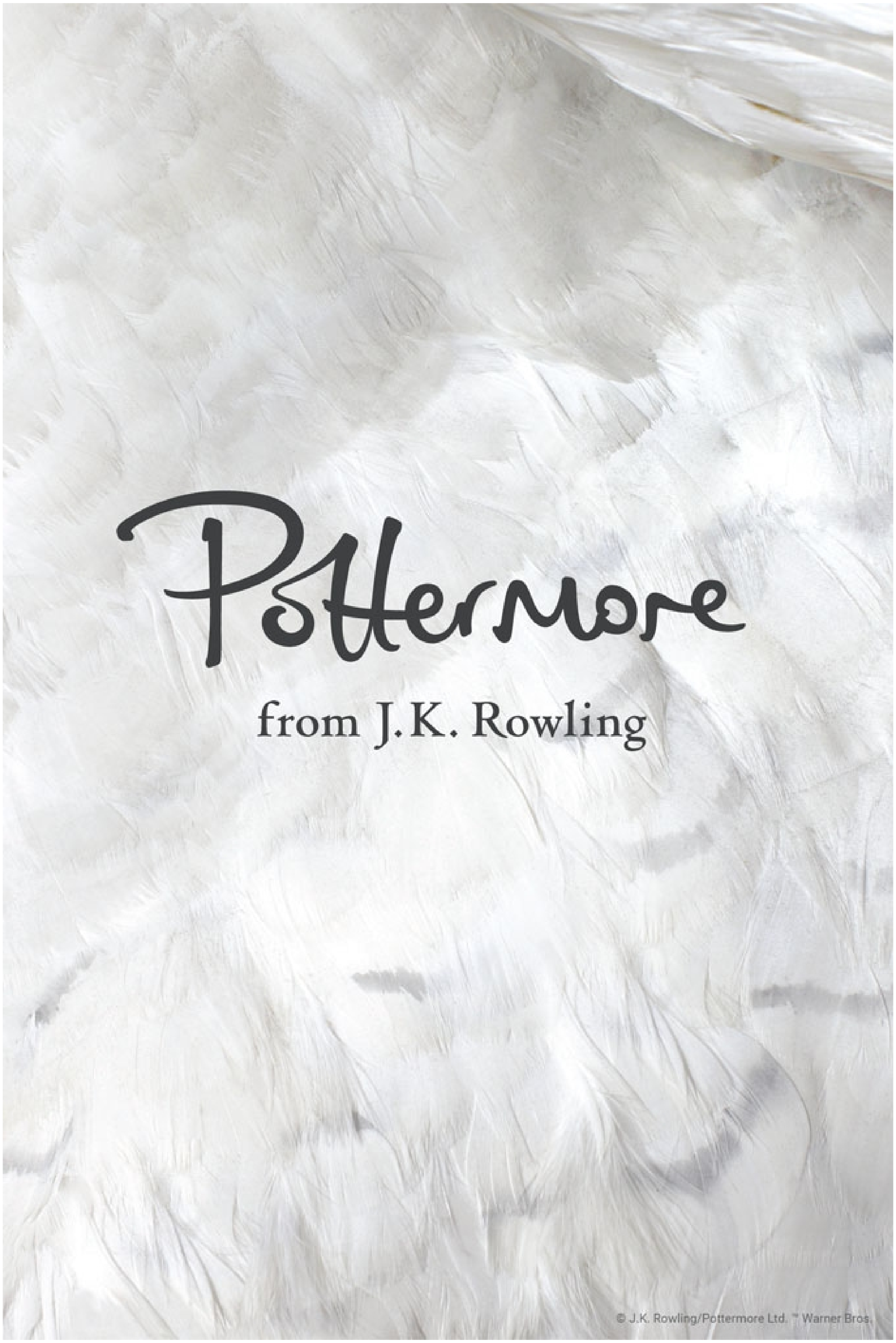
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling's Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling's Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling's Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originaltittel: Harry Potter and the Prisoner of Azkaban

Oversatt fra engelsk av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 2000 av Cappelen Damm

Tekst © J.K. Rowling 1999
Forsideillustrasjon av Olly Moss © Pottermore Limited
Norsk oversettelse © Cappelen Damm

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD TM J.K. Rowling and Warner Bros. Entertainment Inc.

Forfatterens ideelle rettigheter er vernet

ISBN 978-1-78110-174-2